

Candid Stoica

*șase piese
în căutarea unui teatru!*

OPERA OMNIA
TEATRU CONTEMPORAN

TIPO MOLDOVA

CANDID STOICA

ŞASE PIESE
ÎN CĂUTAREA
UNUI TEATRU!

Prologul

sau

Repetiție cu o piesă interzisă de cenzura comunistă

Personaje:

Silviu: zis Lulu, actor, fost director

Titi: actor, fost secretar de partid

Liliana: i se mai spune maica "Smara,, actriță, apolitică

Aurel: actor, fost membru de partid, proaspăt pensionar

Cornel: actor

Gicu: actor, fost secretar de partid.

Mitică: actor (i se mai spune Molia)

Magda: tânără actriță

Șerban: tânăr actor

Autor: neapărat cu barbă.

0. 20. 06. 1990. Repetiție generală la reluarea piesei **Concurs de frumusețe** la Teatrul de Comedie, interzisă de cenzura ceașisto-comunistă în anul 1984
Scena finală a piesei: Toată distribuția, încolonată strigă: **La Concurs, la concurs...**(*Ultima replică a piesei.*) Se dă un ocol locului unde ar fi trebuit să fie montată o piscină, dar care nu s-a făcut. Ies din scenă: **Liliana, Silviu, Cornel, Mitică, Șerban, Magda, Gicu, Titi.** Aurel, care s-a pensionat, stă la arlechin supervizându-l pe Titi, care va prelua rolul de acum încolo.

Silviu: Ne lulu vedem mâine la aceiași lulu, oră.

Aurel: La revedere...

Titi: Noroc fraților.

Liliana: Pa și pusi!

Serban: Ura și la gară!

Vocea autorului: (*strigă din sală*): Nu plecați. Vreau să vă spun ceva...

Șerban: N-avem timp domne...

Magda: Ce vrea ăsta?

Șerban: Habar n-am...

Cornel: O fi adus ceva carburant, că mi-e o sete de...

Mitică: de vulpe! A adus, întotdeauna a adus...

Cornel: Și haleală? Îmi e o foame de ...

Mitică: de vulpe! (*s-au întors, s-au așezat, pe scaune, pe jos. Autorul a urcat pe scenă*)

Silviu: (*către autor*) Ai fost în lulu, sală?

Autor: De când a început șnurul. De ce nu s-a pus piscina?

Silviu: Din lipsă de lulu, personal.

Autor: Am crezut că vă pregătiți de un turneu în străinătate

Cornel: Unde n-ar da Dumnezeu așa o plească.

Liliana: Un turneu ar fi minunat. Ne-ar scoate din cazanul ăsta care fierbe...

Cum ți s-a părut ce ai văzut?

Autor: Sunteți buni, dar parcă erați mai buni acum 10 ani...

Cornel: Ehei, acu 10 ani, mamă doamne, ce viril eram eu, acu 10 de ani...

Aurel: (*de la arlechin către Cornel*) Virilitatea las-o, că la tine e moartă. Nu tu pe alții, ci alții pe tine. (*către autor*) Păi atunci eram cu cuțitul la os. Atunci exista opresiunea, dictatura, acum e un fel joacă. E, ca și cum am juca Andromaca de Racine, o dramă întâmplată cândva. Acum 10 ani luptam să nu se interzică spectacolul. Nu vă amintiți ce emoții aveam toți?

Magda: Să mă ia dracu dacă îmi amintesc de ce luptam și cu cine luptam..

Liliana: Taci că ne faci de râs! Auziți, ea nu știe cu cine luptam. Luptam cu... Chiar până la urmă cu cine luptam?

Aurel: Cu Ceaușescu. Cu sistemul...

Titi: Vorbiți prostii, te luptai tu cu Ceaușescu? Știa el de tine, de noi?...

Aurel: Cu activiștii, cu securitatea, cu oamenii lui nea Nicu!

Titi: Oamenii lui eram toți. N-am fost toți membri de partid?

Cornel: Pardon, eu n-am fost membru de partid...

Titi: Poate pentru că nu meritai...

Cornel: Asta-i bună. Poate nici nu vroiam. Cu ce erai tu mai bun decât mine.

Titi (*râzând*) Eu aveam nivel politico-ideologic ridicat, pe când tu nu..

Liliana: Nici eu, n-am fost, cum ziceau șmecherii, membrache

Titi: (*superior*) Tu ai fost un caz special. Pentru ce ne luptam d-le autor, d-ta trebuie să știi mai bine...

Autor: Luptați pentru meseria voastră, pentru dreptul de a exista ca artiști liberi, împotriva demagogiei de partid, vreți să vă amintesc eu ? Gândiți-vă că ce au vrut cei de la Timișoara și de la baricada de la Inter ați vrut și voi. Ați uitat ce viață grea am dus toți? Ați uitat lipsurile dar mai ales cum vă era controlată viața pas cu pas? Apropo ce ați făcut cu carnetele de partid? Eu l-am ars...

Titi: Cum așa? Dacă se-ntoarce roata?

Autor: Nu se mai întoarce niciodată. Măi copii, sunteți oameni inteligenți, talentați, nu vă dați seama că s-a terminat, s-a încheiat. A fost un vis rău.

Mitică: Lung vis: a durat cinzeci de ani!

Liliana: Mi se zbârlește carnea pe mine când îmi aminesc prin ce-am trecut.

Magda: (*guralivă*) Am auzit că avem și noi oameni din teatru care au fost la baricada de la Inter: Virgil Ionescu, recuziterul și Lucică regizorul de culise

Silviu: De fapt Virgil și Lucică n-au ajuns la lulu, la baricadă. (*râzând*). Când a început iureșul s-au repezit la lulu, metrou, și când au vrut să iasă din lulu de la Universitate s-au lulu, împiedicat și au căzut, și lulu, puhoiul de lume care venea în urma lor, i-au lulu, călcat în picioare. Au avut noroc că n-au fost lulu,

schilodiți. I-am luat de acolo mai mult lulu, morți decât vii și i-am adus la lulu.

Liliana ; (interzisă) La lulu? Adică, unde?

Silviu: Dar am zis clar: la lulu, spital.

Liliana: (naivă) Așa se numește acum spitalul?

Silviu: Nu, așa i-am zis eu. Ei sunt lulu, eroii noștri, vai de așa lulu!

Liliana: Nu râde Silviu, nu e de râs. Au murit atâția tineri!

Silviu: (*dur*) Cine i-a trimis acolo în bătaia puștilor? Au crezut că e o lulu? Adică o joacă? Uite că n-a fost lulu!

Liliana., (*stresată, își acoperă urechile*) Nu vreau să te aud vorbind așa. Dacă, doamne ferește, erau acolo copii tăi, ai mai vorbi așa?

Silviu: lulu! Pușchea pe limbă!

Gicu: (*timid*) Am auzit că Sandu șoferu' a ajuns chiar la Baricadă...

Cornel: Se laudă. Toți acum se laudă...

Silviu: Sandu a fost. L-am lulu văzut eu. A stat acolo până târziu seara când nu s-a mai putut că au spulberat-o cu două lulu!

Liliana: Mă înnebunești cu lulu ăsta, adică?

Silviu: Adică cu două tanchete...

Liliana: Doamne ce grozăvie!

Gicu: Eu, acum intru în piesa asta în locul lui Băltărețu. Cât timp s-a jucat?

Mitică: Am jucat-o până în 84. Am făcut vreo 275 de spectacole înainte de turneul de la Moscova...

Gicu: Ehei turneul de la Moscova, ce vremuri, galeria Pușkin

Șerban: Da și ȚUM și GUM. S-au luat lucruri bune: aspiratore Buran, mixere, aparate de radio VEF, tocile, motoare de barcă! S-au luat lucruri bune...

Mitică: Mie mi-au luat moscoviți fâșul!

Gicu: Dacă am pleca măcar până în Bulgaria. (*către Mitică*) Unde pleci Molie?

Mitică: Să mă schimb. Mă-ntorc repede...

Silviu: (*In urma lui Mitică care a plecat.*) Fiți atent ce vorbiți față de el. Molia asta mi se pare că ține un lulu, jurnal unde notează tot, ce vorbim...

Titi: Face pe interesantul. Aurel, ce stai cu pălăria-n cap? Parcă ai fi o babă.

Aurel: E curent, răcesc

Gicu : Și de ce nu s-a mai jucat piesa asta?

Șerban: Că au interzis-o...

Titi: N-a interzis-o nimeni. A fost doar suspendată. Ce vrei să ne propui?

Autorul: Vreau să vă propun, dar mai întâi beți și mâncați...*(a desfăcut un bakst cu bere și o sticlă de votcă, Cola, Fanta. La fel cartoane cu fursecuri. Toți beau)*

Titi: Băi fraților nu e voie să bem în teatru. Dacă vine un control iese scandal.

Șerban Lasă-ne dom'le cu chestiile astea, acum e libertate, cine să ne pedepsească? Cine să ne controleze? Ai rămas cu vechile deprinderi comuniste în cap. N-avem director, iar partidul unic s-a ușchit!

Aurel: Cum nu e director? Ăla din biroul de sus ce e?

Șerban: E adjunct. Îl bag în mă-sa!

Liliana: Te rog, fără invective. I-a exemplu de la Silviu care nu se enervează, nu înjură și se poartă ca un domn. Aurele, scoate dragă pălăria aia...

Aurel: E curent, răcesc. Se enervează și Silviu. Dar el nu înjură de sfinți sau de mamă, înjură de dormeză. Să-l auziți în mașină cum face educația pietonilor, înjurând! *(urmează imitație, Silviu în mașină, făcută de Aurel)* : Dece nebuno, paștele și grijania ta, traversezi prin locul nemarcat? Sărut mânușițele scumpă doamnă, toată stima și considerația, tot frumoasă, tot frumoasă!

Silviu: Mă enervez și eu. Dar acasă față de copii nu se face, pe voi dacă vă lulu, înjuram, vă lulu, supărați, atunci înjuram și eu în lulu, mașină de dormeză!! *(spre culise)* Cine e acolo? Ce stai ascuns. Vino la lumină.

Liliana: Nu văd pe nimeni.

Silviu: *(încăpățânat)* A fost cineva acolo. Tot timpul de când am terminat repetiția am observat că cineva stătea acolo în lulu, umbră și lulu, asculta...

Cornel: Era recuziterul cel nou. Ce ai cu el? Asculta și el ce vorbim

Silviu: Cu ce scop?

Titi: Ați înnebunit? Vedeți peste toți spioni. Securitatea a fost desființată.

Liliana: *(către Silviu)* Ți-ai dat demisia Silviu

Silviu: Deci, lulu, am dat-o.

Liliana: Adică?

Silviu: Adică demisia. *(arată că a iscălit ceva)* M-am dus la lulu *(arată spre locul unde e primăria)* și am depus lulu *(arată spre o hârtie)* pe lulu, *(arată spre o masă)*...

Liliana: M-ai lămurit buștean. N-am înțeles nimic

Aurel: Îți traduc eu: S-a dus la primărie, adică la lulu și a depus lulu adică demisia, pe lulu, adică pe masă! Ai înțeles?

Liliana: Mulțumesc ai fost un tâlmaci excelent. Scoate pălăria.

Silviu: Mai vrei lulu? Explicații? *(Mișcă buzele ca și cum ar vorbi)*

Liliana: Te rog, vorbește normal. Deci ți-ai dat demisia

Silviu: Da, a doua zi după ce colegii s-au trezit să mă critice că nu mă ocup de lulu, ăsta, de teatru. Colegi ca Titică. Auziți, cine m-a criticat: Titică! Să nu te apuce lulu, ăsta, râsul? *(Îl imită pe Titică bâlbâindu-se)* De de mii mi sisia!

Liliana : Și ți-au aprobat-o?

Silviu: Cine s-o lulu, aprobe. Au fugit toți ca lulu, șobolanii. Acolo nu era decât un lulu *(arată un scaun)* Adică un scaun. Am lăsat demisia pe lulu.

Liliana: Silviu, erai un om normal și deodată ai început să vorbești în dodii.

Aurel: Suferă de Lulită!

Magda: Și cine o să conducă teatru fraților?

Titi: Oamenii care se pricep, că doar n-o să lăsăm teatru pe mâna nepricepuților să-l ducă de răpă.

Șerban: Adică tu. Nu mai ține, ești compromis *(copilărește)* Ești compromis...

Titi: De ce sunt compromis? Că m-am ocupat de teatrul acesta 20 de ani de dimineață până seara, că eram capabil să-mi dau și viața pentru el, că mi-a ieșit păr alb, tot ducându-mă la ședințe, unde mi-am pierdut poate cei mai frumoși ani

Aurel: Cine te-a pus?

Titi: Cine m-a pus? Dracu' m-a pus...*(furios)* Ați fi preferat să vină un om din

afară, un politruc, să vă-nebunească la cap cu ședințe peste ședințe și să controleze totul și mai ales să transmită totul...

Autor: Ascultați, vreau să vă propun ceva insolit.

Magda: Adică cum insolit. Poate vrei să spui însoțit.

Șerban: Adică neobișnuit. Mai deschide și tu o carte...

Autor: Ceva ce numai în teatrul vostru, despre care se vorbește că nu există disensiuni, se poate realiza. Aș vrea ca înainte de spectacol, unul dintre voi să povestească în cuvinte simple tot ce s-a întâmplat cu piesa asta...

Magda: Ce să mai spunem dacă o jucăm

Șerban: Taci din gură, că nu înțelegi. Ești proastă...

Magda: Dacă mă mai faci proastă, te fac și eu pițiponc. Na, pițiponc, pițiponc

Silviu: Terminați cu prostiile, zii mai departe

Autorul: Înainte de spectacol unul dintre voi să povestească ce s-a întâmplat.

Titi: Cu Ceaușescu? Asta nu, mă opun. Nu te supăra e o prostie. A fost o crimă, l-au omorât în chiar ziua de crăciun: ce sacrilegiu!

Aurel: Că tu ai fost mare credincios creștin. Nu te-am văzut niciodată făcându-ți cruce. Și avem alături o biserică.

Titi: N-aveai cum. Îmi făceam cruce, dar cu vârful limbii în gură...

Aurel: Formidabil lângă ce demagog am stat atâtea ani

Autor: Nu cu Ceaușescu, fraților. Ce s-a întâmplat cu piesa asta. Să vorbiți despre vizionările care au avut loc, despre acuzațiile ce i s-au adus, că ar fi fost un atac la adresa șefului statului.

Gicu: O să plece lumea din sală.

Silviu: Pe cine ar mai interesa azi?

Cornel: E o prostie.

Titi: Dacă Ceaușescu nu mai e, ce să mai discutăm...

Mitică: *(către autor)* Vrei să afle spectatorii ce scandal a fost?

Gicu: *(speriat)* Cine dintre noi să facă lucrul ăsta? Nu cumva să mă pui pe mine că eu o să mă cac pe mine de emoție. Pe mine nu mă cunoști. Eu sunt un actor

modest, aproape ratat. Mi se spune „Cuțu” (*Împreunează mâinile sub bărbie ca și cum ar fi lăbuțele unui câțel și latră ușor: ham, ham*)) am fost singurul secretar de partid care nu mi-am făcut categoria întâia de salarizare, ca Titi de exemplu...

Autor: De ce?

Gicu: De tâmpit.

Autor: Cum așa? Explicați-mi...

Gicu: Eram tânăr, frumos, talentat și eram atât de încântat de situația în care mă găseam: stam la aceeași masă cu maestrul Beligan, cu David Esrig și cu ceilalți, participam la hotărârile importante ale teatrului, eram chiar consultat, și mi-am zis că leafa nu contează, o să mi se mărească atunci când o să joc rolurile mari, la care visam în secret, ca orice actor...

Aurel: Dar, am auzit, că rolurile n-au mai venit...

Gicu: Da, rolurile n-au mai venit. Au venit alți mai șmecheri, și cum sunt tolmăc de sincer, m-au schimbat, și acum am rămas tot actor categoria treia.

Titi: Ascultă, pentru Prologul ăsta, pe cere-l propui nici pe mine să nu contezi...

Șerban: N-ai fi potrivit. Ai fost secretat de partid anii în șir. Ești compromis.

Titi: N-am fost tot timpul.

Șerban: De ce minți? Cum n-ai fost tot timpul? De când te știu ai fost secretar de partid. Tăiai și spânzurai în teatrul ăsta.

Titi: Nu-i adevărat. N-am fost tot timpul. În ultimii ani n-am mai fost. M-a lucrat Silviu. L-a numit pe Mihăiță în locul meu.

Silviu: Ești nebun? Cum să-l numesc eu? N-au fost alegeri?

Titi: Alegeri? Parcă n-ai știi că erau de formă. Se alegea cine vrea sectorul. De fapt tu și cu ăia de la sector ați hotărât înlocuirea mea...

Silviu: Tu vorbești? Tu cum ai fost ales? Nu tot cu lulu, demagogie? Nu tu ai făcut tot ce ai vrut în teatrul ăsta atâția ani? Nu tu lulu, beai cu mașiniștii și cu mecanici, de nu m-ai puteam să mă mai înțeleg cu ei? După care veneai lulu, beat la teatru și înjurai...

Cornel: Da, ne înjurai și ne amenințai, cu sectorul, cu partidul!

Aurel: Că nu venim, la ședințe și la învățământul de partid!

Titi: Îmi era frică să nu vină cineva în control și să vadă că vă făceați de cap...

Cornel: Noi ne făceam de cap?

Aurel: Tu îți făceai de cap!

Titi: Eu îmi făceam de cap?

Silviu: Da, veneai beat lulu în teatru și înjurai lulu, colectivul!

Titi: Da, veneam beat...

Cornel: Deci recunoști?

Titi: Lăsați-mă să termin, nu-mi băgați pumnul în gură!

Aurel: Da, tu cum făceai? Dar acum s-au dus vremurile alea.

Magda: (*strigă*) Acum e democrație și poți să te culci cu cine vrei. Numai eu sunt virgină...

Silviu: Ce are? A apucat să lulu, bea ceva?

Liliana: Parcă un păhărel, două. Ce e cu tine fetița mea, ce ți se întâmplă? Ce te-a apucat? Erai un copil atât de liniștit...

Magda: (*plângând*) Nu știu!. Am o neliniște pe suflet...

Liliana: Săraca de tine! Of, trebuie să-i găsim un bărbat fetei ăsteia...

Cornel: Nu contați pe mine. Eu sunt căsătorit.

Liliana: Nu fiți grobieni!

Titi: Stați puțin! Veneam beat, dar nu când aveam spectacole, (*către Silviu*) Ca tine care veneai beat chiar la spectacole...

Silviu: Eu am venit lulu, beat la spectacole? (*furios*) Esti lulu, nebun!

Titi: Nu numai la unul...(Cornel și Șerban s-au repezit la el să-i astupe gura)

Cornel: Taci, vrei să iasă scandal? Știi că e violent!

Titi: (*se zbate strigând*) Iar odată în deplasare la UREMOAS cu **Măseaua de Minte** ai jucat scena de la început a spectacolului și ai plecat și n-ai mai venit, lăsând colegii să se descurce cum i-o tăia capul. Mitică poate să confirme, pentru că a intrat în locul tău în spectacol, și în locul lui a intrat regizorul tehnic.

Nu mai vorbesc de ce ai făcut la „Trei Surori”

Silviu: *(violent)* Ce e cu „Trei Surori”? Ce am făcut la „Trei surori”?

Titi: N-ai venit chior de beat și acolo...

Silviu: Eu am venit beat la „Trei Surori”? *(furios)* Măgarule, dacă mai repeți odată lulu, minciuna asta te strâng de gât *(s-a repezit la Titi. Șerban, Cornel s-au interpus. Rapid Silviu i-a șters o palmă lui Titi)* Asta ca să te-nveți minte.

Titi: Ai dat în mine, ai dat în fabrici și-n uzine... *(Toată lumea izbucnește în râs)*

Silviu: Ai s-o iei în lulu, în mână *(face gestul obscen al onanistului. s-au despărțit din încheștare. Fiecare își aranjează hainele. Stau cu spatele unii la alți)*

Liliana: Băieți, fiți gentelmenii. Și tu, Aurel, îi ațâți? Rușine! Scoate dracu' pălăria aia, că nu plouă *(Silviu pleacă spre culise)* Silviu unde te duci?

Silviu: Să mă răcoresc!

Autor: Hai, lăsați ifosele și serviți ceva! Nu credeam că puteți fi atât de ardeiați. Tocmai în teatrul vostru despre care se vorbea că aici nu există disensiuni

Liliana: În mod sigur, nu există! Teatrul nostru e renumit pentru atmosfera colegială. Noi nu ne certăm, nu ne bârfim...

Autor: Asta e minunat...Bere, Cola, sucuri fursecuri. Votcă nu vă mai dau. Mi-e frică să nu vă încălărați iar... *(se bea, se mănâncă fursecuri. Pauză)*

Liliana: Ce s-a întâmplat e ceva cu totul nesemnificativ

Aurel: E furios și nu vrea să recunoască deloc că a venit beat la „Trei Surori”.

Autor: Cum așa? Povestiți-mi și mie, cum a fost...

Liliana: Atunci a fost ceva de coșmar, dar tot așa un caz nesemnificativ

Aurel: Regizorul tehnic, Lucică, a dat drumul la spectacol fiind sigur că Silviu e în teatru.

Autor: Se poate întâmpla asta?

Aurel: În mod normal nu, dar Lucică, regizorul, nu putea să conceapă că tocmai directorul teatrului, să nu fi venit la spectacol. Deci a început spectacolul și a venit rândul ca Silviu să intre în scenă. Găitan, care juca pe Tuzenbach, îl

anunța: Locotenent colonel Verșinin. Și nimeni!

Cornel: Disperat, Găitan a ieșit în culise și i-a spus lui Lucică: **Nu e Silviu!**

Aurel: Imposibil, i-a răspuns calm Lucică, l-am anunțat.

Cornel: Găitan și s-a dus iar în scenă și a anunțat: „Colonelul Verșinin e în stradă și se întreține cu domnul general”

Autor: Grozavă invenție!

Aurel: Atunci a apărut și Silviu în teatru.

Autor: Să nu-mi spuneți că a intrat în scenă cu hainele de pe stradă?

Cornel: Cabinierile alertate deja îl așteptau cu costumul de scenă și în nici un minut l-au dezbrăcat la piele de hainele de stradă și l-au îmbrăcat cu costumul de militar...epolet, sabie și chipiu.

Autorul: Ce se întâmpla în scenă? Au făcut pauză, au sărit peste moment?

Aurel: Sunetistul a mai pus odată valsul boston care se dansa la începutul piesei și cele trei surori cu invitații lor, s-au apucat să valseze în disperare...

Cornel: Găitan a ieșit iar din scenă și constatând că Silviu e îmbrăcat l-a anunțat iar: „Locotenent colonel Verșinin”. Ofițerii din scenă s-au aliniat și a intrat Silviu, iar sala a izbucnit într-un râs nebun.

Liliana. A fost ceva de nepovestit. Hohote de râs ca la circ. Vâlvătăi, ca atunci când arunci benzină peste un foc abia mocnit.

Autor: De ce râdea publicul?

Aurel: Pentru că, în graba mare, Silviu a intrat cu chipiul într-o parte, cu epoletul în locul săbiei și cu sabia în locul epoletului și... mângă de beat!

Silviu: (*A reveni*). Iar aceeași poveste? Ar trebui să mă lulu, supăr și să plec (*Către autor*) Nu-i crede. Mint de îngheță apele. Chiar și Liliana, este pradă unei iluzii.

Liliana: Adică sunt mitomană? Nu mă așteptam la tine la așa ceva!

Silviu: Te rog nu te supăra, dar nu-mi amintesc!

Liliana: Atunci am să-ți aduc aminte de scena cu Stela Popescu, când trebuia să-i faci o declarație de dragoste, tot la „Trei Surori”

Silviu: Îmi amintesc, nu m-a lăsat să vorbesc, să spun textul...

Liliana: Pentru că erai beat și se temea să nu observe publicul! Hai să ne jucăm puțin. Să refacem scena. Eu sunt Stela iar Cornel o să fie Silviu. Să ne așezăm pe două scaune ca atunci...*(S-au adus 2 scaune și cei doi s-au așezat unul lângă altul)*
Cornele, spune replica lui Silviu:

Cornel: *(jucându-l pe Verșinin ca Silviu)* Vre vre uuu ssă sp spuspun..nnn căăă

Liliana: *(Jucând personajul Mașa ca Stela Popescu, îi astupă gura cu mâna)* Știu ce vrei să-mi spui, iubittle, ai o căsătorie nefericită cu o nevastă bolnavă de nervi care a avut trei încercări de sinucidere *(Cornel, ca Silviu, se zbate vrând să vorbească, Liliana, ca Stela continuă)* Azi dimineată te-ai certat cu ea și ai plecat trântind ușa...*(Cornel, ca Silviu, confirmă bolborosind, dar Liliana, ca Stela, continuă netulburată)* simt că te-ai îndrăgostit de mine, îți sunt dragi ochii mei, glasul meu...mă iubești *(Cornel confirmă bolborosind)*...În sală publicul începuse să râdă, situația era hilară și atunci Stela te-a luat de mână și te-a scos afară din scenă spunând: „Să mergem în grădină că a început lumea să râdă de noi!” Ai uitat Silviu?

Autor: Formidabil. Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla așa ceva...

Silviu: Vă rog să mă credeți că pur și simplu mi s-a lulu șters din memorie.

Liliana: Probabil, urmare a eforturilor pe care le-ai făcut la spectacolele oficiale când recitai monstruozițiile alea, care se numeau Omagiu.

Silviu: Probabil, deși în ultima vreme nu mai era un efort, că erau lulu, înregistrate. Făceam doar play-back. Draga mea, dragi și iubiți colegi, acum în ceasul a 12-lea, uitați, vă cer lulu, iertare, în genunchi *(îngenunchează)* pentru toate relele, încurcăturile, neajunsurile, belelele, neplăcerile, enervările, necazurile pe care vi le-am pricinuit ca director, ca și, coleg, dar trebuie să țineți seama că am doi copii pe care a trebuit să-i cresc

Cornel: Nu mai face teatru! Și alții au avut copii de crescut. Vă obliga cineva să recitați? Pe mine de ce nu m-au chemat niciodată să recit?

Silviu: Pentru că dacă ai fi spus poezii patriotice ar fi răs și curcile...

Liliana: Silviu, eu te-am iertat. Sunt sigură că și colegii mei vor fi îngăduitori. Nu-i așa colegi?*(îl îmbrățișează. Ceilalți răspund ca în Apus de soare: "Așa e măriă ta!")*

Autor: Silviu, începe tu Prologul. Hai, vorbește tu, sparge tu gheața!

Aurel: (*autorului*) Nu e o idee bună cu Silviu. Îl scuipau oamenii pe stradă

Silviu: Are dreptate. Lumea mă știe că recitam poezii cu Ceaușescu. Am avut experiențe nefericite.. Ce era să fac?: **Aveam copii de crescut!**

Autorul: Atunci, tu Giuri...

Aurel: Eu m-am pensionat. Sunt aici să-l supraveghez pe Titi

Liliana : (*Strigă, revoltată*) De ce, Aurele, de ce te-ai pensionat? Tocmai acum când e libertate, când nu mai e partidul comunist să ne puie pumnul în gură?

Aurel: Nu mai e partidul comunist, dar va venii alt partid care-i va lua locul și care va avea pretenția să conducă. N-ai văzut? Imediat s-a înființat FSN-eul...

Liliana : Și s-a fâsâit! Dar, de ce să te pensionezi acum când ne-am eliberat cu toții, când am scăpat de poliția politică...

Aurel: Ești tu sigură că am scăpat? Nu simți cum mișună în jurul nostru aceiași oameni: Cine e Iliescu, Petre Roman și ceilalți? Tot niște nomenclaturiști...N-ai văzut ce s-a întâmplat când au venit minerii chemați de Iliescu? Ce grozăvie...

Liliana: Da, ce barbarie...

Titi: Vă interzic să vorbiți politică în incinta teatrului.

Liliana: Hai lasă prostiile! (*către Aurel*) dar de ce să te pensionezi?

Aurel: Ca să fiu întradevăr liber. Tot ce vream să fac eram legat cu toate fibrele ființei mele de teatru, de spectacol. Tot ce vream să fac se raporta dacă sunt liber, dacă nu o să am spectacol și ședință de partid. Numai când îmi amintesc că trebuia să vin la ședințele de partid și să-l ascult pe Titi, învârtind aceiași limbă de lemn, simt cum mi se întoarce stomacul pe dos și-mi vine să vomit. M-am îmbolnăvit. Nu mai suport nici atmosfera asta de suspiciune și de acuzații reciproce, de intrigi, de aspirații pentru un rol pentru o piesă, care-mi face rău...iertați-mă, dați-mi un lighean (*se duce în arlechin. Se aude cum vomează*)

Magda; Chiar vomează?

Șerban: Nu debordează, adică face oaa...(*Imită cum se vomează*)

Magda: Termină, ești groaznic

Aurel: *(revine)* Iertați-mă, nu știu ce am azi. Nu vreau să mai depind de nici un director. Vreau să mă plimb să văd lumea. Și eu și nevastă-mea și neștiind cât mai am de trăit vreau să fac ce am visat din totdeauna, să călătoresc...

Autor: Atunci, încerci tu, Liliana?

Liliana: O să mă-ncurc, o să mă fâstâcesc, o să mă bâlbâi, n-o să fiu coerentă, probabil or să intervină și colegii, poate n-or să fie de acord cu versiunea mea, o să ne contrazicem și nu cred că e bine să ne certăm în fața spectatorilor...

Autor: Asta cred că ar fii interesant. Asta ar aprinde scânteia unui conflict care izbucnește atunci pe loc. Ar fi ceva autentic

Liliana: Asta pentru d-ta, ca scriitor, dar ar crea între noi tensiuni, ar ieși la iveală vechi animozități și nu cred că e momentul cel mai potrivit. Teatrul nostru e renumit pentru atmosfera colegială. Noi nu ne certăm, nu ne bârfim...

Autor: Asta e minunat. Ați fost uniți atunci în timpul dictaturii cu securitatea în spate, nu cred că acum o să fiți dezbinați. Nu văd de ce v-ați certa. Chiar dacă se va întâmpla să vă contraziceți o să fie teribil de amuzant.

Aurel: A fost amuzantă încăierarea dintre Titi și Silviu? A fost oribilă.

Autor: A fost impresionantă. Dacă s-ar relua ar fi un excelent moment de teatru care pe vremea lui Ceaușescu nu se putea realiza pentru că erați îndoctrinați: Aveați o gândire dublă Una gândeați și alta exprimați Hai serviți: bere, cola, sucuri fursecuri chiar și votcă. *(se bea, se mănâncă fursecuri. Pauză)*

Magda: Vremea lui Ceaușescu! Unde te duci asta auzi: vremea lui Ceaușescu. Mama cu asta mă înnebunește că ei îi era bine pe vremea lui Ceaușescu ...

Mitică: Mama mea zice la fel: pe vremea lui Ceaușescu îmi ajungea pensia și mai puneam și bani deoparte...

Aurel: Multă vreme o să auzim de acum încolo fraza asta. Toți ne-am trăit viața în epoca Ceaușescu... S-au a împușcatului

Magda: Auziți, povestesc eu. Eu n-am fost membră de partid. Nici utecistă n-am fost. Au vrut să mă facă, dar am refuzat.

Șerban : Minți. Toți vream să fim membri de partid. Pentru că dacă nu erai membru de partid, erai pur și simplu, un rahat.

Magda: Nici tu nu erai membru de partid. Deci erai și tu un rahat. Voi erați membri de partid?

Aurel, Gicu, Titi, Silviu, Mitică: Toți am fost membri de partid (*veselie mare*)

Cornel: Pardon, eu n-am fost...

Magda: Atunci ai fost informator, că așa am citit eu într-un ziar: Cine n-a fost membru de partid a fost informator. (*Cornel îi dă o palmă Magdei*)

Liliana:(*Strigă*)Cornele, nu fi huligan

Cornel: Uite-te la ea. Noi o tratăm de copil și ea e o viperă. M-a făcut informator. O bat măr. (*se duce spre ea. Liliana, Șerban, Mitică se interpun*)

Liliana: A glumit, iart-o...

Cornel: Cum s-o iert? Asta-i chestie de iertat? (*grav*) Uite ce e fetițo. Noi te-am primit aici în colectiv, te-am adunat de la Petroșani unde ai fost repartizată și tu îți permiți să mă faci informator?(*vehement*) Te ia mama dracului dacă mai repeți chestia asta...(Magda începe să plângă)

Liliana: Cornele, ai făcut fata să plângă. Se poate?

Aurel: Dacă n-ai fost informator de ce te superi? Te simți cu musca pe căciulă?

Cornel: Atunci să te ia dracu și pe tine, bătrân scârbos

Aurel: Cine zice ăla e! Am auzit că vor publica listele cu informatori, să vedem ce ai să te faci atunci...(Cornel se repede la Aurel și-i îndeasă în cap pălăria peste urechi pălăria. Aurel se sbate să scoată pălăria care îl strânge și-i opturează vederea)

Cornel: Na, să te înveți minte...

Aurel: Nenorociture, m-ai sgâriat, vampirule, ajutați-mă vă rog. (*Șerban și Mitică trag de pălărie dar nu reușesc să i-o scoată de peste urechi*)

Silviu: Lăsați-mă pe mine (*Aurel stă cu capul plecat. Silviu apucă borurile pălăriei trage puternic și pălăria... se rupe...Silviu se dezechilibrează, cât pe aici să cadă*) Na-ți-o bună că ți-am lulu... rupt-o

Aurel: Of, mulțumesc...(se apropie încet de Cornel și-i trage un picior în fund după care

fuge spre culise, urmărit de Cornel) Era o mândrețe de pălărie, uite ce s-a ales de ea...ce banc tâmpit...*(Îl lovește peste cap cu pălăria ruptă)*

Liliana: Aurele, Cornele, fiți cuminți, sunteți oameni în toată firea...potoliți-vă.
(Amândoi dispar în culise și vor apărea mai târziu...)

Magda: *(către Șerban)* Dar tu n-ai fost membru de partid, n-ai fost informator. Știi ce ai fost tu?

Șerban: *(naiv)* Nu, spune-mi tu

Magda: Un rahat ai fost!

Șerban: Eu o omor pe asta...*(Se repede la ea. Magda fuge prin scenă râzând ascunzându-se după ceilalți urmărită de Șerban furios)*...dacă te prind ai încurcat-o

Magda: Sunt curioasă ce-o să-mi faci? *(fuge țipând în culise. Șerban după ea,)*

Liliana: Ați înnebunit cu toți! Revoluția asta ne-a înnebunit...

Mitică: Care revoluție, n-ai auzit că a fost lovitură de stat?

Liliana: Eu am s-o numesc evenimentele din decembrie 89

Autor: Deci n-are nimeni curajul să povestească cum a fost interzisă piesa?

Magda: Ies eu, și vorbesc eu, povestesc eu...

Șerban: Unde, la circ?

Magda: Cum unde? Aici. Povestesc ce s-a întâmplat cu piesa...

Șerban: Ieși și ai să faci un rahat. Nu tu, în nici un caz. Cine știe de actrița Magda Ics, marea actriță Magda Ics ne va povesti cum s-a luptat ea cu cenzura comunistă... Nu ești cunoscută

Magda: Parcă tu ești cunoscut. Marele artist Șerban nu știu cum, căruia i se mai spune și Paul Nimeni!

Autor: Atunci cine? Nea Mitică? *(către Mitică)* Ce zici nea Mitică?

Mitică: Nu mă dau în lături...

Liliana : Și ce ai să spui?

Mitică Ce s-a întâmplat...

Aurel: O să adoarmă lumea în sală.

Mitică: Am să încep cu începutul. (*pauză, tușește, se foiește*) De la tezele din Iulie ale lui Ceaușescu directorii de teatru suflau și-n iaurt de frică.

Aurel: Aoleu, a luat-o de la 71. scurteaz-o...

Mitică: Totuși în secret totuși teatrul nostru căuta în draci o piesă originală. Giurchescu care se fripsese de mai multe ori și se luptase cu multe comisii de vizionare, era plecat în străinătate să monteze o piesă. Veve Plătăreanu care-i ținea locul, ne-a chemat să ne ceară părerea despre o piesă românească.....

Aurel: Scurteaz-o domne, scurteaz-o că adormim.

Mitică: Atunci am propus piesa asta. Nu vă amintiți?

Titi: Nu. Cred că visezi.

Mitică: Cum să nu-ți amintești când tu și alți ați declarat că e o piesă slabă.

Titi: Asta-i altceva...(*vehement*) Păi, deșteptule, așa au zis criticii de specialitate. Că dacă nici ei nu se pricep atunci pe cine să ascultăm? Ce noi eram mai deștepți ca ei. Așa au apreciat ei. Păi dacă ei care au citit atâtea piese au avut părerea asta trebuia noi să fim mai ai dracului decât ei....

Mitică: Cine erau criticii ăia? (*aproape isteric*) Niște politrucii, școliți la universitatea Ștefan Gheorghiu, care le tremura fundul de spaimă, că dacă laudă un spectacol cu probleme, or să-și piardă postul bine plătit....

Titi: Măi nebunule, oprește-te că spui tâmpenii.

Mitică: Lasă-mă să termin. Politrucii care colindau străinătatea făcând lobby ca Ceaușescu să primească premiul Nobel pentru pace, care îi ridicau imnuri de slavă, care îi dedicau cântece și spectacole, care îl numeau geniu carpatin, eroul providențial al poporului român...

Titi: Mă istericule, piesa se jucase la Baia Mare și făcuse trei spectacole, la Galați la fel, așa că ce vrei să insinuezi tu e o prostie, o tâmpenie. Eu nu mai stau să aud toate idioțeniile, plec...(*Mitică vrea să-l împiedice*)

Mitică: Nu pleci nicăieri. Stai aici să auzi tot ce am să-ți spun. N-am terminat...

Titi: Ei asta-i, că o să mă oprești tu...

Mitică: Stai aici, nu fugii ...(Titi se întorce)

Titi : Uite că nu fug, spune ce ai de spus, ce ții în bojoci, varsă tot. ...

Mitică: Nu tot tu te-ai opus, când l-am propus pe Tocilescu ca regizor?

Titi: Cum să nu mă opun și încredere într-un puțoi care umbla cu gablonțuri la piept și cu zeci de inele pe degete, ca Tocilescu. Sigur că am fost contra.

Mitică: Dar după ce a făcut spectacolul ăsta de ce te-ai opus să fie angajat?

Titi: Eu m-am opus? Acum îmi dau seama că ești nebun deabinelea...

Mitică: Te-ai opus. I-ai trimis o hârtie în care spuneai că până la numirea unui nou director voi, Ceome-ul, nu vă luați sarcina de a angaja un regizor? Nu recunoști, lașule?

Titi: Eu nu mai stau de vorbă cu un nebun ca tine, am crezut că spui ceva ca lumea, dar de tâmpenii sunt sătul...*(Mitică încearcă iar să-l oprească).*

Titi: *(violent îl lovește peste față)* Să nu-ți permiți să mă faci pe mine laș, nenorocitul *(ridică palma să-l mai lovească odată)*

Liliana: *(Țipă)* Nu, nu cumva să vă bateți. *(Titi îl împinge pe Mitica, Mitică se duce spre Titi atras ca de un magnet, Titi de data asta îl împinge puternic și Mitică dezechilibrându-se se clatină cade în genunchi, se ridică cu greu, cade iar cu fruntea în podea, se ridică iar și bălăbănindu-se este pe punctul de a se prăbuși pe spate, dar cade în brațele lui Silviu care îl sprijină și-l întinde pe jos)*

Magda: *(Țipă)* Sânge, îi curge sânge din nas, i-a dat borșul..

Liliana: Nea Mitică, ce se-ntâmplă? Ai turbat? Se poate? D-ta care erai atât de calm. Titi, se poate să te porți ca un huligan?

Magda: Brută ce ești. L-ai omorât pe nea Mitică. L-a omorât...

Titi: *(rămas interzis)* Dă-l în brânză, nu i-am făcut nimic. O zgârietură acolo...

Gicu: Dacă suferă de inimă poate să moară, asasinule...

Liliana: O fi cardiac? *(Îi ia pulsul. Alarmată)* N-are puls fraților. Trebuie să chemăm pe cineva de la spital. Silviule, ascultă-i și tu inima

Silviu: *(Ascultă cu urechea bătaile inimii)* Cred că situația e nasoală, n-aud nimic.

Magda: Dați-vă la o parte să-i fac respirație buș a buș... *(Toți au început să râdă)*

Șerban: Buș a buș se face doar când omul se-neacă. Nea Mitică zi domne ceva?*(Mitică Tace. Șerban îi dă două palme. Mitică tace).* Eu îi mai dau două.

Liliana: *(strigă)* Te rog, nu mai da.

Aurel: *(către Titi)* Ce te holbezi, du-te și adu niște apă să-i ștergem sângele... *(Toți stau acum în jurul lui Mitică, care e întins pe jos. Silviu aduce o pernă și-i o pune sub cap,*

Liliana *(îl șterge de sânge pe Mitică)* Doamne, revoluția asta ne-a înnebunit, ne-a scos din minți. În loc să ne elibereze...Ce facem? Stăm și ne uităm la el cum moare ? Hai să-l ducem la spital...

Aurel: Nu-l mișcați. Poate să-i fie fatal.

Liliana: Duceți-vă și telefonați la salvare sau chemați pe cineva de la spital.

Silviu: Mă duc la spital. Ai și tu Cornele *(Au plecat amândoi)*

Liliana: Doamne, ce pacoste, ce nenorocire! Ce prostie!

Magda: *(agitată)* Dacă nu-și mai revine?

Liliana : Taci, nu cobii...*(Îl șterge în continuare de sânge)* Aoleu, eu credeam că sângele e doar de la nas. Dar e și de la ceafă...E lată rău..

Magda: *(strigând)* De la ceafă? E grav!

Titi: Cum de la ceafă? Eu i-am dat doar una peste bot. Nu mai exagerați.

Magda: *(strigând)* Când vă spun că sângele e de la ceafă, e de la ceafă...

Șerban: Ce strigi ca o nebună? Puțin calm, că doar n-a murit.

Magda: Ce calm, ești chior, nu vezi că nu mai suflă. S-a lovit la ceafă

Titi: Nu bate câmpii, s-a lovit la frunte...

Liliana: La ceafă, la tâmplă, ce mai contează, tot un drac

Gicu: Dacă moare s-a dus dracului premiera. Când era să joc și eu un rol ca lumea! Ce ghinionul dracului!

Silviu: *(revine cu o brancardă pe roate)* Ajutați-mă, să-l așezăm pe brancardă.

Cornel, Șerban, Titi, Silviu îl așează pe Mitică brancardă și ies cu el din scenă)

Magda: Săracu' era moale, moale...

Gicu: Pe dracu, deja înțepenise. Și era rece, rece...

Liliana: Gicule, ești nebun, deja l-ai înmormântat. *(către autor care a asistat siderat la toată scena)* Ai văzut ce se poate întâmpla? Asta nu mai e teatru. Asta nu mai e artă. E chiar viață adevărată. Și viața uneori e deosebit de dură.

Autor: Tot nu-mi vine să cred că e adevărat ce s-a întâmplat.

Magda: (*plângând*) Probabil când o să-l îngropăm atunci o să crezi că e adevărat și nu teatru...

Autor: Nu o lua chiar așa. Nu sunt un cinic. Regret incidentul...

Magda: Ce regret, ce regreți? Numai d-ta ești de vină, cu prologul d-tale...

Gicu: de rahat. O tâmpenie.

Liliana: Eu nu reușesc să înțeleg de ce ți așa de mult la Prologul ăsta dacă totuși o să jucăm piesa.

Gicu: Slabe speranțe. Nu vă amintiți de incidentul de la Teatrul Nottara cu colegul Mircea Anghelescu? S-au luat la harță ca și aici, s-a enervat, a căzut jos și acolo a rămas.

Silviu: (*a revenit urmat de Titi, Cornel, Șerban*) Gata, l-am internat. E la salonul 13.

Liliana: Aoleu: 13! Nu e a bună! Și-a revenit?

Silviu: Se pare că a avut o lulu, comoție cerebrală.

Liliana: Comoție, Doamne, Dumnezeu! Ce nenorocire...

Silviu (*către autor*) Îți dai seama că în situația actuală chestia lulu, cu prologul nu mai e de actualitate.

Cornel: Știți ceva ? Mie mi se rupe-n paispe de prologul d-tale. (*către autor*) Numai d-ta ești de vină de ce s-a întâmplat, cu prologul de rahat pe care ai vrut să-l inventezi cu ajutorul nostru. O ineptie mai mare n-am auzit! Din cauza ta ne-am certat, din cauza ta s-a răscolit tot rahatul, din cauza poate moare, în clipa asta un om... (*Toți se îndreaptă amenințători spre autor*) Ești un asasin. Asasinule

Gicu: (*aproape plângând*) Din cauza asta s-a dus dracului premiera...

Magda: Și de ce ne umilești dându-ne să bem și să mâncăm? Ce suntem milogi?

Liliana: (*slab*) Lasați omul în pace că n-a murit nimeni încă...

Titi: Ce, asta e de lăsat? Ai adus o amărată de mâncare după ce ai câștigat bani grei din încasările pe care le realizăm, poftim, nu mai e nimic de băut!

Silviu: (*autorului*) Dacă vrei prolog, atunci scrie un text precis pe care va trebui să-l spunem fiecare, altfel eu nu particip la o așa bulibășeală amatoristică!

Cornel: Am fost prieteni, te-am apreciat, dar acum gata. Lasă-ne în pace. Dacă Molia moare o să fim ocupați cu înmormântarea. Pleacă, du-te învărtindu-te!

Mitică: (*apare în halat de spital*) Lăsați omul în pace că n-am nici pe dracu...

Aurel: Hopa, a înviat mortu ...

Liliana: Bată-te Dumnezeu să te bată, ai fugit din spital!

Magda: Cum de ți-au dat drumul?

Mitică: Le-am spus că am premieră. Fac premiera și mă-ntorc în spital

Cornel: Aiurea! Cred că minte. E inconștient

Titi: Bă nebunule, vrei să mori? Du-te înapoi. Înțelege că ești bolnav.

Mitică: Nu sunt bolnav, nu sunt bolnav!

Titi: Ești bolnav la cap.

Mitică: Da. Tu m-ai îmbolnăvit

Titi: (*către Mitică*) Mă nebunule se poate să faci chestii de astea? Știi că țin la tine, că te prețuiesc. Nu te-am propus eu să te ocupi de învățământul de partid...

Mitică: (*slab*) Care a fost o mizerie, o corvoadă inutilă (*râde*) M-ai obligat să fac caiete pentru toți cursanți, să mă duc la ședințe în locul tău (*râde și mai tare*) și eu, ca un tâmpit am acceptat totul...

Cornel: Dacă ai fost tâmpit, acum taci dracului din gură

Silviu: Stai dracu' liniștit, nu mai vorbi. Vrei cu tot dinadinsul să mori?

Liliana: Nea Mitică, cine-mi ești nea Mitică! Potolește-te. Ai avut noroc. Dacă se ducea în creier putea să-ți fie fatal...

Mitică: (*stins*) Eu nu sunt cardiac și n-am să mor

Cornel: Taci din gură. Poți să mori. Dacă nu de inimă, de un spasm cerebral...

Mitică: (*râde*) Spasm cerebral! Știți bancul cu spasmul cerebral?

Liliana: Nu râde, nu râde. Scroafa-i moartă și d-tale îți arde de bancuri. Vă rog, nu începeți iar. Nea Mitică fi d-ta mai cu minte. Titi, termină cu prostiile...

Cornel: Stați că nu-i chiar așa Adică el zice a propus piesa. Se mai laudă că tot el l-a propus pe Tocilescu înseamnă că el a fost deștept și noi niște proști. Hai să

auzim ce ai mai propus

Mitică (*slab*) Altceva nimic n-am mai propus!

Cornel: Nu se poate. Mai gândește-te. Poate ai mai făcut ceva...

Liliana: Cornele, lasă-l în pace. Ești nebun? (*un zgomot puternic de ușa trântită*)

Silviu: Ce-a fost asta?

Magda: Ușa de la intrarea în scenă s-a trântit. Poate de la curent.

Silviu: Nu poate fi de la curent. Are un opritor.

Liliana: Atunci ce să fie?

Silviu: A fost cineva care a plecat rapid. S-a temut probabil să nu-l observăm. Cineva care ne-a spionat.

Titi: Ești nebun!

Cornel: Suferi de spionită!

Silviu: Credeți-mă că nu sunt nebun.

Aurel: Bine, nu ești nebun. Dar cine să ne spioneze? Și de ce?

Silviu: Cineva care are interes să ne fabrice dosare să ne șantajeze. Voi nu știți câte reclamații, câte turnătorii se făceau de oamenii din teatru pe care le trimeteau la primărie și la minister și care până la urmă ajungeau pe biroul meu. Voi nu știți câte turnătorii s-au făcut atunci. Fiecare din voi a avut un turnător

Cornel: Pe mine?

Liliana: Dar pe mine?

Aurel: Și pe mine?

Șerban: Pe mine nu m-au turnat!

Silviu: Mai ales pe tine...

Șerban: Ce dracu puteau să-mi puie în spinare?

Silviu: Multe. Că aveai rude cu trecut legionar și că întrețineai relații intime cu femei în vârstă...

Cornel, Aurel, Șerban, Gicu: Cine ne-a turnat?

Silviu: Unul dintre noi. Nu insistați că n-am să vă spun.

Șerban: (*pradă unei crize de nervi, se repede la Silviu, îl ia de gât și-l zguduie*) Nu mai

merge așa nenișorule. Trebuie să ne spui. Dacă e unul dintre noi, te somez să ne spui. Cine e nenorocitul?

Silviu: *(sufocat)* Omoară-mă, dar nu pot să vă spun nimic. *(ceilalți se luptă din greu să-i despartă)* Ce vrei să-i faci? Vrei să-l omori? E un amărât...

Șerban: Lăsați-mă, vreau să ne spună cine era turnătorul dintre noi. Vreau să aflu neapărat cine ne turna, cine era turnătorul... *(până la urmă reușesc să-i despartă)*

Autor: *(lui Șerban)* Dragul meu, are dreptate Silviu. Nu trebuie să fim vindicativi

Șerban: *(aranjându-și ținuta, bombănind)* Nu trebuie, nu trebuie! Adică să trăim mai departe în minciună și-n ipocrizie...

Autor: Eu cred că nu trebuie să plonjați în trecut. Ce spune marxistul?

Șerban: *(nervos)* Dă-l dracului de marxism. Nu mai vreau să aud de marxism cât am să mai trăiesc. Știu ce zice: să debarasăm de trecut râzând...

Autor: Trecutul, bată-l vina, va fi mereu un balast. Ori cât ne-am strădui nu putem scăpa de el. Ne urmărește ca o umbră. Dar eu altceva vreau să vă spun... Să nu credeți că am o idee fixă. Nu știu dacă ați observat că de o vreme am asistat ca simplu spectator fascinat de toată cearta voastră.

Cornel: Fascinat? Îți bați joc de noi. Chiar atunci când ne-am repezit în tine

Autor: Chiar atunci Voi nu vă dați seama ce piesă grozavă ați scris fără vrerea voastră. Ce veridică, ce adevărați ați fost și cum a ieșit la iveală, ca într-o piesă clasică, adevăratul caracter, al fiecăruia, ...

Liliana: Da, toată epoca, toți anii pe care i-am trăit au năvălit dintr-o dată peste bietele noastre făpturi. Doamne ce coșmar

Autor: De aceia insist că ar fi bine să fiți toți pe scenă și să povestiți pe rând câte un episod. Să vă contraziceți, să vă blamați, chiar să vă încăerați, ca acum..

Șerban: Am prins ideia. *(deodată înveselit)* E fenomenală... Atunci să povestim de scandalul după primul spectacol când unul dintre noi, un idiot, că altfel nu pot să-i zic, a avut ideea să-l aducă pe Mitea, Cine o fi fost idiotul acela?

Titii: *(funebru)* Eu am fost idiotul care l-a adus pe Mitea. Ce dacă l-am adus?

Magda: *(strigă)* Cine era Mitea, vreau să știu cine era Mitea?

Șerban: Era șeful de cabinet al lui Ceaușescu. Păi dacă nu te dădeai mare și nu-l aduceai pe Mitea, Mitea nu-l alerta pe Pană și Pană nu venea la spectacol

Mitică: Cu o falcă-n cer și alta în pământ și a interzis spectacolul...

Liliana: Toată sala aplauda în picioare, chiar și nevastă-sa, iar el se ghemuia în scaun ca Richard al treilea.

Titi: Vorbiți prostii, spectacolul n-a fost niciodată interzis...

Șerban: Adică nu ne-a chemat la el în camera de protocol și nu ne-a zis textual, parcă-l aud; Dacă nu schimbați zburăți și voi și eu. După care n-a strigat el la tine: Tovarășe secretar de partid, piesa asta e un atac împotriva șefului statului...nu vezi că ăștia își bat joc de noi? Ce i-ai răspuns?

Titi: (*emoționat cu amintirea scenei de atunci*) De care noi tovarășe Pană?...

Șerban: De noi, membrii de partid, ți-a răspuns el, nu-i așa?

Titi: Așa e! Ce vremuri am trăit. N-am jucat în piesa asta atunci, dar ea mâncat mulți ani din viață. Doamne, vorba marxistului, câte aș avea de povestit...

Autor: Păi asta e fraților e de povestit. Asta nu e o invenție a unui autor dramatic. Asta e adevăr

Silviu: Pe cine ar mai interesa?

Autor: Generațiile următoare trebuie să afle cum au supraviețuit părinți și bunicii lor.

Șerban: Cât de căcănari au fost...

Liliana: Nu-mi place cuvântul dragă, poate găsești altul

Autor: Să zicem, șmecheri. care au vrut să supraviețuiască, ca voi, ca alții...

Liliana: Ca mine...

Aurel: Ca mine mai puțin.

Șerban: Deci susții una și bună că spectacolul care până la urmă a fost considerat un atac împotriva șefului statului n-a fost interzis

Titi: Da, N-a fost interzis

Șerban: Ei asta-i culmea...mi se pare că n-am auzit bine...dar ce-a fost ?(*patetic*)
Două luni n-am jucat n-am jucat două luni de zile? De ce?

Silviu: De ce, de ce, întrebi ca și cum n-ai fi fost aici. Cereau schimbări. Similitudinile erau perfecte: Personajul principal era prim secretar, soția fostă cadristă, băiatul vag revoluționar, fiica cam tembelă...

Șerban: Vezi că și în piesă ești proastă...

(Magda a luat cu o cană cu apă aflată întâmplător acolo și o aruncă în fața lui Șerban)

Șerban: Ai îmbulinat-o, ai încurcat-o... Te i-a mama dracului, te bat peste fund de-ți înroșesc buciule. *(S-a repezit la ea. Catone a fugit, și se ascunde după unul și după altul, dar alunecă și cade. Șerban s-a așezat deasupra ei, călărind-o, dar este dezorientat de noua situație...Dă impresia că vrea s-o sărute, dar până la urmă renunță).*

Voce regizor: Tovarășul Șerban, asta, am greșit. Șerbane ești chemat la direcție

Șerban: La direcție? Eu? De ce?

Voce regizor: Habar n-am

Liliana: A auzit că l-ai înjurat.

Cornel: Ai încurcat-o.

Aurel: Dacă ești cu contract, ai încurcat-o?

Gicu: Te chiamă să te anunțe că ți-a expirat contractul...

Silviu: Vedeți-vă de treabă. Du-te, dacă te cheamă cineva trebuie să te duci

Aurel: Nu totdeauna, dacă te cheamă trebuie să te duci

Liliana: Du-te, îți ținem pumnii *(Șerban iese)*

Gicu: D-le autor...

Autor: Spune-mi pe nume: Tudor.

Gicu: Îmi pare bine de cunoștință. Eu vreau să te întreb ceva, că de la colegii mei n-am reușit să aflu. Până la urmă cine mă bate în piesa asta?

Autor: Cred că nimeni...

Gicu: Ești sigur?

Autor: absolut nimeni!

Gicu: Atunci n-o să am succes...

Liliana: Ei, asta-i culmea...

Gicu: Păi voi nu știți, ce nebunie e în sală la Preșu după ce mă bat măr...

Liliana: Vai de mine, cine te bate dragul meu?

Gicu: Toți. N-ai văzut Preșul?

Liliana: L-am văzut la premieră, dar atunci nu te bătea nimeni...

Gicu: Atunci, dar acum s-a schimbat situația. Acum mă bat toți...

Liliana: N-ai reclamat?

Gicu. Am reclamat. Am protestat în ședință de partid și până la urmă s-a hotărât să nu mai fiu bătut. Dar n-a fost bine, pentru că nu mai luam aplauze. Atunci, m-am sacrificat, pe altarul artei și i-am lăsat să mă bată. (*Apare Șerban*)

Șerban: Vă aduc la cunoștință că în orașul nostru a venit un revizor

Silviu: Lasă șmecheriile, zii...

Toți: E bine, e rău?

Șerban: E nasol!

Silviu: Cât de nasol?

Șerban: Nasol, nasol

Silviu: (*Intuitiv*) Ne privește pe toți?

Șerban: Îhî...

Liliana: (*alarmată*) Aoleu, desființează teatrul, maică precistă ce necaz...

Cornel: Stai puțin, de ce te-a chemat pe tine

Șerban: Reprezentant ai tinerei generații, care a înfăptuit revoluția. În voi, care ați întinat-o, nu mai are încredere

Titi: Eu nu-l cred. Vrea să ne aburească, uite-l că abia se țină să nu râdă...

Silviu: Haide-ți să mergem la Morărescu, ce să mai ascultăm poveștile ăstuia...

Șerban: Duceți-vă, dar n-o să-l găsiți. A plecat la minister să anunțe...

Titi: Stați așa, dacă mai vorbește unul îl omor, ce să anunțe?

Șerban: Că renunță la turneul de o lună de zile în Anglia la care teatrul nostru a fost invitat cu spectacolul ăsta...

Silviu: Cu spectacolul ăsta?

Magda : În Anglia?

Cornel: O lună de zile?

Șerban: Londra, Cambrige, Sheffield, Oxford!

Silviu: Când trebuia să aibă loc?

Șerban: Peste două luni...

Cornel: Formidabil, formidabil, dar de ce să renunțe?

Titi: Cum și-a permis? E nebun?

Silviu: Ți-a spus ceva, știi ceva? Lămurește-ne...

Șerban: A zis că a venit aici în scenă să ne anunțe și auzind tot scandalul, toată cearta noastră, cu insulte, cu bătăi, cu zbierete a decis că nu ne poate trimite în turneu că ne-am omorî unii pe alți...

Silviu: V-am spus eu că tot timpul cineva ne-a urmărit, ne-a spionat? M-ați făcut nebun. Uite că n-am fost. A pus pe cineva să ne urmărească...

Titi: Stați așa. Dar tu de ce nu l-ai contrazis, de ce nu i-ai spus că nu e adevărat

Șerban: Cum să-i spun că nu era adevărat când, el a fost martor când ne înjuram și ne băteam? Nu ne-am bătut?

Titi: Cine se bătea și cine se-njura?

Șerban: Noi. Nu era să ne strângem de gât, nu ne-am sfâșiat moral, nu era să-l omorâm pe nea Mitică

Silviu: Ești nebun dea-binelea. Cum poți să spui asemenea enormitate?

Cornel: Noi ne iubim, ne apreciem. Nu-i așa? Ziceți ceva, ce-a murit nea Mitică?

Toți: (*către Mitică*) Ai murit?

Mitică: N-am murit!

Cornel: Vedeți, n-a murit! De câte ori mi-a curs mie sânge din nas

Silviu: Ne certăm, dar ne iubim, ne apreciem. Suntem niște artiști admirabili..

Titi: Despre care s-au scris aprecieri entuziaste. Eu n-am avut nici o cronică proastă

Cornel: Nici eu. De câte ori nu se ceartă soții într-o căsnicie? De câte ori nu m-am certat eu cu nevasta?

Aurel: De câte ori ai înșelat-o, dar asta-i altceva

Cornel: (*Aparte*) Mureai dacă nu pomeneai de asta? Tot ce a fost, a fost un foc de paie, o discuție mai aprinsă, mai cu nervi, între parteneri de muncă...

Aurel: Care s-au păruit de mama focului

Titi: La nervi se pot spune multe..

Aurel: Sigur pot să se strângă de gât...

Cornel: Ce bagi strâmbe? Tu nu intri în combinație, tu ești pensionar...

Aurel: Dacă e vorba de un turneu în Anglia, merg eu. Eu sunt titularul rolului...

Titi: Nu mai ești. Acum joc eu în locul tău. Nu ne-a înțeles așa?

Aurel: Dar atunci nu se pune problema unui turneu în Anglia...

Silviu: Nu vă mai certați degeaba pe ceva care n-o să mai fie.

Cornel: De ce să nu mai fie? Cine a hotărât?

Titi: N-ai auzit că s-a dus la minister să anuleze turneul.

Cornel: Stați așa. Cine e el să anuleze un turneu al teatrului? Un director pus să conducă temporar. Îl dăm jos. Acum e revoluție. Mergem mâine la minister și explicăm că noi nu suntem de acord cu decizia lui. Dacă teatrul a fost invitat nominal, atunci noi trebuie să plecăm...Mergem mâine la minister...

Silviu: Nu mâine, azi, acum. Trebuie să ajungem acolo înaintea lui. Haideți să nu mai pierdem timpul. Merg cu mașina mea

Șerban: eu cu a mea

Mitică: Și eu cu a mea

Silviu: Tu ești bolnav. Stai aici și odihnește-te

Aurel: Am și eu mașină. Merg și eu

Silviu: De asta nu scăpăm, e ca o râie...Hai și tu

Titi: Și eu ce fac, dacă n-am mașină, rămân de căruță?

Silviu: Hai și tu. Vedem noi la urmă ce se alege..

Aurel: Urma scapă turma (*Au ieșit în trombă.*)

Magda: Vin și eu, așteptați-mă, nu plecați fără mine. Mă duc să fac un pipi...

Mitică (*sigur în scenă. Scoate dintr-o geantă un caietel și începe să noteze mormăind*):

„Repetiție cu o piesă care a fost interzisă, sau ce se poate întâmpla din cauza

unui turneu...nu e bine...(*șterge*) din cauza unei revoluții, nu e bine, (*șterge*) din cauza...din mai multe cauze. (*apare Magda*) N-ai plecat cu ei?

Magda: M-am dus să fac pipi și nu m-au mai așteptat. Ce faci ? Scrii? Ce scrii?

Mitică: Fleacuri: verzi și uscate de prin teatru adunate

Magda:(*Citește*) Ce se poate întâmpla într-un colectiv din cauza unei **rezoluții**...

Mitică: (*o corectează*) A unei revoluții!

Magda: Scuze, dar ai un scris imposibil de citit. A unei revoluții și a unui (*citește*) pocinog.

Mitică: Prolog.

Magda: Scuze, îmi fug literele. Sunt cam zăpăcită. Adică cum? Stai, nu-mi explica. Scrie aici: „Deși ne cunoșteam de ani de zile, deodată au ieșit din noi stări, idei, ranchiune ireconciliabile”. Aoleu, ai scris despre ce s-a întâmplat?

Mitică: O să scriu...

Magda: Despre tot scandalul? Despre toată păruiala care a avut loc? Nu ești zdravăn nea Mitică. Vrei să scrii neapărat?

Mitică: Da, vreau să scriu neapărat.

Magda: O să ții minte tot ce s-a întâmplat? Ți trebuie o memorie de elefant să ții minte toate replicile. O să fie tare greu.

Mitică: Ba deloc. Replicile plutesc prin aer în jurul meu. Nu le auzi? (*Magda neagă*) Eu doar întind mâna să le iau...

Magda: Scrii și despre mine? (*Mitică aprobă*) Ce scrii?

Mitică: Că ești tânără, frumoasă, cam zăpăcită, dar foc de talentată. În mod sigur te așteaptă o carieră extraordinară.

Magda: Șerban zice că sunt proastă.

Mitică: Pentru că te iubește...

Magda: Lasă-mă să te sărut.(*Îl sărută*) Nea Mitică nu știu de ce mă simt fericită! Nu-mi pasă de turneu, Nu-mi pasă de ce se va întâmpla cu mine de aici încolo, am un fel de..

Mitică: De inconștiență. Nu e grav. O să-ți revii

Magda: Nu știu de ce, o să te superi dacă-ți spun, dar cu d-ta mă simt în elementul meu. Nu îmi e teamă să spun ce gândesc, de d-ta nu mă feresc să spun prostii să cânt, să dansez, să mă aiuresc. Știi ce? Hai să ieșim din hruba asta. Să mergem afară, la soare, la aer...

Mitică: Mergem, dar promite-mi că n-ai să mai spui că scena e o hrubă.

Magda: Dar ce este?

Mitică: Un loc vrăjit unde se plămădesc visele...

Magda: Ha, ha, ai bre nea Mitică, ai afară și lasă vrăjeala...*(încet părăsesc scena și tot încet se stinge lumina și se lasă, dacă este, încet, **cortina**)*

20.04. 2010.

Dosar:

Piesa „Concurs de frumusețe” a avut premiera în Octombrie 1980 cu următoarea distribuție: **Anatol:** Silviu Stănculescu: **Didy:** Liliana Țicău: **Mariana:** Magda Catone: **George:** Șeban Celea: **Urechel:** Cornel Vulpe: **Macarie:** Aurel Giurumia: **Blându:** Gh. Șimonca: **Panait:** Candid Stoica: **Tudor:** C. Băltărețu: **Regia artistică:** Alex. Tocilescu

În 1984 a fost scoasă de pe afiș.

Spectacolul s-a reluat în iunie 1990 doar cu două schimbări de distribuție: **Macarie:** D-tru Chesa: **Tudor:** Gh. Crâșmaru.

Detalii revelatoare despre cele două premiere se găsesc în cărțile mele: „Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei” (2009) și „Culise” (2013).

În memoria marilor artiști care ne-au părăsit

”Bătrânii din teatru să meargă-n curte să facă pipi”

Personajele: (În ordinea intrării în scenă)

Gică: chelner:

Lulu: actor, fost director

Titi: actor, fost secretar de partid

Titică: actor

Cornel: actor

Marian: tânăr actor

Mitică: actor

Fane: actor, fost președinte de sindicat:

Mișu Vicu: revoluționar, deputat FSN

Ionescu, actor

Saxon: Picolo. Rol mut

Bebe: regizor, director

Anul 1991. O sală pentru oaspeți în **Carul cu Bere**. Pe perete o lozincă: „**Mușterii din toate țările, uniți-vă**”. Intră Titi, Lulu, Mitică. Îi întâmpină Gică.

Gică: *(Poate fi oricum, dar versatil. Din ușă):* Intrați, intrați, fiți bineveniți.

Mitică: *(Din cauza aspectului bătrânicos, pare în vârstă, dar nu are mai mult de 50 de ani. I se mai spune și "Molia")* Ia te uită ce locșor de nebunii!

Gică: Aici e o cameră de oaspeți. Aici n-o să vă supere nimeni. Aici îi primeam pe tovarășii care acum nu mai sunt. Acum poporul e la putere cu alți tovarăși. „Ole, ole, Ceaușescu nu mai e”, s-a cam fâsâit. Și la noi s-a schimbat conducerea, nu numai la d-stră la teatru. Unde e d-l Lulu?

Titi: *(A fost slab dar consumând multă bere s-a îngrășat. Din cauza nasului i se mai spune și "Trompețică")* E pe vine...uite-l! *(apare Lulu)*

Gică: Păcat de d-voastră! V-au schimbat...

Lulu: *(Un chip frumos. Baritonează plăcut. Atitudine de lider)* Mi-am dat lulu

Gică: *(Perplex)* Adică ce vreți să spuneți?

Mitică: Vrea să spună că și-a dat demisia!

Gică: Acum așa se numește demisia: lulu? De aia vi se spune Lulu? Eu credeam că e chiar numele d-stră...

Mitică: Are un tic. Înlocuiește subiectul cu...lulu..

Gică: Pricep! Și eu înlocuiesc cifrele la nota de plată. Eu cred că nu v-ați dat lulu de bună voie. Cred că aveau boală pe d-voastră, că aveți trecere la gagici!

Lulu: *(râde)* Îl auziți? De ale lui Gică...Ha, Ha, ha!

Gică: Doamne, ce omor de cucoane era pă d-stră. Săracu'! Nici nu știu cum să puteați face la atâta puhoi de femei...

Lulu: Îl auziți? De ale lui Gică...ha, ha, ha. La voi n-au fost schimbări? Responsabilul ăla și-a dat și el lulu?

Gică: Adică demisia? Nu! Nu mai e, nu că era un comunist împuțit, un demagog ordinar care regula toate chelnerițele, dar a băgat cam mult mâna în lulu, n-a că

mă molipsi și eu, adică în gestiune. L-am alungat.

Mitică: De ce nu te-au numit pe tine?

Gică: Au vrut, dar am refuzat! Nu vă supărați, mie mi-a fost bine pe timpul împușcatului. Nu mi-e frică să vă spun. Înjurați-mă, dar asta e părerea mea.

(Apare Titică: Titică de la Titi, bâlbâit, bărbat cu mustață. În viață se bâlbâie din cauză că n-are răbdare să pronunțe tot cuvântul, ceea ce pe scenă nu se-ntâmplă decât foarte rar)

Titică: (recită din Fr. Villon) ”De susuliță, de lalance araruncată, de ghighioagă și dede buzdudigagan stru strunjit, de babardă, de papaloș și de cucuțit, de țeapă și de fufurcă otrăvită, de iata iata gaga...sabie, de cacange,, străpupunși în inimi, sfâșfârtecați pe rând, tăiați la beberegăți să-i rupă **chichinul, crâcrîșmamarii care ne bobotează vivinul**”. Marș și adu bere!

Gică: Nu vă lăsați, maestre, mai schimbați și d-stră placa asta cu poezia! V-am explicat că noi n-avem vin vărsat. E îmbuteliat.

Titică: Slă slă bebe, dispari...

Mitică: Lasă-l în pace! Vrei să nu ne mai dea bere? Acum spune că nu mai are!

Gică: Acum e bere căcălău, doar a fost revoluție. Și să știți că nu mă supăr! Colegul d-stră Dinică, de par exemplu, cum mă vede îmi zice: ”Boule”. Mă supăr? Nu mă supăr. Și d-l Vulpescu, de-i ziceți d-voastră Barbozina, de când s-a dat cu feseneaua și e deputat a schimbat-o, a întors-o ca la Ploiești, deși el am auzit că e din Oradea și nu-mi mai spune poezia aia cu șnurul

Mitică: Care poezie, Gică?

Gică: Hai că o știți! O spun cum o zice dânsul, de adevăratelea: ”Acum, Gică agățat cu șnurul, va ști, grumazul tău cât ține curul!”, iertați-mi expresia!

Titică: Ma ma marș și aadu bebere, boboule!

Gică: Vedeți? Mă supăr? Nu mă supăr. Că veni vorba: de ce doamne, iartă-mă, îl împușcară pă Ceaușescu?

Mitică: De ce Gică?

Gică: Vă spui: da, luați loc, că aici nu e biserică *(ceilalți, după ce s-au uitat la tablourile și lozincile de pe pereți de pe timpul lui Ceaușescu, s-au așetat)* L-au împușcat

pă nea Nicu dă proști și incopetenți ce sunt! De asta! (*apare Marian și Medeșan*).
...Salutăm tineretul. Domnul?

Marian: (*figură de copil când inocent, când pervers*) Marian!

Gică: N-am auzit!

Marian: O să auzi!

Gică: Stai așa: Marian? Care Marian?

Titi: Care ți-a turnat în cur catran! Gică, lasă vrăjeala și adu bere!

Gică: Ha, Ha, supărat maestre, supărat V-au luatără nenorociții ăștia funcția. Că ați fost secretar dă partid dă o viață, dă tăiați și spânzurați în teatrul ăla, cum mi s-a spus, și acum nu mai sunteți zero barat! V-ați dat cumva cu feseneaua d-lui Iliescu? Saxoaneeee! (*apare Saxon cu câte 4 halbe în mână urmat de Cornel*) (1) Am un subaltern. Îl cheamă Văsălie, dar eu îi spun Saxon. E mai modern. Nu cadra, la anii mei, să car halbe și fripturi. Fac doar plățile.

Cornel: (*mic, nervos, se mișcă cum e argintul. Cum a intrat a luat direct o halbă de la Saxon din mână*) Opriți o halbă pentru Bebe! Acum vine...

Gică: Vine d-l Bebe? Atunci, primul rând de halbe e gratis! Poate renunță dânsul sau dâșii că am auzit că sunt o liotă de moștenitori la dreptul de proprietate. Cu rudele lu d-l Bebe ne judecăm pentru că dâșii vor Carul acesta cu bere. Eu îl respect, pe d-l Bebe, e mare, e artist, dar dânsul n-a stat aici să mănânce salam cu soia, ca noi. Și-a pus palma-n fund și-a întins-o și acu vine să ne ia locul unde muncim? Nu sunt de acord! Dar ce s-a întâmplat de sunteți așa mohorâți? Se închide cumva teatrul?

Titi: Pușchea pe limbă!

Cornel: Am venit aici să discutăm cu Gică?!

Gică: Am înțeles, am dispărut...(a plecat. Saxon la fel)

Cornel: Unde-i Fane?

Mitică: N-a venit dar vine el până deseară. (*apare Fane. A auzit replica de dinainte*)

Fane: *(față șifonată. Intră cântând o melodie și un text din Chirița)* ”Iată-mă-s, am sosit urgent, la moment, în acest stabiliment să dau un recital excelent, pertinent virulent și incandescent...eu sunt Fane, Fane Duru care fac pe trubaduru!

Cornel: *(Acru)* Lasă prostiile. Am venit să discutăm lucruri serioase!

Titică: Dadar cece fafacecem cucu aanimamalu dde Ioionenescu?

Fane: Dar, ce dracu a mai făcut Ionescu? Lămuriți-mă și pe mine?

Marian: Și pe mine!

Titi: Nu știți, n-ați aflat?

Fane : Habar n-am! Treceam pe la teatru. V-am văzut că o luați încoace și am venit după voi...Știți eu sunt Fane Duru!

Mitică: Știm! Care faci pe trubaduru!

Fane: Am o soră artistă mare și nevastă regizoare!

Cornel; Știm asta domne: acum treci printr-un declin, dintr-un mare spadasin, înțepi doar ca un ciulin! Ne-ai uscat cu tâmpenia asta!

Marian: Acum aud prima oară că Ionescu a făcut ceva!

Titi: Păi să vă spunem, că e hasmodie mare. Ceva ce nu mi s-a dat să văd sau să aud. Sunt atât de enervat de chestia asta că nu știu de unde să-ncep...

Fane: Bagă începutul. Dacă preludiul e bun orgasmul e asigurat

Titi: Eram la club începuse lectura și...Băi, ce nervi pot să am!

Cornel: Și nu începuse lectura că îl așteptam pe el ...

Marian: Pe care el?

Cornel: Eu îl omor pe acesta! Pe Ionescu. Nu de Ionescu vorbim?

Titi: Vorbești aiurea! Deci, nici nu începusem să citim când, nu cumva să mă întrerupi, când s-a deschis ușa și a apărut beat...

Marian: Beat, beat?

Cornel: Beat, Beat!

Marian: Cine?

Cornel: Ce faci? Ești cumva și tu beat? Ionescu!

Marian: Hai, că nu era beat!

Titi: Ai dreptate! Nu era beat, era doar mangă!

Cornel: Deci eram la club, la repetiție cu „Papagalul verde”...

Titi: Când s-a deschis ușa, și din prag, fără să intre înăuntru, ne-a zis: *(imită, ca și cum ar fi beat)* **Bătrânii din teatru să meargă în curte să facă pipi!** *(Pauză)*

Marian: Cine?

Cornel: Eu îl omor pe acesta! Ionescu, nu de el vorbim?

Marian: Sunteți sigur că așa a zis?

Cornel: A zis: „bătrânii din teatru să meargă să se pișe-n curte”. Așa-ți place?

Titi: Țștia bătrânii, adică noi!

Mitică: Da, adică noi, ățtia bătrânii!

Titi: Ce faci mă-ngâni?

Mitică: Nu, te subliniez! Am rămas toți tâmpiți...

Titi: Vorbește numai despre tine, nu generaliza!

Fane: Credeam că a mai făcut altă trăznaie. Ca atunci când s-a îmbătat și a dat ocol pe străzile din centru cu mașina și nu s-a lăsat până când nu i-au luat poliștii carnetul de conducere. Când se îmbată nu mai e om!

Titi: Părerea mea e că nu era beat. Era ora 11 dimineața. Poate să fie un om beat la 11 dimineața?...

Titică: Dda, caca to toată lulumea!

Titi: Hai că ești nebun. Tu crezi că toți oamenii sunt băuți în miezul zilei!

Titică: Dadacă auu înînceput ssă bbea de cu sea sea, noapte!

Marian: Să trecem peste asta. Dacă nu era beat, era amețit. Dar să n-o luăm în tragic. E băiat bun. Toți greșim...

Cornel: Cum adică toți greșim? Asta e greșală?

Mitică: Asta e măgărie!

Titi: Cine se crede?

Mitică: A murit marele Gicu Vraca și teatrul a mers mai departe!

Titi: Și-a luat-o-n cap, se crede mare!

Titică: Dada...Cicine sese crccre, visează?

Lulu : E clar! Trebuie să fie lulu, adică pedepsit.

Titi: Da, să facem o ședință lărgită și să dezbatem!

Mitică: Ședințe și debateri se făceau pe vremuri!

Marian: Acum s-au schimbat lucrurile: Acum suntem la un an după revoluție!

Mitică: Care revoluție? Te referi la evenimentele din Decembrie '89?...

Lulu: Revoluție, nerevoluție, trebuie să dea lulu, adică socoteală!

Marian: Și să se explice...

Titi: Ce să explice? N-are ce să explice! Ne urăște, e clar.

Marian: Poate a vrut să facă o glumă...

Cornel: Ce glumă e asta? Glumă să ne trimită să facem pipi-n curte?

Titică: Ddacă nnu nene ve venea să fafecem? Cce ffăcceam?

Titi: E clar că ne desconsideră!

Lulu: Dacă ne lulu, asta, desconsideră, atunci să plece!

Titi: N-avem nevoie de elemente distructive!

Cornel: N-avem nevoie de oameni care să ne jignească!

Titi: De abateri de genul ăsta se ocupa partidul și învățământul de partid!

Marian: Acum partidul nu mai este, au rămas sacii! Sacii de partid!

Titi: Cine sunt saci de partid?

Marian: Care au fost și care au rămas!

Titi: Care au fost și cine au rămas?

Lulu: Cine au fost și cine au rămas?

Fane: Cine au fost și cine au rămas?

Mitică: Care au fost și cine au rămas?

Marian; (*Speriat*) Uitați-vă-n jur

Lulu: La cine ne uităm? Acum nu mai este lulu, adică partidul

Marian: Cum nu mai este? FSN-ul ce este?

Titi: Stați puțin că aici e o chestie gravă! Ce ai vrut să spui cu sacii?

Marian: Sacii de partid care au rămas!

Titi: Adică cine? Ai curaj să-i numești?

Marian: Se știu ei, nu trebuie să-i numesc eu!

Lulu: Terminați cu prostiile! Fără lulu, fără lulu, fără lulu!

Titi: Renunță dracu la lulu ăsta, că ne bagi în balamuc!

Lulu: Trebuie să fim strâns uniți! Ne-am adunat...

Fane: Ca să ne strângem!

Lulu: Gura! Dacă mai scoate unu' o vorbă îl lulu (*face gestul cu pumnul*) S-a înțeles? Am fost de față când și-a permis să spună lulu aia, adică porcăria aia. Și eu nu admit să fiu lulu în halul ăsta. Adică terfelit, ca să înțeleagă toată lumea!

Titi: Nici eu!

Lulu: Tu, Mitică? (*furios*) Admiți să fii lulu, jignit, să fii trimis de mârlanul ăsta să faci ce a spus el să faci?

Mitică: Nici pomeneală! Cu un singur amendament!

Lulu: Care? Să, lulu, auzim!

Mitică: Că nu se face, ce a zis, să facem în curte. Se face la ...

Lulu: Gata, fără precizări, fără amendamente! Timpul trece...

Fane: Și noi o frecăm la rece!

Titi: Ascultați, în chestia asta Bebe trebuie să intervină!

Toți: Da, Bebe, sigur că Bebe!

Marian: Am impresia că nu v-a înjurat, n-a zis nimic de mamă!

Titi: Atât îi trebuia!

Cornel: Trebuie să luăm o atitudine!

Fane: Ai dreptate! Luăm o atitudine! Acum ce facem? Nu se cheamă că luăm atitudine? Dar și Bebe trebuie să ia, nu numai noi!

Marian: Adică, ce trebuie să facă?

Fane: Nu știu, dar trebuie să-i arătăm!

Marian: Ce să-i arătăm?

Titică: Căcă nnu mamai memerge cucum memergea!

Titi: Adică să ne-njure!

Cornel: Trebuie să ripostăm!

Lulu: Eventual un lulu bun!

Mitică: O bătaie?

Fane: Să-l bată Bebe? Nu cred că poate!

Cornel: Ești prost? Nu înțelegi despre ce e vorba?

Fane: Mă faci prost? Când ți-oi arde una...

Lulu: Nu vă aprindeți! Propun să discutăm lulu, adică calm!

Cornel: Ce să mai discutăm? Peste câteva zile pleacă în turneu în Anglia cu "Visul unei nopți de vară". Când s-o întoarce...

Titi: Praf ne face!

Cornel: Lasă gluma! Când se întoarce s-a uitat totul...

Titi: Da, după ce ne-a batjocorit, după ce ne-a desconsiderat,

Titică: Ddupăpă cece nene a tritri mis ssă fafacem pipipi în cucurte

Cornel: Drept recompensă pleacă în turneu în Anglia!

Fane: O lună de zile! Băi, ce baftă!

Titi: I-am propus lui Bebe să fie scos din spectacol!

Marian: Dar o să vrea regizorul?

Cornel: N-are a face! S-a propus! Bebe a fost de acord că și el e bătrân, și pe el l-a trimis în curte...

Titică: Ssă fafacă pipipi...

Marian: Și cine să-l înlocuiască?

Fane: Oricare dintre noi! Eu sau Lulu!

Lulu: Ionescu joacă trei roluri. Unul eu, altul Fane și al treilea Cornel.

Fane: Bună idee! Da, sigur, de ce să nu mergem și noi în Anglia. Ce rahat de rol joacă? Un zeu! *(către Mitică)* Tu ce zici? Ce stai ca o molie? Zi și tu ceva!

Mitică: *(Notând într-un caiet)* A murit Gicu Vraca și teatrul a mers mai departe!

Lulu: Asta ai mai spus-o! Găsește altceva!

Mitică: Altceva nu-mi vine-n minte!

Marian: Dar dacă îl lăsăm dracului și ne vedem de treburile noastre?

Cornel: Am fi slabi și data viitoare o să ni se cace-n cap, iertați-mi expresia!

Titică: Hahaiidedeți hohotărâțiți-vă ccă mimie, vovo rba cocoanei Ninieta mi ss-a uumlut cucurul de gânduri. Ssă vivină Bebe (*strigă*) Vivine sau nu vvivine?

Gică: (*de afară*) Vineee băiatuuuu...(*apare cu Saxon cu o tavă cu 7 halbe de bere*)(2)

Cornel: Ai adus 7 beri?...Nu e bine. Unde-i berea lui Bebe? Cine i-a băut berea lui Bebe de rândul trecut?

Titică: Eeuu! Sse tre trezise...

Cornel: Ce obicei tâmpit să bei berea altora!

Gică: S-a înțeles! Mai aduc una! Dar vine d-l Bebe?

Titi: Cum să nu vină? A fost vreodată o zi să nu vină? Nu ne lasă el singuri!
(*Gică iese împreună cu Saxon*)

Marian: (*după o pauză, bate cu pumnul în masă*) Domne, Ionescu e talentat!

Lulu: E talentat, dar e lulu, adică nebun!

Marian: Regizorul ține foarte mult la el!

Fane: Să-l ia acasă!

Titi: Și la mine ținea mama!

Cornel: Toți suntem talentați!

Marian: Nu cred că poate să-l înlocuiască. Ar fi o nebunie întreagă!

Cornel: Vrea! A zis că vrea. A vorbit Bebe cu el

Marian: Ce să zică, săracul, dacă probabil ați sărit cu gura pe el? În fond ce-a făcut? A zis că să ne ducem să facem pipi în curte...

Mitică: (*citind din caiet*) „Ăștia bătrâni să se ducă în curte să se pișe”, așa a zis.

Marian: Bine, a zis, dar d-stră nu sunteți obligați să vă duceți! (*râsete*)

Cornel: E normal să se comporte așa? Ce suntem noi? Niște terchea berchea?

Fane: Eu n-am fost când a zis ce-a zis, dar nu e frumos, nu e colegial, eu nu admit să fie jigniți colegii! Eu sunt Fane Duru care când mă supăr

Cornel: Joci tamburu, ai o soră actriță mare și o nevastă regizoare! Termină cu tâmpeniile! E scandalos, atâta dispreț la adresa noastră care suntem stâlpii teatrului. Eu am să-i spun lui Bebe să-l înlocuiască și din „Papagalul verde”

Marian: Și cine să intre în „Visul unei nopți de vară”?

Cornel: Tat-su.

Marian: Tat-su cui?

Lulu: Al regizorului! Ai uitat că are un tată acto? Unde te duci?

Marian: Să fac pipi! Nu mă mai pot ține...

Titi: Unde faci? Nu cumva în curte? A, la WC-ul „Carului”. Du-te, dar vino repede! (*Marian iese*) Trebuie să stârpim din fașă asemenea atitudini, vedetiste! Partidul nostru combate asemenea mentalități individualiste.

Fane: Alo, ai luat-o razna? Care partid? Nu l-a desființat nen-tu Iliescu

Titi: L-a desființat la presiunea unor elemente anarhiste care își fac loc din ce în ce mai mult în viața noastră socială! Se va înființa în curând un alt partid.

Fane: Ești nebun? Nu vezi că lumea e sătulă de comunism?

Titi: Lumea e nebună! A înnebunit-o libertatea. Ce-a avut comunismul rău? Am învățat carte toți fără să dăm un chior.

Fane: La tine nu se observă nimic din ce ai învățat!

Titi. (*netulburat*) Copiii noștrii la fel. Am avut asistență medicală gratuită. Dar nici prea multă libertate nu e bună! Crezi, Fane că dacă nu erau comuniștii la putere mai ajungeai tu artist sau sportiv cu floreta?...

Fane: Adică, mi-au pus comuniștii floreta-n mână?

Titi: Ne trebuie un partid de stânga ca să apere interesele muncitorilor! Voi nu vedeți ce se-ntâmplă? Parcă au înnebunit cu privatizarea asta!

Cornel: Bine zici. Ați văzut ce au făcut cu sălile de cinema. Le-au privatizat și acolo au făcut Bingo. Ar trebui să ieșim în stradă, să protestăm...

Fane: Noi? N-o să iasă nici zece! Căcănari!

Lulu: N-o luați razna! Acum am hotărât: îl pedepsim sau nu pe lulu?

Titică; Căcare? Pepe Ililiiescu?

Titi: Dacă nu era Iliescu, să mențină ordinea, puneau mâna legionarii pe ea! Aia care au dat foc la televiziune, de a fost nevoit d-l Iliescu să recurgă la ajutorul minerilor ca să elibereze Piața Universității de huligani și de curve...

Mitică: Ai fost tu în Piața Universității? Știi tu ce se-ntâmpla acolo?

Titi: Cum să nu! Mă duceam să-l chem pe fiu-meu care era toată ziua acolo...

Fane: Și el te alunga: „Du-te acasă comunistule!”

Titi: Copil! Ce să știe el ce e comunismul?

Cornel: Vorbește mai rar! *(le face cu ochiul)* Ca să aibă Mitică timp să scrie ce vorbim *(Mitică într-adevăr nota de zor într-o agendă. Îi smulge rapid agenda.)* I-a să vedem ce-a scris. Nu cumva ne toarnă la noua securitate?

Mitică: Dă-mi agenda, dă-mi domnule agenda, nu te prostii.... *(Mitică recuperează agenda dar i-o smulge Cornel, care încearcă să citească ce scrie în agendă...Mitică smulge iar agenda. Iar o urmărire. Lulu mai înalt decât toți reușește să pescuiască agenda)*

Lulu: Imobilizați-l! *(Ceilalți îl prind pe Mitică și-l imobilizează)*

Mitică: Citiți! Mare brânză ce o să citiți! Fleacuri. Niște amărâte de însemnări...

Cornel: Atunci, de ce te ferești? De ce ți-e teamă? Ce scrie?

Lulu: ..*(răsfodiește)* Nu se înțelege nimeni! Scrie doar atât: Pr de caca . Ce vrea să însemne asta?

Mitică: Titlul unei piese prescurtat: „Proteste de căcănari”...

Titi: Piesă? Ce piesă? A cui?

Mitică: A mea!

Fane: Hopa, uite ce aflăm! Domnul scrie piese. Și n-ai scris decât titlul?

Mitică: *(spășit)* Da, doar titlul și câteva replici!

Titi: Ce replici? *(Smulge caietul)* Așa. Ac. se ptr la c.d.b! Nu înțeleg nimic. Parcă ar vorbi bâlbâit ca Titică!

Titică: Eu mă bâlbâi? Ești tâ tâm...Prost!

Cornel: E clar, o informare către SRI!

Lulu: Stați! Poate fi, acțiunea se petrece la Carul cu Bere. *(către Mitică)* Așa-i?

Mitică: *(spășit)* Așa-i.

Fane: Astea sunt prostii!Băi, frate-meu. Și personajele? Cine sunt personajele?

Mitică: N-ai înțeles? Tu, el, eu, noi toți!

Fane: Adică, cu alte cuvinte vrei să ne bagi în rahat, că sanchi scrii o piesă!

Cornel: Aiurea, vrea să ne aburească. E o informare către SRI!

Fane: Stați că acum îl prind cu fofârlica! Și conflictul? Știi bine că o piesă trebuie să aibă conflict. Care e conflictul piesei pe care zici că vrei să o scrii?

Mitică: Conflictul e ce s-a-ntâmplat! Și ce se-ntâmplă acum cu noi. Toată zarva asta, cu Ionescu, toată nebunia care s-a iscat din cauza unei replici

Fane: Ei, nu mă înnebuni! Domnul, se crede Pirandello! Scrie piese!

Marian: Stați puțin că eu am fost până la toaletă! Ce piesă? Despre ce? Cu cine?

Mitică: Păi, ce s-a vorbit aici! Cum v-ați exprimat fiecare! Măi, toți ați avut niște replici grozave, adevărate, așa cum le-ați spus. Sunteți dați dracului!

Lulu: Aha, șmecherul acum ne lingusește!

Fane : Atunci să nu uiți să scrii și ce-am zis eu!

Cornel: Și nu uita să scrii ce prostii a zis Titi!

Titi: Poți să scrii ce vrei despre mine că nu mă interesează, dar nu-i frumos în general să-ți bârfești colegii!

Cornel: Hai să i-l rupem! (*vrea să ia caietul de la Lulu*) Dă-mi-l, e o prostie!

Lulu: Nu ți-l dau! Jurnalul nu e o prostie. Și eu țin un lulu

Titi: Un ce? Țsta mă bagă-n balamuc!

Lulu: Un jurnal!

Cornel: Și tu? Hai, că asta-i bună! Și ce scrii în el?

Lulu: Numai despre lulu, adică despre mine...

Titi: Atunci să nu uiți să scrii și când ai venit beat la spectacole!

Lulu: (*amenințător spre el*) Eu am venit beat la spectacole?

Titi: Turtă! Nu numai la noi la teatru, dar și la altele!

Lulu: (*furios se repede spre Titi*) Dacă mai spui odată minciunile astea, te cârpesc de nu te vezi, mincinosule (*Lulu răstoarnă masa și se duce amenințător spre Titi*)

Titi: Mă faci pe mine mincinos care ți-am acoperit toate tâmpeniile pe care le făceai pe timpul lui Ceaușescu? (*se duce amenințător spre Lulu. Ceilalți se interpun. Unii îl țin pe Titi, alții îl țin pe Lulu. La mijloc vrând să-i împace, se află Mitică*)

Titi: Că dacă nu-mi dădeam asentimentul să fii director, nu pupai tu direcția nici până-n pânzele albe! Eu te-am făcut director. Ar trebui să-mi pupi mâna!

Lulu: Tu m-ai făcut pe mine director, nătărăule?

Mitică: Lulu, fi calm, n-are nici un rost să vă enervați

Lulu : *(Violent)* Cum n-are rost? N-ai auzit ce lulu, tâmpenii e în stare să spună despre mine. Parcă n-ar știi că eu am fost numit lulu, director de tovarășa Ceaușescu! Ignorantule, care nu mai ieseai din cârcimă până nu te adunau de pe jos chelnerii! *(vrea să-l lovească pe Titi dar îl lovește pe Mitică, trântindu-l la pământ)*

Titi: Mă faci ignorant pe mine care îți înnoiam de fiecare dată mandatul?...Măgarule! Deși nu meritai pentru că veneai beat la spectacole *(Vrînd să-l lovească pe Lulu îl lovește iar pe Mitică, care între timp se sculase de jos și încerca să-l potolească pe Titi...)* și drept mulțumire ai aranjat, peste capul meu, cu ăia de la sector, să fie numit secretar, Mihăiță, în locul meu!

Lulu: Lăsați-mă, lasă-mă, eu îl strâng de gât pe jigodia asta!

Fane: Potolește-te, domnule, ce ești capiu? Ne facem de râs!

Cornel: *(către Titi)* Vrei să o iei pe coajă? Știi că e violent. Ne facem de băcănie!

Gică : Doamne, D-zeule, ce se petrece aici? V-ați încăierat? Pentru ce? Ce dracu nu puteați doar să vă înjurați, doar sunteți intelectuali! Ce pretenții să mai aveți de la ăia pe care vreți să-i educați dacă și d-stră săriți una două la bătaie? Hai, împăcați-vă că n-aveți nimic de împărțit! *(taberele se regroupează, se aranjă hainele, masa, scaunele:, a apărut și Saxon)*

Titi: Și mi-am propus să nu mă enervez azi! Ce tâmpenie! Și toate numai și numai de la nenorocitul ăla de jurnal a lui Mitică! Molia dracului! Bine ți-a zis cine ți-a zis că semeni cu o molie. Molia dracului!

Lulu: Lasă-l în pace! Lasă berea, și pune mâna pe o carte ca să pricepi ce e un lulu ăsta, jurnal!

Titi: Da, că tu stai numai în bibliotecă!

Fane: Băi, nu începeți iar. Uitați-vă ce i-ați făcut lui Mitică! Unul i-a umflat ochiul, altul i-a spart buza...

Titi: Să se-nvețe minte să nu mai scrie în caiete toate prostiile!

Lulu *(aranjându-și cămașa)*: Nu o prostie ignorantule, e o lulu, că am existat...

Titi: Iar ai luat-o cu lulu! Parcă renunțaseși la lulu ăsta!

Lulu: Lulu, adică o mărturie, ignorantule

Fane: *(în batjocură)* Da, o mărturie că ne-am certat și v-ați înjurat ca boii!

Titi: Nu începe și tu

Lulu: Eu n-am mai pomenit un om lulu ca ăsta

Titi: Adică?

Lulu: Eu n-am mai întâlnit un cap pătrat ca tine..

Fane: Dacă începeți iar, vă iau eu la poceală pe amândoi! Hai, dați-vă mâna... Eu sunt Fane duru, când mă supăr fac...

Titi: Știm, faci ca tamburu...

Fane: Și vă ciurui! Începe tu, Titi!

Titi: Ar fi bine și echitabil să înceapă el. Deși eu am fost președintele CEOME-ului, deci mai mare în grad ca el, totuși îi întind mâna primul *(Îi întinde mâna)*

Lulu: De fapt eu ca fost lulu, traduc, deputat în marea adunare națională, sunt mai mare în grad ca el, totuși îi întind mâna *(își strâng mâinile)*

Titi: *(aparte)* Ce jigodie!

Lulu: *(aparte)* Ce secătură!

Cornel: Ia dați-mi caietul ăla nenorocit încoace ca să-i rup foile ...

Mitică: *(îi întinde caietul)* Poftim! Rupe-l, dacă vrei! Ca să te liniștești! Numai că ce am în memorie nu poți să rupi!

Cornel: *(refuză caietul)* Du-te-n brânză cu caietul și cu memoria ta cu tot! Mă...pe el *(îi întinde caietul)* Ascultați, ne risipim în fleacuri. Am venit aici să vedem ce facem cu animalul de Ionescu și ne ținem de prostii...

Lulu: S-a hotărât: să nu plece în lulu, în turneu! Intrăm în piesă: eu și Fane și Cornel. Vreți?

Cornel: Trebuie să fim nebuni să nu vrem!

Lulu: Atunci, gata, s-a aranjat! Mergem la teatru și comunicăm hotărârea asta!

Gică *(apare urmat de Mihai Vicu)* Fiți atenți pe cine am adus. Vorbiți frumos cu dânsul că acum dânsul e cineva! Să trăiți și la mai mare domnule deputat!

Vicu: Sunt în trecere, cu câteva colaboratoare de la parlament!

Fane: Știam că ești la primărie!

Vicu: Am fost. Acum sunt deputat!

Titi: Ei, nu ne înnebunii, te-ai ajuns! Esti mare! Cum ai reușit?

Vicu: Am sărit pârliazul!

Fane: Ce-ai făcut cu institutul? Mai dai examen?

Vicu: Nu ești pe fază! L-am și terminat, dar nu mă mai interesează!

Titi: Stai jos! Ne-ai lăsat mască!

Fane: Poate, acum, că te-ai ajuns, mare ștab ți-e rușine cu noi. Artiști săraci!

Vicu: Săraci? Mă faceți să râd! Cine i-a împrumutat bani lui Mihăiță ca să pornească o afacere? Nu unul dintre voi? De ce nu vă privatizați?

Lulu: Cu ce ? Cu lulu de pe tobă?

Vicu: Am uitat că ai ticul acesta tâmpit! Cu banii pe care i-ați strâns la teșcherea pe timpul împușcatului spunând versuri patriotice, recitând osanale la adresa marelui cârmaci...

Titi: Aoleu, ce mi-e dat să aud! Ai dat-o-n bară! Auzi ce spune Lulu?

Lulu: Lasă-l să vorbească. Așa e. Dar să nu se uite că aveam copii de crescut...

Titică: Nooi nn spu spu zis ver ver, poezii cucu Cea, cea uș, ne-a Nicu

Vicu. Dar cine cânta la Tv Macarale argintii? Dar cine juca scheciuri cu pensionari care luau mai mult de 150 de grame de măsline și critica pe chelneri si frizeri că luau bacșiș? Nu mai vorbesc de piesele alea idioate...

Titi: Ești nebun? Noi am jucat numai în spectacole de mare succes

Vicu: Spanac! Ce piesă bună era **Măseaua de minte**?

Lulu: A fost o lulu, piesă care s-a pus pentru tinerii actori care...

Vicu: Era o minciună. Cu niște studenți care erau obligați să facă practică-n producție pe un șantier, când nimeni n-avea nevoie de ei...

Titi: I-a uite ce ținea ascuns în el?!

Mitică: Lasă-l, că e băiat bun! A prins și el un os de ros și vorbește ca atare...

Vicu: Să vă fie clar! Nu mai merge cum a mers. Adică cu trăiască partidul și secretarul lui general, marele cârmaci și așa mai departe.

Lulu: Sigur că da! Ce noi eram de acord cu ce făcea lulu Ceaușescu ?

Vicu: Atunci de ce o făceați?

Lulu: Ca să trăim, tâmpitule, ca să putem rezista timpului, mic idiot arivist!

Vicu: Mă faci idiot pe mine care am ieșit în stradă cu pieptul gol împotriva scutierilor?

Titi: Nu-l luați în serios! Hai să lăsăm demagogia deoparte. Mai bine spune-ne cum ai intrat la institut și cum ai ajuns primar la sectorul 3?

Vicu: Oho, e mult de spus!

Cornel: Avem timp. Noi îl așteptăm pe Bebe care, ai auzit e din nou director!

Vicu: Am auzit! A șters-o când era mai greu, n-a stat aici să mănânce salam cu soia și acum s-a întors la de gata!

Vulpe: Că tu ai mâncat salam cu soia?

Vicu: Dar nici rahat ca voi! Deci l-ați agățat pe d-l Bebe și i-ați oferit prăjiturica știind că n-o să schimbe nimic în teatru. Vă e frică de schimbare!

Mitică: Bați câmpii! Bebe e un mare regizor!

Vicu: Parcă sunteți nebun!. Mă uit la voi și parcă a înțepenit timpul. Acum treizeci de ani tot aici îl așteptați pe Bebe, care parcă e Godot! Țin minte: era după vizionarea spectacolului cu „O Noaptea furtunoasă”. M-ați făcut să spun o poezie a lui Păunescu cu care trebuia să mă prezint la examen la Institut.

Fane: Nu ți-a prins bine? Ești actor, primar sau ce sula mea ai spus că ești?!

Titi: E deputat! Cum dracu de ai reușit?

Vicu: Să vă fie clar: eu sunt revoluționar cu ștate de serviciu! Eu n-am stat cu curul pe saltea să mă uit la televizor cum au făcut alți la revoluție. Eu am intrat..

Titi: Ai intrat în primărie! Știm asta! Cine ți-a suflat chestia asta?

Lulu: Cine să-i sufle? Nu e lulu cu Petre Roman? Adică cumnat.

Vicu: Vorbiți prosti!. Ce, voi n-ați văzut ce se-ntâmplă? Voi n-ați văzut vâlvătaia de la baricada de la Inter unde a fost și Dinu Țiganu, șoferul teatrului?

Voi ați văzut doar scutierii și v-ați căcat pe voi de frică, v-ați închis în case și ați deschis televizorul. Să facă alți revoluție!

Cornel: Și noi am făcut revoluție...

Vicu: Ați făcut pe dracu! Ați spus pe scenă niște șopârle și vă închipuiți că faceți mare lucru cu asta, că lumea râdea, iar voi spuneți pe la colțuri bancuri cu nea Nicu și coana Leana. Vreți să știți care e părerea mea despre voi?

Toti: Spune-o, nu te sfii! Auziți părerea marelui bărbat de stat!

Vicu: Sunteți niște căcănari! Niște demagogi. Numai gura e de voi!

Fane: Ce face? Alo, măi fi atent cum vorbești. *(către Mitică)* Pe el nu-l scrii cum ne jignește? Cum ne face de rahat? Scrie-l ce mai stai!

Lulu: *(tot către Mitică)* Ai deja lulu gata, pe tavă, adică conflictul, ți-l oferim.

Vicu: Ce conflict, ați înebunit? Vorbiți în dodii, v-ați sclerozat de tot...

Fane: Ce vorbim noi, nu te privește pe tine!

Cornel: Sunt lucruri care privește viața noastră, a artiștilor!

Titi: Și tu nu mai ești artist! Ești un rahat de deputat!

Fane: Și ai devenit obraznic. Ai uitat când te milogea de noi ca să te pregătim pentru institut...

Vicu: Și eu nu v-am îndopat cu cadourii? Aici, la Car am cheltuit o avere cu voi aproape în fiecare seară!

Titi: Măgarule!

Fane: Ai tupeul să ne arunci în față toate mojiciile astea?

Cornel: Mojicule!

Titi: Mitocanule!

Mitică: Antitalentule!

Fane: Te ia mama dracului dacă ne mai insulti. Noi am protestat și am rezistat împotriva tiraniei prin cultură...

Lulu: Stii tu ce este aia cultură?

Fane: Tu care nici o poezie n-ai fost în stare să înveți ca lumea!?

Vicu: Mă cac pe toată cultura voastră de semidocti!

(ca la un semn toți s-au ridicat de la masă și s-au îndreptat spre el)

Vicu: Te pomenești că vrei să mă bateți?

Lulu: Nu, o să-ți aplicăm doar o mică corecție!

Fane: Să te învățăm cum să te porți cu artiștii adevărați!

Mitică: Și cu oameni mai în vârstă care te-au ajutat la nevoie! *(Toți l-au înconjurat și au început să-l înghiontească)*

Vicu: Gicăăăăă, ajutoooooor!

Fane: Mama ta de pezevenghi!

Titi: Jigodia dracului nerecunoscătoare!

Mitică: Care faci pe nebunul!

Vicu: Fiți atenți! Nu cumva să mă loviți! Sunt persoană publică, intangibilă!

Gicăăăăă, ajutor! *(câțiva s-au dus la ușă și au blocat-o)*

Gică: *(de după ușă)* Sunt aici domn deputat!

Vicu: Sări, că vor să mă omoareee!

Gică: *(de după ușă)* Nu pot! S-a blocat ușa!

Vicu: Au blocat-o! Împige tare, că mă bat. Nu dați, nenorociților!

Gică: *(de după ușă)* Domnilor, tovarășilor, dați drumul la ușă!

Fane: Na, jigodie, să ții minte! *(Îi dă un picior în fund)*

Vicu: Nu da nene, nu poți să înjuri!

Titi: Japița dracului, parvenitule! *(Alt picior în fund)*

Vicu: *(Se refugiază în spatele mesei)* Gică! Vor să mă omoare, salvează-mă!

(Ceilalți îi cară pumni în cap. Vicu s-a făcut mic și în patru labe a ieșit din încercuire și s-a îndreptat spre masă. Cei de la ușă au pornit după el și au eliberat ușa. Gică a năvălit. Vicu a ajuns sub masă. Ceilalți au luat poziții defensive ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic)

Gică: Ce s-a întâmplat? Ce se petrece aici?

Vicu: Vor să mă extermine!

Gică: Unde sunteți, că nu vă văd?

Vicu: *(slab)* Sub masă!

Gică: Aoleu, vai de păcatele mele! Domnilor, tovarășii, asta-i crimă de lejmajestate! Vreți să ne aresteze pe toți? Dânsul e persoană oficială!

Vicu: *(de sub masă)* Demnitar al Statului Român!

Gică: Dacă ne reclamă ne-am ars. Intrăm toți la zdup!

Titi: Ieși de acolo, că nu-ți mai facem nimic!

Vicu: Nu ies!

Lulu: Ieși mă de acolo!

Vicu: Nu ies!

Gică: Ieșiți de acolo, domnule deputat, că vă apăr eu! Domnilor, fiți calmi! Dați-o încolo de treabă, vreți să mă băgați în bucluc? De la ce dracului v-ați luat?

Titi: Controverse politice!

Fane: Nu mai are importanță! Nu ne-am dat seama că ie așa de țăfnos și ne-am cam întărâtat și a luat câteva după ceafă!

Gică: Cu asta v-ați găsit să vă războiți? Nu găseați unul de la opoziție, unul mai milog? Dacă vă închide teatrul?. *(către Vicu)* Haideți, că nu vi se mai întâmplă nimic. Se poate să vă puneți mintea cu ei, d-stră tocmai ditamai deputatul?

Vicu: *(ieșind de sub masă, aranjându-și hainele)* Să nu dea dracu să mă mai lovească vreunul că vă reclam la poliție și vă dau și în judecată!

Cornel: O să ne ia praful de pe tobă!

Titică Șii boboi de lala bibiciciletă!

Vicu : O să vedem noi care pe care, nostalgicilor, nomenclaturiştilor!

(o parte dintre ei s-au repezit iar spre Vicu.. Gică s-a interpus)

Gică: Mânca-v-aș, stați cuminți, ce sunteți dilii? Gata, am zis, gata să fie! Pofțiți d-l deputat, nu-i luați în seamă! Aveți dreptate. Sunt niște nostalgici, cum bine ați zis. *(către grupul celorlalți, făcându-le cu ochiul)* Zic așa ca să-l îmbunez, să nu dăm de dracu..*(către Vicu)* D-stră sunteți revoluționar, mândria țării ! *(În timp ce vorbește îl conduce protejându-l până la ușă)* Eu, să știți că citesc toate declarațiile și hotărârile FSN-ULUI! Ca pe Tatăl nostru le citesc! Aștept să vă aud vorbind la tribuna parlamentului! *(îl scutură de praf)* Vă rog din suflet să uitați incidentul...*(confidențial)* Nici nu știți cât de greu îmi e să-i deserves pe ăștia de la opoziție... și să luați în considerație că eu sunt cu tot sufletul cu noua

orânduire! Dar cârciumarul trebuie să fie și cu unul și cu altul că de la toți trebuie să ciupească câte ceva, chiar dacă e opoziționist, nostalgic, guvernamental banu' lui n-are miros politic! Scuze.!

Vicu: Mulțumesc! Dă-le dracului de scuze! Adică eu nu știu cum sunt cârciumarii?...Dar, într-o nouă democrație cum e tânara noastră republică revoluționară un cârciumar nu este decât un instrument

Gică: Așa e! Mișto le ziceți! Instrument am fost, instrument am rămas. Adică cum?

Vicu: Adică, ce dracu de nu pricepi? Un instrument de colectare a banilor! Prin impozitele, pe care sper că le plățiți, nu faceți decât să contribuiți la bunăstarea întregii națiuni trezită din letargia în care a fost ținută de vechiul stat comunist. Ia să ne gândim! Ce eram noi până la revoluția asta? Un mic satelit al Moscovei cu aparențe de neutralitate! Ce suntem acum? Hai să vă aud! Să vă văd toțiăștia care ați fost cursanți la învățământul politic!

Fane: Bravo, d-le, felicitări, parcă ești Cațavencu redivivus!

Titi: Al dracului! Ați auzit ce dă din el?

Vicu: Am pus punct discuției cu d-stră! O să ne războim. Ați vrut război, război o să aveți! : La guerre comme a la guerre! Altfel, am să propun comisiei de privatizare să cumpăr, împreună cu un grup de investitori, teatrul vostru și să-l transform dintr-o baracă prăfuită, cum este acum, într-o instituție care va aduce bani grei la bugetul statului. Am să vă dau afară pe toți și în locul vostru am să aduc elemente tinere, viguroase, capabile să reprezinte România pe marile scene ale lumii! Iar de turneul în Anglia v-ați lins pe bot! Trebuie să înțelegeți că timpul d-stră a trecut. Adio, d-lor A bon etendeur, salut, adică, pe românește, ați intrat în horă și ați bulit-o! (*iese*)

Titică: (*tare, după Vicu*) lele afer sosen leles afer!

Cornel: Ce tâmpenie ai spus?

Titică: E sisingugura ex expre, zicală fra fra n cece ză pepe cacare o ș ș ș știu...

Marian: Credeți că are șanse să pună în aplicare ce a zis?

Titi: Palavre! Și eu declar că vreau să cumpăr castelul Bran!

Fane: Nu poți că i l-au dat lui Dracula!

Cornel: Cine l-a lovit?

Fane: Eu nu!

Titi: Nici eu!

Lulu: Nici eu!

Mitică: Eu da!

Titi: Dacă cumva s-a filmat, ai îmbulinat-o!

Fane: Ei, s-a filmat? Unde ar putea fi camera? *(Toți încep să caute, să pipăie pereții să fixeze anumite ieșiri ale zidurilor)*

Mitică: Ați înebunit? Ne întoarcem cu câțva ani în urmă: Dați-l în brânză!

Cornel: Are dreptate! Să ne întoarcem la canală de Ionescu! Am hotărât și așa să rămână: Intră în locul lui, Fane, Lulu și eu.

Marian: Eu plec, am repetiție la televiziune, dar nu sunt de acord să fie înlocuit!

Lulu: Dar nu uita că noi te-am adus din provincie și te-am lulu, angajat!

Marian: N-a fost concurs?

Lulu: A fost, dar puteam să luăm pe alt lulu, așa că vezi unde te poziționezi! Și tu o să ajungi la vârsta noastră și...

Titi: Și o să vină alt Ionescu, mai tânăr și o să-și bată joc de tine

Fane: Și să te ia la mișto!

Cornel: Să văd ce vei face atunci?!

Marian: O să-i iau și eu la mișto!

Lulu: Ha, ha, ai lulu, haz. Du-te, dar nu uita ce ți-am spus!

Marian: Mă duc, dar gândiți-vă că nu e timp pentru schimbări!

Mitică: A murit Gicu Vraca!

Medeșan: Iar nene, o ții întruna ca o moară hodorogită!

Marian: Și nu cred că va fi bucuros regizorul!

Lulu: Va fi, îl cunosc, eu l-am lulu, angajat, e inteligent și va ști care-i lulu, interesul lui

Marian: Atunci vă urez spor la treabă!(iese)

Titi: Cu Ionescu așa rămâne, bătut în cuie: să fie înlocuit! Să vedem însă ce facem cu nebunul ăsta de la senat. Cum dracu de am ajuns să ne hărțuim cu el tocmai acum, când poate să ne pună piedici la plecarea în Anglia?

Fane: Dacă țâfnosul se amestecă s-ar putea să sărim din turneul ăsta!

Lulu: Să meargă cineva la el mâine dimineață să lulu, aplaneze lucrurile: Mitică

Mitică: Păi am recunoscut că l-am lovit!

Titi: Mai știe el cine l-a lovit în încăierarea aia?

Fane: Da Mitică! Ești prieten cu el de pe timpul lui Ceașcă!

Titi: Tu l-ai pregătit pentru Institutul de Teatru!

Titică: Dada mămăi Mimitică eești dadat dradracului!

Lulu: Gata. Ai sarcină de la noi să împaci lucrurile cu lulu!

Mitică: Și ce să-i spun?

Cornel: Adică, ne iei de proști. Scrii un jurnal, mâzgălești o piesă și nu știi ce să-i spui animalului ăluia?

Lulu: Stai, nu-l lulu (*face gestul că să nu-l bruscheze*). S-a lulu gest cu mâna că s-a blocat) Spune-i lu lulu (gest spre direcția afară) că eu Lulu (*gest spre el*) sunt de vină de tot lulu (*gest prin aer de scandal*) Ai înțeles?

Mitică: (*face semn cu capul că da*) Deloc!

Lulu: Dar ți-am explicat foarte lulu că e în joc interesul luluiului, teatrului! Deci te duci dimineață la lulu și aplanezi luluiurile.. (*ușă se deschide încet*)

Cornel: Ce curent nebun. (*se duce și închide ușa. După un timp ușa se deschide iar.*)

Fane: Ce-i asta? Cineva se joacă cu noi.

Cornel: E cineva acolo? (*apare Ionescu. Stupoare*)

Ionescu: Eu, Ionescu. Marian mi-a spus că vorbiți de mine...

Titi: O clipă. Și ce dacă am vorbit despre tine? E interzis?

Ionescu. Deloc. Dinspre partea mea vorbiți cât vreți! Dar vreau să aud și eu...

Lulu: Atunci, ia loc!

Ionescu: Mulțumesc! Stau în picioare!

Lulu (autoritar) Paștele și grijania, stai dracului lulu, jos! (*Ionescu se așează*)

Lulu: (*dă ocol scaunului pe care s-a așezat Ionescu, Ceilalți în picioare îl privesc fix*) Să auzim ce ai de spus!

Ionescu: (*după o pauză*) Mamelucilor!

Cornel: (*după o pauză*) La cine te referi?

Ionescu: (*după altă pauză*) La voi toți, tolomacilor!

Titică Nnaa-m înînțețe priceput bibine!

Ionescu: Vreți să repet?

Mitică: Nu e nevoie! A murit Gicu Vraca...

Lulu: Taci. (*către Ionescu*) Asta e tot ce aveai să ne spui?

Ionescu: Mai am ceva!

Titi: Varsă tot!

Ionescu: Vă iubesc nebunilor!

Lulu: Ce face? Pastele și grijania ta de pezevenghi. Crezi că ai să scapi așa ușor? (*Tot timpul s-a rotit ca și ceilalți de altfel în jurul scaunului. La un semn discret al lui Lulu, Fane vine și el în spatele scaunului pe care stă Ionescu*)

Cornel: Adică îți bați joc de noi și vii aici ca și cum nu s-a întâmplat nimic?

Mitică: Nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ți pute? Nu merge așa, nenișorule..
(*Concomitent Lulu și Fane îi trag scaunul de sub el și Ionescu se trezește pe jos în râsetele generale*) Hai, că ești un leu cu cap de muscă!

Fane: Păi cu noi vrei să te pui pișpirică?

Lulu: Te-am adunat de pe lulu, tocmai de la Petroșani...

Ionescu: Datorită talentului meu!

Fane: Dacă nu eram noi, putrezeai la un teatru obscur și astăzi!

Titică: Lala Tuturda sasau lala Sasasa Baia Mamare...

Ionescu: M-a ales Harag să joc în **Procesul!**

Lulu: Te-a ales că te-am propus noi!

Titi: Că te-am susținut noi!

Fane: Că te-am propulsat noi!

Ionescu: Și acum vreți să mă omorâți? Omorâți-mă!

Lulu: Nu scapi așa ușor (Îl imită) ”Omorâți-mă!” Vrem mai întâi să te chinuim puțin, să-ți aplicăm câteva lulu (*gest de castane în cap*) în tărtăcuța aia plină cu tărâțe (*În timp ce Fane și Titi îl țin de umeri Lulu execută câteva ”castane”*)

Titi: Să te mângâiem cu câteva scatoalce (*chiar i le dă*)

Cornel: Și să te întrebăm de ce te-ai purtat ca un golan?

Ionescu: Vreți să știți de ce?

Toți: Ai atâta minte ca să explici de ce?

Ionescu: Vreți să știți de ce?

Lulu: Da, spune, să auzim ce scornești?

Fane: Zi, să auzim ce inventezi?

Mitică: Să știm și noi, de ce?

Ionescu: De jigodie!

Fane: (*după câteva clipe de derută*) Deci recunoști că ești jigodie?

Ionescu: Da și măcăiesc! Mac, mac, mac!

Fane: Ăsta își bate joc de noi!

Ionescu: Să mă ferească sfântul! V-am spus: vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc!

Gică (*cu Saxon după el*) Fără bătaie, fără scandal, a mărturisit, a cerut iertare, gata cu vrajba! Hai, s-o dăm pe înfrățire! (*împarte halbe*) Aveți-vă ca frații! (*toți sorb cu sete halbele. E un moment de relaxare*) Vreți să râdă lumea că artiștii se mânâncă între ei? Mâncătorie între artiști! Că lumea nu știe multe. Ea zice că e mâncătorie! Mă bucur că v-ați împăcat. Cum zice cântecu’ care se cânta în Piața Universității, domnu’ Titică? Că, deși nu-s de acord cu el, îmi place muzica lui: (*Fredonează CÂNTECUL GOLANILOR, a lui Pațurcă*) Mai bine cu bani decât cerșetor, mai bine bogat decât fără un chior...

Titică: Llas-o nn-o mamai chi chinui!

Ionescu: (*Înflăcărat*) Fraților! Nu știți cât mă bucur că ne-am împăcat! Am să vă aduc din Anglia la fiecare câte un cadou baban. Ție, Lulu o pușcă, ție Fane, o lunetă, iar ție, Cornel, un joc de șah electronic. Am vorbit cu regizorul și a

hotărât ca până la urmă, să plec eu, că altfel, vă făceați de panaramă, ați fi dat cu mucii în fasole, și s-ar fi făcut de râs teatrul nostru, că vorba aia, vom juca la Londra nu la Oțotoaia! (*Stupoare*)

Cornel: Ați auzit? Ptiu, ce șmecher!

Titi: Ați înțeles? Ce șnapan!

Titică: Cce mama scca sca lțone!

Lulu: Stai puțin: Așa a hotărât lulu, regizorul? Noi știam că din contră!

Ionescu: S-a răzgândit!

Cornel: Când?

Ionescu: Acum o oră!

Titi: Adică în timp ce noi hotărâm aici ceva, voi acolo aranjați altceva în spate? Înțelegeți? Țștia s-au înțeles peste capul nostru.

Cornel: Înainte de a veni aici, împreună cu Bebe am vorbit cu regizorul și el a fost de acord să te înlocuiască!

Ionescu: După aia a revenit!

Fane: Vă dați seama! Jigodia a venit aici și încercă să ne ducă cu zăhărelul!

Cornel: Să ne aburească!

Lulu: Ne-a jucat comedia umilinții!

Titică: (*Furios*) Șșă băbătut jojob de nonoi!

Titi: Ce bandit! Banditule!

Mitică: Era cât pe aci să-l cred!

Lulu: Mama și grijania ta de neisprăvit! Neapărat meriți o corecție! Blocați ușa. (*o parte se reped la ușă s-o blocheze. Ionescu, profitând de o clipă de neatenție, se repede spre celălalt perete al încăperii. Ceilalți, în grup se reped grămadă spre el care face acelaș lucru fugind printre ei spre celălalt perete unde e ușa, dar se ciocnesc și ajung toți pe jos*)

Fane: (*ridicându-se,*) Nenișorule, ai încurcat-o! Ești pe terenul meu. Bucățele te fac. Eu sunt Fane Tapalagă, când mă supăr dau cu ghioag!

Ionescu: (*ridicându-se și el de jos, gâfăind*) Vreți, cu tot dinadisul, neapărat și neapărat să ne batem?

Mitică: A, probabil că ai vrea în ciorapi să ne mirosim?

Ionescu: Ar fi mai bine! Sunt sigur că aş câştiga! În fond ce vreţi de la mine?

Lulu: (*viguros, sumbru, înfundat*) Ce vrem, ce vrem? Auziţi la el mititelul, vrea să ştie ce vrem! Îţi spunem! Acum nu mai are rost să ne prefacem scumpule! Vrem nici mai mult nici mai puţin să pleci din teatru, dragule!

Ionescu: Să plec din teatru pentru o vorbă aruncată la întâmplare?

Titi: Vorba n-a fost aruncată la întâmplare!

Cornel: Şi nu numai pentru vorba asta!

Ionescu: Atunci, pentru mai ce?

Lulu: Auziţi, mititelul întreabă pentru mai ce ? Ei bine, îţi voi spune! Vrem să pleci din lulu, acesta, teatru, pentru că prin toată purtarea ta ai ajuns un lulu!

Ionescu: Renunţă dracului la prostia asta de lulu!

Lulu: Bine, renunţ, şi-ţi spun fără ocolişuri: pleacă din teatrul nostru pentru că eşti lulu, adică indezirabil !

Cornel: Nu mai putem să-ţi suportăm mitocăniile cu care ne jigheşti!

Titi: Să-ţi tolerăm porcăriile pe care le faci cu femeile! Ştii la cine mă refer!

Lulu: Nici beţiile repetate

Ionescu: Cine vorbeşte de beţii! Parcă voi nu beţi?

Titi: Bem, dar nu suspendăm spectacole ca tine!

Cornel: Bem, dar nu jignim colegii!

Ionescu: Câte spectacole am suspendat?

Mitică: Doar câteva, dragălaşule!

Ionescu: Păi da, că erau 5 oameni în sală. De ce să jucăm pentru cinci oameni?

Titi: Pentru că suntem plătiţi pentru asta!

Ionescu: Vă spun eu de ce! Pentru că sunteţi nişte laşi, nişte căcăcioşi, nişte fricoşi, vă e frică şi de umbra voastră!

Lulu: Hopa, am am ajuns şi la lulu, asta, la injurii!

Ionescu: Ce credeţi că eu n-am gură, n-am glas?

Lulu: Ce spui tu acum e un pretext de a ne terfeli reputaţia! Adevărul e că tu şi gaşca ta vreţi ca prin asemenea acţiuni să ne alungaţi din teatru pe ăştia mai

bătrâni pe care tu ne-ai invitat în curte să facem pipi. Asta e dorința secretă a ta și a celor din gașca din care faci parte, care prin purtările voastre vreți pur și simplu să desființați teatru, tu și gașca din care faci parte, crezi că nu se știe?

Mitică: Crezi că nu s-a aflat?

Titică: Tototul se afaaflă, sese știe!

Lulu: Tot ce urmăriți voi ăștia pe care v-am adunat de pe lulu, stradă și pe care v-am a adus într-un lulu, teatru serios ca al nostru!

Ionescu: (*strigă*) Sunt un absolvent IATC de talent!

Lulu: Nu am fi luat orice gioarsă! Dar vreau să-ți aminesc cât m-am zbătut să te angajez pentru că toți mă avertizau că ești o belea, un zurbagiu!

Ionescu: Prostii, fleacuri!

Lulu: Fleacuri au fost și atunci când eu ți-am ținut locul la repetiții, că tu filmai, o lună de zile, de mi-am pus tot teatrul în cap?...

Ionescu: Ți-am mulțumit doar!

Lulu: Te-am ținut la lulu, sân și acum ca o lulu viperă ce ești, muști!

Fane: De cur!

Lulu: Fără mahalagisme! Conflictul nostru trebuie să rămână lulu, pur. Ești cea mai josnică ființă din câte am cunoscut. N-ai nici un respect pentru nimeni!

Ionescu: Ce respect pot să am pentru niște privilegiați ai regimului?

Lulu: (*într-o mare agitație*) Privilegiați ai regimului? Când mă certam cu regizorul care nu înțelegea de ce nu vii la repetiții, nu eram privilegiat al regimului?

Titi: Când te-am apărat și n-am făcut o ședință ca să te punem în discuția adunării teatrului pentru atitudine imorală că trăiai cu o colegă a noastră care era căsătorită, nu eram privilegiați ai regimului?

Mitică: Și a venit bărbatu său și a făcut scandal, că reclamă cazul la Comitetul Central, atunci nu eram privilegiați ai regimului? Atunci eram buni prieteni. Atunci nu încercai să ne muști!

Fane: De cur!

Lulu: Fără lulu, mahalagisme. Conflictul nostru trebuie să rămână lulu, adică

pur. Astea-s întradevăr fleacuri. Altceva mocnește-n tine și în ceilalți, care sunt în spatele tău. Fiți atenți, ceea ce v-ați pus în plan să faceți n-o să reușiți, nici tu, nici toată gașca din care faci parte, o să vă stârpim, pe tine și pe gașca din care faci parte, ca pe niște vipere. Așa o să vă stârpim! Ține minte și transmite la toți din gașcă și mai ales celui care vă manipulează din umbră, ca pe niște marionete, că noi suntem aici, la post, la datorie și vă zicem ca și cei de la...

Fane: De la Oarba...

Titică: Și Oi oi tu tu...Mărășești!

Lulu: De la Oituz și Oarba nu mai are lulu, importanță: pe aici nu se trece!

Titi: Decât peste cadavrele noastre!

Cornel: N-o să reușiți, să-mi nu-mi spuneți mie pe nume!

Mitică: Și mie Mitică!

Lulu: Acum, lăsați-l să plece dracului, că de jigodii și scursori n-avem nevoie!

Ionescu: *(Incet, incet, ridicându-se de jos și pășind spre ușă)* Ai spus ce aveai de spus! Acum spun și eu ceva. Deși sunteți mulți, deși mă puteți face chisăliță, mie totuși nu-mi e frică, nu tremur *(e vizibil că tremură)* și vă spun că *(începe surescitat să se bâlbâie și să fie incoerent)*...să fie clar! Teatrul ăsta nu e numai al vostru, e și al nostru, al ăstora tineri care am așteptat revoluția ca pe o mană cerească, că nu mai puteam trăi în rahatul în care ne împingeați voi cu slugărnicia voastră care întrecea orice limită! Spuneți despre mine că sunt o jigo, că sunt un nu mai știu ce, nu-mi mai găsesc cuvintele, păi în jigodism, în slugărnicie, în lingușeală nu vă întrecea nimeni! *(către Lulu)* Îmi vorbești mie de morală când tu recitai ode de preamărire a unui analfabet?

Lulu *(aprig)* Aveam doi lulu, copii de lulu, crescut!

Ionescu: Bun, asta înțeleg dar ai fost în Marea Adunare Națională, ai avut vreodată curajul să arăți condițiile mizerabile în care trăiam noi, actorii?

Lulu: Acolo nu se putea face nici un lulu, nimic!

Ionescu: Știu asta și totuși stăteați acolo, dormitați în scaune și ridicați mâinile ca să aprobați niște legi care înfometau poporul. Nu ai nici o remușcare?

Lulu: Ba da!

Ionescu: Minți, nu te cred! Dacă ai fi avut o clipă remușcări, ai fi plecat de acolo, cum au făcut cei din Polonia! Știți ce sunteți? Doamne, dă-mi puterea să le-o spun! Sunteți o generație expirată, asta sunteți! V-ați trăit traiul, v-ați mâncat mălaiul! De acum alții! Și publicul s-a plictisit de voi! Adu-ți aminte cum te scuipau oamenii pe stradă prin provincie din cauză că recitai ode de preamărire! Vreți să vă mai spun? Vă mai zic: voi erați specialiști în mâncat rahatul, nu lingurița, ci cu polonicul! Vreți să plec din teatru? Ei bine, n-am să plec, numai așa de al dracului și vom vedea care pe care!

Lulu: Nu pleci ? *(dă violent cu un scaun de podea care se dezmembrează. Îi rupe un picior și cu el în mână se îndreaptă spre Ionescu. Fane și ceilalți iau resturi din scaunul făcut bucăți și se îndreaptă spre Ionescu.)*

Ionescu: *(disperat)* O să vedem noi care are cohones mai mari! Credeți că mai e timpul când îl aveți în spate pe Ceaușescu și partidul lui de imbecili...*(tipă isteric)* Vreți să-mi dați lecții mie? Cine? Un slugoi, fost deputat în Marea Adunare Națională și un bețiv, care a fost ani de zile secretar de partid și a învățat pe degete teatrul cum a vrut el și alți neghiobi ca Mitică sau Cornel, sau Fane? Niște privilegiați ai regimului, asta sunteți!

Cornel: Eu n-am fost membru de partid...

Titică: Nnici eeu și ninici privi privii avantaje, nn-am aavuvut!

Ionescu: N-ați fost, dar poate, nu peste mult timp, o să aflăm că ați fost informatori și turnători ai securității ...

Fane: *(strigă)* Auziți, Mitică, Cornele, ne-a făcut pușlamaua asta, informator!

Lulu: Asta întrece orice lulu, închipuire, auziți ne-a făcut lulu, informatori și turnători! *(Toți se regroupează și se duc amenințatori spre Ionescu care ia în brațe drept apărare un scaun și face un salt spectaculos sărind pe masă)*

Titi: Nenorociture!

Lulu: Mizerabile!

Cornel: Bestie cu față umană!

Mitică: Ești un leu cu cap de muscă, asta ești!

Titică: Cacapsoso, japiță!

Ionescu: *(Pe masă împingând spre atacatori un scaun, strigă disperat): Ajutooor, săriți, vor să mă omoare, săriți oameni buni, salvați-mă din ghearele unor bolșevici! Mă sfâșie comuniștii nostalgici, ajutoooooor!*

Gică: *(apare în ușă cu un măturoi)* Nu cumva să faceți moarte de om, că intrăm toți la pușcărie. Alo, ce dracu, vă bateți ca bețivii, ca oameni amărâți, ce dracu aveți de împărțit de nu puteți da la pace? *(Toți rămân încremeniți în poziția de încrâncenare, apoi ușor, se destind.)*

Titi : Chestii ideologice, ce te pricepi tu?

Gică: Că eu oi fi venit cu pluta! Dom'le, cum se zice când ăștia cu politica dau la pace și deși s-au păruit, deodată se se-nțeleg?: Hai, bre, nea Mitică, nu se poate, ca mata, să nu știi?

Mitică: Compromis!

Gică: Așa nene, așa domne, acesta-i cuvântul! Nu puteți ajunge și d-stră la, cum dracu ai zis, că-mi pieri din cap...

Mitică: Consens, acord, compromis, învoială, aranjament, înțelegere!

Gică: Aoleu, câte cuvinte ezistă pentru chestia asta! Luați numai unu și, zău așa, înțelegeți-vă! Mai dați și d-stră domnu Ionescu ceva, că n-o fi foc, mai lăsați și d-stră altceva, că n-o fi moarte dă om! D-le Ionescu, hai, fă d-ta începutu' că iești mai tânăr. Și, dă-te domne jos, dracului, de pe masă, că dacă intră cineva acuș, cine știe ce își mai închipuie! Aoleu ați făcut praf un scaun! Va trebui să-l plătiți că altfel mi-l impută și la prețurile de azi costă o avere!

Ionescu: *(Coboară de pe masă, ceilalți se întorc cu spatele la el jenați. Gică adună resturile scaunului)* Ar fi o soluție, dar mi-e teamă că n-o s-o acceptați...

Lulu: Spune-o!

Titi: Vars-o!

Fane: Scuip-o!

Titică: toa toar, zi-o!

Ionescu: Ar fi cam așa: dar nu, sunt sigur că n-o să fiți de acord.!

Mitică: Renunță la șmecheii și fă o propunere. Dacă e fezabilă o acceptăm.

Ionescu: Ascultați! Înțelegeți-mă și pe mine! M-am săturat! Nu sunt nebun, un grăunte de minte mai am, alcoolul, nopțile nedormite, agitația de la filme, de la teatru, senzația că am prins pe Dumnezeu de un picior și că am devenit ceva important, ceva la care n-am visat, ceva la care și voi ați visat, m-a împins spre toate gesturile nebunești pe care le-am făcut! Dar am obosit!

Lulu: Atunci propune un lulu, asta, un consens!

Ionescu: Am un un gând nebunesc, care ar rezolva totul, ca tăierea nodului gordian de către Alexandru

Cornel: Eu îl omor pe ăsta! Spune odată ce ai de spus. Dacă nu eu am plecat!

Ionescu: Dacă de exemplu aș pleca din teatru?...

Lulu: Oho, ce o lulu, veste bună, ne dai. Nu-i așa, ce ziceți?

Titi: E nemaipomenit!

Fane: Ar fi extraordinar!

Titică: Mimimi...

Fane: Lasă că te ajut eu: minunat!

Titică: Ne, mimirorobobo lant!

Mitică: Ești așa generos? Faci asta fără nici o condiție?

Ionescu: Ar fi o condiție!

Cornel: Mă miram eu să nu pună el, cârcotaș cum e, o clauză! Ce condiție?

Mitică: Nu începe iar. Hai, să auzim ce condiție?

Ionescu: Condiția ar fi, dar nu, mi-e teamă că n-o să acceptați! Tăiați-mă, omorâți-mă, nu pot să v-o spun, că va începe iarăși tărăboiul

Mitică: Spune-mi mie!

Ionescu: Îi spun lui Gică!

Gică: Ajunsei pă post dă popă! (*Ionescu îi șoptește la ureche*) Nu, spune-mi la urechea astălaltă că la aia nu prea aud. (*Ionescu șoptește la urechea ailaltă a lui Gică care se ia cu mâinile de cap*) Aoleo, m-ați nenorocit! Sunt pă post dă Iliescu!

Titi: Zi domnule, odată nu ne mai fierbe!

Gică: Ce s-o mai învârt, ce s-o mai sucesc, a zis că pleacă din teatru!

Lulu: Asta a mai zis! Cu condiția? Să auzim condiția!

Gică: Cu condiția să meargă în turneul din Anglia! Am zis-o, uf ce greu a fost! Acum îl înțeleg io pă d-l Iliescu...

Lulu: Ce ziceți de lulu, asta a lui, soluția?

Titi: Eu zic că e bună!

Fane: Eu zic că e excelentă!

Cornel: E, merge! De fapt eu nu puteam să plec că am de făcut un film.

Fane: Stați așa: dacă nu se face turneul, rămânem cu el pe cap, să ne batjocorească iar? Tu ce zici Mitică?

Mitică: Mie îmi pare rău de el, era o achiziție pentru teatru!

Titi: Olteanul moare de drum lung și prostul de grija altuia!

Lulu: Și eu cred că e o soluție bună. Dar cu un lulu, asta, un amendament! Pleci nu pleci în Anglia, la sfârșitul stagiunii pleci de tot din teatrul nostru!

Cornel: În alt teatru!

Titi: Fără șmecherii!

Lulu: Rămâne o lulu, nescrisă între noi.

Titi: Iar a luat-o ăsta cu lulita lui. Adică?

Lulu: O înțelegere nescrisă. E bine așa?

Ionescu: *(după o pauză)*, E bine, lua-v-ar dracu să vă ia de șnapani, de pezevenchi și de mascașoni!

Gică: Atunci să fie într-un ceas bun și la mai mare *(Saxon intră cu pahare de bere. Fiecare înhață câte un pahar pe care îl soarbe cu sete)*

Cornel: Atunci să mergem la teatru să-i spunem și lui Bebe de înțelegere!

Lulu: Da, să mergem toți la Lulu, să-i comunicăm lui Lulu. Ați lulu, înțeles?

Titi: Am înțeles, lua-te-ar dracu cu lulu al tău...

(se poftesc pe rând. La urmă se îmbulzesc toți. A rămas să aranjeze scaunele doar Gică)

Gică: Am uitat dă scaun, alo, alo! (*din ușă*) S-au dus! Cine știe când îi mai prind. O să rămân cu scaunul din gestiune neachitat. Doamne, ce mizerie au făcut! Zi-le artiști! (*descoperă carnetul lui Mitică*) Hopa, unul din ei și-a uitat un caiet. Ia să vedem al cui e? (*il răsfoiește*) A da, e a lui domnu' Mitică. Mare pezevenghi! Stă, ascultă, tace, zice din când în când o vorbă de crezi că e prost, și îi încondeiază la catastif. Ce dracu' o scrie, că l-am văzut eu că scrie. Toți vorbesc de fac clăbuci la gură și el tace și scrie. I-a uite. Scrie clar: **Piesă cu căcănari la Carul cu Bere**, detaliere a unei întâmplări reale. Adică cum o fi asta? Carul cu Bere nu e aici? Aici e! Ce-o însemna detaliere? Cred că vine de la îmbuteliere. Ia să-l pun bine. (*Iese. După un timp apare Saxon cu un mic coșuleț în care pune, după ce culeage, micile "muște"(mici microfoane) de sub masă de sub scaune, de pe tablourile de pereți, după care iese*) Apare Bebe!

Bebe: (*mic, nervos, locvace, colocvial*) Ce pisicii mei, au plecat? Și doar le-am spus să mă aștepte. Poftim, zi actorii și pace! De fapt, niște copii mai mari! Sarea și piperul teatrului! O Doamne ce prostie. Ce tâmpenie. Ce delir, din partea mea. În loc să stau liniștit la Copenhaga, vin în țară. Sunt propus director. Accept. Mă înham la o treabă grea crezând că în sfârșit peste România Ceaușistă a coborât norocul și democrația. Eroare! Descopăr peste tot aceeași comuniști, care acum sunt mari democrați, ba chiar mari liberali, și eu sunt obligat în continuare să mă lupt cu aceleași mentalități comuniste și uneori cu aceiași oameni... Pe vremuri mă luptam cu comisiile de vizionare cu alde Stegăroiu, Săraru, Bibicioiu, Măciucă, Săceanu și alții de care nu mai vreau să-mi amintesc. Au fost disperarea vieții mele. De când am devenit regizor, nu am avut spectacol fără să am probleme: Noaptea furtunoasă, Buffalo-Bill, nu mai vorbesc de cele de la defunctul teatru din Giulești. Ce coșmare! Nu știu cum de am rezistat. Cred că de aia am și plecat. Acum ce pisicii mei să fac aici singur? O să plec! Dar mai întâi să beau o bere! O bere e bună oricând și oriunde. Și aici și la Copenhaga! (*bea o bere rămasă pe masă după care pleacă...și după el, se trage încet, încet*)

Cortina

(N. A : Incidentul a fost real. În dezvoltarea lui dramatică ulterioară, ca în orice operă dramatică, există unele extensii. Dar orice asemănare de nume cu persoane în viață sau decedate, este întâmplătoare și neavenită.)

Piesa s-a citit în cadrul Cenaclului Dramaturgilor al Uniunii Scriitorilor din România, secția dramaturgie Luni 29 Octombrie 2012 .ora 17. 30 la Sala Oglinzilor din sediul Uniunii cu următoarea distribuție:

Gică: George Georgevici

Lulu: Mircea N. Crețu

Titică: Eugen Racoți

Ionescu: Alex. Conovaru

Fane: Liviu Lucaci

Mitică: Candid Stoica

Titi: Puiu Dănilă

Cornel: Const Duicu

Bebe: Marius Drogeanu

Regia: Candid Stoica

Povestea unei trădări sau O scrisoare sustrasă

Personaje:

Lăzărescu: actor.

Eduard: secretar literar

Traian Pârlog, actor

Mimi Tarabagiu, actriță

Ionescu, zis, Lulă, actor

Voicescu, actor.

Mitică Olariu: ”de la telefoane,,

Vasile Cristian, fost cântăreț de muzică ușoară, regizor tehnic

George P. Mijea, zis Tatica, actor, pensionar

Costică Tarabă, portar.

Nic. Chitrofan: de la comisia de disciplină.

(În timpul comunismului într-un teatru din nordul țării.

Scena e goală fără decor. Întuneric. Se aude un telefon care va suna insistent și încontinuu. Se aude vocea lui Mimi. Deocamdată n-o vedem. Deși e întuneric, totuși o auzim Vedem doar jarul care arde din țigara ei)

Mimi: *(vorbește în întuneric și merge bâjbând)* Alo, nu e nimeni pe aici? Alo, Cucu! Nu e nici dracu! Ce întuneric! Să-l tai cu cuțitu. Băi, nasoilor, nu e niciunul să aprindă rivalta? Nu mă aude nici dracu! Obscuritate absolută, cum zice nenea Iancu. Nu mai fac un pas. Dacă cumva, Doamne ferește, cad și-mi rup un picior sau o mână? Or să-mi zică ăștia Mimi schioapa! Sau ciunga! Ah, ah, ce proastă pot să fiu! Am bricheta! Care însă e-n geantă și geanta-n sacoșă și sacoșa, unde dracu e sacoșa? A, e în mâna mea! Dar cum s-o scot? Întâi pun sacoșa jos și cana cu cafea din mâna dreaptă tot jos și acum pot să scot geanta. Și din geantă scot... sula, că nu găsesc bricheta...Of, ce proastă sunt: bricheta e legată la gâtul meu! *(aprinde bricheta)* Hopa, Fiat lux! A-ntâia, țâță de mâtă! Sunt salvată! *(se duce spre arlechin cu bricheta aprinsă)* O fi, undeva, pe aici vreun buton, vreo manetă, vreun întrerupător? A, un buton! *(Apasă și se aude o sonerie)* Ptiu, drace, m-am speriat! Trebuie să fie un întrerupător, nu se poate să nu fie! A, parcă, parcă, hopa, hai că am noroc *(s-a aprins lumina de la rivaltă și o vedem pe Mimi care fără să fie frumoasă, are pe vino-n coa cu lipici. E drăcoasă și năbădăioasă, inteligentă și talentată. Are teatru în sânge și între degete o ȝigară... Își recuperează sacoșa din care scoate un casetofon)* Până aici e bine. *(recuperează și cana cu cafea. Din când în când trage un*

fum din țigară) Tot pe aici trebuie să fie și o priză! Dacă o găsesc, îmi fac cinste cu o bere! Hopa, un prelungitor, (*Îl examinează*) O avea curent în el? I-a să-ncercăm (*bagă ștecherul casetofonului în prelungitor. Se aud în difuzoarele casetofonului paraziți puternici*)...Hai că, e bine, e bine, ce bine-mi pare! (*S-a așezat jos, rezemată de arlechin cu casetofonul lângă ea. Introduce o casetă, învîrte alt buton și deodată se aude clar un cântec al lui Vasile Cristian., pe care îl ascultă fumînd*) "Când ajungi să crezi că viața-i o povară / Și dureri de neînțeles te-apasă greu / când afară-i ciripit de primăvară / iar în sufletul tău iarnă e mereu / Înfrățește-te cu fumul de țigară / și avântă-te pe aripa-i de mister....Aprinde o țigară și-n fumul care zboară-n nori albaștri ca un vis (*îchide casetofonul.*) Nu merge . Or să zică încuiații ăștia că e defetistă. (*scoate caseta, pune alta. Se aude negativul melodiei, doar orchestra. Începe să cante ea:* "O parte din noi ne-am învins / greșala, minciuna și groaza / dar mai e un drum de necuprins / până-n zarea ce-și leagănă oaza / Generații secate se sting / Tinerii rîd către stelele reci / cine-și va pierde credința-n izbândă / pe aceste mereu mișcătoare poteci / Cine din noi va muri / înainte ca trupu-i să-i moară?/ cine-o să-și lepede inima-n colb /insuportabil de mare povară / Noi, nu, niciodată / noi nu niciodată / noi nu niciodată...o ăsta e un cântec grozav. Trebuie neapărat să-l învăț. Cu ăsta-i fac praf. E de Labiș (*Apare Eduard: Mic de statură, brunet, vioi, sprințar, privire inteligentă*)

Eduard : (*o descoperă*) Aoleu, ce m-ai speriat. Ce faci aici? (*chiar s-a speriat*)

Mimi: (*se întrerupe și ea speriată*) Aoleu, ce m-am speriat, Ce să fac, lucrez...

Eduard.: Lunea, artiștii se odihnesc, își încarcă bateriile!

Mimi: Eu n-am odihnă, și ale mele nu-s descărcate. Vino aici, lângă mine!

Eduard: Nu pot, trebuie să citesc o piesă și să fac un referat.

Mimi: Lasă, bă, referatul când o femeie vrea să vii lângă ea! Referate mai faci dar pe mine nu mai pui laba! (*Eduard pleacă la biroul lui, care se materializează*)

Mimi: (*Strigă*) Atunci vin eu la tine!

Eduard: (*La fel*) Te implor, nu!

Mimi: De ce mă refuzi nasolule?

Eduard: Mă tulburi!

Mimi: Nu te cred! Minți!

Eduard: Pentru recitalul pe care-l pregătești ai aprobare de la mine?

Mimi: Mă faci să râd! N-o să-mi dai tu aprobare?

Eduard: Dacă nu e un text aprobat, nu-ți dau aprobare! Să fie clar!

(Cât timp Eduard a parcurs spațiul spre locul unde ar fi trebuit să fie biroul lui, mașiniștii deja i l-au aranjat, sau totul va veni pe o platformă din culise)

Mimi: *(strigă)* Azi noapte te-am visat!

Eduard: *(sare speriat)* Ce spui? Nu se poate! *(vine spre Mimi)*

Mimi: Ba se poate! *(îl așteaptă și dă drumul la casetofon de unde se revarsă melodia pe care o cântă Mimi. O melodie cântată pe vremuri de Titi Botez)* "Azi noapte te-am visat și din somn m-am trezit plângând"

Eduard: Doamne ce m-ai speriat!

Mimi: *(cântă)* Sărută-mă atunci și spune-mi vorbe dulci / Cu ele a mă-nbăta și apoi să fiu a ta. *(Se duce la el și-l ia la dans. El se lasă greu)* De ce fugi de mine?

Eduard: Am auzit că după ce se îndrăgostesc bărbații de tine îi părăsești!

Mimi: Pe tine n-am să te părăsesc, jur! *(dansează în continuare)*

Eduard: *(se rupe)* Doamne, ce tâmpit sunt! Eram cât pe aici să te cred *(fuge spre biroul lui. Iar se aude sunând continuu telefonul. Mimi a rămas vexată).*

Mimi: Ah, ce mă enervează telefoanele astea! Acasă nu pot lucra că-mi bat vecinii în pereți că-i deranjează muzica și dau buzna peste mine tot felul de indivizi. Aici credeam că va fi liniște, dar ți-ai găsit! *(Apare portarul. 50 de ani. Țăran orășan, uns cu toate alifiile. Se duce la biroul lui Eduard. O descoperă pe Mimi):*

Portar: Na, beleaua! Pe unde ați intrat?

Mimi: Pe ușă! Dracu știe unde erai!

Portar: Trebe să fi fost la WC! Am băut aseară mai multe beri și

Mimi: Acu te piși continuu, nu-i așa?

Portar: Iertați-mă, nevoile! Văd că sunteți cu parapon pă mine.

Mimi: Foc! Te-am îndopat cu bani și tu tot nesimțit ai rămas! Alaltăieri ți-am spus că dacă mă caută bărbatu-meu să-i spui că sunt acasă și tu i-ai spus că am plecat la București. A plecat după mine și eu eram aici.

Portar: Să mă trăznească ăl dă sus dacă nu mi-ai spus invers!

Mimi: Ha,i du-te de aici că minți de îngheață apele! M-ai enervat atât de tare că mi-a pierit cheful de repetiție. (*Își ia casetofonul și pleacă bombănind*) Cine dracu m-o fi pus să vin aici în teatrul ăsta de rahat, nu știu! (*iese*)

Portar: (*se ține după ea*) Dacă am greșit, am greșit. (*iese după ea bombănind*): Dacă-l trimeteam pe bărbatu-său la hotel, o găsea cu Mitică și ieșea scandal și mai mare! Așa lasă să cadă vina pă mine! (*se duce spre biroul lui Eduard*)

Eduard: (*pregătește cafeaua: zahăr și cafea și apoi apă într-o cană. La urmă introduce un fierbător pe al cărui stecher îl bagă-n priză. Așteaptă câteva secunde după care scoate ștecherul din priză. Își aprinde o țigare și va sorbi tacticos din cafeaua, dar se frige*). Ah, mi-am ars limba! Ia să vedem ce mai scriu românașii noștri! Scriu frații pe rupte: pensionarii, militarii, elevii repetenți, profesoarele părăsite, inginerii, chiar și șoferii, nu mai vorbesc de medicii! Și eu sunt obligat să le citesc, deși știu dinainte că o piesă care-mi place mie, actorilor le va displace și invers...(*ia un text dintr-o grămadă și-l pune deoparte*). Asta am citi-o, e proastă, dar e a unui ziarist care ne critică, unul care vrea să fie director (*alt text*) asta e a unuia care dacă nu i-o vom juca o să ne reclame la primărie, partid, la guvern...

Portar: (*a intrat de câteva secunde și a așteptat să fie luat în seamă*)

Eduard : (*morocănos, ursuz*) Ce vrei?

Portar : Nu vă supărați, s-a băgat hârtie igienică la librărie!

Eduard: Nu mă interesează! (*Portarul nu pleacă*)

Portar: Trebe să mergeți în biroul directorului!

Eduard: O să mă duc mai târziu!

Portar: Nu acum! Mumental! Arde! De o oră sună telefonul, acolo, în birou. Sună și la mine la poartă că e de rău, e scandal! S-a întâmplat o nenorocire!

Eduard: Prostii! Unde e Speranța, secretara să-mi dea legătura aici?

Portar: Ați învoit-o că are un deces în familie!

Eduard: Atunci fă-mi d-ta legătura!

Portar: Știți, eu am doar patru clase primare și nu mă pricep

Eduard: Extraordinar! Cine te-a angajat pe d-ta? *(pleacă din biroul lui și parcurge spațiul către biroul directorului cu portarul după el)*

Portar: Tov. Covrig, contabilul șef. Sunt o rudă a nevesti-si . Într-o zi, venind acasă la Calu Iapa pe șapte cărări, a căzut într-un șanț în fața casei mele. Eu peste noapte mi-a venit să-mi fac nevoile, iertați-mă de vorbă nepoliticoasă și am ieșit afară, la privată și aud o voce de om care striga: Costică, Costică! Așa ca un ecou. Mă uit în jur, nimeni, intru în privată, îmi fac nevoile, iertați-mă, iar aud, așa ca un ecou: Costică, Costică! Vreau să intru-n casă, aud iar: Costică, Costică! N-am de lucru și răspund: ”Știu, o să fac lampa mai mică”...”Nu, boule, vino aici, să mă ajuți să ies din șanț!” am auzit clar vocea care strigase Costică, Costică! Și cum în jur nu era nimeni însemna că boul eram eu...

Eduard: Mă amețești cu tâmpeniile d-tale! *(Au ajuns în biroul directorului. Oamenii de scenă au amenajat biroul directorului, sau el poate venii cu o platformă din culise. Eduard se învârte nervos)* Acum ce fac? Stau aici de prost să aștept un telefon imaginar?

Portar: Aveți răbdare, acușica sună. Luați loc pe scaunul răposatului...*(Eduard se așează, dar imediat sare ca ars făcând cu degetele semnul ghinionului)* Și cum ziceam, l-am sunat pe colegul meu de la sfat, să mă lămurească ce dracu s-a întâmplat, dar colegu’ mi-a spus că e mare nasulie...*(sună telefonul. Eduard sare ca ars.)*

Eduard.: *(către portar)* Gura! *(În receptor)* Da, teatrul! Da să trăiți, eu Eduard. *(îi face semn portarului să iasă. care se execută)* Mă cunoașteți! Da suplinesc! Da, interimar! Cum? Glumiți. Cum să ne facem de cap? Stați puțin, trebuie să fie o eroare. Un actor de la noi? N-am știut. Ieri noapte? Tov secretar e supărat foc? Vrea să ne dea afară. Să ne dea! Ascult, da, tac, da nu mai spun tâmpenii, ascult, spuneți *(Ascultă în receptor)* Da, înțeleg, da, vom lua măsuri, da vom discuta! Sigur, aveți dreptate! Am înțeles! E inadmisibil! Aveți mare dreptate! Sigur, organizația de partid e și ea vinovată! Care cum? A, da, da, nu s-a implicat, *(vrea*

să noteze, caută un pix, îl găsește, îl scapă pe jos, se apleacă, trănțește telefonul, vrea să se ridce brusc, se lovește cu capul de un colț al biroului, suflă, exclamă: ”Ah, la dracu”, (se redresează) Scuzați, am avut un accident. (notează febril) Cum? N-am înțeles? O să dau de dracu dacă nu rezolv cazul? Da, așa e, dar deocamdată nu știu amănunte...(notează)...A da, sunt răspunzătoare organizația și mai ales învățământul de partid, care s-a făcut superficial! Și secretarul e afemeiat! Vai ce aud! Vă rog să fiți încredințați că vom lua măsuri, vă rog să transmiteți asta tovarășului secretar...alo, a închis. (e impresionat de convorbire.) Asta-mi trebuia. Numai chestia asta-mi lipsea! Un scandal, paștele și grijania măsii de treabă...(lovește scaunul cu picioru, lovitura îl doare,) au, au...

Portar: (aduce un teanc de scrisori ziare) V-am spus că arde, ce mai, e nasulie...

Eduard.: (masându-și piciorul) Cheamă-l pe tov. Lăzărescu. Ce ai acolo?

Portar: Presa și scrisorile....

Eduard.: Pune-le pe masă (Portarul pune pe masă un teanc de scrisori și *Scânteia, România liberă, Munca, Cehlaul*) Vasile Cristian să trimită după Pârlog...

Portar: Il caut dar nu știu unde e, că l-a demolat, și azi e luni și luni nu vine la teatru, telefon n-are, așa că nu știu ce să fac!

Eduard. (director) Nu știu, descurcă-te. Trimite pe cineva care știe unde e

Portar: Trimit, cum să nu trimit, dar n-am pe cine...

Eduard: N-avem femei de serviciu?

Portar: Avem una care e învoită, e la sapă, că e vremea prășitului, are un petic de pământ la Roznov, a învoit-o tov. Tinel care e la București, că e zi liberă

Eduard: Formidabil! Au fugit toți ca potârnichele. Numai eu trebuie să muncesc în ziua liberă și să rezolv și problema bețivilor care se urcă pe blocuri...

Portar: Ei, da, asta vă mai lipsea, d-stră care veniți primul și plecați ultimul, iar acum când nu avem director faceți și munca lui...

Eduard: Nu numai eu. Și tovarășul Lăzărescu!

Portar: Și tov. Lăzărescu, dar se vede de la o poștă că d-stră o să fiți ales director. Toată lumea știe că dacă nu ierați d-stră de la început, se alegea praful de toți și de toate! D-voastră sunteți cum să zic eu: spirt!

Eduard: Și tov. Lăzărescu e..

Portar: Dar mai puțin! Că n-a fost ca d-stră de la început. Ce știa răposatul director? Nimic, că n-avea decât patru clase primare, ca și mine, dar la șmecherii nu-l întrecea nimeni. E adevărat, teatrul era casa lui, nici familie, nici nevastă n-avea, nimic, ioc. Fără d-stră ar fi orbecăit în întuneric, dar ce meșter era să-i încante pe șefii de la București. Ce chiolhanuri organiza cu ziariștii din capitală, mamă doamne, de asta asta zic că nu se mai poate fără director...

Eduard: (*nervos*) Ce te interesează chestia asta? Pentru d-ta e tot una dacă e director sau nu e...

Portar: Nu vă supărați, nu e așa! Dacă ăia dă la sfat, dă la minister într-o zi zic: Nu se găsește director, atunci hai să-i desființăm! Ce ne trebuie când e la Bacău unul. Cine vrea teatru, ia trenul și într-o juma de oră ajunge la Bacău. Dacă se desființează, am rămas fără slujbă? Am rămas! D-voastră la fel. Trebe, musai, să se numească! Chestia este că pe cine?

Eduard: Da, pe cine?

Portar: Eu cred că d-voastră!

Eduard: (*subit interesat de subiect*) Pe ce te bazezi?

Portar: Mă bazez pe adicătelea de ce să nu fiți numit d-stră?

Eduard: (*ca pentru el*) N-am dosar bun! Am tinichele la dosar...

Portar: Un om ca d-stră? Dar ce ați făcut?

Eduard: Am fluierat în biserică!

Portar: Aoleo, în care? Nu cumva la asta de lângă teatru, cu hramul sfântului Dumitru, care e sfânt mare să știți!

Eduard: (*râzând*) E un fel de a vorbi, am făcut pipi contra vântului!

Portar: Ce vă veni?

Eduard.: Întâmplări vechi. Scrisorile sunt ale tov. Lazărescu. Du-i-le!

Portar: N-a venit, dar când vine știu că vine întâi la d-stră!

Eduard: De unde știi d-ta asta?

Portar: Se află! După ce stă cu d-stră de vorbă și puneți țara la cale, se duce în

biroul lui și scrie. Nu știu ce scrie, dar scrie. Și nu vrea să fie deranjat. Vă spun ceva, dar să nu vă supărați! Vă iubește foarte mult!

Eduard: (*neatent*) Da? Cine?

Portar: Tov. Lăzărescu. Spre deosebire de ceilalți care vă zic, nu vă supărați...

Eduard: (*surprins*) Care-mi zic, cum îmi zic?

Portar: Eu vă zic, da, să nu vă supărați pe mine: **fușe!**

Eduard: (*amuzat*) Olala! Chiar Fuche?

Portar: (*necăjit, cu frică*) Da, cum auziți: fușe, fușe!

Eduard: (*încântat*) O, Fuche! Mă măgulesc. Cine-mi zice Fuche?

Portar: Păi, nu unul, aproape toți!

Eduard: Formidabil! Aflu ceva de care n-am știut.

Portar: (*nedumerit*) Iertați-mă că vă întreb, eu știți n-am decât patru clase, ce-i aia fușe? E de bine sau de rău?

Eduard: Fuche a fost șeful poliției în timpul lui Napoleon.

Portar: Hait! Deci a fost om mare dacă Napoleon l-a pus șeful poliției. Totul este dacă ăia care numesc directorii știu cine a fost Fușe acesta!

Eduard: Lasă astea! De ce sunt deschise scrisorile astea? Uite, asta e deschisă. Ce porcărie...(un gând ascuns) Așa au venit, deschise?

Portar: Nu, au venit lipite! Le-au deschis portarii și pompierii. Se plictisesc noaptea și ori dorm, ori vorbesc la telefon. De când s-a pus lacăt la telefon, se apucă să deschidă scrisorile care vin pe adresa teatrului și cele mai multe sunt ale tov. Lăzărescu. De la femei. Nu vrea să vie pe adresa de acasă că s-ar supăra soția, așa că el a dat adresa teatrului. Scrisorile sunt drăcoase rău, am citit și eu câteva, da să nu mă spuneți, că sunt, v-am spus, de la un fel de gagici, cu care dânsul era în relații. Citiți și o să vă râdeți

Eduard: Dragă tovarășe, eu nu citesc scrisorile deschise altor persoane. Este un lucru nepermis de lege să deschizi și să citești scrisori care nu-ți aparțin...

Portar: (*izbucnește*) Dar ăia de la poștă cum de le deschid? Mi-a trimis cineva într-un plic o sută de dolari și am primit doar plicul cu scrisoarea și dolarii, ioc!

Eduard: Asta-i altă poveste! (*doct, profesoral*) În primul rând nu e voie, prin lege să trimiți bani într-un plic. Există mandat poștal. Sunt bani confiscați...

Portar: Aiurea, îi ia ei, poștașii! Pipăie scrisoarea și dacă e mai groasă o deschid cu aburi și dacă găsesc bani îi iau și pe urmă o lipesc la loc. Vă zic un caz: unu care fusese legionar, a scris camarazilor din străinătate să-i trimită medicamente: Dar au deschis scrisoarea și l-au arestat. Asta tot legal a fost?

Eduard: (*neatent, plictisit*) Cine a deschis scrisoarea?

Portar: (*imprudent*) Păi cine deschide scrisorile, asta vreau să vă întreb?

Eduard: (*privind telefonul*) Tovarășe Tarabă, nu mai pot sta cu d-ta la taclale!

Portar: Spuneți-mi Costică. Tarabă e dă neam prost, dar ce să fac dacă așa i-au zis lu bunică-miu. Știu, aveți treabă, am plecat, deși vream să vă mai spun că, dacă aveți nevoie să știți ceva despre cineva, eu sunt la poartă! La post cum s-ar zice! Nu vă supărați țin mult la d-voastră... (*vrea să plece*)...

Eduard: Tovarășu Tarabă nu e bine să umblăm cu vorbe și cu, ”am auzit, mi-a spus”, vorbe spuse pe la colțuri, cu intrigi!

Portar: Să nu uitați când o să ajungeți director. Și nu uitați că la 12 se întrerupe lumina. Ionomii, asta-i situația! Și la unu apa. Dacă nu v-ați strâns apă pentru WC o să suferiți. (*Portarul. Iese.. Eduard citește scrisori*)

Eduard.: Să vedem ce prostii se scriu în scrisori (*citind*) ”Dragul meu fost iubit”

Portar: (*apare iar*) Nu vreți totuși hârtie igienică? S-a băgat la librărie!

Eduard: Ce treabă ai d-ta cu hârtia igienică?

Portar: Toți avem treabă cu ea!

Eduard: Știu asta!

Portar: Știu că știți, cum să nu știți d-voastră! Dar stând cu nasu-n cărți poate n-ați aflat că e criză dă hârtie igienică și am o nepoata la librărie care, dacă pune deoparte mai câștigă și ea un bănuț că e fată săracă...

Eduard: Bine, să-mi oprească câteva suluri! Și acum, gata, mă plictisești! (*Portarul pleacă și Edy își reia lectura*) ”Dragul meu fost iubit. Îți mărturisesc că de când am plecat din nenorocita aia de țară de care nu mai vreau să aud, n-am uitat

nici o clipă nopțile noastre de dragoste și deși am aflat că te-ai însurat, eu tot la tine mă gândesc” ... prostii.*(vrea să bage scrisoarea în plic, dar îi alunecă și cade jos. Se apleacă s-o ridice. E jos, sub birou în ”patru labe”)*

Portar: *(reintră)* Vreau să vă aduc la cunoștință, dar unde sunteți?

Eduard: *(ridicându-se brusc se lovește puternic cu capul de birou)* Au! Paștele și grijania mă-si *(către portar)* Ce dracu mai vrei?

Portar: Am uitat să vă spun că s-a băgat Dero!

Eduard: M-ai înebunit! Fă bine și lasă-mă-n plata domnului!

Portar: Bine, plec dar nu cumva să ziceți că nu v-am spus!

Eduard: *(strigă)* Ieși afară! *(portarul pleacă bombănind)*...Oh, ce poate să mă enerveze tâmpitul acesta. *(își aprinde o țigară și după câteva fumuri citește scrisoarea mai departe)* Așa, unde am rămas? ”Dragul meu, îmi scrii cu disperare că nu mai știi pe ce cărări să apuci. Ai venit plin de entuziasm într-un oraș de provincie cu gândul de a face teatru adevărat și a te realiza ca actor și ca artist și ai găsit numai prostie și incompetență. Colegii cu care ai venit, te-au părăsit, iar noii veniți sunt răi, invidioși, netaleantați, meschini, intriganți și megalomani, iar reprezentanții autorităților sunt niște politrucii, incompetenți, analfabeți, îndoctrinații, care habar n-au de teatru, și fricoși. Pentru a-și păstra scaunul sunt capabili de mari mârșăvii și pe deasupra sunt și hoți ordinari. Vreau să te consolez că situația e similară cu cei ce conduc micul orașel unde locuiesc cu soțul meu francez....*(În timp ce Eduard citește scrisoarea se vede cum Lăzărescu vine la biroul său și cum Costică Tarabă îi arată că trebuie să meargă la Edy, după care traversează spațiul de joc spre biroul din mijloc al directorului. Edy surprins, în grabă, deschide sertarul de la birou și aruncă scrisoarea în el. Apare Lăzărescu)*

Lăzărescu: Salut! Gică portarul, mi-a spus că mi-a luat scrisorile de la poartă și le-a adus aici, și că e foc arde! Despre ce e vorba?

Eduard: Da, uitate scrisorile aici pe birou. Astea sunt ale tale, astea sunt ale teatrului. Te-a căutat de la partid secretarul cu propaganda. E făcut foc. E scandal mare A țipat la mine la telefon: ”Vă dau afară, nenorociților!”

Lăzărescu: Era beat?

Eduard: Dracu știe! Azi noapte Pârlog s-a îmbătat: s-a suit pe blocul unde stă Mimi și a coborât pe o frânghie la fereastra ei. A vrut să intre pe fereastră la ea dar ea nu i-a dat drumul...

Lăzărescu: Că era cu Mitică! Am aflat! Tot orașul vorbește. Da, va fi o problemă. Trebuie să discutăm cu ei, să vedem cum dregem busuiocul. Cheamă-i, ești doar director! N-are cine să discute cu ei oficial...

Eduard: Secretarul cu propaganda mi-a strigat că organizația de partid din teatru se face vinovată că n-a reușit să insufle în oameni spiritul omului nou!

Lăzărescu: Știu, tâmpenii, prostii, demagogie! Facem așa: eu vorbesc cu Mitică tu cu Mimi. E bine?

Eduard: Nu, te tog, mie mi-e frică de ea!

Lăzărescu: Nu te mănâncă!

Eduard: S-a dat la mine, s-a suit aici pe birou, a vrut să...

Lăzărescu: Știu, cunosc. Și cu mine a procedat la fel!

Eduard: E o calamitate! Nu vreau să discut cu ei chestia asta și să trec drept antipatic. Am aflat că-mi zic Fușe!

Lăzărescu: Nu știai? (*râzând*) Sunt geloși pe tine. Pe relația pe care o aveai cu fostul director care nu le era simpatic, că le cerea să nu chiulească și să nu vină beți la spectacol. Când susții lucrurile astea nu devi simpatic. Tu îl aprobai, cu entuziasm, dar lor însă li se părea că erai prea slugarnic!

Eduard: Tâmpiți! Proști!

Lăzărescu: Da, tâmpiți, proști, dar mulți! Știi vorba aia! Fuche a fost un om destept, iar oamenii prea deștepți nu sunt simpațizați! Trebuie să te consolezi cu asta. Dar îmi amintesc că atunci când a fost angajată Mimi nu te-ai opus!

Eduard: Știam ce poamă e, dar Cojar a zis că nu face spectacolul cu dramatizarea mea după „Vrăjitorul din Oz” fără ea, și știi cât de încăpățânat e... Te rog din suflet, ia-mi chestia asta de pe cap!

Lăzărescu: Bine, mă ocup eu! (*Se uită la scrisori ca și cum nu le-ar vedea. Tensionat*) Ai vreo veste de la la minister, de la sfat? Ce au de gând?

Eduard: Probabil vor numi pe cineva! Eventual pe tine!

Lăzărescu: Pe mine? De ce pe mine?

Eduard: Ai dosar bun!

Lăzărescu: De ce nu pe tine?

Eduard: N-am dosar bun! Deși ar trebui să nu se mai țină seama de dosare!

Lăzărescu: Dacă nu ești membru de partid nu poți fi director!

Eduard: De ce nu sunt membru de partid?

Lăzărescu: Tu mă-ntrebi? Nu mi-ai povestit că ai făcut închisoare?

Eduard: Și ce dacă am făcut închisoare?

Lăzărescu: O să văd ce se poate face.

Eduard: Vezi că portarii de noapte ți-au desfăcut scrisorile. Ți-am mai spus să nu mai folosești adresa teatrului pentru corespondența particulară...

Lăzărescu: Lasă asta. Vreau până se lămurește chestia cu directorul să revigorăm activitatea teatrului! Vreau să împrăștiăm trupa, să aducem regizori buni. Am vorbit cu câțiva, actori, cu câțiva autori. Trebuie să începem repetițiile cu trei piese. Trebuie să facem în așa fel ca actorii să nu mai plece după ce stau aici și se lansează în teatrul nostru. Am vorbit cu Giurchescu, cu Penciulescu, cu Cătălina Buzoianu, cu Zoie Anghel, și-l vreau neapărat pe Mandric.

Eduard: Și cu scandalul ăsta ce facem?

Lăzărescu: Ce să facem? Nimic! Ne vedem de ale noastre...

Eduard: Secretarul cu propaganda zicea că pentru tot ce s-a întâmplat vinovată e organizația de partid din teatru, care nu a acționat pentru educarea oamenilor, a actorilor din teatru, care ar trebui să fie un exemplu de corectitudine. E groasă rău. Nu știu pe unde o să scoți cămașa cu nebunii ăștia de Mimi și Pârlog!

Lăzărescu: E un foc de paie. Se va stinge repede. Vezi că s-a băgat hârtie igienică. (*Vrea să iasă dar se întâlnește în ușă cu G. P. M*)

George Popa Mijea : (*Înalt, slab, puțin adus de spate, păr bogat, grizonat, ochi verzi, comic duios*) Hârtie igienică? De când caut! Unde?

Eduard și Lăzărescu: (veseli) Ia te uită, a venit tatica. De când te-ai pensionat dai rar pe la teatru!

G.P.M: Am mare nevoie de voi. Sunt într-un rahat mare

Eduard: Ți-au respins proiectul de mobilă combinată?

G.P.M: (*disperat*) Nu, acu vor să mă bage la închisoare. La vârsta mea la închisoare. Vor să mă extermină....

Eduard: Pe d-ta, care ești verde ca bradul...

G.P.M: Lăsați gluma, că e groasă! Acu o lună nevastă-mea vrând să mă scoată din casă m-a trimis la bar, la hotelul cel nou. Acolo se spuneau bancuri. Eu nu știu bancuri. Le uit. Am spus o chestie care mi s-a întâmplat: în primi ani după 23 August toți dădeau buzna să se înscrie în partidul comunist. "Du-te și tu acolo și înscrie-te!" m-a îndemnat nevasta și m-am dus "Te-ai înscris?" m-a întrebat când m-am întors acasă "Nu, i-am răspuns, că m-au întrebat dacă am fost înscris la legionari și știi că am fost!". "Nu puteai să spui că n-ai fost?", mi-a zis ea. „Nu, că foștii mei camarazi, legionari, erau toți acolo în conducere”, i-am zis. Acolo, la bar, toți au râs, dar peste două zile m-au chemat la miliție și m-au acuzat că spun bancuri contra revoluționare și că or să mă condamne la închisoare! Au băgat frica-n mine și venii să-mi dați ceva la mână, o hârtie în care să reiasă că sunt patriot, ceva care să-i lase bușbee pe aia de la miliție!

Lăzărescu Îți dau, dar cred că-ți va folosi ca frecția Diana la picior de lemn!

G.P.M: Cum să nu-mi folosească? Doar ești secretar de partid, esti deputat, mâine poimine, am auzut, că o să fi directorul teatrului. Cum să nu conteze?...

Lăzărescu: N-o să conteze, că te-ai dus la ei cu ziare legionare să le demonstrezi că ce susțineau legionarii pe vremuri susțin și comuniștii de azi!

G.P.M: Păi dacă ăsta e adevărul...

Lăzărescu: ăsta e adevărul din capul d-tale! Hai să mergem la mine în birou să-ți încropesc o hârtie.

Eduard: (*aparte, către L*) Nu te băga, cine știe ce dandana iese de aici!

Lăzărescu: Lasă că doar tatica e omul nostru, e artist mare, chiar dacă fiind fost legionar, n-a reușit să fie membru de partid. (*în ușa se întâlnesc cu Vasile Cristian: vestitul cântăreț al anilor '30-'40. E într-o neorândială totală: părul ciufulit, cămașa scoasă afară din pantaloni. E în picioarele goale*)

Vasile Cr.: (*răgușit*) Am venit să anunț că mă omor! (*strigăt disperat*) Nu mai vreau să mai trăiesc! Sunt bătrân, bolnav și nu mai am decât o jumătate de plămân. Am aici o pastilă cu cianură! (*o arată*). O am din timpul războiului. Am fost ofițer în armata română a mareșalului Antonescu și am ajuns până la Odesa și Stalingrad! Umărul mi-e făcut praf de cinci schije, uitați-vă! (*își desface cămașa*) Am murit în drum spre spital de trei ori....

Lăzărescu: Nea Vasile, potolește-te!

Vasile Cr: Nu mai pot îndura umilința, am ajuns la capătul răbdărilor!

Eduard: Dragă d-le Cristian, nu e bine ce faci, te poți îmbolnăvi...

Lăzărescu: Unde e soția, cum de te lasă în halul ăsta? Trebuie să iei un calmant!

Vasile Cr.: (*strigă*) Nu vreau să mă calmez, vreau să mor!

Lăzărescu: Te rog, potolește-te, explică-ne, ce s-a întâmplat?

Vasile Cr. V: M-au aruncat în stradă! M-au demolat, au dărâmat casa în care stăteam cu Rada. N-am vrut să plec, dar au venit cu buldozerel. Stam cu Rada în casă în timp ce de jur împrejur bubuiau zidurile și parcă eram la Stalingrad și la asediul Odesei: bum, bum făceau tunurile de calibrul mare și srapnelele, țiuuu, țiuu și ca prin vis aud strigătul căpitanului Dumitru, "La ataaac, copiii, la ataaaaac români, dar nu mai auzeam nimic, rămăsesem fără auz, ne-am sculat și strigând "Ura! Uraaa! înaintam, înaintam într-un iureș până n-am mai știut de mine și m-am trezit la spital. Iar acu la fel: bum! Bum! făceau buldozerele în jurul casei și odată am văzut cum s-a crăpat un zid și a apărut o bucată de cer, ca la Stalingrad (*iar strigăt*) Unde ești căpitane Dumitru care ți-ai lăsat oasele la cotul Donului! Doamne, m-au scos cu forța de acolo și m-au dus mai mult mort decât viu undeva la marginea orașului pe mine locotenentul Cristian Vasile decorat cu „crucea de fier, clasa întâi”. să fiu obligat să stau într-o coșmelie de

casă, un bordei mizerabil! Uitați-vă, vedeți capsula asta? E cu cianură. E din timpul războiului, de la nemți, ca să nu cadă prizonieri. Aici, pe loc o înghit!

G. P. M. : Nu-l luați în seamă. Face teatru. A mai făcut asta de vreo câteva ori! Hai, băi Vasile, dă-o dracului de treabă, că te faci de râs! E simulant. Pastila aia din mâna lui e o capsulă obișnuită, un calmant pe bază de plante*(Cu o rapiditate uimitoare îi ia capsula din mână.)* O vedeți? Ei bine, o înghit și n-o să am nici pe dracu!.*(a băgat-o în gură și a început să o ronțăie între dinți)* Să-mi dea cineva un pahar cu apă. Au, au..*(În timp ce i se aduce paharul cu apă începe să se clatine și se prăbușește)*

Lăzărescu: Bre, Tatica, scumpule, ce-ai făcut nebunule?

Eduard: Doamne D-zeule, nu mai suport! Trebuie chemată salvarea. A murit!

Lăzărescu: Nea Vasile se poate să-l lași să facă așa ceva? Nu puteai să-l oprești? Acum ce facem? *(Între timp Eduard s-a dus la telefon)*

Eduard: Alo salvarea, salvarea? Un om s-a otrăvit la teatru, nu e o glumă, e adevărat, a înghițit o capsulă cu cianură! Cine i-a dat-o? Nu i-a dat-o nimeni!

G.P.M: *(sculându-se)* Închide telefonul că n-am nici pe dracu! Am simulat! Așa ar fi făcut și Vasile!

Vasile Cr.: Îndrăznești să mă faci pe mine simulant, pe mine ofițer al armatei române, care am luptat cu arma-n mână până la Odessa și Stalingrad? Cine? Un legionar împutit, unul care în timp ce floarea armatei române murea pe câmiile Rusiei, el și alți ca el stăteau la căldurică și se îmbogățeau jefuind casele evreilor?!

Eduard, Lăzărescu: Nea Vasile, potolește-te, ce, ai înnebunit?

Vasile Cr.: Da, am înnebunit, dacă am decăzut într-un așa hal să fiu jignit de un fost legionar!

G.P.M: Da, am fost legionar, nu mă ascund ca alții, dar eu n-am jefuit, n-am omorât ca alți, partizani la Odessa, oameni nevinovați!

Vasile Cr. *(violent se repede spre G.P.M)* Îl omooor, îl fac fărâme, îl strâng de gât cu mâinile mele!

G.P.M: Mă omori tu pe mine, tu, care abia te târăști, ratatule, numai cu o singură mână te-ndoi. Iar împreună cu fiu-meu, te fac pilaf...*(Se interpun Eduard, și Lăzărescu...Cei doi sunt despărțiți cu greu și separați în două colțuri diferite ale biroului)*

Lăzărescu: Hai, că ați luat-o razna, n-am mai pomenit așa ceva! Hai, stați cuminți aici și încercați să vă împăcați, că doar n-aveți nimic de împărțit!

M.G.M: *(calm)* Cabotinule, cântăreț de cârciumă!

Vasile Cr: *(la fel tot calm, chiar râzând)* Cine mă face pe mine cântăreț de cârciumă, moșnegăria dracului, actor de trei lulele!

Lăzărescu: Așa e mai bine! Ați luat-o mai calm, mai cu haz. Uitați-vă la voi ce scumpi sunteți! *(Dar Vasile Cr.. se repede iar la G. P. M care o sbughește afară cu Vasile Cr.. după el și la care se alipește și Lăzărescu Ocolesc scena de câteva ori, trec prin toate birourile până când ajung în proscenium unde se întâlnesc cu portarul)*

Portar: Nea Vasile, stai puțin! Îți opresc sau nu, hârtie igienică?

Vasile Cr: *(răsuflând din greu)* Cum? Ce? Hârtie igienică? Sigur că da!

G. P. M: Hârtie igienică vreau și eu.

Portar: Vrei, vrei, dar n-ai bani!

Vasile Cr.: Nu profita, nenorocitul, de chestia asta! Te mănânc cu fulgi cu tot!

G.P.M: Mănânci un rahat, asta mănânci! *(o ia la fugă spre culise)*

Vasile Cr. *(fugind după el)* Legionar nenorocit. Eventual când ajung în proscenium, singuri, fără ceilalți, care i-au abandonat, cei doi, Cristian V. și G.P. se opresc să respire.. Vasile Cr. scoate o pompă pentru asmatici și-și pulverizează în gură, după care își reiau fuga. Asta va fi la latitudinea regizorului și vitalității interpretelor. Între timp telefoanele sună continuu. La un moment dat Lăzărescu se oprește la un telefon și ridică receptorul)

Lăzărescu: Da, teatrul! Cine e la telefon? Dr. Micșa și Dr Negruți? Salut medicina! Ce face? Dați o masă diseară și invitați toată trupa la restaurant în cinstea numirii mele ca director? Nu cheltuiți banii, că nu se știe sigur.*(pe ultimile cuvinte a apărut Lulă. Apariție vivantă. În urma lui pe nesimțite se însinuiază Eduard)*

Lulă: Salutare directoare și la mai mare! Nu face mutra asta, că știu sigur ca ești ca și numit. Tot orașul vuiește! Am antenele mele! Vin de la un chef senzațional sus la "gospodine" cu notabilități, cu gagici, cu prolonje, cu șampanie, wiski,

Courvoisier și alte aperitive! Acolo am auzit, vorbind despre dumneata. Te vor numi sigur, dacă nu te-au și numit! Haideți, fiți veseli, viața e frumoasă (*Cântă un catren din Coana Chirița*) "Iată-mă-s am sosit dintr-o beție, în care am băut zece sticle și o mie !" Ah, ce rol aș trânti, ce creație aș face, dacă ați vrea să puneți în scenă Chirița. Aș juca asta și apoi aș întinde-o în străinătate. Eu am venit aici crezând că spectacolele cu Andrei Șerban vor pleca în străinătate!

Eduard: Și până la urmă a plecat doar el!

Lulă: Și eu am luat-o –n mână, dar cu prima ocazie o întind în străinătate!

Lăzărescu: Ei asta-i acum. De ce?

Lulă: Pentru că mă cheamă, aventura, depărtarea, femeia, misterul! Nu pot să stau prea mult într-un loc. Mucezesc!

Lăzărescu: Ești nebun!

Lulă: Da sunt nebun! Da, tâmpilele mi se sbat, sufăr peste poate, mă sufoc, sunt nebun, parcă sunt turbat! Să vă spun un banc cu Ceaușescu! Mortal! De comă!

Eduard: (*strigă*) Te rog nu, nu vreau să aud!

Lăzărescu: De ce ? Lasă-l să spună...

Eduard: Nu, nu aici! (*privire spre telefon*)

Lăzărescu: Bine, hai la mine în birou!

Lulă: Directore, ești mare, te iubesc, te ador! (*ies*)

Eduard: Stați că merg și eu! Te implor nu-l spune până nu vin și eu! (*se întoarce, închie sertarul, i-a cheia și se duce după Lulă și Lăzărescu*) (*Intră Mimi*)

Mimi: Vă sărut pe toți, vă iubesc, vă îmbrățișez! Aoleu, vorbesc la pereți! Hei, chiar nu e nimeni? Unde or fi plecat? Eu, care am premoniții, știu unde au plecat: la cârciumă!...(*sună telefonu. Mimi ridică receptorul*) Da, vă rog, teatrul. Nu, directorul momentan nu e. Cine sunt eu? Dar tu cine ești, nenorocitul? Cum? A bonjur tov. secretar cu propaganda! Ce mai faceți? Tot propagandă, tot propagandă! Alo, a închis amărâtul

Traian Pârlog: (*apare furios*) Aicea erai nenorocito?

Mimi: Te rog, fără invective!

Tr. Pârlog: Jigodia naibi!

Mimi: Te-am rugat, fără mahalagisme, știi că sunt sensibilă!

Tr. Pârlog: Da, ești sensibilă?

Mimi: Da, sunt sensibilă! Ce vrei?

Tr. Pârlog: De când te caut!

Mimi: Minți! Dacă m-ai fi căutat, m-ai fi găsit! Am fost acasă!

Tr. Pârlog: Nu minți, n-ai fost acasă!

Mimi: A, acum îmi amintesc, am fost la Pușa!

Tr. Pârlog: N-ai fost la Pușa!

Mimi: N-am fost la Pușa ? De unde știi?

Tr. Pârlog: Pentru că te-am căutat și acolo!

Mimi: Atunci am fost la Mamina! E bolnavă și i-am dus niște medicamente.

Tr. P: N-ai fost la Mamina! Te-am căutat și acolo. Și dacă vrei să știi Mamina nu e bolnavă, e sănătoasă tun!

Mimi: S-o fi făcut bine între timp. Hai să n-o mai lungim!

Tr. P: Păi asta vreau și eu, să n-o mai frecăm. Spune unde ai fost?

Mimi: Am fost acasă! N-am vrut să-ți deschid. E bine? Eram cu bărbatu-meu...

Tr. P: Nu erai cu bărbatu-tău...

Mimi: Dar cu cine eram? Hai, vreau să aud. Spune, dacă ai curaj!

Tr.P: *(cu furie)* Erai cu Mitică!

Mimi: *(sincer mirată)* Cu Mitică?

Tr. P: Da, cu Mitică. Să nu încerci să minți. Te-am văzut pe fereastră!

Mimi: Bine, eram cu Mitică și ce-i cu asta?

Tr. P: A, deci erai cu Mitică! Ai recunoscut!

Mimi: Da, am recunoscut! Și ce-i dacă am recunoscut?

Tr. P: Păi, chestia este că ce făceați?

Mimi: Păi, spune tu ce făceam, dacă ai zis că ne-ai văzut pe fereastră?

Tr. P: Vrei să spui eu ce făceați? Îți spun!

Mimi: Nu te mai obosi! Îți spun eu: repetam!

Tr. P: La 12 noaptea? Mă crezi tâmpit?

Mimi: (*furioasă, se dezlănțuie*) Da, la 12 noaptea! Suntem doi artiști pasionați de teatru și pentru noi timpul nu are importanță, studiem la orice oră din zi și din noapte, nu ca alții, care nu mai ies din cârciumă cu zilele și cu nopțile, și care o duc tot într-un chiolhan fie zi, fie noapte! Și în primul și ultimul rând nu ești bărbatul meu ca să-mi ții socoteală cu cine mă întâlnesc și cu cine nu!

Tr. P: Doamne, ce frumoasă ești când te dezlănțui, Doamne, ce te iubesc. (*îngenunchează la picioarele ei. Îi cuprinde cu brațele picioarele*) Te vreau, sunt nebun după tine, dacă mă respingi te omor și apoi mă omor și pe mine!

Mimi: (*impresionată*) Dragul meu copil, fii înțeleghător, sunt o femeie căsătorită, nu mă pot afișa cu tine în public, ți-am spus asta de la început. Trebuie să ne mulțumim cu firimituri! Tarabagiu m-a amenințat că dacă cumva îl înșel mă împușcă! Și-a luat autorizație de port armă. (*calină*) Vrei tu să mă vezi împușcată?

Tr. P: (*frenetic, sincer*) Doamne, ferește, nu!

Mimi: Vrei tu să mă vezi moartă?

Tr. P: Nu, nu!

Mimi: Vrei să mă arate toată lumea pe stradă ca pe o curvă?

Tr. P: Nu, ferească sfântul!

Mimi: (*schimbare de ton.*) Atunci poartă-te ca atare, nu ca un mucos! Ți-am spus că țin la tine, că nimeni nu m-a dus la starea de extaz cum m-ai dus tu, nici măcar Tarabagiu care în pat e ca un taur comunal!

Tr. P: (*disperat, strigă*) Nu te mai întâlni cu Mitică!

Mimi: (*mimând disperarea. Strigă*) Nu pot, înțelege că nu pot!

Tr. P: De ce, de ce?

Mimi: De ce, de ce? (*caută disperată*) Pentru că repetăm aceeași piesă, un fel de recital, înțelegeți?

Tr. P: Înțeleg, că nu sunt tâmpit...

Mimi: Nu, nu, spune-mi dacă înțelegi asta? Vreau să-mi spui dacă înțelegi chestia asta ?

Tr. P: Înțeleg, cum să nu-nțeleg? Dar de ce nu repeți cu mine?

Mimi: Cum să repet cu tine, dacă ești seară de seară stâlp de cârciumă? Spune, iubitele, cum?

Tr. P: Bine, repetă cu Mitică, dar nu mai repeta la 12 noaptea!

Mimi: Uite asta îți promit! Chiar am să-i spun lui Mitică să programeze altfel repetițiile. E bine? Ne împăcăm? Nu ne mai lansăm cu frânghia pe bloc ca să ne vadă toată lumea? Promiți?

Tr. P: Promit!

Mimi: Nu mai facem scandal ca să vină pompierii și miliția, promiți?

Tr. P: Da! Da!

Mimi: Nu da, da. Spune: promit!

Tr. P: Promit, da-r -ar dracu în tine de nebună!

Mimi: Atunci am să-ți dau un pupic! *(se apleacă spre el și îl sărută cu buzele ținute. El, îi încolăcește gâtul și o sărută pătimaș, după care se scoală în picioare și o ridică de fund spre el, picioarele ei lunecând spre părțile laterale ale bazinului lui) (strigăt disperat)* Nu aici, nu aici, potolește-te, o s-o facem mai târziu, înțelege nu fi turbat!

Tr. P: Acum, aici, nu mai rabd, tâmpilele mi se zbat, sunt într-adevăr turbat!

Eduard *(intră și îi vede pe cei doi)* Pentru numele lui Dumnezeu, nu aici, nu aici *(Cei doi rămân încleștați)* Vă rog foarte mult despărțiți-vă! Vă implor, nu stați așa îmbrățișați! *(Cei doi stau nemișcați. Eduard s-a zăpăcit de tot, nu știe cum să procedeze. În cele din urmă încearcă și cu greu reușește să-i desprindă mâinile lui Pârlog de pe fundul lui Mimi, care alunecă alături. Pârlog o ține strâns în brate, sufocând-o cu un sărut pătimaș)* Vă rog, vă rog, fiți..(ochi spre telefon) rezonabili! *(în șoaptă)* Nu aici, nu aici, ce dracu! Vă implor, mergeți pe hol! Nu pe hol, mergeți în birou la tov. Lăzărescu, are să vă spună ceva important! *(cei doi rămân nemișcați)* E vorba de o mărire de salariu! *(cei doi prind viață și ies pe ușă înghesuiți, înlănțuiți, fără să spună un cuvânt. Eduard, răsuflă ușurat, își sterge transpirația, se așează istovit pe scaunul de la birou,*

își ia capul în mâini încercând să se relaxeze. După un timp intră un anonim care tușește. Eduard nu se uită la el) Tovarășe Tarabă, ți-am spus: nu vreau hârtie igienică!

Olariu: *(Costum de muncitor la telefoane, salopetă, buzunare cu scule, pe cap șapcă trasă pe ochi)* Nu e Tarabă!

Eduard.; *(Tresare, se duce la ușă, o deschide, ascultă sgomotele. Cu spatele la noul sosit. Tot dialogul ce urmează va fi în șoaptă).* Te-a văzut cineva când ai intrat ?

Olariu: Am intrat prin spate, pe la decoruri! Nu era nici dracu! Nu te speria. Ce dracu, uite-te la tine, tremuri tot ca o piftie! Liniștește-te! Am acoperire! Am venit să schimb telefonul! *(Eduard ia o pernă de pe scaunul său și o pune pe telefon).* Te străduiești degeaba, microfonul e deconectat.

Eduard: *(cu ură)* Ce vrei?

Olariu: *(calm)* Eu, bună pace...

Eduard: Atunci?

Oariul: Atunci ce?

Eduard: S-a tranșat?

Olariu: Mai mult ca sigur!

Eduard: Mai mult ca sigur, cine?

Olariu: Omul, prietenul tău!

Eduard: *(prăbușit)* Deci, am avut dreptate! Ți-am spus de la început că n-am nici o șansă. Paștele și grijania ei de soartă! De ce?

Olariu: Nu înjura soarta. Șansă ai avut, dar n-ai vrut în nici un chip să o ajuți!

Eduard: Adică să mă ocup cu porcării, anonime și alte prostii?

Olariu: Da, să-l împrști cu noroi, să-l terfelești, să-l faci de râsul lumii!

Eduard: Vreau dar nu pot! Jur!

Olariu: De ce?

Eduard: E prietenul meu cel mai bun!

Olariu: Și ce dacă?

Eduard: E un om bun, ca pâinea caldă!

Olariu: Și ce dacă ?

Eduard: E cinstit până în măduva oaselor!

Olariu: E un gagicar ordinar, e un escroc sentimental, o cutră!

Eduard: Te rog, fără chestii de astea! Știi că nu suport!

Olariu: E un demagog, un mincinos, un arivist ordinar! A lăsat însărcinate câteva femei, a promis la alte zece că le ia de nevastă, a dezvirginat două eleve!
(Eduard ia o cană mare de apă și o trânteste de podea. Cana se face țandări)

Eduard; Oprește-te, nu mai suport! *(Olariu e impasibil. Eduard se plimbă surescitat.)*

Olariul; Spun lucrurile astea ca să te incit, dar văd că ești incapabil de mârșavii!

Eduard: Da, și o să stau în continuare în cămăruța asta nenorocită și am să-l slugăresc în continuare pe prietenul meu cum l-am slugărit pe celălalt director, Doamne, îmi vine să mă omor! Înțelege că nu mai vreau să fiu secretar literar! Vreau să fiu ce cred că mi se cuvine în orașul acesta plin de mediocrități. Nu mai vreau să fiu milogul Eduard, vreau să am alt statut social!

Olariu: Vrei să fii director?

Eduard: Da, vreau să fiu director! Ce trebuie să fac pentru asta?

Olariu: Atunci scoală de pe scaunul ăla amărât, clanță ai, știi să disociezi, e nevoie de asemenea oameni! Trebuie doar să ieși din biroul ăsta puchinos!

Eduard: Ce vrei de la mine? De ce te agăți de mine ca un scai?

Olariu: Suntem tovarăși de suferință! Adu-ți aminte de cât am îndurat, adu-ți aminte de frigul închisorii, adu-ți aminte de foamea pe care am îndurat-o. Pentru ce? Pentru niște prostii, pentru niște copilării, pentru care unii și-au pus grade și au avansat și acum se lăfăiesc în vile, iar noi stăm în niște chichinețe de apartamente, iar ei au salarii exorbitante, și se aprovizionează la magazine speciale și noi trebuie să ne zdrobim mintea ca să avem un petec de cer! Ah, ce-i urăsc pe toți ăștia care au totul de gata și care cred că li se cuvine totul, iar tu, cu talentul pe care-l ai, cu cunoștințele tale, în loc să să-ți scrii cărțile, cartea despre Ionescu din cauza căreia ai îndurat zile, nopți, luni, ani de pușcărie, de umilire,

Eduard: *(se repede și-i astupă gura cu palmele)* Incetază! *(decis)* Ce trebuie să fac?

Olariu: Să-mi dai ceva la mână!

Eduard: Ți-am dat de atâtea ori!

Olariu: Nimicuri, firimituri, fleacuri!

Eduard: Atunci ce vrei?

Olariu: Ceva, cu care să-l fac praf! Ca să pot să-l dărâm!

Eduard: N-am nimic!

Olariu: (*încăpățânat*) Ai, nu se poate să nu ai, că doar nu-i un sfânt!

Eduard: Doar să inventez...

Olariu: Inventează, nu mai sta pe gânduri!

Eduard: Orice aş inventa, nu cred că mai poate fi dărâmat!

Olariu: Ba da, ba da! Mai este cineva care îl vrea la pământ

Eduard: (*sugrumat*) Cine?

Olariu.: Nu pot să-ți spun! Eu sunt doar o unealtă...

Eduard: Mă minți! Vrei să mă atragi într-o cursă!

Olariu: Fii atent, bagă la cap: ți-am aranjat o jucărie. Poți auzi la difuzorul de sus tot ce se vorbește în cabină!

Eduard: Ce mă interesează pe mine ce se vorbește în cabină?

Olariu: Ești cretin sau te faci? Deschide butonul de la difuzor!

(*Eduard se execută. Din cabină se aude vocea lui Voicescu:*)) "Eu, Voicescu, Țucule îi bag în măsă pe toți. L-am băgat în mă-sa și pe vechiul director și chiar pe Fuche ăsta, cu trepădușul lui, Lăzărescu, pe toți!

Olariu: (*În șoaptă*) Spune la difuzor: Voicescu vino până la mine

Eduard: Nu pricepi, ăla e doar difuzor. (*silabisit*) Di fu zor!

Olariu: (*în șoaptă*) Spune, domne, în direcția difuzorului că-l chemi la tine!

Eduard: (*tare*) Tov. Voicescu vino până la mine! (pauză. Lui Olariu) Înțelege că nu mă poate auzii. Acolo, sus, e doar un difuzor.

Olariu: Încăpățânat mai ești! Mai chemă-l o dată! Te rog eu! Mai tare

Eduard: (*tare*) Voicescule, vino imediat la mine la birou!

Vocea lui Voicescu în difuzor: Te bag în mă-ta de jigodie ordinară!

Eduard: (*După o clipă de stupoare*) Te rog să nu fi obraznic!

Olariu: *(rapid îi cârpește o palmă și închide difuzorul)* Te-ai deconspirat, boue!

Eduard: *(pipăindu-și obrazul)* Dar, te pricepi să lovești! Ce chestie ingenioasă. Nu puteam să-mi închipui! Și chestii de astea montați peste tot?

Olariu. Și altele și mai și! Ei, mă ajuți să te fac director?

Eduard: Ești sigur că mai e cazul?

Olariu: Depinde de ce-mi dai la mână!

Eduard: *(descuie sertarul, scoate scrisoarea către Lăzărescu și o aruncă în fața lui Olariu)*

Olariu: Ce-i asta?

Eduard: Ești chior? O scrisoare. Dacă știi să citești, citește! Altceva n-am!

Olariu: *(ia, neîncrezător scrisoarea pe care o parcurge hulpav. Brusc își întrerupe lectura)*
De unde a venit scrisoarea asta?

Eduard: Din Franța!

Olariu: De la cine e?

Eduard: De la o fostă iubită!

Olariu: *(se ridică, și pleacă. Din ușă)* Cu scrisoarea asta îl facem praf, îl zdrobim!

Eduard: Ce ceri pentru asta? *(se apropie de el. În șoaptă.)*

Olariu:: Postul de director adjunct! *(În ușă se ciocnește de Voicescu)*

Voicescu: *(ușor cherchelit, care a auzit ultimile cuvinte)* Da, tovarășe, să zdrobim orânduirea cea crudă și nedreaptă. A, tov. de la telefoane, care mi-a schimbat aparatul cu unul nou, modern! E bun dar din când în când cam țiue *(cu subînțeles)*
Și aici ai adus un aparat nou sau doar l-ai ”reparat” pe cel vechi?

Olariu: Au fost probleme, dar le-am remediat! *(face un semn la gât)*

Voicescu: A, foarte bine, la mine nu mai e nevoie că l-am remediat singur
Câteodată Țucule mă pricep. Ești băiat isteț, dar să știi că mai sunt și alții prin zonă isteți, așa că dacă ți-ai făcut treaba, ura și la gară.

Olariu: *(vrea să spună ceva, dar este oprit de Voicescu.)*

Voicescu: Las-o moartă...*(Olariu iese)* Ești cumva amic cu ăsta?

Eduard: Am făcut armata împreună. Cu ce ocazie pe la mine?

Voicescu: Am venit să te anunț că peste câteva zile o să ai un nou stăpân!

Eduard: *(jucând inocența)* Să nu-mi spui că e cineva din afară, că mă omori!

Voicescu: Nu Țucule, e cineva din teatru!

Eduard: Hai că mă faci curios! Nu cumva tu?

Voicescu: Nu, eu nu-s fraier să mă înham la așa treabă! Aici e de muncă...

Eduard: Atunci cine?

Voicescu: Cine altul de cât fraierul de prieten al dumitale și tovarășul secretar de partid, Lăzărescu! *(pe ultimile cuvinte a apărut Lăzărescu.)*

Lăzărescu: Ce-i cu mine?

Voicescu: Ce să fie? O să fii directorul teatrului! Felicitări!

Lăzărescu: Am mai auzit asta de mai mult timp!

Voicescu: Acum e gata, s-a hotărât, am văzut decizia!

Lăzărescu: Altul care a văzut decizia! Până acum, sunt vreo zece!

(apar Mimi, Pârlog, portarul. Lulă, cu câteva sticle de șampanie deja deschise)

Lulă: Să ne trăiești, directore, și la mulți ani! Îți doresc să fii un director care să nu apleci urechea la intrigi și la bârfe și, bineînțeles, să-mi mărești salariul!

Lăzărescu: *(mișcat)* Fraților, vă mulțumesc din suflet, sunt atât de emoționat că nu-mi găsesc cuvintele, și-mi dau lacrimile, dar cred că e o greșală!

Lulă *(peste râsete și aplauze)* Bravo!

Lăzărescu: Cred că e o idee proastă *(alte râsete, alte aplauze)*

Lulă: Bravo!

Lăzărescu: Mai bună alegere ar fi fost în persoana iubitului meu prieten Eduard!

Toți: Ura, trăiască prietenia! *(se cântă melodia "o fată mai găsești dar un prieten ba")...*

Lăzărescu: Dar pentru că sorții au fost trași altfel, vă spun ca și Trahanache: eu n-o să am salariați, n-o să am subalterni. Eu o să am numai prieteni!

Toți: Bravo, uraaaa!

Lăzărescu: În calitate de prieten, promit că voi fi neîndurător cu chiulangiii...

Toți : Bravo, uraaaa!

Lăzărescu: Că nu voi tolera minciuna...

Toți: Ura, jos mincinoșii, jos mincinoșii, jos intriganții!

Lăzărescu: Că nu îi voi asculta pe lingușitori, pe șoptitori, pe...

Toți: Oooo, bravo!

Voicescu: Numai de te-ai ține de cuvânt!

Lăzărescu: Vă promit că o să mă țin și voi promova talentul adevărat și devotamentul față de instituția teatrului nostru!

Toți: Ura!

Lăzărescu: Că nu veți mai juca în piese proaste, scrise de oameni netaleantați și că mă voi opune ca să mergem în deplasări inutile în sate!

Toți: Trăiasă directorul nostru cel nou! La Garofița cu toții! (*Toți ies cântînd*)

Eduard: (*rămas singur*) Să nu mori de ciudă? De ce această nedreptate? Doar pentru că nu sunt membru de partid? Sunt oare ticălos că-mi doresc un lucru care mi se cuvine și pentru care am aptitudini? Sunt oare bicisnic că vreau să conduc un teatru căruia i-am dat o dimensiune intelectuală aproape unică? Că am chemat să pună în scenă pe cei mai tineri și mai talentați regizori, că am susținut ideea că oricât de talentați ar fii actori, nu se poate realiza o mare performanță artistică în teatru decât în compania unui regizor de mare talent? Cine i-a adus pe marii regizorii? Cine a făcut repertoriul acestui teatru? Directorul? Nu eu? Cine a avut ideea de a aduce la premiere ziariști? Directorul? Nu eu. Cine a avut ideea de a comanda texte inedite?

Lăzărescu: (*revine cu ceilalți după el*): Ce faci? Nu te bucuri că o să conducem acum noi teatrul? Că o să fii ca și până acum creierul acestui teatru? Prieteni, pentru prietenul meu Eduard! Să trăiască

Toți: Mulți ani trăiască! Cine să trăiască?. Directorul nou să trăiască! (*Lăzărescu este ridicat pe sus. Vor ieși cu el din scenă în urale în timp ce ușor va cădea cortina*)

Partea II-a

(A doua zi în biroul directorului, *Voicescu*, *Lulă*, *G. P. M*, *Mimi*, *Tr. Pârlog*, *Eduard*. *Vesellie generală*. *Tr. Pârlog e apatic și din când în când scoate din*

buzunar o sticlă plată și bea. Mimi îi ghicește-n cafea lui Eduard în timp ce fredonează o șansonetă a la Edith Piaf...

Mimi: Nasolule, nu știu ce se-ntâmplă cu tine...Toată ceasca ta e neagră. Ai grijă să nu te-nbolnăvești să dea damblaua peste tine! Aici te văd clătinându-te

Eduard: Prostii, tâmpenii, nu cred nimic!

G. P. M: La mine ce vezi, taică?. (*îi dă o ceașca*)

Mimi: (*Examinând ceașca*) O, dar ce văd aici e ceva extraordinar! Vei cunoaște oameni importanți cu care o să te vezi zilnic și o să pleci la un drum lung!

G. P. M.: Ești grozavă! Măine plec la Brăila să-mi revăd rudele!

Mimi: Nu mai vrea nimeni să ghicesc? Atunci ascultați un cântec pe care îl repet pentru televiziune cu Mitică!

Voicescu: (*în cor*) Știm ce repeți tu cu Mitică!

Mimi: E un număr grozav!

Lulă: Numai unul?

Mimi: E un recital de muzică de altădată, băi, nasoilor, nu fiți răi!

Lulă: Bărbatul tău ce părere are de numărul ăsta?

Mimi: Foarte bună! (*Vesellie generală*) (*Sună telefonul. Mimi răspunde*)

Mimi: Da, teatrul! Cine sunt eu? Dar tu cine ești, nenorocito? Cum? A, scuze! (*către Voicescu*) Nevastă-ta. (*Voicescu ia receptorul*)

Voicescu: Da, mămicule, da Țuculeană! Cum? Nu e nici o gagică mămicule, e colega noastră Mimi cu care muncim! Am înțeles: Să nu dea dracu să viu acasă fără Dero, hârtie igienică și fără mobilă? Aoleu, unde mi-a fost capul! Am uitat de mobilă, bine că mi-ai amintit, te pup Țuculeană! (*pune receptorul în furcă, către Mimi*) Ai încurcat-o cu nevastă-mea!

Mimi: Păi dacă ea n-a auzit de mine și mă-ntreabă cine sunt? Pe mine, Mimi Tarabagiu, pe care o țară întreagă mă știe?

Voicescu: Ești nebună? Cum să te știe doar după voce? Că doar n-oi fi Edit Piaf?! Dar cu mobila am încurcat-o. Vine soacră-mea să vadă mobila pentru care mi-a dat bani s-o cumpăr și eu i-am cheltuit. De trei ori mi-a dat bani. De trei ori i-

am cheltuit...N-am decît o singură soluție: să i-au o mobila din teatru, din „Menajeria de sticlă”! Am vorbit cu băieții, o încarcă și o aduc acasă la mine. După ce pleacă soacră-mea, o aduc înapoi!

G. P. M: Ce-ai făcut cu bani de mobilă pe care ți-a da soacra?

Voicescu: Ce să fac, i-am băut! Auziți, nu pot să plec până nu vă spun un banc. Bă, miștocarilor, fiți atenți, că vă spun un banc de vă sparg: Unul cu nea Nicu. Dar dacă nu faceți liniște și băgați strâmbe, nu-l mai spun!

Lulă: Onorată asistență, maestrul minciunilor sfruntate, actorul Radu Voicescu omul care a intrat deja în legenda orașului nostru, ne va spune un banc! Nu uitați, ca la urmă, după poantă să râdeți. Hai, bagă mare!

Voicescu: Nea Nicu și coana Lenuța s-au dus incognito într-un restaurant și au găsit acolo câțiva oameni care beau și mâncau.

- Ia vezi Nicule, de unde au ăștia bani să chefuiască, ia zis Leanța

- Știți cine sunt eu, le-a spus Ceaușescu. Dacă strâng puțin șurubul n-o să vă mai mearga așa de bine, n-o să mai puteți cheful!

- Ba da, au zis muncitorii, o să chefuim și mai al dracului!

- Și dacă o să strâng și mai mult șurubul?

- O să ne meargă și mai bine, au răspuns ăia-n cor.

- Dar ce sunteți voi, mă?

Portarul; (*apare intempestiv*) Tovarăși, s-a băgat Dero la Complex!

Voicescu: (*enervat*) Animalule, mi-a stricat poanta!

Portar: Ierați-mă, n-am știut că spuneți ceva de răs.

Mimi: Dă-l încolo de nasol. Spune poanta, Țucule!

Voicescu: N-o mai spun că mi-a tăiat macaroana nenorocitul acesta!

Toți: Hai, domnule, spune poanta!

Voicescu: O spun, dar pun pariu că n-o să mai râdeți: cine sunteți voi care n-aveți teamă că strâng și mai mult șurubul, i-a întrebat nea Nicu pe petrecăreții?

- Suntem Groparii, au răspuns în cor cheflii (*râsete generale, aplauze*)

Tr. P: Domne ești bun, ești fantastic!

Mimi: Mor de râs, aoleu nu mai pot să mă țin, fac pe mine, de râs!

M.G.M: De unde le scoți, neică, că-s grozave! Auziți, de râs am râs, dar dacă ne toarnă cineva? (*Eduard pleacă*)

Voicescu: (*După el*) Ți s-a făcut frică. I s-a făcut frică!

Eduard: (*se întoarce*) Sunteți inconștienți, vă jucați cu focul!

Lulă: Ești cam labagiu monșer. Cine ar putea să ne toarne? Poate chiar d-ta...

(*Râsete*) Nu ne torni? Hai toarnă-ne, nu te sfii, monseur Fușe! (*Râsete uriașe*)

Eduard: Trecând peste faptul că asemănarea cu Fuche mă onorează, voi uitați ce a pățit Mitică?

G.P.M: Eu nu știu, taică, ce-a pățit Mitică. Nu vă supărați pe mine, lăsați-l să-mi spună ce-a pățit Mitică?

Eduard: Mitică a ascultat bancuri de astea, reacționare, după care l-au dus la miliție, i-au arătat un scaun și i-au spus să stea jos...

G.P. M: Și, și? Nu te oprii că e palpitant!

Eduard: Și-a stat doi ani! (*a plecat spre biroul lui*)

G.P.M: Unde a stat, fraților, unde a stat? Aoleu, nu cumva l-au băgat la bulău?

Lulă: Aoleu, bre Tataie, dar ești plecat cu pluta!

G.P.M: Ce să-i faci, tanti Roza! Dar explicați-mi de ce ne-am adunat noi aici?

Voicescu: Păi d-ta de ce ai venit?

G.P. M: Eu de ce am venit? Am venit să... Am uitat...(*râsete*) Stați, mi-am amintit! Am venit să mai iau o recomandatie. Știți că m-au chemat la Miliție

Voicescu: Parcă ți-au mai dat una

G.P.M: Vreau două. Cu două recomandatii am șanse să nu mă agațe...

Lulă: Nu te lăsa, tataie,

Voicescu: fi tare tataie,

Tr. Pârlog: Luptă tataie, noi o să te apărăm tataie

Mimi: O să-l apărați pe dracu...

G. P. M: Copii m-ați emoționat, uitați plâng...(telefonul sună prelung. Apare Lăzărescu cu un sul mare de hârtie în mână)

Lăzărescu: Voi nu auziți că sună telefonul? De ce nu răspundeți? Ce-i cu el? De ce l-ați făcut să plângă?

G. P. M : Nu plâng taică, așa îmi e fața!

Lăzărescu: (*ridică receptorul*) Alo da! Rodica? Ai auzit că s-au băgat cizme italienești la complex? Bine, vorbesc cu portarul să ne pună deoparte o pereche. Două? Și pentru soră-ta? Hai, că aici avem treabă! (*pune telefonul în furcă.*) Nevastă-mea! Uitați ce-am făcut pentru barul teatrului (*desface un afiș mare, cât el de înalt și lat un metru pe care-l ținuse în mână*).

Toți: (*citesc*) : JOS BACȘIȘUL !

Lulă: (*dezamăgit*) Aaa, banal, demagogie, un pâț!

G.P. M: Lozincă, taică, încă o lozincă!

Mimi: Uitați-vă mai bine, băi nasoilor unde merge săgeata de sub titlu. Bravo directore, meriți un pupic, ești deștept, ești talentat! Uitați-vă tolomacilor că BACȘIȘUL se pune jos, UNDE ESTE O CUTIE!

Toți: A, mișto, bravo! Excelent, de milioane!

Lăzărescu: (*sună telefonul*)(*la telefon*)...Da, chiar eu. Un moment. Liniște fraților, că n-aud ce mi se spune! (*la telefon*) În zece minute sunt la d-voastră. (*închide aparatul*) Secretarul cu propaganda mă cheamă la el!

Lulă: Îți dă numirea oficială! Ești mare, te iubesc! (*Se stinge brusc lumina*)

Toți :(*Exclamații*): Iar. Nenorociții dracului...

Lăzărescu: Economii, fraților!

Lulă:Ce economii când avem o hidro centrală la doi pași?

Tr. P : Avem prostie peste tot.

Mimi: Luați mâna de pe fundul meu! A, tu erai, scumpule, dă-mi un pupic. Fără limbă scumpule, doar un pupic! (*se aude un sărut sgomotos*)

Lulă: Mulțumesc, scumpo!

Mimi: Tu erai? Măgarule!

Lăzărescu: Terminați cu prostiile! Așteptați-mă! În maxim o oră mă întorc. Pana nu va dura mult. Nu v-ați obișnuit ?(*iese. Se duce spre biroul lui Eduard. Pe*

drum se împiedică de un scaun și cade, Injură: "Paștele și grijană!". A ajuns orbecăind în birou la Eduard.. Îl găsește cu o lumânare aprinsă) O, dar ești utilat!

Eduard: La ora asta se întrerupe zilnic. Nu pot sta pe întuneric. Am o fobie de la anii cât am stat la mititica. Dar, asta-i situația!

Lăzărescu: Ah, cât urăsc sintagma asta! M-au chemat la Partid!

Eduard: Acum îți vor da numirea în mână. Te felicit și-ți urez succes.

Lăzărescu: Mulțumesc! Vom rămâne aceeași echipă, capabili să facem din teatrul din orașul ăsta o rampă de lansare a tinerilor actori. Numai că, totul e o cacealma...

Eduard: Cum adică?

Lăzărescu: Nu secretarul cu propaganda dă numirea. Mi s-a făcut chiar frică. Totul e o mare minciună. Am informații că scandalul cu Mimi și Pârlog e doar un paravan. Ei vor capul meu!

Eduard: Prostii, pe ce te bazezi?

Lăzărescu: Îți povestesc repede de unde cred eu că a început toată chestia. Acum un an, într-o dimineață, Chitrofan, îl știi, de la partid, a venit acasă la mine și zor-nevoie să merg la un miting cu alegătorii la Roman. I-am spus că seara am premieră cu Andrei Șerban, dar el m-a asigurat că ne vom întoarce repede. Am plecat, am fost la miting, după care m-a lăsat cu șoferul și el a dispărut. L-am așteptat o oră, după care căutându-l, l-am găsit în toiul unui chef cu niște prieteni la o cârciumă și nu înțelegea că trebuie să ajung la spectacol și până la urmă, după un scandal monstru, l-am urnit de la chef și am ajuns cu câteva minute înainte de începe spectacolul, unde am avut ghinionul să dau cu ochii chiar cu primul secretar care era deja informat că lipsesc! Îți amintești?

Eduard: Cum să nu? Deja Andrei Șerban se pregătea să intre în locul tău!

Lăzărescu: Bineînțeles, nervos cum eram i-am spus primului secretar isprava lui Chitrofan și acolo, pe loc l-a făcut cu ou și cu oțet! Ei bine, de atunci tipul ăsta, Chitrofan, care între timp a ajuns șeful comisiei de disciplină, îmi poartă pică, iar acum, va veni în teatru, nu știu dacă n-a sosit încă să facă o anchetă.

Eduard: E de comă! Nici n-ai fost numit director și s-a pornit o anchetă!

Lăzărescu: Vor să analizeze activitatea organizației de partid din teatru și, în principal, activitatea mea. Am impresia ca prea mulți vânează postul asta!

Eduard: Cine, de exemplu?

Lăzărescu: Punghez și Chitrofan, din afară. Cine a susținut destituirea vechiului director? Nu Șotângă de la Bacău ? Acum vrea, probabil să-si pună aici un om de-al lui. Sunt și unii din teatru care vor să fie directori!

Eduard: Cine de exemplu?

Lăzărescu: (*râzând*) Ca tine de exemplu!

Eduard: (*izbucnește*) Și ce, n-aș fi bun? N-aș merita? După cât am muncit și m-am străduit. Coman era un analfabet. Mai toate ideile lui sunt de fapt ale mele...

Lăzărescu: Ai merita scumpule, dar dacă nu ești membru de partid! (*se uită la ceas*) Nu mai pot sta, am promis că voi fi acolo în zece minute. Nu-mi ura succes că asta aduce a ghinion!

Eduard: Succes, totuși!

Lăzărescu: Există o vorbă pe care am învățat-o de la evreii de aici: Așa succes să fie la alții (*Pleacă, dar iar se lovește de ceva, cade, înjură, "Paștele și grijania" se ridică și spune, pipăindu-și fruntea: "Noroc că am capul tare" și iese*)

(apare dintr-o extremitate a scenei sau eventual din sală Portarul însoțit de Chitrofan: Costum, cravată, pălărie, servietă alură sportivă.)

Portar: (*orbecăind*) Incet, că iar s-a stins lumina. Luați-vă după mine. Eu cunosc locu', merg și cu ochi închiși...(se împiedică de un obiect și cade. Chitrofan, care mergea în urma lui se împiedică de Portar. și cade peste el. Se aud bufnituri și icnituri)

Portar: Unde sunteți tovarășu'?

Chitrofan: Unde dracu să fiu, aici lângă d-ta!

Portar: Iertați-mă, dar asta-i situația!

Chitrofan: (*aranjându-și ținuta*) Fir-ar a dracului de situație. Puteam să-mi sparg capul! Ascultă, vreau să lucrez undeva unde să nu mă deranjeze nimeni. Să-mi aduci o lumânare...

Portar: Dupa mintea mea, cred ca in biroul tov. Lăzărescu ar fi cel mai bine, că el s-a dus să primească numirea oficială. Dacă o primește biroul lui o să fie gol.

Chitrofan: De unde știi că s-a dus să primească numirea oficială?

Portar: Mi-a telefonat colegu' de la poartă, de la sfat. Vezi, zice că o să ai un nou stăpân. Ierați-mă, așa râdem noi portarii între noi..*(se aprinde lumina)* V-am spus că n-o să țină mult, v-am spus... **(Pana de lumină poate ține cât va crede necesar, regizorul. Pana se poate repeta, poate devenii un "leitmotiv")*

Chitrofan: Uite ce tovarașu, cum ai spus ca te numești?

Portar: Tarabă, dar puteti sa-mi spuneti Costica! Sunt de la Calu Iapa, d-voastra de unde sunteți?

Chitrofan; De la Dolhasca!

Portar: Ei, lăsați-mă-n pace! Din Dolhasca, Dolhasca, sau din imprejurimi?

Chitrofan: Din Dolhasca, Dolhasca!

Portar: Nemaipomenit...Și al cui esti d-ta din Dolhasca, daca nu va suparați?

Chitrofan: Sunt copil din flori. Am crescut la orfelinat. Mai ai de zis ceva? Ascultă, eu sunt uns cu toate alifiile, dar îți spun sincer. N-am mai călcat niciodată într-un teatru. Eu cu munca pe teren, cu oamenii din popor mai mult, de asta îmi e cam târșă, adică nu mă simt în largul meu. Eu spun adevărul în față, eu lovesc cu adevărul, muncitoresc *(îi arată pumnul)*

(Au spus textul pe drum. Acum au ajuns în biroul din stânga cum privești spre scenă, pe care oamenii de scenă îl pregătesc rapid. E biroul lui Lăzărescu. Chitrofan are în mână o sevietă voluminoasă. Scoate din ea un registru și-l pune pe birou. La fel, pixuri și creioane. Își scoate haina și rămâne în cămașă cu cravată.)

Chitrofan: Tov. Tarabă, am o listă de oameni cu care vreau sa vorbesc, *(cercetând o lista)* Cheamă-l pe tovarășul Mitică!

Portar: Îl vreți pe tov. Mitică?

Chitrofan: Da, îl vreau pe tov. Mitică

Portar: E la București!

Chitrofan: *(Scrie)* Tov. Mitică plecat din localitate. Atunci încep cu d-ta!

Portar: *(speriat)* Cu mine? De ce cu mine? M-ați văzut mai prost îmbrăcat?

Chitrofan: Pari un om atașat instituției...

Portar: Sunt atașat. Dacă mi s-ar da un salariu mai mare aș fi și mai atașat!

Chitrofan: Ehe, ce pui de lele zace-n dumneata!

Portar: *(flatat)* Cam zace! Ce să-i fac, dacă zace?

Chitrofan: Atunci să n-o mai frecăm cu vorbe și să începem: ce parere ai d-ta om simplu, despre tov. Lazarescu?

Portar: Ce părere am de tov. Lăzărescu ?

Chitrofan: Dar, te rog, sa fii sincer, cinstit.

Portar: Sincer sau cinstit?

Chitrofan: Și una si alta!

Portar: Asta e cam greu!

Chitrofan : Nu e greu daca ții seama că răspunzi la o ancheta în care e în joc soarta unui om!

Portar: Aha, am inteles. Păi, cum să vă spun? Vreți să vă răspund acum?

Chitrofan: Sigur, acum! Neapărat!

Portar: Nu s-ar putea mâine, că azi mai am niște treabă!

Chitrofan: Vreau să-mi răspunzi acum! *(se ridică în picioare. Solemn)* Tov Tarabă te anunț că te afli în fața șefului comisiei de disciplină al partidului pe oraș

Portar: *(speriat, tușește. Se pregătește ca și cum ar spune o poezie)* : Vă spun, cum să nu vă spun: Tov. Lazarescu e un amărât! Traiască Partidul Comunist Român!

Chitrofan: Mda, esti liber! Deci să vină la mine *(citește o listă)* tov. Bârlog!

Portar: N-avem!

Chitrofan: Cum n-aveți? E trecut pe listă!

Portar: O fi dacă zice-ți, dar eu nu știu că e! Ce e, Bârlog ăsta?

Chitrofan: *(controlează lista)* Actor!

Portar: Atunci nu-i Bârlog!

Chitrofan: Ba-i Bârlog!

Portar: Dacă e actor, e Pârlog!

Chitrofan: Mda, s-ar putea să ai dreptate! *(rectifică cu pixul)* Pârlog! Adu-l!

Portar: Îl aduc. E în birou la director (*Pleacă dar se oprește în ușă*)...dar trebuie să știți. Pârlog e cam așa, într-o parte (*face semn că e nebun*) Dar, vreau să vă întreb dacă nu vreți hârtie igienică?

Chitrofan: (*preocupat să scoată din servietă un dosar*) Pentru ce?

Portar: Știți d-voastră pentru ce. S-a băgat la librărie...

Chitrofan: Nu, că noi facem aprovizionarea de la gospodăria de partid...

Portar: Așa, uitasem. Ce bine e de d-stră! Am auzit că acolo se dă Carne, pui, salam, conserve, cafea, țigări și chibrituri!

Chitrofan: (*pregătindu-se pentru întâlnirile ce vor urma. Își scoate haina, și-o pune pe spătarul scaunului, își desface cravată, scoate un pix, desface dosarul*) De unde știi d-ta?

Portar: Se află tovarășu, toate se află. Am auzit că și brânză de 19 lei.

Chitrofan: Ce faci, nu te duci după tov Bârlog?

Portar: Bârlog, v-am spus nu e. Doar Pârlog! (*Portarul. parcurge drumul spre camera directorului bombănind*) Ce încăpățânat! Eu îi spui de trei ori că e Pârlog și el o ține pe a lui cu Bârlog!

Portar: (*a ajuns în biroul directorului*) Mă iertați, înaltu' tovarăș (*șoptit conspirativ*) de la Partid, care e aici, în biroul tov. Lăzărescu, convoacă la el pe tov. Pârlog

Voicescu: Ia te uită, asta n-o știam! Când a venit și ce vrea

Portar: Puțin mai înainte, nu știu ce vrea, adică știu, are o listă! E unu' mare. Zice că e șef la comisia de disciplină de la partid!

Tr. Pârlog: Ești sigur că mă cheamă pe mine. Repetă cum a zis?

Portar: (*timorat*) A spus: „să vină la mine tovarășul Bârlog!”

Tr. Pârlog.: E clar, nu e vorba de mine!

Portar: Ba e, că a zis Bârlog, dar eu i-am spus că Bârlog n-avem, avem Pârlog!

Lulă: Du-te domne și ai să te lămurești dacă-l vrea pe Bârlog sau pe Pârlog!

Tr. Pârlog: Am o presimțire, bănuiesc ce vrea de la mine! (*soarbe iar o înghițitură*)

Mimi: Iubitule cumva ți-e frică? Vrei să merg cu tine?

Tr. Pârlog: De ce să-mi fie frică? Te iubesc și sentimentul ăsta mă face fericit! Sunt liber ca păsările cerului și probabil că și tu în curând o să fii, așa cum mi-ai promis. Știi ce! Hai, să fugim de aici. Să mergem să fim numai noi doi, singuri!

Mimi: Azi nu se poate. S-ar putea să vină bărbat-miu. Dacă ne găsește împreună ne omoară. Măine da. Acum du-te și vezi ce vrea nenorocitul ăla și te rog nu mai bea. Dă-mi sticluța!

Tr.Pârlog: Ce sticluță?

Mimi: Sticluța, nu mai face pe prostu'!

Tr.Pârlog: N-am nici o sticluță, jur!

Mimi: Vreau sticluța (*îl îmbrățișează. Tr. P. se lasă îmbrățișat cu voluptate. Mimi îl sărută și în același timp îi șterpelește din buzunarul din spatele pantalonilor o sticluță plată din metal pe care o folosesc de obicei alcoolicii*) Măgarule, mă minți de la obraz! (*răstoarnă sticluța din care se mai preling ultimele picături de votcă*)

Tr. Pârlog: O doamne ce sacrilegiu! (*pleacă clătînîndu-se spre biroul lui Lăzărescu. Pe drum se împiedică de câteva ori, duce mâna la spate să ia sticluța, pe care n-o mai găsește, vrea să se întoarcă, se răzgândește și până la urmă intră în biroul unde e Chitrofan*).

Mimi: (*îi face semn portarului să stea. În șoaptă*) Nu cumva să mă uiți cu hârtia igienică. Oprește-mi vreo zece suluri!

Portar: Ulei nu vreți?

Mimi: Ce să fac cu el? Ce gătesc? Niște țigări și cafea vreau. Uite niște bani!

Portar: Să trăiți, că frumoasă mai sunteți (*iese cu plecăciuni*)

Mimi: Haide, nu te întinde la cașcaval. (*Tr. P a ajuns în birou la Chitrofan*)

Tr. Pârlog: Am venit să lămuresc o chestie!

Chitrofan: Ia loc, tovarășu!

Tr. Pârlog: Prefer să stau în picioare! Am venit doar să lămuresc o neînțelegere. Portarul mi-a spus că-l căutați pe Bârlog !

Chitrofan: (*anchetator*) Cum vă numiți?

Tr. Pârlog: Pârlog!

Chitrofan: Pârlog și mai cum?

Tr. Pârlog: Traian! Sunt destul de cunoscut în oraș!

Chitrofan: Vârsta?

Tr. Pârlog: 30 de ani! : Știu de ce mă chemați!

Chitrofan: Părinții?

Tr. Pârlog: Ioana și Vasile, muncitori.

Chitrofan: (*scriind*) Muncitori...

Tr. Pârlog: Da, muncitori!

Chitrofan: (*Se ridică și strigă violent, neașteptat*) Si dumneata îți permiți să bei nopți întregi la rând, să debitezi bancuri reacționare, să faci orgii, si te culci cu femei căsătorite? Rușine tovarășu, rușine!

Tr. Pârlog: (*Se ridică. Mocnit*) Nu vă permit! Eu sunt artistul Pârlog și nu permit!

Chitrofan: (*printre dinți*) Stai jos. Am impresia că ești beat!

Tr. Pârlog: Nu vă permit!

Chitrofan: (*apăsător*) Am spus să stai jos (*îi arată o fotografie*) Te recunoști?

Tr. Pârlog: Da, dar vreau să vă spun...

Chitrofan: (*netulburat*) Dar aici?

Tr. Pârlog: Da, sunt eu...

Chitrofan: Beat turtă. Dar aici?

Tr. Pârlog: (*enervat, vrea să apuce fotografia. Chitrofan o reține abil*) Cum ați reușit s-o faceți? Nu vă e rușine? E ceva scandalos și nu permit asemenea amestec în viața mea personală și a colegii mele! Ce bestii! Ce, ce, ce,...îmi dau seama că m-ați urmărit pas cu pas! Probabil că mi-ați pus și microfoane!?

Chitrofan: Nu noi! Echipa specializată! Noi suntem de la comisia de disciplină a partidului. Calmează-te. :(*scrie*) Recunoaște fotografiile...

Tr. Pârlog: Formidabil, formidabil, ce manevră abjectă!

Chitrofan: Dar aici? (*Îi arată altă fotografie*)

Tr. Pârlog: Le-ați încurcat. În fotografia asta nu sunt eu. E un coleg!

Chitrofan: (*răstit*) Știu asta! Știm cine e colegul. Dar celălalt din tren, cu care dă mâna colegul! Poate știi d-ta cine este?

Tr. Pârlog: Habar n-am!

Chitrofan: Uită-te bine! E cineva din străinătate!

Tr. Pârlog: S-ar putea să fie cineva din străinătate!

Chitrofan: Deci recunoști persoana din tren? (*scrie în registru*)

Tr. Pârlog: Stați puțin, n-am spus asta!

Chitrofan: Dar ai spus că posibil să fie cineva din străinătate

Tr. Pârlog: D-ta ai spus asta primul, nu eu!

Chitrofan: Îți mai devoalez ceva: persoana din tren e un dușman al țării noastre. Colegul d-tale se întâlnește deseori cu el și schimbă mesaje. Noi îl filăm de mult

Tr. Pârlog: Hai, că sunteți de pe altă lume. Păi și dacă vă luați și de colegul meu, care e secretar de partid, tovarășul...

Chitrofan: Nu pronunța nume!

Tr. Pârlog: Sunteți de beleaua lumii și nu mai vreau să vorbesc cu dv-stră!

Chitrofan: Nu uita că ai o situație gravă! Ai nu știu câte tinichele de coadă!

Tr. Pârlog: Și ce dacă? Ce puteți să-mi faceți? De omorât nu puteți să mă omorâți! Da, m-am îndrăgostit de o colegă care întâmplător e căsătorită! Da, o iubesc și ea mă iubește, și ce-i cu asta?

Chitrofan: Eu vreau să te salvez și d-ta, în loc să colaborezi întorci spatale!

Tr. Pârlog: Ne-ați fotografiat goi în pat, probabil că ne-ați și înregistrat. Și ce-i cu asta? E o crimă? Nu sunt nici primul nici ultimul!

Chitrofan: (*strigă*) Dar tovarășa e căsătorită!

Tr. Pârlog: (*la fel, strigă*) Și ce dacă?

Chitrofan: D-ta ai auzit de morala proletară?

Tr. Pârlog: Vrei să știi ceva? Mi se rupe de morala proletară și de toată demagogia asta mincinoasă și vă bag undeva și nu mai vreau să stau de vorbă cu un politruc nenorocit!

Chitrofan: Cum ai spus? M-ai făcut tu pe mine politruc, nenorocitul! Te omor, te fac fărâme! (*se repede la el și-l ia de revere*)

Tr. Pârlog: *(nu se zbate, calm)* Îți atrag atenția că eu am centura neagră gradul trei, la carate și cu o singură lovitură te sparg!

Chitrofan: *(îi dă drumul lui Tr. P.)* Ia te uită cu cine am de a face! Băi, actorule, din ăștia îmi ești? Ia te uită la el! Păi tu știi câți ca tine am regulat eu, băi actorule? Știi cine sunt cu adevărat și ce putere am. Mi se face milă de tine, băi actorule? Eu, dacă dau un telefon, băi actorule, în zece minute ai dispărut de pe fața pământului, băi actorule și nu te mai vede mă-ta câte zile are!

Tr. Pârlog: Mi s-a făcut deja frică, încep să tremur!

Chitrofan: Aha, te-a cuprins deja spaima!

Tr. Pârlog: Nu simți că-mi bat joc de tine și te-ai prins ca un fraer! Știi ceva? Indiferent cine oi fi și ce putere ai, eu te bag în mă-ta cu morala ta cu tot, cu toate hârtoagele tale nenorocite *(Vrea să ia registrul pe care a scris Chitrofan, dar acesta l-a retras rapid și l-a ascuns sub birou. Tr. Pârlog. se rotește căutând un obiect. Se îndreaptă furios spre telefon vrând să-l trântască de podea)*

Chitrofan: *(îipăt disperat)* Nu telefonul, lasă telefonul...

Tr. Pârlog: *(Până la urmă ia un scaun și-l trânteste furios de podea, scaunul se face țandări. Chitrofan se ascunde sub birou. De sub birou furios)* Ce tâmpit, ce isteric!

Portar: *(apare rapid)* V-am previn că e cam diliu!

Chitrofan: *(ieșind de sub birou)* Intradevăr e foarte nervos, băga-la-și în măsă. Ce

Portar: Vă osteniți degeaba, e moartă!

Chitrofan: Ce animal, am să raportez! Cine e moartă?

Portar: Mă-sa! Ce bine că nu v-ați pus mintea cu el...

Chitrofan: Mi-am dat seama că atâta aștepta, ca pe urmă să mă reclame că l-am bătut. Chisăliță îl făceam

Portar: Sunt sigur. Era beat, dar să știți că e băiat bun când e treaz.

Chitrofan: *(aranjându-și hainele)* Bun, pe dracu, dar o să am eu ac de cojocul lui...

Adu-l pe Voicescu! *(Portarul. pleacă după Voicescu)*

Tr. Pârlog (*a ajuns împleticit în biroul directorului*) Dați-mi o gură de votcă, altfel mor! (*se trânteste pe o canapea mișcându-se spasmodic*) Mi-e rău, vreau să beau ceva! Dați-mi o gură de votcă!

Mimi: (*agitată*) Ce s-a întâmplat, dragule? Ți-am spus să fii calm, scumpule, (*Țipă*) Dați-i o gură de votcă, vreți să moară?

Lulă: Nema votcă la ora asta!

Tr. Pârlog : (*se svârcolește pe jos*) Mor, mi-e rău, ajută-mă Mimi!

Mimi: (*istereică*) Aduceți-i votcă, nu vedeți că moare? Uite bea. (*Tr. P. dă paharul peste cap crezând că e votcă, după care răcnește*) Apăăăă, mi se face rău. (*Tușește, scuipă și se mișcă spasmodic*)

Mimi: Dați-i careva o gură de votcă, altfel nu vedeți? O să moară!

Lulă: Pă dracu moare, se preface!

Voicescu: Nu mai țipa că-i dau. (*Îi dă o sticla. Tr. P. bea și se potolește*)

Tr. Pârlog: O doamne, ce bine! Îmi plesnea capul...(*pune sticla la gură și vrea să bea iar . Ceilalți se reped să-i ia sticla, dar nu reușesc. Voicescu vrea să-i dea una peste mână*)

Mimi: (*țipăt disperat*) Să nu dai în el că-l omori! (*În timp ce Tr. Pârlog bea*) Puiule, dacă mă iubești, dă-mi și mie o gură. (*Tr. Pârlog îi întinde sticla, iar Mimi se face că bea după care i-o dă lui Voicescu. Îi pune capul în poala ei*) : Dormi îngeraș dormi!

Lulă: Auzi, îngeraș, mă face să râd!

Mimi: Nu fiți cinici! A ajuns în halul ăsta și din pricina voastră! Cu voi și-a băut mințile! Voi l-ați încurajat, în loc să-i dați peste mână și peste bot! Voi îl aclamați când sărea pe masă și turna pe gât o jumătate de sticlă de votcă în râsetele voastre, nemernicilor! (*Îl mângâie îi șterge fruntea cu o batistă udă și cântă un cântec de leagăn în timp ce Tr. Pârlog pare adormit*) Cred că am să-l las pe Tarabagiu...(râsete, Tr. ârlog. se trezește)

Tr. Pârlog: (*vorbește rar, șoptit*) Ce râdeți? Stați aici și nu știți ce vi se pregătește! E acolo un om rău care strânge date despre noi. Nu-i plac artiștii, nu-i place arta, teatrul, crede că suntem niște întreținuți! Au îmi e rău, cred că am să mor!

Voicescu: Delirează! Fi calm Țucule, e doar un amărât de funcționar. S-a făcut

probabil o reclamație și strâng date, se verifică, de sanchi. Mă duc să vorbesc eu cu el. Pe de alde d'ăștia îi am aici la degetul cel mic! (*apare Portarul*) Ce vrei? .

Portar: Tovarășu' vrea să veniți la el!

Voicescu: Mână măgaru', că vin!

Portar: Faceți ceva să-l îmbunați, că e oțărât rău!

Voicescu: Lasă băi Tarabă, nu mă-nvăța tu pe mine ce să fac. Mai bine fă-mi rost de niște hârtie igienică, uite aici niște bani (*pleacă spre biroul unde e Chitrofan. Lulă îi face semn Portarului să stea*)

Lulă: Văd că faci rost la toată lumea de hârtie igienică și pe mine mă ocolești.

Portar: Hârtie igienică nu mai e...

Lulă: Nu mai e? De ce nu mai e?

Portar: Nu mai e că s-a terminat! Dacă vreți, brânză!

Lulă: Vreau, cum să nu vreau? Și ulei și ouă se poate?

Portar: Se poate dar costă și dumneavoastră, nu vă supărați, sunteți cam scârțan...

Lulă: Hai bă Costică, nu te obrăznicii, se poate? Are balta pește

Portar: Are, dar nu dă. (*Portarul pleacă. Voicescu apare în biroul unde se află Chitrofan*)

Voicescu: (*fals extaziat*) Ia te uită cine e aici la noi în teatru! Bine ați venit pe la noi tovarășu!

Chitrofan: (*sec*) Salut!

Voicescu: Dar, cu ce ocazie? Nu e nevoie să-mi spui, intuiesc. Am un nas la chestii de astea, ceva de speriat, nu-mi scapă nimic! Înțeleg că ești incognito

Chitrofan: (*sec*) Culeg date!

Voicescu: Păi, eu știu, neică, tot ce te-ar putea interesa. Haideți să nu mai umblăm cu fofârlica, să ne facem că nu știm. Îi căutați nod în papură unui coleg. Cu alte cuvinte, vreți să-l dați în gât! Hai, să nu ne mai ferim, suntem oameni maturi, unul mai șmecher decât altul: vă spun eu pe șleau cum stă toată treaba. Am aflat-o! A murit, vechiul director, dar de mult timp câțiva tovarășii au pus ochii pe postul ăsta de la teatru. Post bun. Stai câteva ore și primești mălai tot

atât ca directorul de la Săvinești, plus că n-ai atâtea responsabilități. Plus că ai de a face cu actori și mai ales cu actrițe, persoane fine, distinse!

Chitrofan: N-am timp de povești. Am avut aici un incident cu unul dintre voi care s-a comportat ca un dement...

Voicescu: Am auzit. Asta pentru că nu știi să vă purtați cu artiștii, Tucule!

Chitrofan: (*rămas bușbe*) Uite ce e: La crăsmă la un pahar, tolerez familiarismele, dar aici nu admit, e clar? Și-ți atrag atenția că...

Voicescu: Hai, domne, lasă vrăjeala, ce dracu ne cunoaștem doar și-am spus că vreau să te ajut! Te ajut. Deci reiau datele problemei: s-au făcut reorganizări și se mai fac și la unele persoane le e frică să nu rămână fără colegiu!

Chitrofan: (*năuc*) Ce colegiu?

Voicescu: Te-am prins că nu vii la teatru! Colegiu, vorba vine, e dintr-o piesă, adică post de director. Și atunci vor să se asigure că nu rămân pe dinafară și țin liber postul ăsta de aici ca în caz de nevoie unul din ștabii mari să aibă unde să se retragă. E corect?

Chitrofan: Baliverne!

Voicescu: A, o iei așa! Atunci îți spun că au vrut să mă numească pe mine director, dar am refuzat!

Chitrofan: Ai refuzat? (*notează*) Haida de, auziți, tov Voicescu a refuzat postul de director! Fugi, domnule, cu cheștiile astea de trei bani!

Voicescu: Și atunci l-au numit pe un coleg de al nostru. Pe...nu crezi? Păcat! Chestia s-a făcut peste capul tău. Nu crezi? Facem pariu? (*Chitrofan neagă*) Mă rog, nu vrei, nu insist, informați-vă! Chestiunea este că numirea s-a oprit deocamdată undeva pentru că (*în șoaptă*)

Chitrofan: (*fals interesat*) Pentru că?

Voicescu: Pentru că tov, ai să-i spunem pe nume, Chitrofan, îl cunoaști, are un cui împotriva colegului nostru și a organizat o anchetă!

Chitrofan: Ei bine, Hai Ai să n-o mai lungim. N-am vrut să te chem, dar acum să ai venit, hai să te auzim: ce părere ai d-ta, de ideia tov Lăzărescu, pe care a

exprimat-o într-o ședință a activului de partid pe oraș, condusă de tov prim secretar Șotângă, că teatrul să nu mai facă deplasări la sate...

Voicescu: Vrei să știi părerea mea?

Chitrofan: Da, părerea ta! Acum se va vedea dacă ai fudulii sau ești un rahat

Voicescu: Deplasările la sate sunt...

Chitrofan: (*Se pregătește să scrie*) O clipă... te anunț că răspunsul va fi înregistrat și transmis sus, la centru!

Voicescu: Deplasările la sate sunt o tâmpenie!

Chitrofan: (*scriind, bucuros, silabisind*) ... ”o tâm pe ni e!”

Voicescu: Da, o tâmpenie! Ce crezi că îmi este frică de de ce spun? Eu i-am spus asta chiar tovarășului Șotângă!

Chitrofan: Ați vorbit cu tov. Șotângă despre chestia asta? Dânsul ce-a zis?

Voicescu: Ce să zică? A râs! Râzi și d-ta!

Chitrofan: Tovarășe, aici nu e de râs!

Voicescu: E de râs, d-le! I-am amintit tov. Șotângă că noi, înainte ca d-ta să te ocupi de propagandă, am realizat o revistă pentru colectivizare și am bătut satele de prin împrejurimi cu ea, făcând zeci de deplasări, unde toți cântam (*cântă și țopăie*) ”și-o să fie veselie și în casa lui Marin, când va fi hambarul plin”. Atunci veneau țăranii, dar acum, nu sunt mobilizați, pentru că cei care trebuie s-o facă se ocupă cu alte chestii și la spectacole nu sunt aduși decât copiii și bătrânii. Acum sunt, ehei, alte timpuri, societatea a avansat neică! (*Chitrofan. notează de zor*)

Chitrofan: Am notat părerile d-tale, le transmit, dar cred că o s-o iei în mână...

Voicescu: Ce face?

Chitrofan: Cum ai auzit! Aici se petrec lucruri grave! Aici e pus sub semnul întrebării însuși programul partidului! După ce te-am ascultat probabil că vei fi pus, ca și tov Lăzărescu în discuția organizației de partid ca stângist și revizionist de dreapta! Aici, în teatrul ăsta se întâmplă lucruri ciudate, pe care am să le raportez. Majoritatea salariaților, de la portar la actori, se manifestă sub

influența curentului liberalist revizionist pe care partidul nostru l-a combătut și îl combate în continuare!Ești liber. Poți să pleci.

Voicescu: (*ridică tonul, vexat*) Stai tovarășe! Cu asemenea sloganuri depășite, de doi bani, nu mă poți impresiona pe mine! Eu sunt un stâlp al acestui teatru iar d-ta un conțopist oarecare! Eu am relații și te pot spulbera pe d-ta cât ai zice pește!

Chitrofan: Asta, într-o piesă de teatru! D-ta te crezi pe scenă! Dar nu știi câte reclamații sunt împotriva d-tale pentru potlogăriile pe care le faci! Asta pentru că anumiți oameni din conducerea partidului au închis ochii!

Voicescu: Ce potlogării dom'le, ce potlogării? Cred că visezi!

Chitrofan: (*Izbucnește*) Împrumuturile mari pe care le-ai făcut la diverse persoane din oraș, cărora le e frică să te reclame, ei ce zici? Dar de datoriile exorbitante la chelnerii de la Cireșica, ai? Sau de legăturile extraconjugale pe care le deții cu diverse femei trecute de vârsta a treia, pe care le minți că le iei de nevastă?Ai amuțit, nu mai zici nimic?

Voicescu: Stai, domnule, nu te ambala. Tot ce spui sunt născociri ale unor oameni invidioși...

Chitrofan: Da? Dar faptul că încerci, cu viclenie, să iei apărarea unui element decăzut care calomniază partidul și chiar oamenii cu care lucrează...(*din ce în ce mai agitat*) Avem probe, există o scrisoare doveditoare, există fotografii în care se vede că se întâlnește cu o rețea de traficanți (*Îi flutură prin față o fotografie și o scrisoare...dezlănțuit*) Ia te uită ce am aici! Astea sunt mofturi, nimicuri? Ai intrat în rahat și o s-o încurci ca și el! Pușcăria vă mănâncă pe amândoi!

Voicescu: (*năucit*) D-le, ori eu sunt nebun, ori d-ta trebuie să mergi la Bălăceanca! (*Iese. În timpul discuției celor doi, cei din cabinetul directorului s-au apropiat în jurul spațiului unde s-a desfășurat discuția și au ascultat. Voicescu ia observat*)

Lulă: L-ai rupt, nu-i așa?

Voicescu: L-am rupt, dar și el pe mine! E cât se poate de nasol, e nebun, și cred că acum s-a pus în mișcare aparatul de partid. Și când se pune în mișcare aparatul de partid nu-i a bine. Unde-i Lăzărescu?

Lulă: La Partid!

Voicescu: Ar trebui să lase partidul de acolo și să vină să vorbească cu partidul ăsta de aici, să se lămurească cu nebunul ăsta care e în stare să dezlănțuie o avalanșă care nu mai poate fi oprită...

Lulă: E chiar așa de nezdruccinat?

Voicescu: E beton!

Lulă: Adică te-ai dus bou și ai venit vacă!

Voicescu: Nu invers.

Lulă: Cât ești tu de șmecher, n-ai reușit să-l întorci?

Voicescu: E uns cu toate alifiile!

Lulă: Măi, să fie al dracului! Nu-mi vine a crede!

Voicescu: N-ai decât să te convingi sigur. Du-te, intră înăuntru, ia-te de piept cu el! Poate ai mai mult noroc decât mine. Încearcă!

Lulă: Încerc, ce-am avut și ce-am pierdut! Numai că eu sunt un tip dur. Eu n-o să-l iau ca voi cu șoșele și momele, cu șmecherii de doi bani, eu am să-l iau tare, bărbătește. Îl atac la baionetă!

Voicescu: Atacă Țucule la baionetă!

Lulă: *(intră la Chitrofan)* Scuze dacă mă prezint în fața d-tale într-un mod atât de neregulat. *(începe, să joace textul lui Cațavencu din Scrisoarea pierdută, scena cu Tipătescu)*. Eu sunt un om dintr-o bucată. Nu aștept să fiu chemat. Mie îmi place să joc pe față. Scurt, scurt! Spune prețul! Cât vrei?

Chitrofan: Ieși afară!

Lulă: *(năucit, vrea să plece, dar se-ntoarce)* Domnule!

Chitrofan: Tovarășe, vorbește normal ca un cetățean al Republicii România!

Lulă: Dă-mi voie, un om de partid ca d-ta, trebuie, în niște împrejurări politice prin care trece teatrul nostru, care de câteva luni se află fără director, situație deplorabilă, adică de rahat, care are o influență negativă asupra salariaților teatrului nostru!

Chitrofan: Ieși afară și mai intră o dată!

Lulă: A da? Asta se poate! (*iese și se întâlnește cu Mimi și Voicescu*)

Voicescu, Mimi: (*la ușă*) Ei, ce se-ntâmplă?

Lulă: Se-ntâmplă că acum îl fac praf! Am jucat cum a vrut el, acum o să joace el cum vreau eu! (*reintră și se așează pe un scaun*) Vă anunț că-mi dau demisia?

Chitrofan: Hai sictir!

Lulă: (*stupefiat*) Mă jigniți! Eu sunt...

Chitrofan: Lasă sclifoseala. Cum te cheamă?

Lulă: Soarbe Zeamă! Hai că ți-am tras-o, ai luat-o-n barbă!

Chitrofan: Spune repede ce vrei că n-am timp de prostii. Dar, scurt!

Lulă: Scurt: nu e director!

Chitrofan: Vrei să fii director? Te propun director!

Lulă: Stai așa, că m-ai luat prea repede! Parcă erau propuși alții?!

Chitrofan: Eu te propun pe d-ta. Și dacă te propun, ești ca și făcut! Te gândești?

Lulă: Ce să mă mai gândesc? Vă spun de pe acum că...

Chitrofan: Refuzi!

Lulă: Ba nu, primesc!

Chitrofan: Bravo, ești mare! Felicitări! Dar cu condiția nu mai spui la nimeni!

Lulă: Sunt lespede de mormânt! Sunteți nemaipomenit! Un adevărat conducător. Rapid și perspicace, dacă v-ați oprit la mine. Vă asigur că voi face din teatrul ăsta ceva ce n-a mai existat!

Chitrofan: Bine, o să vedem!

Lulă: Voi face ca teatrul ăsta să devină o capitală a teatrului mondial!

Chitrofan: Foarte bine, foarte bine!

Lulă: Ce Londra, ce Paris? Orașul ăsta va strălucii printre marile capitale europene! Măine vin cu propunerile mele de reorganizare a teatrului.

Chitrofan: Vă aștept! Dar cum rămâne cu declarațiile pe care le faceți că nu mai puteți suporta viața în țara asta și că vreți să fugiți în străinătate:

Lulă: Hopa, am belit-o! Am fost turnat! Cum să fie, a fost o glumă!

Chitrofan: Considerați că și propunerea mea a fost tot o glumă!

Lulă: Hoooho, ești tare șefule, m-ai spart! Bravo! Am luat-o-n freză! Felicitări!

Vă salut cu respect, considerație și stimă!

Chitrofan: La revedere și nu uitați: mucus!

Lulă: (amuzat) Muuuucles! (Iese. Este așteptat de Mimi, Voicescu și G.P.Mija)

G.P. M: Da, ai stat nu glumă! Cum a fost? Te-a servit cu ceva?

Lulă: Cum să fie? Chestii, discuții, controverse, i-am expus părerile mele despre teatru și altele pentru că vor să mă numească director.

Mimi: (stupefiată) Pe tine? Pe ce chestie?

Lulă: Ca chestie că sunt un bun organizator, o capacitate în materie, dublat de o cultură generală atotcuprinzătoare.

G.P.M: Și ai primit?

Lulă: Le-am spus că o să mă gândesc!

Mimi: Extraordinar! Ce chestie! Intru și eu. Vreau să vorbesc și eu cu tipul, cu ăsta că doar n-o fi vreun leu cu cap de muscă. Știu eu cum să-l iau altfel. Ce știți voi cine e Mimi? Una e Mimi!

Voicescu: Atacă-l, Țucule la coarda sensibilă. Șo pe el!

Mimi: (Își aranjează părul, se rujează, își desface puțin decolteul și intră în biroul unde se găsește Chitrofan, care tocmai se pregătea să plece.) Plecați și eu tocmai vream să vorbesc cu d-stră în problema asta pentru care sunteți, dar nu pot vorbi așa pe picior de plecare. Vă grăbiți?

Chitrofan: Da, dar mai pot întârzia...(Elegant o invită spre biroul de unde a plecat) Ei

Mimi: Mai întâi, bine ați venit în mijlocul artiștilor. Nu m-ați chemat și am venit ca să aflu de ce.(se așează pe un scaun și-și ridică nonșalant fusta peste genunchi) Eu sunt Mimi Tarabagiu! Sunt sigură că ați auzit de mine.

Chitrofan:: (impresionat de prezența ei se bâlbâie) Evident! Nu v-am chemat și nu știu de ce, chiar nu știu de ce? (vrea să-și pună haina, Mimi îl oprește)

Mimi: Nu vă formalizați. Sunteți la lucru! Vai vă bâlbâiți, oho v-am emoționat! Nu trebuie; (melodie) "Sunt o fată ca oricare".... Știu, v-au ajuns la ureche tot felul de bârfe despre mine, că n-am o atitudine principială că îl înșel pe bărbatu-

meu, celebrul Tarabagiu, cu toți colegii posibili, că am rupt inima tuturor bărbaților din târg. Svonuri, bârfe, asta din cauză că sunt o femeie populară, nu sunt snoabă și infumurată ca altele,...

Chitrofan: Cum să vă spun s-a auzit și sunt și niște, hai să zic, reclamații!

Mimi: Reclamații? Ha, eu nu mă tem de reclamații! Eu și soțul meu, nu știu dacă l-ai cunoscut, nu știu dacă i-ai văzut filmele, suntem un tot indestructibil.

Chitrofan: Am fost informat că ați avut mai mulți soți. Câți?

Mimi: Ai mei sau așa în general?

Chitrofan: Păi, las la aprecierea d-voastră

Mimi: Pentru ceace o să discutăm, n-are relevanță! Vreau să vă mărturisesc sincer că sunteți pentru mine o surpriză! Nu credeam să întâlnesc în persoana d-astră un bărbat atât de bine. Mi-au spus că a venit un conțopist urât, cocârjat și urâcios (*mimează tot ce spune*) și când colo descopăr un domn, un gentelman, cum spun americanii! Ce mai, un ditamai voinicul care a fost pus să se bată cu dușmanii partidului, apropo, nu cumva sunteți antifeminist, tovarășe? Cunoașteți poziția partidului în problema emancipării și sprijinirii femeilor!?

Chitrofan: Cum ați spus că vă numiți, știți, nu prea le am pe astea cu teatru', ...

Mimi: Spuneți-mi doar Mimi. Mă mir că nu mă știți: sunt cunoscută la film și la televiziune. Apropo ați văzut vreo emisiune de a mea pe micul ecran?

Chitrofan: Îmi cer scuze, eu mai mult cu munca de teren, cu propaganda ...

Mimi: Înțeleg, munciți mult! În altă ordine de idei am auzit că sunteți din Dolhasca!

Chitrofan: (*panicat*) Cine v-a spus?

Mimi: (*se mișcă lent, unduindu-se prin fața lui*) Se află dragă tovarășe. Părinții mei sunt din Fălticeni. Mama se numea, ca fată Sara Meir, era soră de frate cu celebra Golda Meir! Nu se poate să nu fi auzit de ea! A fost în țară, a vizitat-o pe mama, deși mama n-a vrut s-o vadă. Familia a făcut presiuni asupra ei să plece în Israel, dar a refuzat. E patrioată și comunistă din ilegalitate și eu la fel, deși nu sunt membră de partid. (*il fixează în tăcere pe Chitrofan*)

Chitrofan: Iertați-mă, ce s-a întâmplat ? Dece vă uitați așa de fix la mine?

Mimi: Aveți un profil interesant, de actor american! Semănați aproape perfect cu tipul ăla de detectiv dur care-l întruchipa pe ecran Humphrey Bogart. Dacă ați avea pălărie ați semăna perfect cu el. N-ați văzut Casablanca?

Chitrofan: (*bâlbâindu-se*) Am fost ocupat, știți, o vreme am fost la canal!

Mimi: La canal? Fascinant. Povestiți-mi: sigur ați fost deținut, se vede: vă ascult! (*Se lungește pe birou în fața lui. Chitrofan sare ca ars uitându-se speriat în jur*)...

Chitrofan: N-am fost deținut, am fost în colectivul de supraveghere!

Mimi: Și mai fascinant. Îi supravegheați pe dușmanii poporului! Aoleu, v-ați speriat, v-am agresat. Nu sunteți obișnuit cu femeii fatale ca mine...

Chitrofan: (*naiv*) Sunteți fatală?

Mimi: Evident, nu se vede? Dar nu tot timpul!

Chitrofan: Iertați-mă acum jucați un rol sau sunteți chiar d-voastră?

Mimi: Ce întrebare? A fi sau a nu fi? Ce vreți să aflați de la mine? (*patetic, a luat de pe birou un coup papier și se joacă cu el*) Vă spun tot. Da, iubesc, sunt sfâșiată de iubire (*cântă*) „sunt o cârpă în amor”...Nu mai știu unde-mi e capul și cum să mă împart. Cred că am să mă sinucid! (*mimează gestul cu coup papier-ul*)

Chitrofan: (*sincer impresionat*) Nu cumva să faceți asta. Sunteți, tânără, frumoasă talentată, aveți o carieră, un soț extraordinar, admirat de toată lumea, (*încearcă să-i i-a coup papier-ul*)

Mimi: Lasăți-mă, lăsați-mă să mor (*se zbate și ajunge în brațele lui, la pieptul lui*) O doamne, (*sfâșietor*) Cum să mă împart în două? Spune-mi d-ta? Ziua îmi iubesc soțul, iar noaptea iubitul de taină, copilul ăsta superb și alcolic. Sunt asemenea doctorului Hyde și Jeckill. N-ați văzut filmul? Altă soluție decât să mă sinucid n-am și atunci am să-mi găsesc liniștea în somnul de veci!

Chitrofan: (*nestiind ce să mai facă. Deodată, îndepărtând-o ușor*). Am!

Mimi: (*derutată*) O doamne, stăteam așa de bine! Ce ai?

Chitrofan: Pălărie!

Mimi: Aveți pălărie? *(spontană)* Sunteți grozav, nemaipomenit. Puneți-o *(Chitrofan își pune pălăria)* Extraordinar ce asemănare izbitoare! Stați puțin, am o idee, hai s-o facem lată! Când am venit în teatru, soțul meu știind că directorul de atunci era amator de antichități, i-a adus în dar un pikup vechi cu un disc celebru, i-a să văd dacă îl mai găsesc. *(pe biblioteca din spate găsește un pikup-ul)* I-a te uită aparatul e aici, chiar și placa! E și în priză! Hai că vă fac o plăcere, o surpriză *(Aranjează brațul aparatului și în încăperea se revarsă "Fascinație")* N-o să mă refuzați! Lăsați hârtoagele și oferiți-vă o clipă de destindere *(Mimi îl invită la dans pe Chitrofan care acceptă după mai multe îndemnuri)*

Mimi: Haideți că nu mușc!

Chitrofan: Știți, la dans sunt cam bătă, mai mult cu sârba! *(amândoi fac câțva pași de dans. Chitrofan. ca prin vis. Mimi cu voluptate, jucând un rol sau mai multe la un loc. Își petrece mâinile în jurul gâtului lui Chitrofan, îl mângâie ușor, apoi îl sărută)*

Mimi: Aoleu, mi-a venit așa deodată să vă sărut, sper să nu mi-o luați în nume de rău...Aoleu! vai de capul meu, mi l-am pierdut! Și am așa, o premoniție, că ne vom înțelege foarte bine! Știți eu sunt vestită-n premonițiile mele: cu avionul cu care a căzut fostul director trebuia să sbor și eu, dar am avut o premoniție și am luat alt avion! Și cu d-ta am o premoniție, dar te rog să nu te sperii *(în transă)* Peste maxim o lună nu vei mai fi aici! Liniște, nu cumva să mă tulburi! Vei pleca definitiv într-un oraș cu B, taci: Buzău, Brașov, București și vei fi...

Chitrofan: În București, sigur!

Mimi: O, Doamne, ai vorbit, m-ai trezit tocmai când te zăream!

Chitrofan : *(prins)* Unde?

Mimi: Dracu știe unde, dacă m-ai trezit!? Oh, tare mult aș vrea să ne faceți o vizită la București și poate îmi dați să văd și eu fotografia aia, știți la ce mă refer, știu că e secretă, dar poate mi-o dați să mă uit puțin la ea *(Chitrofan i-o dă)*, A, se vede de la o poștă că e contrafăcută! Aș vrea să i-o arăt soțului, să vadă și el ce potlogării se fac, ca să-și pună ai mari grade! Se vede de la o poștă că e vulgar contrafăcută. Au aparate sofisticate special pentru asemenea mistificări. Tatăl meu e director la o instituție care se ocupă cu achiziționarea unor

asemenea aparate din Vest. Vreau fotografia din motive umanitare. Dacă o vede Tarabagiu, care e nebun de gelozie, e în stare să-l împuște pe copilul ăsta, pe Traian, și nu vreau să am un soț criminal, mi-o dați? Mulțumesc. Sunteți un scump. Știu că mi-o dați că mai aveți copii!

Chitrofan: Sunteți foarte inteligentă

Mimi: Mi-ați plăcut de cum v-am văzut și sunt în stare să fac pentru d-voastră o pasiune și să vă divulg tot ce se întâmplă în teatrul ăsta!

Chitrofan: Nu e nevoie, avem oamenii noștri specializați

Mimi: Chiar nu m-aș putea achita de obligație, pentru că în mod sigur, voi fi chemată de urgență de Beligan. Aș fi fericită să colaborez cu un om de calibrul d-voastră, arătați-mi și mie scrisoarea aia de care faceți așa caz, care-l încriminează pe tov. Lăzărescu

Chitrofan: (*O caută și i-o dă*) Trebuie să știți că fac un lucru nepermis când vă dau o piesă importantă incriminatorie, de la dosar... (*Mimi citește silabisind, râzând, comentând sonor cât va crede de cuvință regizorul și interpreta*) ”Și cei ce conduc sunt niște politrucii, niște neghiobi”... (*cu nonșalanță bagă scrisoarea în poșetă*)

Mimi: Ce fals! Se vede de la o poștă că e confecționată!

Chitrofan: Vă contrazic! Scrisoarea e cât se poate de autentică.

Mimi: (*Mata-Hari*) Trebuie să vă bazați pe ceva, înseamnă că știți persoana căreia i-a fost adresată

Chitrofan: Evident!

Mimi: Și evident cine a sustras-o!

Chitrofan: Așa e, ați ghicit!

Mimi: (*dulce*) Atunci dați-mi voie să vă spun că omul ăla e un ticălos!

Chitrofan: Nu sunt de acord

Mimi: (*la fel*) Un om periculos de viclean!

Chitrofan: N-aveți dreptate!

Mimi: (*ca și cum i-ar spune: te doresc*) O Japiță ordinară!

Chitrofan: (*fâstâcit*) Nu cred în ruptul capului...

Mimi: (*tandru, uitând pentru o clipă cu cine vorbește*) De ce, scumpule, de ce?

Chitrofan: (*moale, tandru*) E un om care a vrut să ajute partidul să scape de toate lichelele, de toți mincinoși...(*ca și cum ar recita o poezie*)

Mimi: (*la fel*) Am impresia că până la urmă ne gândim la același om. (*sună telefonul*) Dacă nu răspundeți, răspund eu (*ridică receptorul*) Da, teatrul. Cum cine sunt eu? Dar tu cine ești, nenorocitul? Cum? Aoleu, iar am dat cu mucii-n fasole. Te vrea pe d-ta!

Chitrofan: Da să trăiți! (*se ridică-n picioare*) Da, chiar eu. În nici un caz la taifas. Eram în anchetă! Cum? Nu, nu e nebună. E o persoană drăguță și ...amabilă cu care vom conlucra în viitor. Cum? Aha (*râde*)

Mimi: Ce zice, ce zice?

Chitrofan: (*cu receptorul la ureche*) Întreabă dacă deja v-am...racolat?

Mimi: (*încet*) Animalu! Evident că a spus compostat...

Chitrofan: (*la telefon*) N-am înțeles, dacă sunteți bun să repetați. (*Ascultă*). Unde? La București? La C.C? (*se uită năucit la Mimi*) Nu știu cum să vă...am tăcut! Da, rezolv așa cum ați hotărât. Știu, doar m-ați pus să repet de atâtea ori! Da, nu mai pierd timpul! Îmi strâng lucrurile și vin la sediu. Să trăiți! (*A pus telefonul în furcă.*) Cu mult regret trebuie să întrerupem discuția. Sunt chemat urgent.

Mimi: Pun pariu că v-a comunicat și numele noului director al teatrului!

Chitrofan: Aveți un auz foarte fin! Ca să n-o mai lungim. Scurt. Dv vreți să aflați cine a sustras scrisoarea, nu-i așa?

Mimi: O, ar fi grozav dacă ați avea amabilitatea doar să-mi șoptiți la ureche

Chitrofan: (*Ușor spre urechea întinsă de Mimi*) E o întrebare foarte bună dar la care n-am să răspund... Cazul tov. Lăzărescu e clasat, asta e!

Mimi: (*mimând groaza*) Vai, nu se poate. Un om atât de bun, un camarad excelent, plin de haz, de comitet, face gazete de perete, îmi dați o veste tare nasoală! Vai, cât regret, începusem să ne înțelegem, credeam că suntem pe cale să descoperim un mister. Mă despart de d-ta ca de un prieten drag...

Chitrofan: (*își ia la revedere neîndemânatec, scapă servieta pe jos, vrea să plece*).

Mimi: (*strigă*) O clipă, tovarășe!

Chitrofan: (*se oprește-n prag*) Ce s-a întâmplat?

Mimi: V-ați uitat pălăria. (*pălăria era pe capul ei*)

Chitrofan: M-ați zăpăcit, m-ați făcut praf. (*vrea să plece*)

Mimi: Stați! Ați uitat să-mi spuneți dacă premoniția mea e adevărată

Chitrofan : Și d-voastră ați uitat să-mi înapoiați scrisoarea!

Mimi: Ca să vedeți ce zăpăcită sunt!

Chitrofan: Puteți s-o păstrați, e o copie! Noroc, tovarășa...

Mimi: Mimi Tarabagiu! (*Mimi iese aferată, împiedicându-se de portar care asculta la ușa...dacă va exista ușa: Fir-ai al dracului de tâmpit, mă spionezi?*)

Chitrofan. (*își pune ordine în lucruri, scoate Pickup-ul din priză, își îmbracă haina și vrea să plece. Deschide ușa, dacă va fi ușe și inspectează dacă e cineva*)

Portarul: (*apărând din senin în urma lui*). Mă căutați, aicia sunt!

Chitrofan: (*speriat*) Ptiu. Dar-ar dracu-n tine, ce m-ai speriat! Spune-i tov.

Lăzărescu să vină pentru câteva minute la mine (*așteaptă îmbrăcat de plecare*)

(*în întâmpinarea lui Mimi năvălesc Voicescu, G. P. M, Lulă, Tr. Pi*)

Lulă, : (*venind în întâmpinarea lui Mimi*) Ei, l-ai făcut praf?

G. P. M: Pun pariu că l-a făcut nu praf, terci! Și eu în tinerețe făceam...

Voicescu:... rahatu praf. (*către Mimi*) Zi, odată nu ne mai fierbe...

Mimi: L-am perpelit ca pe jeratic. Zor nevoie să mă, aia, acolo pe birou!

G. P. M: Ce priapic taică! Și eu în tinerețe nu iertam nimic! Rupeam hainele de pe ele!

Mimi: A fost ceva de speriat, balamuc mare, gargară multă...

Lulă: Pipăială, mameleală?

Mimi: De toate. Dar l-am fentat. L-am lăsat să se aprindă, după care i-am dat cu flit, deși nu era de lepădat. Începusem să mă excit și eu! L-am pus pe jar.

Lulă: Bravo, m-ai răzbunat. Ești Mata Hari, ești Marilyn Monroe, ești...

Toți: Pentru Mimi de trei ori Ura, Ura, Ura

Mimi: (*aparte către Tr. Pârlog, care a ascultat tot*) Iubitule, nu e nimic adevărat...

Tr. Pârlog.: Știu nebuna dracului! Ești nemaipomenită când minți!

(Apare. **Vasile Cristian:** *(tare, din culise. Vorbește răgușit)* Copii, Adios Muchacios, a rividercii, *(apare, îmbrăcat elegant într-un costum cum se purta pe vremuri, culoarea oului de rață)* plec, vă părăsesc!

Voicescu: Ia te uită cine a venit!

Lăzărescu: Ia te uită ce costum de zile mari

Lulă: Nu te-am văzut niciodată așa elegant, barosane.

Lăzărescu: Te duci la nuntă?

Vasile Cr: Nu la nuntă la divorț. Locotentul Cristian Vasile dă ultima bătălie a vieții lui...

Lăzărescu: Ce bătălie nea Vasile?

Vasile Cr. Cu nevastă-mea! Pentru că, v-am spus, divorțez!

Mimi: De ce?

Vasile Cr.: Așa cere statul!

Voicescu: Ești nebun, ce te-apucat? Ai căpiat ? Ce zice d-na Rada

Vasile Cr.: Nu de ea divorțez. De Francisca Cristian, prima mea nevastă, de care am uitat să divorțez!

Mimi: Olala, auziți, a uitat să divorțeze, e bun ca banc!

Vasile Cr. Da, copii, când tăvălugul vieți trece peste tine uiți și cum te cheamă. Sunt treizeci de ani de când m-a părăsit luându-mi tot ce câștigasem: Casă, bijuterii, mobilă, dar mai ales inima... Ce femeie splendidă...și ce-am iubit-o, și ce-am iubit-o, ah, și ce ticăloasă a fost! Ce știți voi, ce vremuri frumoase au fost, când se trăia numai pentru plăcerea vieții...

Voicescu: Bre nea Vasile lasă, bre flașneta că o cunosc, o știu pe dinafară...Înseamnă că până acum ai fost bigam.

Vasile Cr: Bigam nebigam, am fost Vasile Cristian, solistul de muzică ușoară, artistul neperche, nu ruina de acum!

Voicescu: Deci recunoști că ai fost bigam?

Vasile Cr: Dacă sunt bigam am fost nevoit s-o fac. Viața, copii te obligă la

multe. Ea mi-a dat tot ce poate să-și dorească un artist: glorie, bani, femei! Toate au fost la picioarele mele, ,dar, ah curva asta de viață (*imprecație teatrală cu pumnul spre cer*) cum m-ai înșelat, cum mi-ai furat tu cel mai neprețuit dar dat de Dumnezeu: Curva asta de viață mi-a luat tinerețea! Ah, curva asta de viață...Eram tânăr, inteligent, cântam seară de seară în cele mai selecte localuri, banii curgeau gârlă, femeile roiau în jurul meu, trăiam în hoteluri de lux, mă deplasam cu Alfa-Romeo, azi la Nisa, mâine la Biaritz, făceam înregistrări la Viena și Budapesta, cazinourile din Constanța și Sinaia îmi erau ca și casele mele, rulete, chemin de fer, poker și nu observam că viața fuge, se rostogolește, trăiam ca-n vis și când m-am deșteptat viața mea trecuse ca fulgerul și când m-am dezmeticit din vârtejul succesului eram deja o epavă, epava Vasile Cristian. ce stă acum în fața voastră, care nu este decât umbra bravului locotenent de altădată care a participat la asaltul Stalingradului!

Voicescu: Nu mai striga, vrei dracului să ne aresteze pe toți? Ce-ți veni așa deodată să divorțezi? Cine te obligă?

Vasile Cr. Auziți la el cine mă obligă? Mă obligă cizma opresoare, roșie...

Voicescu: Inchideții gura! (*se repede la el încercând să-l oprească să vorbească.*

Vasile Cr. (*sare pe un scaun și de acolo pe un birou*) Cizma opresoare a dușmanului din răsărit și a legii..

G. P. M: Vasile ai înebunit, potolește-te?

Vasile Cr.: Cizma legii care ne ține pe toți sub pingea ei măi copii, cizma legii care mă obligă acum să mă căsătoresc la vârsta mea, ca să pot căpăta un apartament de două camere! Cizma legii..

Voicescu.: Scoteti-l afară, dacă nu vreți să avem necazuri!

Mimi: Lasă că-l potolesc eu...(se suie la el pe birou) Dragule, scumpule, știi cât țin la d-ta...Ești sigur că Francesca mai trăiește? Ea e Zaraza?...

Vasile Cr. (*tresare o clipă ca secerat*) Zaraza! Cine a pronunțat numele de Zaraza? Cine a pronunțat numele ăsta? (*coboară ajutat de Mimi, eventual. Se duce pe rând agresiv la cei din scenă*) Tu? Tu? Tu? De ce vreți să-mi sfărtecați sufletul ? De ce

vrei să mă omorâți?...Zaraza, n-a fost iubire, n-a fost o femeie, a fost o nălucă, o fata Morgana, un suflet, o disperare! Sufletul tuturor femeilor pe care le-am iubit. Dacă aveți un dram de milă nu-i mai pronunțați numele, nu-mi mai aduceți a minte, a fost pentru mine coșmarul vieții mele, care s-a transformat în cântecul pe care-l știți..

Mimi: (*înduioșată*) Ne-a Vasile, nu știu cum să-ți spunem ca să ne crezi

Vasile Cr.: Spune copilo, spune, vorbele tale îmi mângâie inima mea bătrână...

Mimi: Noi te iubim, foarte mult, te apreciem nespuse, dar înainte de a pleca, fi generos și fă-ne un dar: mai cântă-ne odată, Zaraza!

Vasile Cr. O, dragii mei, cum aș vrea, cum aș vrea...Din toată inima aș vrea, dar nu mai pot. Ar însemna să-mi dau duhul aici în fața voastră înainte de a îndeplinii ultima datorie a ostașului Cristian Vasile, căci Vasile mă cheamă după tată, care pleacă la ultima sa misiune să se despartă de o fostă și mizerabilă iubită, ca să se căsătorească pentru o cameră în plus, după care o să - mi pun pirostriile, oficial, la primărie, cu baba Rada, doi moșnegi, două jucării stricate, cum zice poetul, iar voi o să ne fiți martori! Nu mai pot întârzia, faceți-mi loc! Asta la Vista! (*Pe ultimele lui cuvinte Tr. P. și Mimi urmați de ceilalți încep să cânte murmurând Zaraza, în timp ce V. Cr. ascultă pironit, evident emoționat, cântecul după care iese din scenă*) Ai în ochi patimi dulci și ai trupul de șarpe e felin / gura ta e un poem de nespuse dorinți / Sâni tăi un tezaur divin...

Toți: La revedere nea Vasile, să te întorci sănătos...

Voicescu: ...și la pungă gros!

Toți: (*râsete*) A uitat să divorțeze, formidabil! (*Apare Lăzărescu și Eduard*)

Voicescu: (*către Lăzărescu*) Auzi? Situația în ceea ce te privește e nasoală. Chitrofan vrea să-ți vorbească!

Lăzărescu: (*aproape plângând*) Vor să mă dea afară din partid. Ce să fac?

Eduard.: N-o să fii membru de partid. O să fii ca și mine!

Lăzărescu: Dacă n-o să fiu membru de partid, n-o să mai fiu director!

Eduard: N-o să fii director tu, dar poate o să fiu eu!

Lulă: Ne-am dat dracului! Auziți fraților Fuche vrea să fie director...

Mimi: Bă, nasolule, vrei să fii director?

Tr. Pârlog: *(către Lăzărescu)* Stați așa! Adică ai abandonat ? Luptă domnule. Du-te acolo și apără-ți cauza! Ia-te de piept cu el, bagă-l în mă-sa, de bandit, cum am făcut eu!

Eduard: Nu te duce!

Lulă: De ce să nu se ducă?*(discuție aleatorie între cei prezenți dacă să se ducă sau nu)*

Eduard: Te rog eu, nu te duce

Tr. Pârlog: Terminați cu prostiile, cu tâmpeniile! Du-te, domnule, nu numai pentru d-ta, ci și pentru noi. Eu dacă ajunge Fuche director, plec din teatru!

Lăzărescu: Mă duc, *(dar stă pe loc)* Voi ați vorbit ceva cu el?

Tr. Pârlog: N-am vorbit, ne-am bătut.

Lăzărescu: Vai de capul tău. Cu ăsta ai ales să te bați tu? Nu știi cine este?

Lulă: Știu, e sopârlos rău.

G. P. M.: Du-te băiete, oricine ar fi! Îți urez noroc!*(Îl strânge-n brațe)*

Lăzărescu: Mă duc nu m-aș mai duce *(Stă pe loc)* Să mă așteptați.

Eduard: E nebun, se duce-n gura lupului! *(pleacă furios)*

Mimi: Noi îți ținem pumni scumpe *(către Tr. P)* Se duce degeaba!

Tr. Pârlog: *(Îl ia și-l împinge de spate și-l conduce spre biroul unde se găsește Chtrofani care tocmai pleca)* Uf, am obosit, dați-mi o gură de votcă.

Mimi: Nema votcă!.

Tr. Pârlog: Mi-e sete!

Mimi: Bea apă dacă ți-e sete!

Tr. Pârlog: Bună idee. Lulă dă-mi niște apă! *(Lulă îi întinde o sticlă din care sorbise de mai multe ori până atunci)*

Tr. Pârlog: *(bea)* Bunăăă!...*(îi dă sticla lui Lulă care bea o gură)*

Lulă: Bunăăăă *(trece sticla lui G. P. M care bea și el o gură)*

G. P. M.: Bunăăăă! *(vrea să i-o înapoieze lui Tr. Pârlog)*

Mimi: *(agață sticla)* Ia să văd și eu ce apă beți voi acolo! *(bea)* Bunăăăă! *(se desmeticește)* Dar e votcă!...*(râsete ca de o glumă bună)*

Tr. Pârlog: Ai spus adevărul, vino să te pup!

Lăzărescu: (*Lăzărescu a ajuns în biroul unde este Chitrofan*) Salut! Vin de la partid!

Chitrofan: Nu mă interesează de unde vii! Te anunț oficial: conform dispozițiilor superioare, am încheiat cazul tău. Comisia e lămurită!

Lăzărescu: Nu era normal să stați de vorbă și cu mine?

Chitrofan: Nu era nevoie, faptele sunt clare, iar eu n-am nici un amestec!

Lăzărescu: (*ațâțat*) Aha, n-ai nici un amestec și probabil nici nu mă cunoști, ai?

Chitrofan: Da, nu te cunosc!

Lăzărescu: Atunci, probabil, ai uitat că în urmă cu câțva timp m-ai luat și m-ai dus la întâlnire cu alegătorii, la Roman?

Chitrofan: Cazul e clasat !

Lăzărescu:...și deși eu ți-am spus că trebuie să mă întorc repede, d-ta te-ai pus pe chefuit cu niște tovarăși și numai după insistențele mele ai lăsat băutura și am pornit spre Piatra unde am ajuns cu câteva clipe înainte să înceapă spectacolul, de te-a văzut și tov prim secretar în ce hal erai de beat!

Chitrofan: Cazul e clasat, am fost pedepsit și reabilitat ca element de nădejde ce sunt, așa că, la revedere

Lăzărescu: Vreau să-ți mai spun un singur lucru : soacră-mea te cunoaște!

Chitrofan: Mi se rupe în paișpe că soacra d-tale mă cunoaște!

Lăzărescu: Asta am vrut să-ți spun și am plecat!

Chitrofan: Ura, și la gară! Stai așa, cine-i soacra d-tale?

Lăzărescu: Lilica, mătușa d-tale!

Chitrofan: Lilica, mătușa mea e soacra d-tale?

Lăzărescu: Lilica, soacra mea, e mătușa d-tale. Și a făcut un memoriu! La revedere!

Chitrofan: Stai așa, ce te grăbești?

Lăzărescu: Nu mă grăbesc! Probabil ești curios să aflii ce a scris soacra mea și mătușa d-tale în memoriul acela!

Chitrofan: Ei, ce-a scris? Nu putea să scrie decât bazaconii

Lăzărescu: Mai pe șleau, blestămățiile pe care le-ai generat!

Chitrofan: I-auzi! Continuă!

Lăzărescu: Câte nelegiuri ai făcut!

Chitrofan: Continuă!

Lăzărescu: Cum ai obligat țăranii cu pistolul să intre în colectivă, cum i-ai amenințat, cum ți-ai bătut joc de niște fete din comunele de lângă Lugoj, unde aveai sarcină să raportezi că s-a îndeplinit colectivizarea, și cum ai fost bănuț de a fi omorât un om la Făget și a trebuit să fugi de acolo...Asta scrie în memoriu soacra mea, așa că, la revedere.

Chitrofan: Toate astea le-a scris în memoriu mătușa mea?

Lăzărescu: Toate astea le-a scris în memoriu soacra mea și îl va depune la Comitetul Central

Chitrofan: (*încordat*) N-o să-l depună! Mătușa mea n-o să-l depună! Îți garantez!

Lăzărescu: Soacra mea o să-l depună! Îți garantez!

Chitrofan: Ascultă, vreau!

Lăzărescu: Știu ce vrei! Vrei să o opresc pe soacra mea să depună memoriul!

Chitrofan: (*ca pentru sine*) Da, adică nu...adică da...în orice caz...ce dracu mi se întâmplă, de ce trebuie să mă lovesc acum de d-ta, tocmai când sunt pe cale să avansez, nu știu. Ce ghinion, ce ghinion! Dacă află tov Șotângă de toate astea mă nenorocește și eu l-a muncă de jos nu mă mai întorc! Cum să fac, cum s-o întorc? De ce dracu mi-ai ieșit în cale? Am raportat că am găsit un element care s-a strecurat în partid și acum nu mai pot da înapoi. După ce se rezolvă cazul ăsta tov Șotângă va pleca la capitală, la C. C și mă va lua cu el. Și te întreb cum să ia un element cu asemenea biografie?

Lăzărescu: De unde să știu eu? N-ai mărturisit, n-ai scris în autobiografie?

Chitrofan: Scrie pe fruntea mea tâmpit? Ascultă Uite ce e: nu există decât o singură cale: să nu depună memoriul și să te lași dat afară din partid

Lăzărescu: (*revoltat*) Cum să mă las dat afară din partid? Ești nebun? Asta înseamnă moarte sigură.

Chitrofan: Ei, la dracu, dar sunt atâtea care nu sunt membrii de partid.

Lăzărescu: Sunt, dar nu sunt luați în considerație. Cei mai valoroși oameni sunt membrii de partid, așa am învățat eu în Institut, în orele de marxism...

Chitrofan: Numai prostii ați învățat acolo, adică nu, ai dreptate, dar acu condițiile s-au schimbat. Poți lucra în domeniul d-tale fără să fii membru de partid. Ce, Rebengiuc sau Caramitru e membri de partid?

Lăzărescu: . Toți oamenii de valoare sunt membri de partid!

Chitrofan: Băi artistule, las-o mai moale cu valoarea, tovarășu...

Lăzărescu: (*încăpățânat*) N-o las: (*recită din poezia lui G. Lesnea*) "Partidul e în toate, în cele ce sunt și în cele ce mâine vor râde la soare, e-n pruncul din leagăn și-n omul cărunt, e în viața ce veșnic nu moare"...

Chitrofan: Băi, actorule, nu poți niciodată să te desprinzi de meseria asta nenorocită, a ta?

Lăzărescu: Până la moarte, nu! (*încăpățânat*) La salarii, la prime, întâi nu se analizează și activitatea de partid?

Chitrofan: Se analizează, dar se pot face și excepții! Uite, lasă-mă să-ți explic situația. (*febril*) Între timp mi-a mers mintea! Chestiunea e deja tranșată. S-a hotărât. Și ce s-a hotărât nu mai poate fi dat înapoi. Știi doar: partidul nu greșește. Va avea loc o ședință cu tot activul de partid din regiune ținută de tov. secretar Șotângă unde d-ta o să fii criticat, demascat, înfierat!

Lăzărescu: Cum așa, ești nebun?

Chitrofan: Așa bine, cum auzi! Așa s-a hotărât!

Lăzărescu: Aha, înțeleg și d-ta o să intervii și o să mă aperi!

Chitrofan: Nu, eu o să te acuz cel mai tare!

Lăzărescu: Cum așa? De ce?

Chitrofan: Că așa s-a hotărât! Așa e piesa, ca să fii mai pe înțelesul d-tale!

Lăzărescu: Aha, și eu am să mă apăr și am să dau totul pe față!

Chitrofan: D-ta nu te vei apăra, din contră îți vei pune cenușă-n cap!

Lăzărescu: Îți bați joc de mine?

Chitrofan: (*Serios*) Ascultă-mă cu atenție și nu mă-nterupe: colegii te vor infiera și vei fi dat afară cu succes din partid (fericit) Ce zici?

Lăzărescu: Ești complet nebun!

Chitrofan: Nu-s nebun de loc! Ai răbdare!

Lăzărescu: N-am nici un fel de răbdare!

Chitrofan: Uite, ăsta-i defectul vostru, al artiștilor: n-aveți răbdare! Uite ce va urma: D-ta ești dat afară din partid

Lăzărescu: Așa, eu sunt dat afară din partid! Ce urmează?

Chitrofan: Urmează că eu plec cu tov Șotângă la București!

Lăzărescu: Și eu rămân în rahat!

Chitrofan: O vreme!

Lăzărescu: D-ta știi ce înseamnă să fii în rahat o vreme?

Chitrofan: Știu, am fost!

Lăzărescu: Și acum ai ambiția absurdă să mă vezi și pe mine în raha?

Chitrofan: Ai răbdare: De acolo din poziția în care voi fi, voi telefona aici ca absolut nimeni să nu se atingă de d-ta.

Lăzărescu: Și ei o să te și asculte

Chitrofan: Să dea dracu să nu asculte de cineva din aparatul de partid superior! Stai aici, o vreme, până când eu îți aranjez să vii în București!

Lăzărescu: (*sincer sufocat*) Când?

Chitrofan: După câteva luni maximum un an. Batem palma?

Lăzărescu: (*zăpăcit, transpirat*) Și nevasta?

Chitrofan: Se aranjează . Tot un post de secretară! Ce spui?

Lăzărescu: Ce propui d-ta e o mânărie, ceva scandalos, crezi probabil că-s bătut în cap să accept așa ceva!

Chitrofan: Altă soluție, n-ai! Nu e! Indiferent ce vei face d-ta, ce vei spune, nu te va crede nimeni! Tăvălugul a fost pornit! Când pornește un asemenea tăvălug,

nu tine seama de cadavre. Mă ajută, te ajut, altfel te distrug! Gândește-te bine la situația d-tale și ce am vorbit, nu trebuie să știe nimeni. Nici soția d-tale!

Lăzărescu: Ce propui d-ta e ceva științifico fantastic!

Chitrofan: Ești artist și pe scenă ai capacitatea de a abstractiza! Acum ai posibilitatea să joci un rol în viață. Gândește-te că Sorge n-a fost Sorge de la început...*(telefon)* Da, tov secretar, am închis cazul, așa cum ați dorit! Vin imediat. În zece minute sunt la d-voastră. Ascult. Așa voi face. Îl anunț și-l... muștruluiesc bine. Aveți încredere în Chitrofan ...*(pune telefonul în furcă)*. Actorule, fi pe fază, gongul a bătut de mult și în curând se va ridica cortina !

Lăzărescu: *(excedat)* Să se ridice dracului odată!

Chitrofan: Cheamă-l pe tov Eduard să-l muștruluiesc bine, că așa vrea tov. Șotângă după care am plecat! Există o ieșire în caz de incendiu?

Lăzărescu: Da, prin spate. *(râzând, golit de tensiune)* Pe acolo ies personajele care vor să-și ascundă adevărata identitate!

Chitrofan: Pe acolo am să ies eu!

Lăzărescu: *(după el)* Piei drace...*(Își face cruce)* O Doamne, ce când nu mi-am mai făcut cruce? Doamne, de ce mi-ai trimis încercarea asta? Ce să fac, ce să fac? Am copil de crescut și știu că nu-mi va fi ușor, că mă așteaptă zile, săptămâni, poate luni, de chin, de strâns din dinți și nici n-am certitudinea că așa se va întâmpla. Cel mai dureros e că o să părăsesc teatrul în care am petrecut atâția ani, care de fapt este viața mea, și care mi-a dat atâtea satisfacții! Dar, dacă n-am altă cale, o să-mi duc singur crucea! Unde or fi ceilalți? M-au părăsit?
(apar din culise Lulă, Voicescu, m.g.m, Tr. Pârlog, Eduard)

Voicescu: Ei, l-ai făcut praf? Ești în cer sau la pământ?

Lăzărescu: Pe dracu, i-am spus ce am avut pe suflet.

Mimi: Oho, atunci a fost încăierare mare! Și el ce-a zis?

Lăzărescu: *(improvizând)* Mi-a zis și el multe. Ați avut dreptate. E dat dracului! Chisăliță m-a făcut. Eduard du-te la el, a primit ordin de la Șotângă să te muștruluiască!

Eduard: De ce numai pe mine?

Lăzărescu: Fi liniștit și pe mine m-a muștruluit! (*Eduard a ieșit rapid*)

Mimi: Am o premoniție: Să știți că pe limbricul ăsta îl numește director!

Tr. Pârlog.: Lasă astea, zi-ne ce i-ai zis și ce ți-a zis?

Lăzărescu: Aș vrea să mă laud în fața voastră că am câștigat. Că voi fi director, dar aș minți. Acum m-am lovit de adevărul crud, ceea ce teoretic știam de mult, că numai pe scenă adevărul și dreptatea câștigă întotdeauna. În viață am constatat că nu e așa. În viață e nasol de tot. Dacă n-ai pile, n-ai susținători și dacă nu stai drept și fața mai marilor zilei, nu câștigi oricât te-ai zbate! Nu vă spun o noutate, știți și voi asta! Acum n-am câștigat! Acum peste teatrul care am fost nevoit să-l joc a căzut cortina! Acum va începe pentru mine viața adevărată pe care mă voi strădui să mi-o trăiesc cu ce mi-a mai rămas în suflet: adică cu speranța că va fi mai bine și la vară cald, cum ne place nouă să glumim! Așa că nu fiți triști și gândiți-vă, la ce spune Scarlet O Hara: că și mâine e o zi! (*se duce la portar care-i dă două cutii în care se găsesc cismele italienești și iese din scenă*)

Eduard: (*Intră la Chitrofan*) Am auzit că m-ați chemat. Vreau înainte de toate să-mi cer scuze pentru tot scandalul care s-a iscat și să vă asigur că vom lua toate măsurile ce se cuvin...

Chitrofan: (*rapid*) Am două probleme cu d-ta : Prima: am sarcină de la tov Șotângă să te muștrulesc.

Eduard: Muștruluiți-mă

Chitrofan: Băăă, scârța scârța pe hîrtie, îți bați joc de mine ? (*Îl imită maimuțărindu-se*) Muștruluiți-mă...Băăă, bagă-ți mințile-n cap că aici în țara asta muncitorimea e mare și tare și voi entelectuali sunteți niște căcați cu care ne ștergem noi la cur cum vrem, ai înțeles?

Eduard: Vă rog să-mi permiteți să protestez împotriva acestui limbaj!

Chitrofan: Cum ați vrea voi să vi se vorbească? ”Dragă tovărășele, vă rugăm respectuos să nu mai jucați piese cu cai verzi pe pereți din care clasa muncitoare să nu înțeleagă mai nimic?” Spune, vreau să te aud?

Eduard: Noi nu jucăm decât piese care au primit aprobarea celor în drept. Noi încercăm să ne aliniem politicii culturale a partidului, respectând întocmai directivele date de secretarul general al partidului *tov N. Ceaușescu...*

Chitrofan: Bine, las-o moartă că n-am timp de demagogie! A doua problemă. Îți transmit confidențial ordinul tovarășului Șotângă că ai fost numit directorul teatrului! Felicitări și la mai mare. Mi-a zis că ești dat dracului dă dăștept, da nu pari! Nu zici nimic? Ce faci te clatini? Ascultă, bă, nu juca teatru cu mine (*Eduard se clatină, Chitrofan. îl sprijină*), Bă, ești nebun, vrei să mă sperii? Aoleu, nenorocitul, ai făcut pe tine! Bă, trezește-te, (*îl zguduie, îi dă palme*) Vrei să chem salvarea? (*Îl așează ca pe un sac pe un scaun și ridică receptorul și face numărul de la salvare*) Aloo, salvarea!

Eduard: Nu mai telefonați, mi-am revenit! A fost o mică slăbiciune de moment.

Chitrofan: Ce m-ai speriat, băi, artistule! (*își strânge lucrurile și vrea să plece*)

Eduard: Vă rog să transmiteți *tov Șotângă* toate mulțumirile mele...

Chitrofan: Am să-i transmit!

Eduard: De asemenea, vă rog să transmiteți că nu vom precupeți nici un efort ca să înșel încrederea ce mi s-a acordat...

Chitrofan: Bine, am să-i transmit...

Eduard: De asemenea vă rog să transmiteți felicitările mele și ale întregului colectiv al teatrului pentru modul strălucit cum ați rezolvat această chestiune!

Chitrofan: (*plictisit*) Bine, bine, transmit, dar acum mă grăbesc

Eduard: De asemenea să vă mulțumesc d-tră personal pentru curajul...

Chitrofan: Bă, esti într-o dungă? Oprește-te! Gata! Ți-am spus că mă grăbesc. Spor la treabă și băgați-vă mințile-n cap! (*pleacă rapid, dar în ușa se ciocnește cu Portarul*) Piei din calea mea drace!

Eduard: (*Fericit se duce spre biroul directorului*) Colegi, fraților, unde sunteți?

Toți: (*l-au așteptat la ușa*) Ei, te-a făcut pilaf, animalu, nu-i așa? Te muștruluit de a ieșit untul din tine..

Eduard: (*aproape plângând*) A țipat la mine și în final mi-a spus...

Voicescu: Că te dă afară!

Eduard: Nu, că de mâine..

Tr. Pârlog: Te dă pe mâna miliției și scăpăm de tine!

Eduard: *(emoționat)* Nu, că de mâine

Mimi: Am o premoniție: o să fii directorul teatrului!

Eduard: De mâine s-a hotărât să fiu director! *(se duce la fiecare și-i îmbrățișează pe rând.)* Doamne, eram să mor acolo, ce momente, ce momente!

Tr. Pârlog: Săracu, cred că delirează!

Lulă: Se crede director! E un început de delir de grandoare...

Eduard *(fericit)* Știu că nu vă vine să credeți, nici mie nu-mi vine să cred ce mi se-ntâmplă, dar sunt atât de fericit că nu mă mai întreb dacă e adevărat sau nu...

Tr. Pârlog: Nu-i așa că ai primit să fii director?

Eduard: Cine n-ar fi primit? Care din voi n-ar fi primit? *(caută eventualele microfoane și va vorbi ca pentru ele)* Am dat asigurări că în conformitate cu directivele partidului și ale secretarului său general tov Nicolae Ceaușescu ne vom strădui să facem din teatrul nostru un focar de cultură, care prin repertoriul său să servească unui singur scop: educației socialiste, comuniste, a oamenilor muncii, principalii noștri spectatori...*(după primele fraze apare portarul care le face semne și unul câte unul îl părăsesc pe vorbitor și vin spre el și pe rând, furișându-se afară)* În acest scop am dat asigurări că împreună vom face o revizuire a repertoriului: sunt piese bune, le păstrăm, nu sunt piese care să corespundă educației pe care trebuie s-o dăm poporului, le vom scoate. Vom face numai spectacole care să dovedească fierbintele nostru atașament, pentru că trebuie să înțelegem că până la urmă cel care comandă opere de artă, implicit piesele de teatru, este clasa muncitoare, țărănimea, poporul nostru...de aceea vom căuta să facem totul sub semnul artei pentru a ne îndeplini misiunea față de națiunea noastră socialistă, față de cauza socialismului în lume! ... *(Undeva, dintr-un colț al biroului, de abia zărit se află Olariu care-l îl aplaudă...Toți care au fost în biroul directorului sunt acum în proscenium unde Portarul le distribuie, hârtie igienică, dero, țigări, măsline etc iar Mimi și Tr. Pârlog. încep să îngâne un cânticel pe versurile lui N. Labiș care l-a cântat la Tv. Anda*

Călugăreanu) ”O parte din noi ne-am învins / greșala, minciuna și groaza / dar mai e un drum de necuprins / până-n zarea ce-și leagănă oaza / Generații secate se sting / Tineri rîd către stelele reci / cine-și va pierde credința-n izbîndă / pe aceste mereu mișcătoare poteci / Cine din noi va muri / înainte ca trupu-i să-i moară?/ cine-o să-și lepede inima-n colb /insuportabil de mare povară / Noi nu niciodată / noi nu niciodată / noi nu niciodată... (toți reiau refrenul în cor, în timp ce Portarul împarte nestingherit suluri de hârtie igienică din baloturi, cutii cu Dero din bakst-uri, pachete cu cafea Alvorada și țigări, primind bani, în timp ce lent se lasă.... **Cortina**

* * *

N. a: Deși piesa are la bază o întâmplare reală, personajele și desfășurarea situațiilor însă sunt pură invenție, iar unele asemănări de nume sau situații cu altele reale sunt cu totul și cu totul întâmplătoare...

Totuși trebuie știut: G. P. Mijea, a fost condamnat la 5 ani închisoare că a spus un banc ”dușmănos”(exact bancul pe care îl spune în piesă). A fost eliberat după trei ani, ca recompensă pentru ”bună purtare”

Ionescu Lulă: trăiește sub alt nume. Întradevăr conform declarațiilor din piesă, n-a mucezit în țară și a încercat, împreună cu un prieten și cu un vapor, să treacă fraudulos granița. A fost condamnat la moarte, pedeapsă comutată în închisoare pe viață. A fost eliberat după evenimentele din Decembrie 89.

Vasile Cristian: După o carieră formidabilă ca șansonetist, cântăreț, îmbolnăvindându-se ajunge regizor tehnic într-un teatru. A murit la Sibiu în 1964 .

Mitică P: A fost dat afară din Institutul de teatru și a făcut doi ani de închisoare pentru că a ascultat bancuri reacționare și n-a reclamat...

Traian Pârlog: După o serie de succese în teatru sfârșește alcolic.

Mimi Tarabagiu: După moartea soțului, a plecat oficial din țară. Trăiește din expendiente le New-York. A revenit în țară de câteva ori. A scris o carte: „O simplă vizită” unde povestește legătura ei sentimentală cu soțul ei

Lăzărescu: (cu alt nume) A fost dat afară din partid, a ajuns la București și a fost angajat preparator, apoi asistent și profesor într-un institut de artă, după ce, în prealabil a fost primit în partid. Dosarul lui nu s-a mai rejudecat niciodată.

(Piesa e scrisă în memoria anilor de atunci și a victimelor ceaușismului).

Alo, alo, alo salvarea!

sau

Între două nu te plouă

(Două tablouri populate cu zece leșinuri)

Personajele:

Sofica: vârsta senectuții, dar cu poftă de viață

Alfred: la fel.

Matilda: la fel în ceea ce privește vârsta.

Vanda: fata Soficăi.

Armand: băiatul lui Alfred,

Tănase Ciotu: medic.

Smaranda: de etnie romă

*O sufragerie cu o canapea extensibilă într-un apartament în România de azi. Pe un dulap se află trei urne funerare, pe care scrie vizibil: **Gogu, Mama, tanti Clara**. Pe un perete un tablou cu o ramă deosebită)*

Sofica: (*vorbește la telefon cu fiica ei de la New-York*) Scumpa mea ascultă ce poezie a scris mama ta! Știu că n-ai timp de așa ceva, că ești într-o întâlnire de afaceri și că m-ai rugat de mii de ori să nu te mai sun la birou, că acolo, la New-York, se muncește, nu e ca aici în România! (*Strigând*) Draga mea, frumoasa mea, iartă-mă, dar n-am cui să citesc, n-am cu cine să conversez, să socializez, Alfred n-are timp de mine, e nervos, e urâcios, nu e ca Gogu și sunt singură, singură, ca păsările cerului! Alo! a închis...

Alfred: (*alături cu televizorul deschis și în față cu câteva foi, scrie un articol*) Nu mai zbiera, mă conturbi cu țipetele tale!

Sofica: Eu nu zbier! O doamnă nu zbiară. Învăță chestia asta!

Alfred: Nu mă pot concentra și trebuie să termin articolul despre plagiat!

Sofica: Telefoniez unei prietene la Paris. Dacă te deranjez du-te dincolo...

Alfred: Acolo nu e televizor. Ai fi sărăcit, dacă mai cumpărai unul.

Sofica: De ce n-ai cumpărat tu unul?

Alfred: Eu sunt un pensionar cu o pensie mică!

Sofica: Am observat, scumpule, că și pensia o ai mică...(*râzând ghiduș*) Iartă-mă, nu m-am putut abține să nu fac gluma asta îndoielnică...

Alfred: Nu înțelegi că trebuie să scriu articolul ăsta ?

Sofica: Vrei să-ți spun ceva? Pe mine politica mă lasă rece!

Alfred: Pentru că ești o ignorantă!

Sofica: Așa, fă-mă ignorantă! Așa-mi trebuie! Gogu nu mi-ar fi vorbit așa!

Alfred: Gogu și iar Gogu! M-am plictisit să aud chestia asta! De câțiva ani zile mă lupt cu un mort care este infailibil! M-am săturat, înțelegi, m-am săturat! (*rupe hârtia pe care a scris și iese furios*)

Sofica: (*strigă după el*) Unde te duci? Unde fugi? Ce am spus ? Că, Gogu, mă asculta, da, mă consilia, mă sfătuia? Ce să fac dacă așa era? (*singură, către public*)

mângâind urna pe care scrie Gogu) Of, Doamne, n-am noroc, ce pot să fac? Cel mai bine ar fi dacă aş avea curajul să mă sinucid. Dar nu pot să-i fac fiicei mele figura asta, ei, căruia i s-a sinucis soţul. L-am îngrijit pe Gogu 16 ani. A fost un soţ bun, care mă iubea, cu toate că avea, din tinereţe, un ochi de sticlă, iar în ultimii ani, era aproape orb, şi că în final, a avut un anus contra naturii şi că în timp ce îl îngrijeam a trebuit să mă ocup de mama mea şi de mătuşa mea care, deşi nu erau oarbe, erau doar sclerozate: una se credea Nebuna din Chaillot, iar alta grădina Semiramidei! Şi pe ele le-am ars după dorinţa lor, ca şi pe Gogu, şi cenuşa lor stă în urnele de pe dulap. A fost un coşmar! Cu groaza singurătăţii în suflet, gândurile mi s-au îndreptat către domnul pe care l-aţi văzut ieşind furios pe uşă. Nu-i aşa că arată splendid la cei 70 de ani şi ceva ai lui? Aţi fost martori! El mă acuză pe mine că-s isterică şi el face scene! *(În timp ce vorbeşte, se uită într-o oglindă)* Arăt oribil. Riduri! De unde or fi apărut? Să fiu bărbat nu m-aş atinge de o femeie ca mine, nici să mă omori! Vorbesc tâmpenii, nu s-a atins de mine decât foarte rar. Am fost colegi la un institut de istorie, de unde eu am fost dată afară ca incapabilă, din cauza, am aflat mai târziu, şi a unor referinţe date de el. L-am iertat când i-a murit soţia. Şi el a rămas singur, deşi are un fiu în America. M-am gândit să ne unim singurătăţile, deşi am fost acuzată de prietene că sunt o curvă! *(se duce la uşă o întredeschide şi ascultă)* Acum e în dormitor şi discută politică la celălalt telefon cu o vecină, de care sigur e îndrăgostit, discuţii care pe mine mă plictisesc. Se laudă că a fost ambasadoare, iar el e nebun după ea! *(ridică receptorul şi ascultă,)* Am avut dreptate! Cu ea vorbeşte „scumpul de el” *(uşa se deschide violent şi apare Alfred)*

Alfred: Ai înnebunit de-a binelea! Îmi ascultî convorbirile?

Sofica: Nu ştiam că vorbeai la telefon! Vream să sun la salvare. Am o criză!

Alfred: Iar? Altă criză? Ai mai avut una dimineată!

Sofica: Ce, ai pus normă la crize? Cred că mi-a crescut glicemia!

Alfred: Ţi-a crescut pe dracu! *(vrea să plece)*...

Sofica: Dacă pleci să te-ntâlnești cu mumia aia de ambasadoare să știi că pleci pentru totdeauna, pentru că eu mă omor!

Alfred: Cum i-ai zis?

Sofica: Mumie!

Alfred: Dacă îi mai zici odată mumie...

Sofica: Mumie! Mumie! mumie!

Alfred: (*îipă*) Dacă nu încetezi, nu știu ce-ți fac!

Sofica: Fă-mi! Vreau să văd ce ești în stare să-mi faci! Că numai vorba e de tine! Că de vorbe de astea, sunt sătulă: (*imită*) „mămicule eu sunt mic tu fă-mă mare!” Cât să mai aștept să te faci mare?

Alfred: M-am făcut, dar fiecare dată ai că zis să o las mai moale...

Sofica: Te rog, fără vulgarități! Le urăsc!

Alfred: Atunci, nu mă provoca!

Sofica: Uite ce e. Vreau să aflu ce-ți oferă mumia aia de ambasadoare ca să duci în limbă după ea? Sex?

Alfred: Iar? Să știi că plec, mă duc!

Sofica: Bine renunț la mumie. Molie e bine?

Alfred: Am plecat, ești nebună!

Sofica: Da, sunt nebună! Da, vorba lui nenea Iancu, tâmplele mi se zbat, sufăr peste poate parcă sunt...

Alfred: Turbatăăăă!

Sofica: Exact! Oh, Doamne, din cauza nervilor pe care mi i-ai provocat cu mumia aia, sunt numai o apă. Mă duc să fac un duș...(*iese*)

Alfred: Du-te, învârtindu-te! (*plimbându-se agitat*) E nebună de legat! Și mitomană! Ce pacoste! Nu mi-am dat seama de la început că e extrem de posesivă. Nu sunt obișnuit, nu suport. Nevastă-mea nu era așa. Ieri, plec de acasă. Peste cinci minute îmi telefonează, că unde sunt? Cum unde sunt, tu-ți gura mă-tii, n-am plecat nici de cinci minute de acasă, îmi stătea pe limbă să-i spun, dar bineînțeles, nu i-am zis, și pur și simplu am închis mobilul.. Da, mi-a

luat mobil. Eu n-am nevoie, dar ea special mi l-a dat, ca să mă controleze, paștele și grija...*(se bate peste gură)* sunt sigur că acum, ascultă la ușă, sau se uită pe gaura cheii *(deschide brusc ușa)* Nu e! Probabil a fugit. Mi-e teamă să nu fac, dracu' un infarct sau o comoție, să ajung o legumă. Și peste toate, trebuie să termin articolul despre plagiat și n-am scris un rând... *(șterge de praf rama unui tablou)* Scumpule, știu că nu ești ce pari a fi...

Sofica: *(dincolo de ușă)* Alo, puiule, fii amabil și adu-mi un prosop! Am uitat să-mi iau. Nu-l mai șterge de praf că l-am șters eu azi!

Alfred: *(se uită dezorientat în jur dar nu realizează unde ar fi prosopul și explodează):* ... De ce dracu nu vii să ți-l iei singură?

Sofica : *(apare într-un halat de baie, cu un prosop pe cap ca un turban. Apasă pe butonul unui casetofon și în încăpere se revarsă sonoritățile din „Lacul lebedelor”)*... *(dulce)* Iubitule, nu e necesar să fii mitocan! Acum vreau să dansez. Te rog! Mi s-a recomandat ca după momentele de stres să dansez! *(Îl ia la dans. El se împotrivește)* Hai, nu e greu, e un vals boston. Dă-l în brânză de articol! *(dansând singură)* Hai, nu fii brutal, că mă rănești, știi că sunt sensibilă! Ah, de ce oare nu m-am făcut balerină? Cu sensibilitatea pe care o am, sigur, aș fi reușit! Hai, vino lângă mine, dă-l dracu de plagiat, care nu-i decât un surogat după ceva adevărat! Plagiatul nu-i nici crez, nici decalog, plagiatul e...plagiat, adică e ceva cam necurat, pentru că e identic copiat, după cel adevărat, care e un unicat, iar autorul va fi declarat neliterat pentru că... a copiat ! Hai, Lasă-te purtat de melodie, nu fi ursuz, ești doar un bărbat care mi-a produs multe delicii...

Alfred: Când îți produceam așa zise delicii, nu eram ursuz?

Sofica: Te implor, fără mitocăanii, ascultă muzica și relaxează-te!

Alfred: *(după primele piruete se smulge)* De ce nu-l chemi, să danseze cu tine pe soțul verișoarei tale...

Sofica: *(valsând singură)* O să-l chem, iubitule. El nu este urâcios ca tine.

Alfred: Sigur că da! Ultima oară când dansai cu el te pipăia în lege, pe fund!

Sofica: (*valsând în continuare*) Da? Nu mi-am dat seama. Dacă așa a fost ce vroiai să fac, eram transportați de muzică! Ah, muzica e divină!

Alfred: Să-i fi ars două perechi de palme nenorocitului de obsedat sexual! Recunoaște că ți-a plăcut!

Sofica: Crede-mă, nici n-am observat!

Alfred: De ce nu recunoști?

Sofica: Ei, da, recunosc, mi-a plăcut, ce-i cu asta? De ce nu faci și tu gestul ăsta dacă ai văzut că mi-a plăcut?

Alfred: Eu nu mă pretez la asemenea manevre obscene de elev seminarist!

Sofica: Ești gelos pe o femeie bătrână ca mine? Înseamnă că ții la mine, iubitele! Doamne, cât te iubesc! Haide iubește-mă, și tu, fărâcă-mă cu brațele tale puternice de mascul viguros, lovește-mă, dacă asta te ajută să fii potent! Ești nervos! (*el caută țigările*) Nu mai căuta țigările, le-am ascuns. Nu mă ascuți, ești cu gândul la nenorocitul ăla de articol despre plagiat, sau la mumia aia. Ah! ce-o urăsc! O urăsc atât de mult, că vreau s-o văd moartă!

Alfred: Pe dracu, nu se poate vorbi cu tine serios. Ești nebună! Ah, (*se caută prin buzunare*) Paștele și grij... (*se bate peste gură*) Iar mi-ai ascuns țigările. Doamne, dau un cal pentru o țigară! (*iese furios afară din casă*)

Sofica: Aiurea, zice că pleacă după țigări și o să vină după trei zile. Bărbații! O pacoste. Ce ne-or trebui nouă, femeilor bărbați, dracu' să-i ia! (*sonerie stridentă la intrare*) El trebuie să fie. S-a întors. De ce o suna că doar are cheie? (*deschide ușa prin care intră ca o zvârlugă Smaranda*)

Sofica: Ah, ce m-ai speriat, era cât pe aci să leșin!

Smaranda: Haoleu, ajunsei pă post dă spărietoare! Să-ți dea Dumnezeu bărbat coios, că tare frumoasă ești, bătu-te-ar norocu, ptiu (*o scuipă*)... Să mă trăznească ăl dă sus, dacă te mint! Mă îndreptă spre casa ta gândul ăl bun, da nu-mi închipuiam nici pă dăparte să dau aci dă o boieroaică ca d-ta, care am auzit că ești dată-n paște dă bună ce ești la pat și la alte drăcii și poizii, ce le scrii la gazetă! (*în timp ce vorbește înaintea în cameră și e cu ochii pe ce poate pune mâna, a lua:*

o scrumieră, o brichetă, un ceas, o lanternă) Hai, să-ți găciească țâganca! În ce vrei? În ghioc? În cafea, în tarot, în bobi, în cărți, care sânt dân străinătăți, tocmai dă unde a întărcat mutu iapa, dă la Karaci! Ai auzât mata dă Karaci? Acolo e patria gâcitorilor în stele, în pietre și în buric, dă unde eu am diplomă dă asta ce se dă acu, dă meșterat! Am zăci dă daravele, pot să te fac arzoaie, să umble bărbații după tine-n limbă, să te dai în bambilici, pot să-ți aduc bărbatu acasă dacă s-a ușchit după vreo fufă cu cracii dă doi metri și țâțele ca două baloane, pot s-o fac să se scarojească, să umble-n patru labe, să-i fac mațele coadă dă zmeu...

Sofica: (*impresionată*) Poți să faci așa ceva?

Smaranda: D-apoi cum? Eu am mii dă leacuri, că-s dă neam! Tatăl meu fuse împărat, da-l beli nenorocitul ăsta nou, îi tăie bergățile, și-i supse sângele ca să fie el împărat, lua-l-ar dracu dă sângeros, dă nu știu cum să-i mai zic!

Sofica: Lasă divagațiile!

Smaranda: Le las ciumei dă divagații! Că, cât ar fie ele dă divagații nu folosesc la nimic! Avui o dată o divagție dă asta pe la spate, pe la partea pe care noi țigani, dă etnie romă, îi zicem cur, și nu scăpai dă ea dăcât cu bani grei! Mie spune-mi ce vrei? Franș, și aia îți fac! Pă loc! Să mă trăznească ăl dă sus dacă te mint! Ce mai tura vura, bagă daravera aia, dă ce dorești!

Sofica: Aș vrea să anihilezi pe cineva, poți?

Smaranda: (*după o pauză*)...Hanichelez, mâncați-aș târțița, hanichilez, pă cine oi vrea mata și cum oi vrea! Păi, pă câți am hanichilat eu până acuma, ar trebui să fiu generăleasă sau mareșală șefă! Eu, am daru dă a face hanichilare dă la maica mea, care fuse marea Omida Daliturcii, cred că musai ai auzât dă ea. Da, ce grad vrei să aibă cineva ăsta dă vrei să-l hanichilezi?

Sofica: N-ai înțeles! Vreau să moară cineva!

Smaranda: Păi dă ce nu vorbești așa, pă direct și mă iei pă la spate! Nu te supăra, e bine și pă la spate, dar mai cinstit e pân față! Persoana asta dă vrei s-o mierlească, ce e?

Sofica: Nu te interesează! Vreau ceva, de care să nu-și dea seama nimeni de ce am pus la cale, o poțiune ascunsă!

Smaranda: Hai, că acu am priceput! Persoana e de la ăștia dăn partalament. Vrei o d'asta cum zăseși, ca să cadă guvernul! Să aranjează, să face, ehei, să hii mata sănătoasă! Vrei cu flacără violentă sau cu ea infiderentă? Cu flacără violentă e scump din preț, rău dă tot, cu ea infiderentă e mai ieftin!

Sofica: (*grăbită*) Hai să n-o mai lungim, cât ceri?

Smaranda: Nu prea mult, nici prea puțin, până la o mie dă mangoți!

Sofica: Bani din ăștia noi?

Smaranda: Pă dracu, euroi, altfel tușesc!

Sofica: Euro n-am, uite aici cinci sute!

Smaranda: Eu ziceam zece

Sofica: Zece n-am!

Smaranda: Dă cât ai!

Sofica: Poftim șase, nici un leu mai mult!

Smaranda: Dă opt să fie cu noroc!

Sofica: Uite șapte și gata! (*scoate banii dintr-un sertar*) Dar vreau mai întâi să-mi arăți ce faci și cum faci

Smaranda: Persoana pe care vrei s-o dai în gât, vine aici?

Sofica: Sigur! (*are banii în mână*)

Smaranda: Păi stau aici, după ușă, și-i dau cu un satâr în cap!

Sofica: Nu-mi convine, abia am spălat covorul! Și n-am satâr, și nu-mi place cu satârul, mă oripilează!

Smaranda: Nici eu nu mă horipilează nici moartă cu ceară, cu lama, cu briciul, sau cu alte alea, mă las așa cum m-o făcut mama cu mărar pă picere! Hai, dă biștarii, că-mi pierdui răbdarea!

Sofica: Nu! Întâi îmi spui cum procedezi!

Smaranda: Dacă ți-e milă de covor, hai să-i dăm cu șoricioaică. Am una bună dă tot! (*scoate o sticlă*)

Sofica: Dă-o repede încoace! E eficientă?

Smaranda: Nu știu dacă e ficientă, dar decedează după trei zile!

Sofica: Ia banii și pleacă! Am o vizită și nu vreau să te vadă cineva.

Smaranda : Nu cumva îți vine-n vizită regele Mihai? Ascultă, n-ai ceva țoale, n-ai niște tacâmuri dă argint? N-ai un țucal mai simandicos, aoleu, stai nu mă-mpinge că îți zâc dă o afacere... Îți cumpăr tabloul ăsta, barosan, îl iau pentru ramă, îți dau bani buni, îți dau cinci sute...

Sofica: E puțin, mai pune!

Smaranda: Șase, nici un ban mai mult...

Sofica; Șapte, și e al tău!

Smaranda: S-a făcut! vin mai târziu să-l iau!

Sofica: Și bani pentru tablou?

Smaranda: Când vii să-l iau, nu 'nainte, că nu suntem la curve!

Sofica:. Bine, vino când vrei, dar acuma pleacă!

Smaranda: *(Sofica o împinge spre ieșire)* Aoleu, ce bine mă-mpungi! Aoleu ce furnicături îmi faci! Aoleu, dar ce năbădăioasă mai iești! Aoleu, ce te-ai bășicat așa, aoleu, scuze că ți-am stricat deranjul! *(Sofica a scos-o afară)*

Sofica: *(valsează cu sticluța în mână)* Te aranjez eu pe tine, mumie, să nu mai poți să zici nici pâs, cum a zis țiganka! O să-i fac mațele coadă de zmeu!...*(o imită pe țigancă)* S-o notez să n-o uit...

Alfred: *(reintră cu un vraf de ziare și un calup de țigări)* Fir ar ai dracului! Paștele și gri...*(se bate peste gură)*, iar au scumpit nenorociții ăștia țigările! Dar i-am fentat! Am cumpărat cu jumătate de preț de la o ambulantă! Sunt bucuros că i-am fentat! Dragă, asta înseamnă libertate și comerț liber! Mărești prețu', înflorește piața neagră! Iar românul' inteligent, ca alde mine, se descurcă *(desface calupul și apoi frenetic fiecare pachet în parte și observând că nu sunt țigări în ele le aruncă pe jos și începe să le calce în picioare pradă unei crize de nervi)*

Sofica: *(neobservând lipsa țigărilor)* Iubitule, te felicit, că te-ai lăsat de fumat!

Alfred: *(continuând să joace în picioare pachetele de țigări)* Așa, așa, nenorocitele dracului, o să vă omor!

Sofica: *(începe să joace și ea cu picioarele strivind pachetele de țigări)* Așa, nenorocitele dracului, nocivele Satanei, provocatoare de cancer! *(după un timp)* dar Alfred, unde sunt țigările? *(ia cartoanele și le cercetează atent)*

Alfred: *(extenuat)* Păi, asta e, că nu sunt! Am fost!

Sofica: Păcălit? Te-au escrocat? De unde le-ai luat? Cine ți le-a vândut?

Alfred: Aici la colț! De la o țigancă! Ce țară, Doamne, Dumnezeu! O țară de hoți, la toate nivelurile! Stai puțin. *(miroase prin aer)* A fost cineva pe aici? *(Sofica nu răspunde, Alfred ridică tonul)* Te întreb încă o dată: a fost cineva aici?

Sofica: Nu e nevoie să zbieri! A fost o țigancă, care, auzi ce chestie, mi-a propus să-mi cumpere un tablou.

Alfred: O țigancă? Ai dat drumul în casă la o țigancă? După miros, trebuie să fie aceeași țigancă! Ea mi-a vândut calupul! Ce tablou?

Sofica: Ala îngrozitor! Țăla pe care nu poți să-l suferi!

Alfred: *(agitat)* I-ai vândut tabloul? Ești nebună! Tabloul ăla?...

Sofica: Iubitule, nu fi nebun, tabloul e la locul lui *(il arată)* Uite-l!

Ai dreptate, e îngrozitor, hai să-l dăm jos!

Alfred: *(tipă)* Să nu te atingi de el! *(o strânge în brațe)*

Sofica: *(sufocată)* Dragule, nu știu ce ai azi! Ești tare ciudat.

(Sonerie la intrare. Amândoi rămân îmbrățișați, speriați)

Alfred: *(în șoaptă)* Aștepti pe cineva?

Sofica: Aștept moartea, pe cine dracu să aștept?

(Se duc amândoi spre ușa de la intrare)

Alfred: Uită-te mai întâi prin vizor! Sigur e țigancă, vine după tablou...

Sofica: Nu ajung la vizor. Ridică-mă! *(Alfred încearcă s-o ridice de subțiori)*

Sofica: Au, mă gâdili, mă gâdili...

Alfred: Nu știam că ești așa de gâdilicioasă... *(deschizând ușa, după ce a realizat cine este dincolo)* Poftiți, doamnă ambasadoare, poftiți!

Matilda: *(aere de mare cucoană. Are o geantă mare)* Nu cumva deranjez?

Sofica: *(sec)* Ne-ați surprins în toiul unei scene intime!

Matilda: Sper că nu v-am deranjat de la o partidă de sex?

Sofica: Avem tot timpul la dispoziție pentru altele nenumărate!

Matilda: Nu mă îndoiesc, cu un mascul ca d-l Alfred!

Alfred: Să trecem peste acest incident. Luați loc! Tocmai vorbeam despre plagiatul la ordinea zilei *(au intrat și s-au așezat față-n față: pe canapea Sofica și Alfred. În fața lor, pe un fotoliu, d-na ambasador).*

Matilda: O, fascinant! Sunt vecina d-voastră, ambasador Matilda Hodoș!

Sofica: N-am înțeles prea bine: Hodoș sau Codoș?

Matilda: De obicei răspund clar unor asemenea insinuări: Hodoș, cu haș, de la hai sictir! Dar, bineînțeles, nu e cazul să vă răspund așa d-voastră, care sunteți o distinsă doamnă, poetă și dramaturg. !

Sofica: Să trecem peste gargară asta de doi bani, și ajungând la fond! Vă întreb cărui fapt datorăm vizita d-voastră? Vreți să conversăm despre mărirea prețurilor, despre scumpirea benzinei, despre amputarea pensiilor, despre șpaga pe care o pretind cu nerușinare medicii?...

Matilda: Am să încep ex abrupto. După ce mi-am terminat cariera de ambasadoare în slujba statului român...

Sofica: O clipă! Am impresia că există o neînțelegere. Eu știam că soțul d-voastră a fost ambasador și d-voastră ați fost doar soția lui.

Matilda: Eroare! În practica internațională după moartea soțului, soția devine, ipso facto, ambasadoare. Așa, precum vă spuneam, datorită C. V-ului meu am fost aleasă de comitetul de bloc, președintă!

Sofica : „Sunt înmărmurită și inima-mi zdrobită abia de mai palpită”, spune un vers din Cidul de Pierre Corneille

Matilda: Lăsând la o parte referirile livrești, mărturisesc că și eu am fost uimită de cinstea ce mi s-a făcut.

Alfred: Să trecem peste asta!

Matilda: Pe mine mă frământă anumite probleme ale locatarilor blocului și ,în primul rând am sarcina de a-i depista pe delincvenți.

Sofica: O, sunt realmente zdrobită!

Alfred: Sofica, potolește-te!

Sofica: (*ca și cum n-ar fi auzit*) De măreața sarcină pe care o aveți. Depistați-i doamnă, devenită subit, comisar Cattani! Dar, nu sunt lămurită: ce anume vreți să depistați? Șoarecii, sau gândacii care ne-au invadat blocul? Cerșetorii care se aciuesc prin mai toate ungherele?...

Matilda: (*sec*) Pe cei care locuiesc în bloc fără să fie trecuți la întreținere!

Sofica: M-ați făcut flească, asta, vreau să spun, praf! Aveți o misiune măreață. De acum, mor de invidie, pentru recompensele pe care le veți primii. Probabil veți fi avansată pentru râvna pe care o depuneți. Veți ajunge senator sau deputat! Dacă mai ajungeți, având în vedere vârsta matusalemică pe care o aveți...

Matilda: Mă fac că nu observ ironia d-voastră și reiterez subiectul ...

Sofica: De a prinde și demasca șobolanii și gândacii! Vreau să spun, pe cei care locuiesc ilegal, abstrăgându-se în mod ilicit de la plata întreținerii. Și ați început cu mine! Sunt mulți bărbați cu care vreți să vă aculpați? Credeți că e greu de devoalat ținta? E limpede. Căutați bărbați cu care să vă puteți satisface ulterior poftele perverse pe care le aveți, sub acest paravan, nu altceva!

Matilda: Sunt de-a dreptul jignită de insinuarea d-voastră, cu care n-am mai avut de-a face în mediul intelectual în care am trăit!

Sofica: Spălând izmenele ambasadorului României în Republica bananieră Burghina – Fasso!

Matilda: Oh, quelle horror!

Alfred: Sofica, nu-ți da poalele peste cap, fii o doamnă cum te pretinzi că ești și servește-o pe vecina noastră cu o (*către Matilda*) cafea?

Matilda: Exclus la ora asta! Nu vreau nimic!

Sofica: Nimic n-avem!

Alfred: Eventual o citronadă! *(către Sofica)* Fi amabilă și servește-o pe d-na ambasador cu o citronadă...

Sofica: Nu sunt amabilă, dar o voi servii pe d-na cu o citronadă specială! Vă las să vă spuneți micile voastre secrete, eventual să stabiliți orarul viitoarelor întâlniri *(iese)*

Matilda:*(în șoaptă)* N-am putut răbda să nu te văd. Ai promis că telefonezi...

Alfred: Am promis dar nu s-a putut...*(din bucătărie se aud zgomote de farfurii sparte)*
Un moment, scuză-mă, nu știu ce se-ntâmplă acolo. *(Iese)*

Matilda: *(singură)* Nu știu ce se-ntâmplă cu mine. Ceva misterios, o alchimie plăcută și dureroasă în același timp. Inima îmi dă ghes, iar mintea mă oprește să fac ceea ce fac. Nu mi-am iubit soțul! Mi-am reprimat sentimentul de dragoste! Ca fiică de demnitar antonescian am făcut o mezalianță cu un fost ilegalist, om de mare viitor în partidul comunist, care a avut ambiția să se căsătorească cu fiica unor foști, și la îndemnurile disperate ale mamei, care se gândea că prin această căsătorie ar mai putea să mai salveze ceva după venirea comuniștilor la putere, moșie, conace, vile, am primit să mă mărit cu un demnitar comunist. Doamne ce scandal a fost atunci în lumea bună! O, Doamne, ce coșmar am trăit în primele săptămâni ale căsătoriei noastre! Am avut ghinionul să găsesc în persoana soțului meu, un armăsar nesățios, stătut în anii de pușcărie, care acum se folosea de trupul meu, fără să țină seamă de mine, de inima și sufletul meu...

Sofica: *(apare cu o tavă pe care se află un pahar cu un lichid incert, urmată de Alfred)* Mii de scuze! N-am găsit lămâie. E din aguride! După această întrerupere vă rog să fiți amabilă să vă continuați nobila misiune. Ce rezultate palpabile aveți până la ora asta, de exemplu? *(depune în fața Matildei, protocolar, pe o tăviță un pahar îmbiind-o să bea)* Vă rog!

Matilda: *(a gustat)* O, dar ce ați pus în pahar de e atât de amar?

Sofica: Cianură!

Matilda: Bună gluma! Macabră! Care, însă, nu mă va împiedica să vă expun pe scurt, faptul că d-voastră, distinsă doamnă, ați fost reclamată că îl adăpostiți pe

fermecătorul d-voastră prieten, mă refer la d-l Alfred, fără să-l treceți la întreținere! Cred că n-am să beau, e prea amară...

Sofica: Asta-i culmea! Mi se pare că trăiesc într-un film de anticipație. D-l Alfred e un vizitator..

Matilda: Permanent și nocturn!

Sofica: Dar de ce nu beți? Vă rog să beți! D-nul Alfred nu locuiește aici...

Matilda: A fost observat că a venit seara și a plecat dimineața!

Sofica: El are domiciliul în altă parte! Dar insist să beți. Cum v-am spus Alfred locuiește în alt cartier. Fiți amabilă și beți.

Matilda: O să iau o gură! (*gustă*) A fost văzut de oamenii binevoitori (*grăbită, găfâit*), De aceia vă propun să-l iau eu în spațiu pe d-l Alfred, plătindu-i întreținerea, deoarece eu am destule fonduri.

Sofica: (*vexată*) Alfred, ai auzit ce propune d-na? Nu-mi vine să cred! Auzi, are fonduri! O, doamne, ce mârșăvie! Ce oroare! Resping cu indignare asemenea propuneri rușinoase și nedemne, care se bazează pe o minciună sfruntată. Eu nu sunt o miloagă. Am destule, fonduri și conturi în bancă, lichidități în lei și valută cu toate că am o pensie mizerabilă.

Matilda: Vă asigur că n-am vrut să diminuez valoarea averii d-voastră!

Sofica: Lăsați-mă să termin! Prin bunăvoința fiicei mele, de la New-York pe care cu nerușinare o mulg!

Matilda: (*nerăbdătoare*) Se cunoaște, tot blocul o comentează!

Sofica: Știu! (*explodează*) Că la nici o lună de la decesul soțului meu l-am adus în casă pe d-l aici de față, dar beți dracului nenorocita asta de citronadă!

Matilda: Iau o gură (*Își înmoaie iar buzele*) Dar lăsați-mă să vă exprim propunerea mea care este cât se poate de elegantă și onestă reprezentând un mod amiabil de a rezolva chestiunea!

Sofica (*sufocată*) Îmi propuneți un mod amiabil? Ah! simt că mă sufoc, simt că în subsidiar este altceva, simt că vrei să mi-l răpești. Ah! nu mai pot să respir, cred că mooor, apă, te rog scoate-o afară, mă deprimă, mă... (*leșină*)

Alfred: Ai întrecut măsura!

Matilda: Crezi că a observat ceva? (*cercetează atentă paharul cu citronadă*)

Alfred: Evident. Ajută-mă să o întind! Sună la salvare!

Matilda: I-ai spus, i-ai comunicat?

Alfred: Ce să-i comunic, nu înțeleg? Te rog, sună la salvare!

Matilda: Alo, salvarea, salvarea! Aștia când ai nevoie de ei, nu-i găsești nici mort. Alo salvarea! Sunt sigură că a pus ceva nociv în paharul acesta! Iartă-mă, vreau să știu dacă i-ai comunicat că o părăsești?

Alfred: N-am avut prilejul! Ai o obsesie, lasă dracului paharul ăla și telefonează! Nu vezi că nu mai respiră. O, Doamne! ce împiedicată ești!

Matilda: Ce să fac? Nu răspund și gata! Doar știi că nu mă descurc deloc în asemenea situații! Vai, ești atât de nostim când te înfurii!

Alfred: Spui tâmpenii. Dă-mi telefonul! Alo, salvarea, salvarea! Ai zis că ai prins-o? Unde e?

Matilda: Ți-am spus eu așa ceva? Dragul meu ești...

Alfred: Taci dracului din gură! Salvarea, nu cumva să închideți, vă rog să trimiteți o ambulanță în strada Îndrumării din Floreasca! Cum nu puteți? Ce dacă sunteți aglomerați?...

Sofica: (*slab*) Nu mai chema pe nimeni, că n-am nici pe dracu! (*se ridică, se duce la ușă și o deschide*) Vă rog să părăsiți imediat această încăpere, acest apartament, altfel chem poliția.!

Alfred: Sofica, ai înnebunit? Vrei scandal? Potolește-te!

Sofica: Da, vreau scandal, da am înnebunit. Am înnebunit când mi-am dat seama cu cine am de-a face! Ce șarpe am strâns la sân! Vă declar pe amândoi că sunteți jefuitori...

Alfred: Știu. De morminte! (*nervos, bea tot paharul, care-i fusese destinat Matildei*)

Sofica: (*Strigăt disperat*) Nu beaaaaa! (*se prăbușește*)

Cortina

Tabloul doi

(În același apartament. În aceeași seară, mai târziu. Alfred și Matilda intră).

Matilda: Ai internat-o? De ce a durat atât de mult? Cum se simte?

Alfred: *(foarte agitat)* Lasă-mă să răsuflu! Nu-i e bine. Au apărut complicații: diabet, palpitații, tensiune oscilantă probleme cu stomacul, cu ficatul, cu bila. Mai vrei să-ți mai înșir? Și colac peste pupăză nici eu nu mă simt bine. Nu știu ce a fost în citronada aia de ieri...

Matilda: Păi a mărturisit: cianură!

Alfred: Prostii, tâmpenii. Te iei după toate nebuniile ei?

Matilda: Mă întreb cum a reușit să supraviețuiască până acum cu atâtea boli și cum ai putut d-ta să ai de a face cu o femeie tarată de atâtea afecțiuni?

Alfred: Te rog, termină cu frazele astea stereotipe. Realizează că mă aflu într-o situație gravă! Ar putea muri din clipă-n clipă. Sunt disperat, sunt pur și simplu depășit, sunt cu nervii în batistă. Și, toate astea, numai din cauză că ai dat aici buzna, cu un pretext idiot, generând această situație tâmpită...

Matilda: Nu-mi închipuiam că e o persoană atât de instabilă psihic!

Alfred: Nu mă mai întrerupe. Dacă n-ai fi generat situația asta tâmpită...

Matilda: Tâmpită, ai spus?

Alfred: Da, tâmpită, am spus, în sensul că te-ai băgat ca musca-n lapte, ca să nu spun altceva! De fapt de ce te ții după mine, scai?

Matilda: Bine, dar mi-ai dat să înțeleg că ai pentru mine o afecțiune cu totul deosebită și numai atunci am cedat insistențelor d-tale. De ce ai făcut asta?

Alfred: De ce, de ce? Ce nu spune un bărbat în momentele mai aprinse!?

Matilda: Adică, am fost nu o proastă, nu o naivă, ci o *(începe să plângă)* tâmpită. Nu meritam să aud așa ceva! Asta îmi este răsplata pentru nenumăratele ore pe care le-am pierdut pentru consilierea politică a d-tale, pentru minunatele ore de

concordie amicală deasupra tuturor insinuărilor că întâlnirile noastre ar avea o conotație sexuală. (*răsuflă greu, se îneacă*)

Alfred: (*brutal*) Nu cumva să vrei să leșini și tu! Mi-a ajuns una! (*tipă*) Te rog să nu cumva să-mi faci așa ceva. (*subit agitat*) Matildaaa, paștele și grijană...

Matilda: (*protest*) Te implor fără imprecății

Alfred: Scuze, ți-am spus că sunt foarte nervos. Nu cumva să-mi faci una ca asta, nu cumva să leșini!

Matilda: Dragule, îmi pare rău, regret mult, dar asta, chiar fără intenție, sunt nevoită să o fac (*se prăbușește pe canapea*) Iartă-mă!

Alfred: Matildaaaa! Of, Doamne, ce pacoste pe capul meu! Ce-mi trebuia toată nebunia asta (*se repede la ea care a dat ochii peste cap, o scutură, dar ea este moale. O abandonează și se duce la telefon*) Alo, salvarea, salvarea! O, Doamne, nu răspund, când ai nevoie de ei! Sunt ocupați! Alo, salvarea! Salvarea! Alo! Aha, ați răspuns. Vă rog, neapărat o ambulanță, o doamnă a leșinat, neapărat o ambulanță în Floreasca! Cum? A, ești șmecher, mă iei la mișto, că Floreasca e mare. Ti-am spus clar în strada Îndrumării cinci, Nu mă contrazice că nu și-am spus, sunt sigur că ți-am spus...

Matilda: (*ca prin somn*) N-ai spus, iubitu! (*recade în leșin*)

Alfred: Taci din gură, nu mă contrazice! Nu vorbeam cu d-voastră, vorbeam cu altcineva. Ce importanță are câți ani are? E un om căruia i s-a făcut rău, a leșinat înțelegeți? (*tipă*) A leșinat, nu mai respiră, iar eu nu știu câți ani are, pentru că femeia nu mai respiră și s-ar putea ca, în timp ce d-ta îmi ceri o tâmpenie, să moară. Au, cred mi se face rău...

Matilda: Nu mai chema pe nimeni dragul meu, că mi-am revenit!

Alfred: (*stupefiat*) Când?

Matilda: Acum câteva minute!

Alfred : Și mă lași să strig inutil? să-mi bat gura de pomană, să mă enervez, să mă agit cu idioții ăștia de la salvare care vor să știe mai întâi vârsta bolnavului?

Auzi ce enormitate! Eu mă dau de ceasul morții ca să te salvez ...Ah, nu mai pot să respir...*(respiră greu)*

Matilda: Te-am auzit, dragul meu și sunt impresionată de grija pe care mi-o porți, de fervoarea de care ești copleșit...

Alfred: Oh, Doamne, ce nervi îmi produci cu chestia asta, au, au, Doamne nu știu ce se-ntâmplă cu mine, mi-e rău...

Matilda: Nu mă speria, Alfred! Ce se-ntâmplă cu tine? *(Alfred se clatină, Matilda țipă)* Alfreeeeed, nu cumva să leșini! *(Alfred cade moale pe canapea)* Doamne, dumnezeule, ajută-mă să ies cu fața curată din situația asta. *(îl zguduie pe Alfred)* Scumpule, nu-mi face una ca asta! *(îl palmuiește)* Ți-am spus, doar că nu mă descurc în asemenea situații! Ce să fac, ce să fac? A, să telefonez la salvare! *(la telefon)* Alo, salvarea, salvarea! Cum? Nu înțeleg, sunteți chiar salvarea? Ah, ce noroc că v-am prins! S-a întâmplat ceva groaznic: un om a leșinat! Cum unde? Ce importanță are unde? A leșinat în fotoliu! A, în ce cartier? În Floreasca, domnișoară, te rog, ca pe Dumnezeu să fii amabilă. E vorba de cineva foarte apropiat, un om minunat, stați o clipă că nu înțeleg ce spuneți. Mai aveți o solicitare pentru o salvare în Floreasca pe strada Îndrumării? Da, aici e, dar aia s-a rezolvat, persoana respectivă eram eu, care mi-am revenit! Stați, nu anulați! Acum e vorba de alt leșin! Al altei persoane...Nu, nu revocați primul leșin, retrimiteți-l în continuare! Cum? Nu puteți, că e o nouă sesizare? Bine, atunci reînnoiți sesizarea celui de al doilea leșin, și trimiteți neapărat pe cineva competent, alo, a închis... Iubitule, să știi că ai în mine o admiratoare necondiționată! Doamne, ce frumos poți să fii, ce trăsături distinse poți să ai...*(zgomot de motor de mașină care oprește, voci și apoi sonerie violentă la intrare)* Ah, salvarea, au venit, au și venit...*(deschide ușa)* Poftim, intrați, intrați!

Sofica: *(în pijama și halat de spital)* Ce cauți d-ta, în casa mea, târâtură? Nici n-am plecat de câteva ore și te-ai și te-ai instalat aici! Afară mumie nenorocită!

Matilda: Doamne, ai fugit din spital! Ești nebună de legat!

Sofica: Da, sunt nebună, voi doi m-ați înnebunit!

Matilda: De fapt vreau să spun că mă bucur că ai înviat. O minune, da, mă bucur nespun că ai venit. Dacă ai știi ce rău mi-a părut că...

Sofica: (*îl vede pe Alfred*) L-ai obosit bine, de doarme atât de adânc ?

Matilda: Nu, draga mea, nu e ce-ți închipui! Nici nu m-am atins de el. S-a enervat din cauza d-tale și i s-a făcut rău. Sper din toată inima să-și revină.

Sofica: Și acum îmi spui, viperă, că e pe moarte? Nenorocito, l-ai solicitat la maximum! (*se duce la telefon și tastează 112*)..Alo, alo, salvarea, salvarea!

Matilda: Am chemat-o, draga mea. Jur, că am telefonat. Am promisiuni că vor veni dintr-o clipă în alta!

Sofica: Atunci, te rog, să părăsești imediat acest apartament! Voi prelua eu toate investigațiile.

Matilda: Nu plec, până nu-și revine!

Sofica: Ba ai să pleci, că de nu, am să te dau afară, în brânci!

Matilda: Îndrăznește! Dar te asigur că sunt o ființă fragilă și suferindă!

Sofica: Cu orice risc te arunc afară! (*o împinge brutal, Matilda o împinge și ea. Sofica recidivează. Matilda îi dă o palmă.*)

Sofica: Ai dat în mine, ai dat în fabrici și uzine! (*îi dă două palme. Amândouă se clatină. Matilda se așează în spatele unui fotoliu folosindu-se de el ca de un scut. Sofica o imită ducându-se în spatele canapelei.*)

Sofica: Ești o bestie! (*aruncă cu o pernă în Matilda, care se ascunde după fotoliu. Matilda aruncă și ea în Sofica, cu o pernă, dar care nimerește într-o vază care cade făcându-se țandări*) Nenorocit-o mi-a spart vaza! Ultimul cadou de la Gogu! (*aruncă cu un papuc, care o nimerește pe Matilda, descumpănind-o*)

Matilda: (*urlă*) Nenorocito, m-ai orbit, nu văd nimic (*cade în spatele fotoliului*)

Sofica: (*după o pauză*) Ai amuțit? Te-am distrus, te-am dezafectat? (*iese de după canapea. Ducându-se spre fotoliu primește o pernă drept în față. Se prăbușește pe canapea*)

Au, japița dracului! Vrei cu tot dinadinsul să mă extermini?

Matilda: Cine a început? D-ta m-ai agresat prima!

Sofica: (*pe canapea ținând în poală picioarele lui Alfred*) Ciumă, mumie!...

Matilda: Cine zice, ăla e!...

Sofica: Capsomano, l-ai omorât și acum vrei să mă extermini și pe mine?...

Matilda: Eu? Tu i-ai mâncat viața! Femeie infernală. Alfred stă cu tine numai și numai din milă! Mi-a mărturisit asta de atâtea ori!

Sofica: Minți, minți, femeie vicleană care te-ai introdus sub tot felul de vicleșuguri între noi doi!

Matilda: Între voi, nu era decât un teren viran, când am apărut eu!...

Alfred: *(voce slabă)* Nu vă mai certați ca proastele, chemați salvarea! Îmi e rău, rău de tot! Dați-mi un calmant, dați-mi un ceai, dați-mi ceva...

Amândouă: Îți dăm dragule, îți dăm tot ce vrei.

Alfred: Of, voi nu mai puteți să-mi dați nimic din ce aș vrea eu! *(Zgomot de motor și sonerie la intrare. Amândouă se reped la ușă, o deschid și în încăpere intră un medic cu o valiză diplomat din care începe să scoată tot felul de instrumente)*

Medic: Unde este bolnavul?

Sofica: Nu mai este bolnav! S-a făcut bine!

Matilda: *(bucuroasă)* Și-a revenit, și-a revenit!

Alfred: *(abia auzit)* Eu sunt bolnavul! Nu le luați în seamă! Mint, nu sunt zdravene! Eu sunt bolnavul! Cred că am avut un preinfarct...

Medic: Vă rog, să nu vorbiți! *(îi ia tensiunea, și-i face rapid o injecție, după ce a umplut seringă din diferite sticlute și fiole, totul extrem de rapid.)*

Alfred: *(șoptit)* Simt aici în coșul pieptului o durere, ca o gheară...

Medic: Vă rog, nu vorbiți...*(este palpat, examinat, ascultat cu instrumente)*

Sofica: Era sănătos, eu eram cea bolnavă! Vă rog să-mi luați și mie tensiunea pentru că am impresia că sunt pe cale să fac și eu un infarct *(se clatină. Medicul o sprijină și extinzând canapeaua o întinde pe Sofica lângă Alfred)*

Sofica: Ce fericire dragul meu, lasă-mă să te îmbrățișez! *(vrea să-l îmbrățișeze)*

Medic: Vă rog, să stați liniștită! *(in timp ce-i ia tensiunea)* Îmi pareți cunoscută. Mi se pare sau mă înșel? Cred că v-am mai văzut undeva?

Sofica: Am apărut la TV. în emisiunea din viața naționalităților conlocuitoare!

Medic: D-voastră, n-ați fost cumva internată la noi?

Sofica: Ba da, dar am primit o permisie de câteva ore pentru a regla anumite probleme familiare și am promis că o să mă reîntorc imediat! După ce m-am internat mi se bătea ochiul stâng care de câte ori mi se bate...

Medic: *(în timp ce îi ia tensiunea)* Vă rog să stați liniștită și să nu vorbiți! 20 cu 18!!! Nu se poate! Sunteți nebună, ați mâncat cretă, sau ce dracu? *(mormăind)* Așa, va să zică, analgezic și *(sparge mai multe fiole, trage conținutul într-o seringă, o întoarce pe Sofica cu fața-n jos, îi ridică fusta, îi trage chilotul și cu dexteritate după o lovitură scurtă cu palma îi înfinge seringă în fesă)*

Sofica: *(strigăt)* Ce-mi faceți, ce-mi faceți? Nu în fesă, nu în fesă! O să-mi rămână urme, o să fac un hematom! Brută, ce-a fost în fiolele alea? Otravă?

Medic: Analgezice și Cefalosporină!

Matilda: *(se ridică)* Vă rog să fiți amabil să-mi luați și mie tensiunea simt că amețesc, mi se împăinjenesc ochii, am o greutate în stomac, cred că am fost otrăvită cu o otravă extrem de puternică! Ah, simt că mă pierd! *(se clatină)*

Medic: *(o sprijină și după o consultare rapid a pulsului o așează lângă ceilalți doi pe canapea)* Vă rog, să nu vorbiți! *(tensiometru, fiole sparte, seringă umplută cu conținutul unor fiole, Matilda e întoarsă cu spatele, ridicare de fustă, chilot tras brutal).*

Matilda: Fiți amabil, neapărat în fesa dreaptă!...*(medicul se conformează, bătaie scurtă cu palma urmată de înfigerea seringii. În timp ce îi este injectat serul)* Minunat, încântător, aveți o mână de aur...*(medicul o reîntoarce și o așează pe canapea lângă Alfred,)* Nu vă supărați, ce a fost în fiolele alea?

Medic: Analgezice, Cefalosporină!

Matilda: Ați reținut că am fost otrăvită ieri...

Medic: Dacă ar fi fost otrăvită, azi erați la „Pătrunjelul”

Matilda: *(răsucindu-se)* Interesant. Ce-i acolo?

Medic: Un local pentru cei care pleacă în ultima excursie!

Alfred: Îmi e rău! Am să am mor și n-am terminat articolul despre plagiat!

Medic: V-am rugat să nu vorbiți! Nu mai are puls și lui îi arde de un articol despre plagiat. Lăsați-l dracului de articol.*(Începe resuscitarea lui Alfred)*

Sofica: Nu-l loviți, vă rog, nu-l loviți! Îl doare! E foarte motivat. E un caz de clasic de mania grandorii. Crede că dacă nu scrie el articolul despre plagiat vine sfârșitul lumii!

Medic: *(dezolat, apăsând în regiunea inimii lui Alfred)* S-ar putea să nu mai fie cazul să-l mai scrie!

Matilda: Adică acesta e diagnosticul final d-le doctor?

Medic: Da, s-ar putea să nu-și mai revină!

Matilda și Sofica: *(încep să plângă)* Dumnezeu, nu se poate! E inuman! Alfred, nu ne părăsi, dragul nostru, înțelege că avem nevoie de tine. Cine va mai scrie articolul despre plagiat *(desperate)* Faceți-i „Buș a Buș!”

Medic: *(continuând resuscitarea)* Buș a Buș se face doar la înecați *(contină resuscitarea)*... Nu mai plângeți, uita-ți-vă că-și revine. Miraculos!

Alfred: Ce se-ntâmplă, unde sunt?

Medic: Între cele două! N-ați scăpat!*(îl așează în scaunul cu roți)*

Alfred: Vă rog din suflet, salvați-mă, am atâtea lucruri de rezolvat de care acum nu-mi mai amintesc. Ceva urgent, presant. Amintiți-mi...

Sofica: Îți spun eu, un nenorocit de articol!...

Medic: Oh, bătrânii ăștia trecuți de 70 de ani care nu vor să moară!

Matilda: Da, domnule, ne împotrivim cu îndârjire

Sofica: Dracu știe pentru ce mai vrem să trăim...Ați pus în cocktail și drăcia aia de cefalopodă pentru el?

Medic: Cefalosporină! Nu mai am! Nu ne dau suficiente, dacă nu dăm șpagă...*(după ce îl mângăie tandru)* Bărbatul căreia dintre d-voastră este?

Matilda: Al nici uneia! Suntem două celibatate care-l disputăm pe domnul.

Medic: Și domnul?

Matilda: Pendulează!

Sofica: Știți vorba; între două, știți vorba

Medic: Știu, nu-l plouă! Cunosc! *(iese cu Alfred)*

Sofica: Ne-a părăsit! Ce situație, ce situație! Ai observat că lui i-au făcut injecțiile în braț iar nouă în fesă. Te întreb, de ce ? Nu ți se pare suspect?

Matilda: Nu mi-am dat seama. Te rog, lămurește-mă!

Sofica: De pervers! A vrut să ne vadă fundurile. Sigur că l-au excitat....

Matilda: Crezi așa ceva? Adică e posibil, după ce ți-am văzut fundul

Sofica: Nici al d-tale nu-i mai prejos!

Matilda: Eu am altă părere. Medicul ăsta e dubios. N-ai observat cum îl pipăia pe fund când i-a făcut injecția d-lui Alfred?

Sofica: I-a făcut injecția în braț!

Matilda: I-a făcut injecția în fund!

Sofica: În braț!

Matilda: În fund! Dar n-are rost să ne contrazicem!

Sofica: Chiar așa. În altă ordine de idei, nu știu dacă ai știut, că soțul meu, care a decedat, avea un ochi de sticlă?

Matilda: Adică de fapt te privea doar cu un singur ochi! Ia să văd, cum îi apăreai (*își acoperă cu mâna un ochi. Deodată țipă.*) Ah, te vedea monstruos !

Sofica: Termină cu tâmpeniile! Cum îți spuneam, soțul meu deși mă iubea era totuși, cum să-ți spun ca să înțelegi?

Matilda: Era un om cu un singur ochi! Soțul meu, fie-i memoria ușoară, însă avea amândoi ochii, adică cu alte cuvinte, era ambidextru!

Sofica: Cred că ați vrut să spuneți biocular!

Matilda: Tot ce e posibil, nu e cazul să facem acum semantică! Acum vă propun să fim țepene, draga mea, trebuie să avem grijă de Alfred!

Sofica: Grijă de el, o să am eu. D-ta, nu te supăra, ești o intrusă!

Matilda: Dar dacă acolo, la spital, ți se-ntâmplă, Doamne ferește, ceva? Am auzit că ai atâtea afecțiuni, eu te-ași putea schimba!

Sofica: (*deodată cerșind afecțiuni*) Dacă ai știi ce bolnavă sunt, cum mă dor toate, mâțele, carnea, brațele, pulpele, cu toate că fac regulat gimnastică și sunt în tratamentul unui medic iridolog.

Matilda: Iridolog? Nu cumva vreți să spuneți ideolog?

Sofica: Am pronunța corect! Eu am fost câțiva ani crainică la radio...

Matilda: În altă ordine de idei, iartă-mă că te-am întrerupt, te rog din suflet fi o clipă sinceră cu mine. Chiar ai vrut să mă otrăvești, cum ai declarat?

Sofica: Indubitabil! Te uram atât de mult că vream să te văd, Dumnezeu să mă ierte, moartă! Am avut noroc, și eu și d-ta, că n-am avut cianură și am folosit o falsă șoricioaică, care s-a dovedit a fi Aqua chioris!

Matilda: Deci dragostea pentru Alfred te-a orbit, ți-a luat mințile. Te admir. Eu n-aș fi fost în stare de așa ceva, deși, și eu îl prețuiesc pe Alfred nelimitat. Ce bine că ești sinceră cu mine. Știind că scrieți teatru, vreau să vă întreb ce părere aveți de teatrul cruzimii?

Sofica: *(după o pauză)* Așa odoronc tronc pot să-ți spun, pe scurt, că teatrul cruzimii mă-ngrozește! Artaud e un nebun bezmetic! Și vag homosexual! Eu visez la un teatru non aristotelic care să iasă din tiparele vechiului teatru defunct realist socialist, un teatru conceptualist. Am scris o piesă manifest cu acest subiect care se intitulează „Madam Flaubert sunt eu!”

Matilda: Fascinant! Înainte de a pleca din țară prin anii '50, eu am fost extaziată de o piesă care s-a numit „Prostii sub clar de lună”...

Sofica: Vreți să spuneți „Proști sub clar de lună!”

Matilda: S-ar putea, nu te contrazic, dar am impresia că momentul demarării noastre spre spital a sosit.

Medic: *(apare cu scaunul cu roți se oprește în fața tabloului)* Cine e la rând?

Matilda: Cedez locul persoanelor mai în vârstă...

Sofica: Nu te lași, tot a dracului ești! *(medicului care o ajută să se așeze pe scaunul cu roți,)* Tabloul la care vă uitați e o amintire de familie. Vă interesează?

Medic: S-ar putea. Sunt colecționar. Am o colecție modestă făcută de-a lungul anilor cu ajutorul benevol al bolnavilor.

Matilda: Adică cum?

Medic: Simplu! Bolnavul era singur și pe moarte Eu aveam grijă de el, și el îmi dona mie un tablou!

Matilda: Înainte de a muri sau după?

Medic: N-avea importanță decesul. Tabloul îl luam înainte!

Sofica: Și ajutând azi un bolnav să moară, mâine un muribund să supraviețuiască câteva zile, v-ați făcut cu o colecție babană

Medic: Exact! Ați intuit perfect!

Matilda: Nu e nevoie să reveniți cu scaunul. Am să mă sprijin de d-voastră (în timp ce iese) Realizez, că mi-am uitat geanta cu buletinul! (medicul împingând scaunul cu Sofica și sprijinind-o pe Matilda iese, în timp ce vorbește)

Medic: Am să revin să le iau după ce vă depun în ambulanță...

(În apartament de pe o etajeră cade cu zgomot înfundat, o carte și se aude clar pendula care bate ora pe care o va voi regizorul spectacolului! Medicul se reîntoarce rapid)

Medic: Unde o fi geanta și haina în care a zis că e buletinul? A uite-le (ridică volumul care a căzut și-i citește titlul) „Drama femeii cu barbă sau legea timidității universale”, ce tâmpenie! Ți se umple fundul de gânduri ce cărți pot apărea! Când să mai citesc, dacă sunt într-o continuă cursă contra cronometru?. Și mai suntem acuzați de șpăgari și se fac și filme pe socoteala noastră, ca mizeria aia de Domn Lăzărescu!(îi atrage atenția tabloul) Tabloul ăsta mă atrage ca un magnet și aș vrea să-l am în colecția mea. (cu o lupă în mână și cu un coup papie în cealaltă, găsite pe masă, se suie pe un scaun ca să privească tabloul mai aproape încercând să zgârâie cu coup papier-ul un colț al tabloului) sub pictura asta cred e o alta!

Strigăte de afară: Tănase, ce faci, nu vii? Ai adormit?

Medic: (vrea să coboară, dar alunecă, se dezechilibrează și se prăbușește cu zgomot) Au, au, morții mă-ti de tablou nenorocit! Vin, aveți dracului, răbdare, Doamne, ce viață de sclav pot să am! (iese, șchiopătând, trântind ușa.)...

(Se aude un claxon și motorul ambulanței demarând... Înăuntru e liniște și se aude nelipsita pendulă, prezentă în toate casele care se respectă, bătând ora...pe care o s-o vrea regizorul! Dinspre ușa de la intrare se aude o cheie introdusă în broască după care ușa se deschide urmată de bufniturile unor geamantane trântite pe holul de la intrare. În acel moment începe

să sune telefonul, continuu, până când în final va apare o doamnă suplă, cu o eleganță simplă, sportivă, care ridicând receptorul spune „Alo! Alo!...(Dar se aude un declic)

Păcat, a închis. Probabil, o să revină! (spune persoana nou intrată punând receptorul în furcă, după care își aruncă pantofii din picioare și se prăbușește într-un fotoliu. Dar după câteva clipe scoate din geamantanul uriaș cu care a venit un calup de țigări și o sticlă de whisky. Rupe în două calupul, desface un pachet îl desfoliază scoțând o țigară superlong. Toarnă din sticla de Whiski într-un pahar găsit la întâmplare, își aprinde o țigara cu propria-i brichetă, după ce în prealabil soarbe o înghițitură de whisky. Mai scoate o agendă, o consultă și formează la telefonul din apropiere un număr):

- Alo, Miron, sunt Vanda! Telefonez din București! Acum am sosit de la aeroport! Dar am o surpriză: mama nu-i acasă! Știi ceva? Cum? Ei, lasă-mă-n pace! Cum așa, doar ieri am vorbit cu ea? Ți-a telefonat de la spital, s-a internat? La ce spital? N-a apucat să-ți spună. O, doamne, ce coșmar! Dar Alfred, domnul cu care coabita, știi cumva numărul lui de telefon? Cum? Și el s-a internat? Formidabil! Ascultă, eu am venit pentru o afacere. Stau o jumătate de oră și plec neapărat la o întrunire! Dacă te mai sună, află la ce spital s-a internat! Da, sunt parțial restabilită și, ca femeie singură mă pregătesc să ies pe piață, ca să folosesc o expresie de telenovele. Pa, mai vorbim, și sigur o să ne vedem (sonerie violentă la intrare. Vanda deschide ușa).

Vanda: Oricine ați fi, intrați, (reintră în cameră urmată de un bărbat necunoscut care trage după el un mare geamantan cu roți)

Necunoscut: (un bărbat matur, cu un aer enigmatic. Vorbește rar ascunzând o timiditate funciară. Acum pare derutat) Iertați-mă, îmi cer mii de scuze, nu cumva să fi nimerit în altă parte?(se caută prin buzunare, se dă înapoi și se împiedică de geamantanul cu care a venit și cade pe spate)

Vanda: (râde) Ah, iertați-mă, lăsați-mă să vă ajut! (el îi respinge ajutorul. Ea, se împiedică în geamantanele din hol și cade peste el.) Mii de scuze, îmi pare nespus de rău, am impresia că v-am zgâriat. Vă curge sânge din nas!

Necunoscut: (pipăindu-se) Nu cred. Ah, da! Așa e! Dar n-are importanță!

Vanda: Ba da, v-am lovit, vă curge sânge din nas...*(încearcă să se ajute unul pe altul, dar alunecă amândoi și se prăbușesc peste geamantane)* Doamne, ce carambol. Ne-am prăbușit amândoi!

Necunoscut: Ca cele două turnuri gemene! *(cu greutate amândoi se ridică)* Mii de scuze, că am dat buzna declanșând adevărată o ciocăneală! Eu sunt...

Vanda: Oricine ați fi, vă rog să vă întindeți pe canapea! Trebuie să oprim hemoragia! Vai de mine, v-ați rupt pantalonul și v-ați zgâriat la genunchi! *(se pipăie la cap)* Doamne, și eu cred că m-am lovit zdravăn la cap!

Necunoscut: Eu sunt, dați-mi voie!

Vanda: V-am rugat nu vorbiți! *(scoate din poșetă șervețele și i le îndeasă pe rând în nas. El mormăie nemulțumit).* Ne lămurim mai târziu!

Necunoscut: *(căutându-se prin buzunare, cu șervețelele făcute sul în nări, a găsit o hârtie pe care o consultă)* Cred că am nimerit bine! Scuze că am venit neanunțat, fără nici un telefon în prealabil. Vin direct de la aeroport!

Vanda: Fiți liniștit! Și eu am venit de la aeroport, acum câteva minute.

Necunoscut: Eu vin de la Chicago!

Vanda: Și eu de la New-York! Bănuiesc cine ați putea fi!

Necunoscut: Eu am certitudinea că sunteți Vanda! Fiica d-nei Sofica!

Vanda: Iar d-voastră cu siguranță sunteți Armand, fiul d-lui Alfred!

(își strâng mâinile, după care se îmbrățișează frenetic, deconspirând că până acum au jucat o mică comedie)

Armand: Ce situație! Se poate spune că e o întâlnire de gradul trei!

Vanda: Sau mai curând o aterizare forțată!

Armand: Iubită doamnă, demult vroiam să vă cunosc! Știu atâtea lucruri despre cariera d-voastră extraordinară din Statele Unite, din povestirile bătrânului meu tată, că sunt pur și simplu copleșit, dar acum, cunoscându-vă personal vă declar că nu pot să-mi abțin admirația față de fermecătoarea d-voastră persoană, de care sunt îndrăgostit mort copt!

Vanda: Încetați, vă rog! Se vede că sunteți contaminat de vechea galanteria românească! Vă informez că am venit în România pentru câteva zile pentru niște contracte și mai ales pentru a mă întâlni cu scumpul meu iubit care, care, ca un nesimțit, a pierdut avionul, aruncându-mă într-o disperare nebună, ca atunci când eram adolescentă! (*iarăși îmbrățișare frenetică*)

Armand: Dar eu, dar eu, când am văzut avionul decolând, și eu nu eram în el, am crezut că moare ceva în mine și pentru câteva clipe am avut impresia că înnebunesc de-a binelea! Draga mea, iubita mea, frumoasa mea zână din povești pe care Dumnezeu mi te-a scos în cale ca pe o minune! (*o strânge-n brațe pătimaș și o pipăie pe tot corpul*)

Vanda: Am să te rog să fii amabil, să slăbești o clipă strânsoarea, că mă sufoc. Poți să folosești cuvinte potrivite, nu e necesar, doar acțiuni fizice!

Armand: Mii de scuze, dar focul ce arde în mine este, jur, devastator!

Vanda: Am mai auzit asemenea declarații în telenovele. Fii mai personal (*îmbrățișare frenetică, replica se spune printre sărutări găfâite*) Doamne ce clipe am trăit în avion, când mi se părea că dacă nu te întâlnesc, am să mor!

Armand: (*exaltat*) Dar eu? Doamne, cât am suferit la gândul că te-am pierdut, iubita mea, frumoasa mea zână din povești pe care d-zeu mi te-a scos în cale tocmai când vroiam să-mi iau zilele (*iar îmbrățișare frenetică*)

Vanda: Te-am rugat să nu mai pomenești acest subiect, știi că sunt sensibilă la problema asta, știi doar ce mi s-a întâmplat!

Armand: Ai dreptate, sunt un prost! Bucuria de a te întâlni, de a te iubii este atât de mare, atât de imensă încât mă comport ca un netot, ca un elev și nu-mi găsesc cuvintele. Lasă-mă să te privesc, ești atâta de frumoasă!

Vanda: (*fredonând*) „Și atât de dragă îți sunt”, cunosc romanța, schimbă placa. Nu uita că am vârsta pe care o am!

Armand: Cum să te conving că te iubesc, că sunt copleșit de sentimentul acesta, care a năvălit peste mine, de care credeam că nu mai sunt în stare?...

Vanda: *(cu delicatețe, îi astupă cu una din palme gura)* Știu dragul meu, nu-mi explica, pentru că și eu sunt invadată de același sentiment misterios!

Armand: O Doamne, ce fericire, nu merit!

Vanda: ...*(reluând)* Același sentiment misterios de a regăsi ceva din tinerețea mea atât de romantică. Și cu toate împotririle mele, de femeie matură, totuși am o vârstă...

Armand: Ce vârstă? Arăți fantastic?

Vanda: Nu știu cum să numesc ceea ce se întâmplă cu mine!

Armand: Îți jur că este iubire!

Vanda: Nu sunt convinsă, deși este un sentiment care mi-a invadat inima, trupul viscerele, transformându-mă într-o altă femeie pe care n-o cunosc, care mă înfricoșează. Vanda pe care o cunosc a dispărut și a apărut o altă Vanda...

Armand: Mai frumoasă, divină!

Vanda: Mai hulpavă, grăbită să înfulece ultimele firimituri pe care viața îi le mai oferă!

Armand: Scumpa mea, să ne iubim cât suntem încă tineri!

Vanda: Nu mai suntem tineri Armand, lasă caterinca! Amândoi ne-am aruncat într-o aventură de care îmi e teamă, că ar putea sfârși prost, cu efecte devastatoare pentru amândoi!

Armand:*(exaltat)* Vanda, jur pe ce am mai scump în clipa de față, jur pe viața mea, jur pe viața ta, care e mai valoroasă decât a mea, că ești pentru mine tot ce reprezintă lumea, că ești tot ce mai vreau de la viață!

Vanda: *(iarăși îi curmă șirul vorbelor acoperindu-i cu delicatețe gura)* Nu jura Armand, îmi este frică de jurăminte care se spun și se duc cu aceeași viteză cu care au fost rostite! *(Armand bolborosește sub mână ei)* Te-am rugat să ai răbdare cu mine...*(Se aude totuși sub mână ei întrebarea bolborosită a lui Armand)*

Armand: De ce, de ce?...

Vanda: Pentru că mi-e teamă. Un sentiment de frică m-a cuprins când mintea mi-a fost cuprinsă de fericirea pe care mi-ai dat-o...

Armand: (*frenetic*) Deci mă iubești, mă iubești?

Vanda: Da, scumpule, da, dragostea mea!

Armand: (*În genunchi, îmbrățișându-i picioarele*) Jur pe ce am mai sfânt că dacă aş muri în momentul de față n-aş regreta!

Vanda: Și cu mine se întâmplă la fel dragul meu! Capul îmi vâjâie, ochii mi se împăinjenesc, pielea mi se zbârlește, uite cum arată, (*îi arată*) sunt tot timpul fierbinte și nu am decât un singur gând: să fiu în brațele tale! Dar... (*îmbrățișare frenetică*) O clipă, lasă-mă să respir! Mă, mă sperie fericirea!

Armand: Draga mea, te las, dar de ce te sperie fericirea? Doar am hotărât ceva, nu? Am hotărât cu bună știință, amândoi, să ne căsătorim, nu?

Vanda: Da, așa am hotărât, dar mi-e teamă că ne grăbim!

Armand: (*o ia în brațe și se rotește cu ea*) Nu ne grăbim, ne iubim, ne iubim, ne căsătorim, aferim, e sublim, ne căsătorim!

Vanda: (*tipă excitată*) Lasă-mă, lasă-mă, nu fi nebun, amețesc!

(*ușa se deschide și apar Sofica, Alfred și Matilda. Țipete de surpriză din toate părțile*)

Sofica: (*tipăt*) Vandaaaaa!

Vanda: Mamăăă!

Armand: Tatăăă!

Alfred: Armand, băiatule!

Matilda: D-le Armand, d-ră Vanda! Cât mă bucur! Omagiile mele! Nu mă cunoașteți, dar o să aflați despre mine!

Sofica: (*către Matilda*) Ne lași! Copila mea, când ai sosit? Ai găsit cheia sub preșul de la ușă? Ce fată deșteaptă! Ce frumoasă ești, mamă! Cât stai?

Alfred: Ce surpriză! Nu m-ai anunțat! Ești al dracului de secretos!

Armand: O să-ți povestesc, bătrâne!

Vanda: Alfred, ce bucurie să te întâlnesc! Mamă, o să ne lămurim mai târziu. Stau câteva zile (*îmbrățișări, sărutări. Matilda se duce de la un grup la altul*)

Sofica: (*Matildei*) Nu observi că ești în plus? Dispari! (*către Vanda*) Ce întâlnire neașteptată! Știi a fost ceva de beleaua lumii. Ni s-a făcut rău la toți trei și pe

toți trei ne-au internat!

Vanda: Dar cum de v-au dat drumul?

Sofica: Printr-o minune, de la cel de sus, altfel nu pot spune! Ne-am restabilit toți trei! Deodată n-am mai avut nimic! Nici tensiune, nici dureri, nici sufocați și în concluzie ne-au declarat simulanți și ne-au trimis pachet acasă pe toți trei. Cu noi era și d-na Matilda, vecina!

Alfred: Dar unde e?

Sofica: Apare ea. Nu scăpăm de ea. Ea e ca o râie

Alfred: Sofica, ciocul mic! Nu ascultați ce spune, e o vecină extrem de interesantă. Ne-au dat drumul din lipsă de paturi. E criză! Cunoașteți! Și la voi e criză. Vom primi tratament acasă, ambulatoriu!

Vanda: Ai dreptate, oriunde te duci e criză. Vă anunț că și în Groenlanda a ajuns criza: nu mai e gheață! Se spune că s-a topit calota!

Sofica: Cu toată criză, eu am să vă devoalez ceva extraordinar!

Alfred: Scumpa mea, ciocul mic!

Sofica: Nici o scumpă, nici un cioc! Noi, aici, am format, ad-hoc, celebrul triumphi conjugal. Eu soția, Alfred cocoșul, d-na care a dispărut, amanta!

Vanda: Mamă, nu se poate, mă sperii! Ai un haz extraordinar. E adevărat ce spune, Alfred?

Alfred: Îți cunoști mama, știi ce-i poate pielea, bate câmpii, fantazează!

Vanda: Ce spui, Armand, de chestia asta?

Armand: Sunt pur și simplu înmărmurit! E veselă viața în România dacă la vârsta lor le arde de dragoste. Chiar vă iubiți în trei? Eu cred că glumiți!

Matilda: *(a revenit cu o sticlă de șampanie și o tavă cu pahare pe care le pune pe o masă, după care destupă sticla în aplauzele tuturor, după care umple paharele)*

Toți: Șampanieeee!...*(se ciocnesc paharele)*

Alfred: Dragi mei, meine damen, und Herren, Lady and Gentelmens, Tavoriști, dați-mi voie să vă prezint pe vecina noastră, distinsa ambasadoare Matilda Hodoș care ne-a făcut onoarea să ne acorde prietenia ei!

Matilda (*în mijlocul grupului, face câteva reverențe elegante murmurând:* Merci, Danke schon, Thank you, Grația, Muchos Gracias, Burunmabumba...

Armand: (*Aplauze*) Încântat, dar ce înseamnă Burunmabumba?

Matilda: Mulțumesc în limba papuașilor zuluși.

Toți: Burunmabumba! (*râsete, veselie, aplauze*)

Vanda: Dar ce vecină interesantă aveți!

Armand: Omagiile mele d-nă ambasador!

Sofica: D-na e ambasador cum sunt eu Papa de la Roma!

Alfred: Sofica, te conjur, ciocul mic. Ne ciondănim altădată

Armand, Vanda: (*veselie*) Altădată, altădată o s-o facem și mai lată..

Toți (*în cor*) O s-o facem și mai latăăăă! (*se răspândesc prin încăpere*)

Sofica: Vai, șampania asta m-a amețit!

Vanda: Vai, pe mine m-a turtit

Armand: În acest moment de concordie, când inima tresaltă de preaplinul bucuriei, dați-mi voie să vă fac și eu un anunț important!

Vanda: Armand, nu, te implor!

Armand: (*amețit*) Ba da draga mea, lasă-mă să fiu fericit! Eu și d-ra Vanda, aici de față, vă anunțăm că ne vom uni destinele, adică ne vom căsători, zilele astea, aici, în România!

Sofica: Mamă, m-ai lăsat mască!

Matilda: (*entuziastă*) Felicitări, vă urez noroc și fericire, să vă iubiți, să vă înmulțiți și să prosperați. Vă invidiez! Ah, ce potrivire, ce potrivire!

Alfred: (*după o pauză*) Stai puțin să mă dezmeticesc! Să nu-mi spuneți că va-ți cunoscut acum și că tot acum v-ați hotărât să vă căsătoriți? Când ați pus ochii unul cu altul, prima oară?

Armand: Ne-am văzut prima dată acum o lună, la un colocviu!

Vanda: În Texas. Un coup de foudre fantastic, mamă!

Armand: (*entuziast*) Tată, a fost ceva fulgerător!

Sofica: Vai, mamă ce nebunie! Cum de nu mi-ai spus nimic !

Matilda: Ce romantic! M-ați emoționat adânc...

Sofica: Taci dracului din gură, nu te mai amesteca!

Alfred: (*agit*) Am înțeles, v-ați cunoscut, v-ați iubit și nemaiputând trăi unul fără altul ați hotărât să vă puneți pirostriile! Așa este?

Armand: Da tată, simt că reasc, o iubesc și vreau să fie soția mea!

Alfred: Deci cu alte cuvinte, te-nsori?!

Armand: Da,, mă însor, înțelege că mă-nsor!

Alfred: Înțeleg că nu sunt tâmpit, știu ce-nseamnă! Și eu am fost însurat. Așa ai apărut tu pe lume. Dar cu cealaltă soție din America ce faci?

Armand: (*descumpănit*) Ea e acolo, noi suntem aici! O să divorțez!

Alfred. Aha, divorțezi! Când?

Vanda: (*trăsnită*) Armand, ești însurat?

Armand: Draga mea, omisesem să-ți spun!

Vanda: (*lovită*) Omiseși să-mi spui?

Armand: Programasem să-ți spun după ce ne căsătoream

Vanda: Programase-și să-mi spui după căsătorie...

Armand: Da! Ce mai conta, iubita mea!

Vanda: Ai dreptate! Iubita ta s-ar fi măritat cu un bigam. Ce mai conta!

Armand: Bigam! Bigam! E, acolo, un cuvânt, de speriat copiii!

Vanda: Ai cumva cunoștință, cumva, că lucrul acesta e interzis de lege?

Armand: De anumite legi, dar noi venim dintr-o țară liberă, noi doi suntem oameni liberi, deasupra acestor legi idioate și meschine!

Vanda: Uite, la asta nu m-am gândit. Mulțumesc că mi-ai deschis ochii!

Alfred: Aha! Sunteți deasupra legilor. Bravo, dar i-ai adus la cunoștință d-rei Vanda că ai și doi copii?

Sofica: Na beleaua! Doamne iartă-mă!

Vanda: Și asta ai omis să-mi spui Armand? Ești fenomenal! (*plângând*) Te rog să piei din ochii mei! (*pradă unei crize de nervi*) Nu mai vreau să te văd. Nu mai vreau

să-ți văd mutra mincinoasă! Mamă, alungă-l de aici, alungă-l! Simt cum mi se face rău, nu mai am aer (*către Armand care a vrut să se apropie de ea*) Nu cumva să te apropii de mine că nu știu ce-ți fac (*Armand nu ține seamă de avertisment și vrea s-o îmbrățișeze. Vanda, îl lovește între picioare. El se îndoaie de mijloc și se prăbușește gemând.*)

Armand: (*șipăt dureros*) Vandaaaa, ce mi-ai făcut? M-ai lovit în...testicole? Au, au... (*se svârcolește*)

Vanda: (*strigăt*) Nu cumva să mai îndrăznești să te atingi de mine vreodată!

Alfred: Nebuno, mi-ai omorât băiatul!

Vanda: (*strigă*) Mamă, alungă-i! Îi urăsc!

Sofica: (*cu furie*) Plecați amândoi din casa mea! Mi-ați înnebunit fata! Fata mea, scumpa mea fată! Of, Doamne, Dumnezeu, cum de am căzut amândouă în mrejele unor escroci sentimentali?

Alfred: (*strigă*) Sofica, măsoară-ți cuvintele

Sofica: (*furioasă*) Să nu cumva să îndrăznești să strigi la mine că te fac praf, animalule! Pentru fata mea fac moarte de om! (*calină*) Da, draga mea, a scumpa mea! Vino la pieptul meu

Vanda: Mamă, cu ce-am greșit? M-am îndrăgostit de el. Am crezut că mi l-a trimis Dumnezeu. Cu ce sunt vinovată, nenorocita de mine? Nu vreau în ruptul capului să răpesc bărbatul unei alte femei. Nu vreau să-i las pe copii lui fără tată! Decât să fac așa ceva prefer să mor!

Sofica: Dragă mea, scumpa mea, cum ai putut să cazi într-o capcană de asta? În brațele unui brigand!

Matilda: Bigam, draga mea. E tot cu B, dar e o deosebire!

Sofica: Pentru mine e tot una! Un vânător de fuste! (*marțială*) Ascultă, renunță la el! Nici Dumnezeu din cer nu te poate obliga să trăiești cu un sperjur!

Vanda: (*șipă cu lacrimi*) Nu pot mamă, îl iubesc!

Sofica: Dă-l dracului mamă de bocciu, de nasol, de pocit!

Alfred: Sofica, nu-mi insulta băiatul!

Sofica: De namilă, de matahală! Ascultă, nu mai ești la vârsta și în situația de a face compromisuri. Eu, în locul tău, ia-și da un picior drept undeva...

Vanda: I-am dat, n-ai văzut? D-ta însă ai 80 de ani și eu am doar 50 și vreau un bărbat, înțelegi?

Sofica: Ai să găsești în America! Sunt zeci, sute de bărbați, care să te vrea. Ești frumoasă, deșteaptă și ai o situație de invidiat, ai curaj, încearcă.

Vanda: Am încercat, dar acolo mai toți sunt homosexuali! Te rog, nu mai vreau să-i văd pe amândoi, aici. Auzi, ce nume imposibile pot să aibă: Armand și Alfred! Mi se face greață numai când le aud! Parcă am fost oarbă și surdă! Ascultă, ori îi dai afară, ori nu mai știu ce fac, devin iresponsabilă, urlu, lovesc, sparg! Au, ce se-ntâmplă cu mine? Cred că, au, au, văd negru...îmi e rău, apă, apă...mamă ajută-mă...*(leșină)*

Sofica: *(strigă)* Nu, nu, iubita mea, nu-ți pierde curajul, nu leșina! *(o târăște și o așează canapea. Către Matilda)* Ce stai de lemn tănase, cheamă salvarea, nu vezi ce nenorocire se-ntâmplă! Ah, ce pacoste pe capul oamenilor! De n-ar exista în viață oamenilor, iubirea, ce simplu ar fi totul!

Matilda: *(Care între timp telefonează la Salvare)* Trezește-o. Dă-i palme...

Sofica: Mai bine îți dau ție un picior drept undeva...

Matilda:*(agitată)* Alo, salvarea, alo, salvarea! Răspundeți fir-ați ai dracului de mameluci, de jigodii!!!

Armand: *(În patru labe se duce spre Vanda, dar Sofica îl rostogolește)*

Sofica: Las-o în pace, nenorocitul, nu vezi în ce stare ai adus-o!

Vanda: *(se trezește. Ca prin vis)* Lasă-l mamă, mi-a făcut atât de bine dragostea lui. E atât de cald, de pasionat! Ajută-mă, te rog, să merg la baie...*(Sofica o ajută să ajungă la baie)*

Armand: *(Își schimbă direcția de atac)* Tată înțelege că nu mai pot trăi fără ea! O iubesc. Dacă n-o să mă mai vrea, am să mă omor!

Alfred: Zevzecule, gândește-te la copii, la soția legitimă! Ai înnebunit?

Armand: (*izbucnește*) Da, am înnebunit! Nu mai sunt om, nu te mai văd, nu mai văd pe nimeni, nu am pe retină decât chipul ei (*urlă*) Cred că am orbit! Mai am puțin și mă prăbușesc și mental și fizic. De ce trebuia să-i spui că sunt însurat? De ce, de ce? Ce ți-a folosit? Uite ce ai generat! Îmi vine acum să te strâng de gât (*se repede la el și-l scutură, strângându-l în același timp de gât*) Bătrân comunist nebun și sclerozat!

Alfred: (*sufocat, se zbate*) Nu mă strânge! Au, mă sufoci! Sofica, unde ești, salvează-mă! E nebun! Fă ceva! Dragostea l-a smintit, i-a luat mințile!

Armand: (*continuând să-l strângă de gât, în timp ce Alfred se zbate*) Înainte de a o întâlnii pe ea am vrut să mă omor constatând că nu sunt decât un ratat care nu mi mai îmi găseam rostul în viață: Da, ce știi tu? Nevasta mă complexa, copii își băteau joc de mine, dar ea, minunea asta de femeie mi-a redat pofta de viață, m-a făcut să re trăiesc. Ah, dacă nu te-ai fi amestecat! Dacă n-ai fi intervenit cu tâmpeniile tale, cu legea și alte prostii cu care mi-ai chinuit copilăria! De ce și pentru ce? (*îl strânge de gât*)

Alfred: (*sufocat*) Soficaaaa, mă omoară!

Sofica: (*apare și rapid ia o urnă de pe dulap și-l lovește cu ea în cap pe Armand care se prăbușește*).

Alfred: (*revenindu-și, respiră cu greu, se pipăie, după care constatând că Armand e leșinat, țipă*) Soficaaaa, ce ai făcut? L-ai omorât, nebuno! Matilda cheamă repede salvarea! Au, au, mă înăbuș, nu mai pot să respir, acum chiar nu mai am aer, mă sufoc! (*umblă bălăbănindu-se prin cameră, Sofica vrea să se ducă la Armand, Alfred se interpune, se luptă cu ea*) Lasă-l în pace criminalo! Doamne, cu ce am greșit să mă pedepsești în halul acesta: să mă omoare fiul meu! Armand fiule, trezește-te... (*îi dă palme, îi zgâlțâie*)

Armand (*se trezește*) Ce mai vrei de la mine, bolșevicule? Lasă-mă-n plata domnului! (*îl împinge brutal și se duce clătinându-se spre baie*)

Sofica: Nu te duce la baie. E fiica mea acolo!

Armand: Dă-te la o parte, vrei să fac pe mine?

Matilda: Ce arvună? Ești nebună! Nu pleci de aici până nu dai bani înapoi de țigări, care erau cartoane!

Smaranda: Haoleu, ești beată, ce cartoane, ce bani? *(sonerie la intrare)*

Alfred: Deschideți odată că trebuie să fie Salvarea!

Smaranda: Ho, că deschid io! *(Smaranda deschide ușa).*

Medic: *(cu un scaun cu roți)* Scuze de întârziere, aglomerație mare în trafic! Acum pe cine mai internez? *(o vede pe Smaranda în ușă care n-a apucat să iasă și se repede la ea)* Nenorocito, de când te urmăresc! Acum am pus laba pe tine, nu-mi mai scapi. Tu le-ai vândut bolnavilor calupuri cu cartoane în loc de țigări care au ajuns la mine. Am o debara întreagă cu cartoane în loc de țigări, *(Începe s-o alerge prin cameră. Ea se duce în spatele canapelei)*

Smaranda: Și mata m-ai înșelat pă mine, când ai trimis niște musări să mi le revândă! Să te trăsnească ăl dă sus, să-ți pice mâna aia cu care înțepi oamenii...*(după ce au ocolit de câteva ori canapeaua medicul a prins-o)* Nu pune mâna pă mine că țiip, zbier, mușc dă beregată...*(îl mușcă, îl zgârâie)*

Medic: Au, m-ai mușcat, m-ai zgâriat, nenorocit-o, te omor...*(Smaranda scapă și se refugiază în pat lângă Alfred. Medicul își șterge sângele de pe gât)*

Smaranda: Apără-mă moșule dă belitul ăsta dă doctor...*(își ridică fustele și-l încalecă pe Alfred)* și dă nebunele astea dă concubine ale matala, că am să-ți fac ce bucurii oi vrea mata. *(încearcă să-i deschidă cureaua de la pantaloni)*

Sofica: Dă-te jos de pe el, nerușinato! *(o apucă de un umăr))*

Matilda: Scoală de pe el jigodie!

Medic: *(se urcă-n pat și o apucă pe Smaranda de păr.)* Te-am prins! Acum ești în mâinile mele, afurisito. Pușcăria te mănâncă: ultraj fizic față de martori!

Smaranda: *(scoate de la piept o agrafă cu un ac mare și-l înțeapă pe medic, în mână, care îi dă drumul, țiipând)* Ho, nenorociților care ați tăbărât pe o amărâtă ca mine! *(către medic)* Ho, nu mai urla că nu te-am omorât! Ho, că plec ca din pușcă din casa asta dă mafleri, dă maimuțoi, dă marghioli! *(sare din pat, le îmbrânțește pe Matilda și Sofica și dintr-un salt a ajuns la ușă)* Nu mai vreau să am dă a face cu niște amărâți

ca voi, niște trenchea-flenchea trei lulele, niște caiafe dă informatori ce sunteți, niște bulangii dă găozari! Mi-a zis mie mama că cu românii nu se face afaceri că te-nșală mai rău ca țiganii...*(iese în fugă din casă, trântind ușa)*

Medic: *(enervat la culme)* Morți mă-sii de nenorocită! De putoare! De, de, scroafă! Uitați ce mi-a făcut! Ce dinți, ce mușcătură, cred că mi-a făcut o rană serioasă, curge sânge șiroaie...*(respiră greu)* Mii de scuze! *(scoate un tampon de vată și-și tamponează gâtul)*

Matilda: Doamne, sunteți alb ca varul!

Medic: Cred că mi-a crescut tensiunea!

Sofica: Sunteți roșu ca racul! Și vă clătinați! Nu cumva să leșinați!

Medic: M-a enervat jigodia asta din cale afară!*(scoate tensiometrul. Îl înfășoară în jurul brațului și pompează, în timpul ce se explică)* Mă explic, să nu par nebun: bolnavii știind că sunt fumător cumpără de la ea sau de la altele, la repezeală, că vine poliția, cu jumătate de preț, calupuri în care nu sunt țigări, ci cartoane...am primit zeci de calupuri cu cartoane...*(a terminat de pompat, către Matilda)* Cât arată?

Matilda: 18 cu șase! E bine!

Sofica: *(în șoaptă)* Ești capie? E dezastru! *(timidă)* Să chemăm o salvare d-le doctor?

Medic: Asta ar mai lipsi, ca să mă fac de rahat! Un medic de salvare care trebuie el salvat! O rezolvăm. Am mai avut stări de astea! Le stăpânesc. Dați-mi un pahar cu apă. *(Sofica îi pune apă dintr-o garafă aflată pe undeva, medicul scoate din trusa sa câteva pastile și le înghite cu un pahar cu apă. Stă câteva clipe cu ochii închiși într-o stare de relaxare totală)*

Sofica: *(în șoaptă Matildei)* Eu cred că trebuie să telefonăm rapid la Salvare! *(merge la telefon, formează numărul și spune destul de încet)* Alo, alo, alo Salvarea!

Medic: *(sare deodată agil în picioare)* Ia să vedem ce se-ntâmplă aici? Oho, cunoștințe vechi! Iar m-ați chemat? Cred că vă place de mine, nebunilor. Acum, care din voi s-a deteriorat?. Pe cine trebuie să mai internez de data asta ?

Alfred: *(stins de pe canapea)* Pe mine. Cred n-o mai duc mult, sunt epuizat!

Medic: A, simpatia mea, d-l care între două nu-l plouă! Dacă v-aș spune că și eu sunt epuizat n-o să mă credeți! Ptiu, ce-a putut să mă enerveze jagardeaua asta (*îl examinează pe Alfred: Tensiune, injecții calmante, etc*) De când o urmăresc! Pe cine luăm la rând?

Sofica: Ocupați-vă, vă rog, mai întâi de fiica mea, care are o criză de nervi, e la baie...(*strigă*) Vanda, mamă, ai făcut pișu? Iertați-mă, pentru mine e tot copil! (*apare Armand urmat de Vanda. Amândoi de abia merg. Sunt așezați pe două scaune. Medicul trece pe rând de la unul la celălalt*)

Matilda: (*în șoaptă către celor doi*) Nu cumva să spuneți că veniți din străinătate că vă jupoaie. (*către medic*) Domnul a suferit o lovitură dură!

Medic: (*constatând*) O, s-a lăsat și cu lovituri între intelectuali! Minunat! (*constatând*) O, dar e serioasă, cine v-a aplicat-o? (*vată, dezinfecție, etc*)

Armand: (*Slab, stins*) Viața mi-a aplicat-o, d-le doctor, viața, mi-a dat lovitura! Viața ne dă toate loviturile! Au, mă doare!

Medic: Până vă însurați vă trece!

Armand: Si mă laudam că am capul tare (*către Vanda*)...Vanda să nu uiți că te iubesc și dacă mă alungi am să mă omor..

Vanda: Ia-ți adio de la mine, mincinosule, escrocule sentimental!

Medic (*în timp ce îl transportă afară*) Am impresia că asist la scena balconului din Romeo și Julieta. Sigur, sunteți din străinătate. Sunt colecționar. Vă propun o afacere: vând la un preț modic o brățară dacică (*iese cu Armand*)

Sofica: (*Vandei*) Bine i-ai zis nemernicului, trombonistului...

Vanda: Îl iubesc mamă, îl iubesc și nu știu ce am să mă fac!

Sofica: Nu e rău ca mascul (*Vandei, în șoaptă*) Nu cumva să le arăți pașaportul. Dacă află că ești din străinătate, o să ia și pielea de pe tine. (*către medic care a revenit*) Uitați-vă la ea ce frumoasă e. E fata mea. De abia s-a trezit din leșin!

Medic: A, lume nouă, bonjur! D-ră sau d-nă (*tensiometru*)

Vanda: În situația asta nu mai contează!

Medic: Dar nu stați deloc bine cu tensiunea! E mare de tot! (*sparge fiole, injecție în braț*)) Ce s-a întâmplat?

Vanda: Ce să se-ntâmple? O simplă decompresie din cauză că am fost mințită și manipulată...(*este așezată în scaunul cu roți*)

Medic: Doar pentru atât? Stimată d-nă sau d-ră, ce s-ar întâmpla dacă tot poporul român care e mințit și manipulat de ani de zile ar leșina? (*În timp ce o conduce afară cu căruciorul*) Sunt sigur că veniți din America! Am ochiul format la străini. Eu sunt colecționar de artă și vă propun o afacere. Vă vând la un preț modic o mică statueta de un Brâncuși necunoscut (*ies amândoi*)

Alfred: Scumpa mea Sofica, poate n-am să ajung viu la spital și vreau să-ți fac o mărturisire, până vine medicul.

Sofica: Stiu ce vrei să mărturisești: că m-ai înșelat cu Matilda

Matilda: Nu-i adevărat. Dragul meu Alfred, să știi că am să-ți păstrez o amintire veșnică

Sofica: Ești nebună, l-ai înmormântat deja?

Alfred: (*medicului care a revenit*) D-le doctor, nu știu dacă am să rezist până la spital și vreau să fac prietenei mele o mărturisire

Medic: (*care îl ascultă pe Alfred*) Lăsați mărturisirea. D-voastră, prezentați raluri acute și o greutate în a respira. Aveți 20 cu 8, e grav. Dacă nu plecăm rapid, o să muriți...(*îl așează în căruț și vrea să plece cu el*)

Alfred: Tabloul ăsta... (*arată spre tablou*)...

Medicul: (*pornit cu Alfred spre ieșire se oprește*) Ce-i cu tabloul?

Alfred: (*după o pauză*) E ceva foarte important sub el.

Medicul: Un Rembrandt, un Renoir, un Van Gogh (*Medicul a ieșit cu Alfred*).

Sofica: (*strigă după medic*) D-le doctor, nu ne-ați spus cum vă numiți?

Medicul: (*De afară*) Ciotu!

Sofica: Ai auzit? A zis Ciomu!

Matilda: A spus Ciotu!

Sofica: Am auzit Ciomu!

Matilda: Doamne, nu cumva o fi ăla care a tăiat penisul unui pacient, hai și noi după ei, să-l păzim să nu-i taie...

Sofica: Ori că îl taie, ori că nu, tot un drac e! (*agitată, strigă*) Ai auzit că în spatele tabloului se găsește un Rembrandt?

Matilda: A spus Van Gogh!

Sofica: Mor să aflu e rahat e acolo. (*Afară se aude mașina salvării demarând. Sofica se suie pe un scaun și scoate tabloul din perete*) Ajută-mă, nu fi mototoală, of, ce dracu o fi găsit Alfred la tine? Nu tu țâțe, nu tu fund, ești ca o scoabă!

Matilda: Între noi a fost o comuniune spirituală!

Sofica: Ei, nu mă înnebuni! Vrei să spui că nu te-a compostat niciodată?

Matilda: Vaginamente! Te rog, fără intimisme! (*din spatele tabloului se desprinde un carton pe care e pictată „Țiganca cu sânii afară” al lui Zogu Zaharescu*)

Sofica: (*sus pe scaun*) Doamne sfinte, ce-i asta?: „Țiganca cu sânii afară” !

Matilda: Pictura de gang a lui Zogu Zaharescu! Extraordinar!

Sofica: Ce kitsch ordinar! Cum dracu o fi ajuns aici?. (*se dă jos de pe scaun*) Sânii ăsteia parcă au silicoane. Ai mei săracii...(*își controlează sânii*)

Matilda: Nu te mai pipăii că sigur ai noștri au ajuns bretele! Kitsch-ul ăsta s-ar putea să valoreze o avere. Dacă nu-ți place, dă-mi-l mie!

Sofica: Mă crezi tâmpită? (*așează cartonul cu Țiganca pe canapea*).

Matilda: (*febrilă*) Ascultă, o să facem curat amândouă mai târziu! Acum, hai să ne ducem după ei la spital cu un taxi! E unul vis-a-vis. E în joc bărbăția lui Alfred!

Sofica: Nu ești proastă deloc! Să mergem după ei, hoască bătrână!

Matilda: Râde ciob de oală spartă!

Sofica: (*se îndreaptă spre ușă, undei o împinge brutal afară din casă pe Matilda*)

Matilda: (*protestează*) Mă dai afară în brânci?

Sofica: (*închizând ușa în urma Matildei*) Da, vreau să am ultima replică! (*agitată către un Dumnezeu imaginar în timp ce trage perdelele, aranjează canapeaua și fotoliile*) Doamne, vezi și tu ce nebunie se poate întâmpla din cauza unui sentiment, cu

care ne-ai blagoslovit! (*îngenunchează*) Tu care stai acolo sus și veghezi, ajută-ne, dă-ne minte să ieșim cu fața curată din afacerea asta! Știu ce ai să-mi spui! Că toate astea se-ntâmplă atunci când bătrânii se cred încă tineri și de fapt nu mai sunt decât niște putregaiuri! (*vindicativă*) Dar îți jur că nu ne lăsăm, nu abdicăm orice ar fi! Fie viața cât de grea, tot e bună de ceva bătrânețea!...(*iese trântind ușa. De pe perete cade iar o carte și începe să bată pendula ora pe care o va stabili regizorul, în timp ce încet se lasă* **Cortina!**

(Variantă scurtă)

MIRCEA ȘEPTILICI sau

Ultimile două ore din viața unui artist.

Piesă în 4 tablouri

Personaje:

Mircea Șeptilici: actor, autor, ziarist, pictor

Lucia Sturza Bulandra, *actriță, directoare de teatru, membră în comitetul de luptă pentru pace, membră fondatoare a Institutului Român pentru relații culturale cu străinătate, membră în comitetul de apărare a copilului, membră ARLUS, membră în asociația femeilor democratice E.T.C*

Vasilica Tastaman: actriță.

Marieta Luca: actriță

Ionescu-Dangerous: ziarist.

Tantzy Căpățână: actriță.

Benedict Dabija: actor.

Bob Boleslav: regizor tehnic

Sorin Popa: scenograf

Primul Vizitator
Al 2-lea Vizitator.
Un polițist canadian

Anul 1989. Montreal. O sală dezafectată de la periferia orașului.

*În proscenium un afiș anunță că Mircea Șeptilici emigrant din România invită publicul să-i viziteze expoziția.. Într-un spațiu obținut cu ajutorul unor cortinete, în mijlocul unei hale dezafectate, un bătrân de 77 de ani îmbrăcat ca un om de serviciu (tichie în cap, șorț) aranjează pe trei dintre cortinete, tablouri punând pe fiecare un bilețel: **Reținut**. Un tablou cade. Bătrânul îl agață din nou și pleacă. Din spațiul închis se aude căzând alt tablou.*

Bătrânul: *(face gestul cu degetele care alungă ghinionul și se duce în spatele cortinetelor)*

Ionescu: *(gazetar, apare în fața cortinelor., febril, agitat)* Alo, e cineva pe aici? Nimeni? Cucu! Nu e nimeni? Expoziție fără expozant Alooo! *(Se duce în spatele cortinetelor.)* E cineva aici? Nimeni? *(Strigă)* Fraților din România și din toată Cilibia. Din Galați până-n Sascut, vă...

Bătrânul: *(Ușor filat. I se aude doar glasul)* Vă salut. Ce doriți?

Ionescu: Ce doresc? Asta-i culmea! Îl caut pe prietenul meu Mircea Șeptilici pentru care am scris la București zeci de cronici, cu care am făcut foame. Unde umblă ? Expoziția se deschide peste o oră și autorul, pardon, pictorul lipsește.

Bătrânul: *(apare mormăit)* Deschiderea expoziției e anunțată pentru mâine...

Ionescu. Și el nu este aici?

Bătrânul: Ba da, un moment, așteptați, am să-l chem. *(se întoarce cu spatele, aruncă tichia și șorțul, își îndreaptă statura. Transformarea e uimitoare. Arată de 60 de ai)...* Eu sunt Mircea Șeptilici! Cum ai zis că te numești?

Ionescu: Ei, asta-i bună, nu mă știi, nu-ți mai amintești de mine...?

Mircea Șeptilici: *(rotindu-se în jurul lui Ionescu)* Cum să nu-mi amintesc! Îmi amintesc că te-ai pretat să scrii, cu ani în urmă, despre mine niște ineptii penibile, că am fost un criminal, vinovat de moartea unei ființe nevinovate ...

Ionescu: Mi se cerea, aveam multe bube. Știi, trecutul meu legionar. Și tu la fel. Știi doar, fuga eșuată din 47. Vroiau să te distrugă, să te scoată din viața artistică. Aveai dușmani, erai, talentat, incomod, elegant, cu mare succes la femei...

M.S: Și tu coadă de topor, le ai făcut jocul, scârnăvie! (*Se repede la el, luându-l de reverele hainei*) Ar trebui să-ți aplic o corecție s-o ții minte! (*Ionescu se smulge și fuge în jurul cortinetelor...M.S aleargă după el cât va permite condiția fizică a interpreților. La un moment dat M.S se oprește, se întoarce, și-l așteaptă pe Ionescu care se lovește de el. Urmărire gen Tom și Jerry*)

Ionescu: (*gâfâind*) Hai să uităm totul! Te rog. Suntem aici pe meleaguri străine doi români pribegi, vorba lui nea Iancu, mai mult s-au mai puțini onești...

M. S: A dracului pușlama mai ești! Ce învârtești, ce șmecherii pui la cale?

Ionescu: Scriu un fel de cronică mondenă la câteva ziare de aici și din Toronto. Mi-am închipuit că pot să te ajut să vinzi câteva tablouri luându-ți un interviu...

M.S: Nu dau interviuri pușlamalelor!

Ionescu: N-ai pic de milă față de un confrate care vrea să câștige o pâine?

M.S: (*după o clipă*) Ce vrei să afli? Te previn că n-am bani să te plătesc...

Ionescu: Lasă, ne înțelegem! Eventual îmi dai un tablou, uite pe acesta! (*ia de pe tablou un bilețel*) Ce e deja reținut? Aha, te ții de șmecheriii! (*scoate un mic reportofon pe care-l pornește*) Dragi ascultători, vă vorbește Jack Dangerous din Montreal. Sunt cu microfonul într-o hală dezafectată de la periferia Montreaului, unde cunoscutul actor, regizor, scenograf, pictor originar din România, Mircea Septilici, omul care în urmă cu 50 de ani a avut o contribuție esențială la aducerea pe scenă a piesei „Steaua fără nume! .Cum a fost de fapt?

M. S: Steaua a fost un astru norocos! În ciuda mizeriilor războiului și a legilor antisemite, noi artiștii continuăm să ne stimăm și să trăim pentru teatru dovedind că arta și prietenia sunt uneori dincolo de...

Ionescu: ...Legile-n vigoare, știu cunosc...

M.S: Nu știi! Te faci doar că știi, uitând că ți-ai trădat...

Ionescu: Prietenii, știu! Regret, dar trebuia să trăiesc!

M. S: Nu e vorba numai de prieteni, dar ai călcat în picioare orice urmă de...

Ionescu: Morală! Știu recunosc! (*Oprește reportofonul*)

M. S: Tot șmecher ai rămas. Când nu-ți convine oprești reportofonul!

Ionescu: Nervos, ca-n tinerețe! Îmi placi! Îi dau drumul (*pornește reportofonul*) Aici nu există opreliști. Aici e libertate!

M. S: Atunci, în 1944, Sebastian, ne-a citit mie și Norei două acte din „Steaua fără Nume” care ne-au fermecat și am decis să realizăm cu orice risc spectacolul!

Ionescu: Care din cauza legilor rasiste ale regimului Antonescian nu putea să apară pe scenă, Mihail Sebastian fiind evreu. Dar datorită curajului d-tale...

M.S: Și altor ca Beligan, Soare Z Soare, avocatul Enescu, treci mai departe!

Ionescu: Deci omul încărcat cu o formidabilă activitate teatrală a venit din iadul comunist și a cerut azil politic aici în lumea liberă...

M.S: Ai început cu stângul: **N-am cerut azil politic.** (*Ionescu oprește reportofonul*)

Ionescu: Cum așa? (*Pornește reportofonul*) Știm din surse sigure că nemaiputând suporta viața grea ai trecut fraudulos frontiera și ajutat de oameni de bine ai ajuns la Montreal unde ai găsit prieteni, printre care și cel ce vorbește acum.

M.S : Minciuni! (*Ionescu oprește iar reportofonul*) Ce faci? Nu-ți convine? Pornește reportofonul! (*Ionescu se execută*) Am venit aici cu un contract prin ARIA să pun în scenă o piesă! Mă scuzi, că nu mă conformez scenariului d-tale...

Ionescu: (*scrâșnit*) Lasă gargara). Acum se știe că așa zisul contract cu ARIA a fost o poveste de adormit vigilența securității! Sintetizând, după prima încercare de evadare din anul 1947 ai fost marginalizat jucând în piese care proslăveau regimul și pe cei doi dictatori și te-ai gândit că cea mai bună soluție pentru d-ta ar fi să părăsești țara în care te-ai născut și ai creat...

M.S: Bla, bla, limbă de lemn! N-am fost marginalizat! (*Ionescu oprește reportofonul*)

Ionescu: Se cunoaște! (*pornește reportofonul*) Ai jucat până în ultima clipă, piese cu problematica comunistă și ai făcut filme cu substrat propagandistic, penibil și ai avut emisiuni la radio și televiziune, infuzate tot de același spirit...

M.S: (*Întrerupându-l*) Îți lipsește un nasture la cămașă. E cumva din România?

Ionescu: (*enervat*) E de la Harods! M-a costat 100 de dolari...

M.S: Ai că e din România, de la Cocor! Pornește domnule repotofonul!

Ionescu: (*înciudat*) Lasă bășcălia. Erai ca să zic așa pe val, făceai parte din crema societăți artistice cu care propaganda de partid se mândrea...

M.S: N-am fost membru de partid ca d-ta! Pornește domnule reportofonul!

Ionescu: (*se face că nu aude*) Am fost doar o perioadă. Trebuia și eu să trăiesc

M. S: Până te-au dat afară cu picioare în fund!

Ionescu: (*înfundat*)...Deși nu erai membru de partid, erai considerat un tovarăș de drum. Asta aduce a colaboraționism. Ți-o spun prietenește. (*pornește reportofonul.*) Te întreb la clipa sincerității: ai făcut pactul diavolului, cu securitatea înainte de a venii aici, stimate Mircea Șeptilici?

M.S: (*trist*) Mă, tot jigodie ai rămas! (*Ionescu oprește reportofonul*)

Ionescu: Iar, îmi strici reportajul! Dar aprecierea o iau drept compliment!

M.S: Mă, tot neam de târlă ai rămas! Știi ce ar trebui acum să fac?

Ionescu: (*naiv*) Habar n-am!

M. S: Ar trebui să-ți ard o mamă de bătaie!

Ionescu: Ha,ha, doi moșnegi care se încaieră pe vechile concepte. Am devenii ridicoli, dacă nu chiar caraghioși!

M. S: Ți-ar place lichea patentă să afli ce m-a determinat să emigrez? ...

Ionescu: Mulțumesc! Elegantă apreciere!

M.S: Ai juisa de plăcere ca tabloidele să anunțe mâine că am venit aici ca să refac rețeaua de spioni, de informatori ai noilor șefi ai securității nu-i așa?

Ionescu: (*încercându-se de bucurie*) Oho, ar fi o bombă! Mamă, mamă ce bombă!

M. S: (*gâtuit de emoție*) Ei bine n-am să-ți fac plăcerea asta!

Ionescu: Păcat! Pierzi o șansă să fi în centrul atenției opiniei publice canadiene!

M.S: Înțelege că eu n-am fugit dintr-un regim în care minciuna era pe plan central ca să vin, aici în lumea liberă, la care am aspirat o viață întreagă, spre care s-au îndreptat visurile mele și ale compatrioților mei, ca să mă comport ca un arivist oarecare dornic de publicitate!

Ionescu: Nu înțelege greșit. Aici e o altă lume..

M.Ș: Dă-mi voie! Vreau neapărat să înregistrezi asta...*(Ionescu pornește reportofonul)* Dacă aș spune că am plecat pentru că n-am mai putut să mă PREFAC, m-ai crede? Dacă ți-ași spune că pâinea albă pe care am mâncat-o am înghițit-o cu noduri amintindu-mi de deținuți de la canal, lângă care am dat cu târnăcopul, m-ai crede? Dacă ți-aș mărturisi că în că în timp ce jucam în piese inepte, mi se ivea în față privirea tâmpă și iscoditoare a anchetatorului, că în clipele de dragoste, îmi apărea în minte figura tortionarului? Și atunci fugeam în baie umpleam cada și nu doream decât să mă înnec! De frica fantomelor închisorilor care îmi tulburau viața! Îngrozitoarele fantome ale pușcăriilor!

Ionescu: Te cred: *(oprește pe furiș reportofonul)* Eu n-am fost închis?

M.S: Iar ai închis reportofonul...lasă-l domnule dacă zici că aici e libertate *(Înfierbântat)* Dar nu numai neputința de a mă putea preface, cât mai ales SCÂRBA pe care o simțeam în fiecare clipă a existenței mele. Duceam o viață

Ionescu: Știu, cunosc! Duceam o viață dublă...

M.Ș: Nu dublă ci triplă: Una spuneam, alta credeam și alta făceam!

Ionescu: Frumoase explicațiile d-stră scumpe maestre, dar dă-mi voie să nu te cred. După multe prudențe specifice celor ce vin din lagărul socialist, maestrul Șeptilici a declarat că a părăsit România pentru că, n-a mai putut să se prefacă! Formidabilă mărturisire! Maestrul mă asigură că în România sunt, mii de oameni care rabdă și se prefac. Dar noi știm că a făcut acest gest pentru a o scoate din țară pe fiica sa, un exemplar feminin de o frumusețe rară....

M.S: Da, fiica mea a visat cu pasiune, de mică, să trăiască în America!

Ionescu: Si eu am visat, dar am fost obligat să mă mulțumesc cu Canada!

M.S: *(amuzându-se)* Și americanii și-au dat seama ce hahaleră ești.

Ionescu: *(netulburat)* Deci datorită devotamentului d-tale de tată, ți-ai sacrificat, viața tihnită lângă soția ta, cariera, și ai pornit ca și altădată, în 1947, pe drumul spinos al exilului, pentru a îndeplini o dorință filială. Dar scumpe maestre, mai

trebuie să mai devoalăm un mic adevăr ascuns cu grijă în cutele devotamentului paternal, fiica d-tale, nu lucra la ambasada americană ?

M.S: (*sec, infundat*) Ești bine informat!

Ionescu: Prin natura meseriei. Tot așa știm din surse de încredere că la ambasada americană nu putea lucra orișicine, fără să semneze un acord de colaborare cu securitatea! (*aproape strigat*) De unde putem trage concluzia că fiica d-stră, d-le Mircea Șeptilici, a fost, o informatoare notorie!

M.S: Ai întrecut orice limită a ticăloșiei, am să-ți aplic o mamă de bătaie să n-o uiți toată viața. ..(*îl atacă, dar Ionescu îi scapă. Atunci îi aplică un plonjon la picioare*)...

Ionescu: Săriți mă omoară pictorul asasin, emigrantul fioros, tatăl unei foste colaboratoare a securității române... (*Apare Marieta, actriță, emigrantă din România..*

Marieta: (*tare*) Ce se-ntâmplă aici? Lupte de tauri sau coridă între cocoși?

Ionescu: Ați venit la timp distinsă doamnă. M-ați salvat din ghearele acestui moșneag coleric și nevropat care nu suportă adevărurile!

M. S: (*către Ionescu*) Nu taci Ionescule? (*Îi aplică o scurtă lovitură în plex*)

Ionescu: Auuuu, dacă nu mai dai o să tac!

M.S: Draga mea îl mângâiam puțin pe nemernicului acesta! (*e la podea. La fel și Ionescu*) Dacă ai știi ce minciuni, a putut să inventeze despre fiica mea. Am să-l dau în judecată! (*se repede iar la Ionescu*)

Marieta: Alo, stai liniștit, ce faci, ai luat-o razna (*Îl oprește cu greu*)

M.S: .(*Marietei*) Am să-l fac să regrete amarnic! Ai cunoscut-o pe fica mea?

Ionescu: Fica ta are sigur interdicție de la FBI să părăsească S. U. A! (*Marieta îl ține să nu se repeadă la Ionescu care îl așteaptă mimând manevre pugilistice*)

Marieta: D-le, te rog să încetezi, că dacă nu, cunosc eu un domn pe care o să-l ia mama dracului dacă nu tace... (*În șoaptă*) Are probleme cu inima...

Ionescu: (*În șoaptă*) Pare sănătos tun.

Marieta: (*la fel , în șoaptă*) Pare, dar nu e! Mimează!

Ionescu: (*tot în șoaptă*) M-am prins! (*tare*) Distinsă doamnă, vă declar salvatoarea vieții mele! (*Îi sărută mâna*)

Marieta: D-le, poți apela mereu la mine, când vei fi bătut! Sunt o mamă a răniților!

M.S: Mariețico să nu cumva să crezi minciunile sfruntate ale banditului ăstuia!

Marieta: (*Îl scutură de praf.*) Ce copilărie! Doamne, oameni în toată firea! Pentru ce atâta gălăgie? Nu trebuie să uiti că nu mai ești tânărul care juca rugby la echipele bucureștene! Dar ca să nu mor proastă, vreau să știu din ce v-ați luat? (*către Ionescu*) Cum ați spus că vă numiți?

Ionescu: Jack Danjerous !

Marieta: Ești Danjerous cum sunt eu doamna Engels! Ia spune cum îți zice?

Ionescu: (*bleojdit*) Ionescu!

Marieta: (*mimând mitocănia*) Ionescu! Dar, dă unde ești tu, bă, Ionescule?

Ionescu: (*perplex*) Din București!

Marieta: (*jucând bădărația*) Și de unde ești tu, bă, Ionescule din București? Din Grand, Colentina sau din Tei?

Ionescu: (*Blocat*) Din Văcărești! Dar de ce întrebați?

Marieta: Păi, vii tu tocmai din Văcăreștiul ăla puturos să dezgropi rahatul și să inventezi o chestie cu securitatea?

M.S: Așa Mariețico, arde-l la cotoaie!

Marieta: Păi, știi tu ce viață chinuită am avut noi actorii din România, de ne-am fi luat lumea-n cap, și am poposit pe meleagur, unde neam de neamul nostru, nu s-ar fi gândit să ajungă?

M. S: Așa Mariețico, arde-l pe bibicu încliftat!

Marieta: (*de neoprit*) Publicul ne-a catalogat cu expresia: ei, artiști, noaptea veseli ziua triști, dar nu-și închipuiau ce viață chinuită eram obligați să trăim ca să ne facem meseria: sălile mizerabile, neîncălzite, fără cabine, unde ne dezbrăcam și îmbrăcam, claie grămadă, doamne, numai când îmi amintesc de anii aceia mă apucă groaza! Și peste toate, eram obligați să suportăm demagogia de partid mincinoasă despre egalitatea șanselor!.

Ionescu: Stiu, cunosc...

Marieta: Cunoști pe dracu, nu ești femeie ca să știi!

Ionescu: M-a ferit Dumnezeu!

Marieta: Poți să-l pupi pe Dumnezeu în fund pentru că nu ești femeie ca să fii tremurat, dacă ai rămas însărcinată sau nu! Ai măcar habar câte sarcini am pierdut din cauza emoțiilor? Și toate nenorocirile astea numai pentru simplu fapt că majoritatea dintre noi au iubit și iubesc teatrul cu pasine, fără speranță, deznă-dăjnuiți! Deși îmi iubesc țara, nu m-ași mai întoarce ca să zic așa, nici moartă! Doar dacă, moare Ceaușescu! (*Cruce mare*)

M.S: (*Cruce și mai mare*) Dă Doamne! (*De închină popește exagerat*)

Marieta: Măine, mă întorc, dacă moare Ceaușescu! (*se închină*)

M. S: (*popește*) Dă doamne! (*se închină*) Draga mea, vă știu, vă cunosc ce entuziaști ați plecat la drum! Tineri și curați la suflet și visați, ca și generația mea să schimbați cu talentul vostru teatrul din temelii. Pentru noi teatrul nu era o meserie, un divertisment, ci o chemare divină!

Marieta: Și până la urmă am eșuat pe meleaguri străine. Noi, și d- ta maestre am fost niște niște fluturi care ne-am ars aripile la focul puterii! Doamne, numai când mă gândesc mă apucă disperarea și încep să plâng, iertați-mă, (*Ionescu închide reportofonul*) Ce faci m-ai înregistrat? O, dar ești ceva de nesuportat, un maniac! Ascultă, știi bancul cu guma?

Ionescu: Habar n-am...

Marieta: Sterge-o!

Ionescu: Vreți să râd de bancul ăsta?

Marieta: Râzi, nu râzi, mi se rupe, așa că întinde-o!

Ionescu: Aș întinde-o, dar nu mă lasă conștiința!

Marieta: Conștiință! Să rânești în noroi, asta numește d-ta conștiință!

Ionescu: Și dacă nu vreau? Uite nu vreau. Nu vreau nici s-o întind nici s-o șterg!

M.S: Are dreptate. Ori cât am ascunde adevărul până la urmă, tot iese la suprafață, așa că să-l lăsăm să-și facă meseria. Acum, la vârsta pe care o am, încep să cred că cel mai important în viața oamenilor e ADEVĂRUL!

Ionescu: Puteți să mă alungați, dar n-am să plec de aici până nu mai aflu o chestie asupra căreia planează un mister.

M.S: Vrei, amănunte picante despre fiica mea, am să ți le dau!

Ionescu: Fii liniștit, cazul e, ca să zic așa, deja clasat! Se cunoaște totul!

M.S: Vrei să-ți descriu momentele de lașitate ale vieții mele când stam cu brațele încrucișate asistând cum colegul meu de suferință Carandino, era jucat în picioare, de către un incult torționar? Hai, spune ce mai vrei afli, că acum mi-a trecut supărarea. Ai jigodie, curaj, în ce hazna mai vrei să intri?

Ionescu: Vreau să aflu ceva de care n-ai vorbit niciodată: *(pornește reportofonul)* Ce s-a întâmplat atunci în anul 1947 când ai încercat prima oară să evadezi din România? Ce demon te-a îndemnat să iei în piept o primejdie atât de mare? Ce gânduri și sentimente te-au ambalat, ca să pornești pe un drum atât de periculos? Omul pedant, meticulos, politicos, din fața noastră, ascunde oare o fire de aventurier mascată în artist și concetățeni nu și-au dat seama?

M.S: Aș putea să-ți spun că tot omul de când se naște trăiește aventura descoperii eului lăuntric, aventura aflării adevărului adevăratei noastre identități, dar nu vreau să trec drept erou de operetă și nici Avram Iancu în papuci, vreau să-ți spun că artistul e un aventurier al gândului și nu un căcănar, care stă cu fundul la sobă așteptând ca alții să-i servească masa! Asta cred eu, că îl deosebește pe artist de omul simplu! El este de fapt un inițiat, asemenea marilor inițiați, care, de la Moise, Buda și Isus Cristos au împins lumea înainte!

Ionescu: Lasă gargara, adevărul...

M.S: *(din rărunchi)* Adevărul e că de când mă știu am aspirat, am dorit să plec, să fug să evadez din lumea strâmtă, cum mi se părea România anilor postbelici

Marieta: *(aplaudă)* Maestre, mi-ai luat vorbele din gură, lasă-mă să te sărut...

M.S: La vârsta mea primesc cu bucurie sărutul unei femei frumoase *(către Ionescu)* Da, locuiam pe strada Dianei și visam că stau în Montmartre! Jucam la Alhambra sau Atlantic și visam să joc la Comedia Franceză! Dar lucrurile s-au întâmplat simplu, cum de fapt sunt toate pe pământ, nașterea, viețuirea și

moartea! ...Era după abdicare regelul, terminasem de montat la teatrul Municipal **Insula** lui Mihail Sebastian, avusese loc deja procesul și execuția mareșalului Antonescu, urmate de fraudarea revoltătoare a alegerilor și în România primele semne ale dictaturii proletariatului începuseră deja să se facă simțite, iar fiara proletcultismului își arăta primii colți...*(Pe ultimele cuvinte se stinge lumina. Cortinetele sunt întoarse. Pe spatele lor sunt desenați pereți unei camere de apartament...În proscenium peste afișul care anunța expoziția va apare altul pe care va fi scris: Prima Evadare: Anul 1947. București! O cameră. Tantzy Tantzy, cum scriu programele Teatrului Atlantic a cărui directoare era exersează un cuplet sărind o coardă).*

Tantzy : *(cântând cu accent rusesc)* „Sunt o puică de drac, agățată-n copac, gaida hopa, gaida gopa, toată lumea e a mea, gaida gopa”...

M. S : *(Un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, o frumusețe masculină, năvălește în casă. Gâfâie. A alergat)* Dă drumul la radio. Transmit un comunicat, am auzit la parter. Fii atentă! *(deschide radioul)* **Voce crainic radio**: Printru-n decret, adunarea deputaților a hotărât ca tovarășul Iosif Visarionovici Stalin să fie declarat cetățean de onoare al României, tovarășul Viaceslav Molotov cetățean de onoare al orașului Cluj, iar Andrei. Vâșinski primește ordinul Carol I, în gradul de cavaler de mare cruce. Înmânarea ordinului de cetățean de onoare al României conferit tovarășului Iosif Visarionovici Stalin a avut loc la ambasada sovietică în prezența primului ministru dr. Petru Groza...*(Închide aparatul de radio)*. N-au nici un pic de frică de ridicol. Niște slugoi ai rușilor! Și America ce face?

Tantzy: Face și ea ce poate!

M. Ș. Nu înțeleg ce se-ntâmplă!

Tantzy: Eu nu te înțeleg pe tine. Ai fost întodeauna un om de stânga, taică-tu deși s-a dus la conservatori era un om provenit din mica burghezie...

M.S : *(agitat)* În curând va începe marea vânătoare. *(frenetic)* Țara asta a devenit o închisoare. Au închis granițele, l-au împușcat pe mareșal, au falsificat alegerile! Trebuie să o ștergem cât mai e timp. Ai promis că mergi cu mine...

Tantzy: Până la capătul pământului iubitul meu, dar avem de realizat noua revistă și nu uita că ești director de teatru. Avem atâtea de făcut!

M. S: . Crezi că au să mai tolereze teatrele particulare? Au adus un regizor care a studiat la Moscova, mare școală de partid, unul care-l chiamă Negreață...

Tantzy: Auzi ce nume de artist.

M.S: Că al tău e mai breaz: Căpățână! Când le-am propus **Soțul Ideal** au zis că acum vor piese sovietice. Se repetă **La telefon Taimirul**

Tantzy: Și baba ce zice

M.S.: Te-am rugat fără mahalagisme. Ce să zică? E fericită. A întinerit și joacă cum îi cântă partidul. Lumea o adulează, iar ea se simte bine în postura de directoare, cu subvenție de la stat, dar de fapt sforile le trag alți șmecheri...

Tantzy: (*începe să râdă*) Auzi...(iar râde)...iartă-mă nu mă pot abține, cred că e ceva nervos! Am auzit ieri o epigramă care zice..(*râde cu lacrimi*)...zice

M. S: Pentru numele lui Dumnezeu ce zice?

Tantzy: N-a c-am uitat-o! Era de Ion Manu!

M.S: A, Manu, e nebun de legat, în fiecare zi născocoște una cu ea!

Tantzy: Stai că mi-am amintit...!Cu poporul faci pe tandra / ții grozav să fi Bulandra / Când poporul lua bătaie,/ îți plăcea să fii Sturzoaie / Sturza ești sau Bulăndroaie, după timp și după ploaie” Nu-i grozavă?

M.S: (*râzând*) E nebun de legat! Și eu știu una, dar dar te previn că e dură: „Municipiu-i zice divă, / medici hipertensivă / clericii îi spun: colivă / Iar istoricii: Arhivă! (*Râd copios amândoi*)

Tantzy: Aoleo, mă doare burta! De mult n-am mai râs cu atâta poftă!

M.S: (*Sec*) Scrofa-i moartă-n coteț și noi râdem. Pot fi arestat din clipă-n clipă!

Tantzy: Prostii, pentru ce?

M.S: Ai uitat că am semnat protestul oamenilor de cultură că Alice Voinescu a fost îndepărtată de la catedra de la conservator.?

Tantzy:.. Lista au semnat-o o sută de oameni. N-o să vă aresteze pe toți!.

M.S: Ai uitat că am fost la mitingul PNȚ. Crezi că n-am fost filați?

Tantzy Ascultă, tu poți fi acuzat, că ai fost și ai rămas filo evreu, iar acum evreii

sunt la putere. Dar ce te privește tot ce se-ntâmplă? Tu ești artist! Un bărbat frumos, deștept cu succes la femei, una s-a sinucis pentru tine!

M.S: (*Tulburat*) Te rog nu-mi mai aminti! Simt că înnebunesc când îmi amintesc!

Tantzy: Crezi că pe mine nu mă apucă spaima? A fost prietena mea cea mai bună. Eram nedespărțite... Când i-au scos corpul din lacul Cismigiuului am leșinat! Dacă nu erai acolo să mă prinzi în brațe mă prăvăleam și eu în apă...

M.S: (*Patetic, furios*) Doamne, dumnezeule, ce obicei de prost gust sa te sinucizi. Ca midinetele din melodramele ieftine!

Tantzy: Nu-l mai invoca pe Dumnezeu în care nu crezi. Nu uita un amănunt: s-a sinucis pentru că ai părăsit-o!

M.S: Am părăsit-o pentru tine!

Tantzy: Nu, nu ține mincinosule! Eu am vrut, ca o buna samariteancă ce sunt, să-ți oblojesc rana. Că erai disperat! Mi-a fost frică să nu te sinucizi și tu...

M.S: Așa de bine m-ai oblojit că ai ajuns în patul meu...

Tantzy: Nu fi cinic! Fi bărbatul cavalier de care m-am îndrăgostit și pe care-l visează majoritatea femeilor de azi. Aminteșteți cum strigai, că vrei să mori! Și eu ce făceam? Alergam ca o nebună în miez de noapte la tine și te găseam zvârcolindu-te pe jos, țipând că nu mai vrei să mai trăiești...

M.S: Hai, că exagerezi...

Tantzy: Exagerez? Te hrăneam cu de-a sila, că ajunsese-și ca un țâr, îți goleam sticlele de coniac în chiuvetă, te îndopam cu tranhilizante și te adormeam legănându-te ca pe un copilaș!

M.S: Și mă trezeam cu tine goală alături!

Tantzy: Nu numai goală dar și satisfăcută

M.S: Te rog fără mahalagisme!

Tantzy: Haide, să nu ne mai certăm, doar ne iubim! Nu? Hai, vino și sărut-mă! Hai, vino și fă-mă să simt că trăiesc!

M.S: Iubito, fii fată cuminte, pentru că vreau să-ți citesc un text pe care l-am scris pentru un tine. Ascultă-l (*Îi dă o foaie de hârtie pe caree scris un text*) Ești

singură într-un hol de cinema și îți aștepți iubitul. Filmul a început și el n-a venit, dar mai ai speranțe că o să vină. Citește, prima strofă!

Tantzy: Într-un hol de cinema am întâlnit, nu înțeleg, pe cine am întâlnit?

M.S: Dragostea!

Tantzy: O ce romantic! Îmi place, se potrivește!

M. Ș: Atunci intră în rol...

Tantzy: Nu, nu pot așa, deodată...*(rapid își pune un mantou)*

M.Ș: *(strigă)* Nu ai nevoie de nimic! Simplu, simplu de tot! Ai o frumusețe expresivă n-ai nevoie de adjuvante! Ia doar o poșetă pe care ai s-o strângi la piept, ca pe iubitul tău. *(îi aranjează părul și ținuta)* Fără nimic, doar tu cu sufletul plin de speranțe că iubitul tău, care e în Siberia, trudind, va venii...

Tantzy: Iubitul meu e aici! E real!

M.Ș: Așa e, dar acum îți aștepți iubitul pe scenă, iubitul imaginar! Uită o clipă de mine. Gândește-te la femeile simple care și-au așteptat soții, iubiții plecați în război! Trebuie să poți, fă un efort!

Tantzy: Dacă mă gândesc la tine nu fac nici un efort...

M.Ș: Bine, gândește-te la mine, dacă asta te ajută!

Tantzy: *(fredonează căutând melodia)* Cinema, cinema... Într-un hol de cinema te-am întâlnit pe d-ta! D-ta sau tu, îmi este dor de d-ta...

M.S: *(cu frenezie)* Doamne ce nebună ești! Citește și cântă ce am scris!

Tantzy: Pe ce melodie? Pot pe imnul URSS?

M:S: *(râzând)* Hai fi înțeleghătoare. Trebuie să schimbăm registrul. Acum, după războiul ăsta nefericit, publicul vrea să vadă pe scenă oameni adevărați, nu marionete. Situații veridice, nu drame edulcorate de buduoar! Nu te-ai săturat să joci comedioare ca **Firfircă?** și **Dece nu mă săruți?**

Tantzy: Chiar, dece nu mă săruți?

M:Ș: *(O sărută dulce)* Hai, curaj iubito!

Tantzy: (*Cântă improvizând melodia*)”Iubitul meu departe a plecat / într-un război neașteptat / să înlătore pe inamici / pe comuniști și bolșevici ”...(*se oprește brusc*)
Ești nebun, vrei să ne aresteze?

M.S: Ai dreptate, m-a luat valul! Cântă strofa doua...

Tantzy: „Acum singură îl privesc / Și numai la el mă gândesc / Să vie iar, nu știu ce-aș da (*Improvizează*) Că într-un hol de cinema /Te-am cunoscut pe d-ta..*(Aruncă mantoul de pe ea și se aruncă în brațele lui)*...

M.Ș: Doamne ce nebună poți să fii! (*Se aud bătăi în ușă. Amândoi tresar speriați*)
Aștepți pe cineva? Cumva un bărbat?

Tantzy: Eu? Pe cine să aștept? Tu ești și ai să fi bărbatul vieții mele! (*iarăși bătăi în ușă*) S-ar putea să fie lăptăreasa...(*tare să fie auzită*) Coană Marghiolo lasă laptele la ușă, nu pot să-ți deschid, sunt dezbrăcată...

O voce bărbătească de dincolo de ușă: Nu e lăptăreasa e poșta...

Tantzy: (*amuzată*) Auzi, că e poșta! (*În glumă*) Câți sunteți?

Vocea de dincolo de ușă: Doi.

Tantzy: (*Jucând dezamăgirea*) Doar doi?

M.S : Termină cu prostiile (*O dă la o parte și deschide ușa. Pătrund doi bărbați, cu mutre de conspiratori. unul înalt și slab iar celălalt mic și gras*)

Primul bărbat: Sărut mâinile scumpă doamnă!

Al doilea bărbat: Sărut mânușițele scumpă și distinsă doamnă !

(*către M.S*): Liberté, égalité, fraternité!

Primul: (*în șoaptă*) Dreptate și frăție! (*Tanți râde sgomotos*)

Tantzy: Vai în ce situație m-ai prins, așa cam dezgolită! (*încearcă să îmbrace repede un halat, nu reușește și i-l aruncă în cap lui M.S*)

Primul: Nu vă formalizați, scumpă și distinsă doamnă, v-am văzut și mai desgolită, l a Atlantic Bar!

M.S: Terminați cu mascarada. Ce vreți?

Primul: Cum ce vrem? (*Către către celălalt*) Auzi ce vrem...

Al doilea: Ciudată întrebare. D-ta ce vrei?

Tantzy: Cine-s nebunii ăștia și ce vor de la tine?

M.S: Asta vreau să aflu și eu. Deci domnilor ori sunteți mai clari...

Primul: Ori ce?

M.S: Sunteți oameni inteligenți, oare nu știți ce va urma?

Primul: Nu, n-avem idee!

M.S: Nici nu bănuți! Deloc?...

Amândoi: Deloc, deloc!

Tantzy: Nu mai rezist, intru să fac un duș. Nu cumva să te enervezi și să-i bați!

Primul: Mii de scuze scumpă și distinsă doamnă.

Al doilea: *(ca un ecou)* Mile excuser s'il vous plaire madam!

Tantzy: Lămurește-te odată cu ei...*(intră unde se bănuiește că este baia.*

M.S: Atunci mă văd nevoit...

Primul: Să ne dai afară! *(către celălalt)* Ai auzit, vrea să ne dea afară?

Al doilea: Pe noi? Imposibil!

Primul: Ce tupeu!

M.S: Terminați cu șmecheriile...

Primul: Ai mai spus asta odată...

Al doilea: Nu-l enerva, știi doar că e violent...

M.S: Sunt un om pașnic!

Primul: Și pe Brănișteanu și Basmagian cine i-a bătut?

Al doilea: Exagerezi. I-a luat doar la palme!

M.S.: *(stăpânindu-se)* Domnilor dacă mai pronunțați un singur cuvânt...

Primul: Am înțeles, ne dai afară...

Al doilea: Nu e nevoie plecăm și singuri!

M.S: E cel mai nimerit lucru pe care puteți să-l faceți!

Primul: *(Către al doilea)* Si misiunea noastră?

Al doilea: Dă-o dracului! Nu vezi că e nebun!

Primul: Plecăm, nu e nevoie să ne îmbrânțești...

Al doilea: Nu e nevoie să ne sictirești!

Primul: Plecăm și o să transmitem mesajul d-tale acolo unde trebuie!

M. S: (*furios*) Plecați dracului să vă ia de jagardele!

Primul: Fără insulte, fi domn cum te pretinzi.

Al doilea: Fără invective! Suntem în misiune! A bon entendeur salut! (*ies*)

M. S: (*după ei*) A la bonne heure, idioților! Hai, că am scăpat de ei!

Tantzy: (*din baie*) Hai vino și tu. (*Vrea să-l tragă spre ea în baie. M.S se sbate*).

M.S: Ți-am spus că n-am chef de nebunii...

Tantzy: De ce frumosul meu, de ce iubitul meu, de ce?

M. S: De ce, dece, pentru că n-am chef

Tantzy: N-ai chef pentru că te gândești la altcineva! Da, da, te cunosc eu bine! Gândurile-ți fug la puștoaica aia care a intrat aseară în linia de balet! Am observat aseară cum ți se scurgeau ochii după ea...

M.S: Te rog fără mahalagisme! Ești doar o doamnă, comportă-te ca atare! (*Tantzy îl înlănțuier. M.S. se lasă sărutat. Deodată iar bătăi în ușă*) Dacă sunt caraghioși ăia îi omor! (*Deschide violent ușa*) Dumnezeii voștri de nenorociți, vă fac pilaf

Primul: (*din ușă*) Numele Alexe, îți spune ceva?

Al doilea: Sau Nicolică Teodoru?

M.S: Intrați imediat înăuntru! (*Cei doi se execută*) Tanți, servește-i pe domni cu un coniac. Stați jos! (*Cei doi rămân în picioare*)

M.S (*strigă*): Am spus să stați jos. (*Cei doi se execută*)

Tantzy: (*Intră cu o servantă cu pahare și o sticlă de coniac, cu aerul de "grand dame"*) Ma Chery, nu te enerva, sunt atât de inofensivi...

M.S: (*Toarnă în pahare. E incordat.. Fiecare a luat un pahar în mână. Ciocnesc în tăcere*).

Primul: Liberte egalite și...

M.S: (*Strigă*) Gura!

Tantzy: Iubitule fără nervi! E așa de amuzant! E ca într-o piesă de teatru!

M.S: Gura! (*După o pauză*) De unde veniți?

Primul: Din Sfinți Apostoli...

M.S: Te pleznesc!

Al doilea: De la Paris!

Primul: Cu Expres Orient!

Al doilea: Să luăm legătura și să-ți înmânăm mesajul marelui maestru!

M.S: (*întinde mâna spre ei*) Plicul, hârtia, împuternicirea!

Primul: Verbală...

M.S: Chiar te pleznesc!

Al doilea: (*scoate dintr-un pantof un plic și îl dă. M.S rămâne cu mâna întinsă.*)

Primul: /*scoate dintr-un alt pantof alt plic. Îl înmânează lui M.S*). Pot să vorbesc?

M.S: Ciripește!

Primul: În plic este itinerariul pe care trebuie să-l urmați, ca să treceți granița și lista persoanelor care vă vor ajuta. Aveți la dispoziție 48 de ore!

Al doilea: Dacă întârziați nu mai găsiți călăuzele. Marele Maestru...

M.S: Nici un cuvânt mai mult! Misiunea d-stra s-a încheiat. Nu ne-am văzut, nu ne cunoaștem, iar ce urmează să fac, d-stră trebuie să-mi promiteți că ve-ți fi...

Amândoi: Mormânt! (*salută în tăcere și părăsesc încăperea*)

(*Cei doi rămași stau câteva clipe nemișcați, după care se reped pur și simplu unul la altul, îmbrățișându-se explodând de bucurie*): Paris, Champs Elizee, Tur Eiffel, Montmartre, Folies Bergere, Luvru, Comedia Franceză, Doamne, Dumnezeu! Ce ne așteaptă (*încep să danseseze fericiți un fel de Can-Can fredonând sansoneta A Pari...A Pari, după care încep să arunce în câteva valize înbrăcămintea*)

Tantzy: Stai așa! (*gâfâie de efort*) De ce te-a-i schimbat deodată când au spus? Ce a spus, că m-am zăpăcit! Ce-au spus?

M.S: Nu mai știu, habar n-am!

Tantzy: Aiurea, nu știi! Trebuie să-mi spui! Știi că nu sunt tâmpită! Spune-mi ce ți-au spus? Vreau să știu!

M.S: Mi-a spus: Zexe!

Tantzy: (*furioasă*) Mircea, nu mă minții de la obraz! Plec cu tine într-o aventură. Îmi las carieră, mamă și tot ce am! Nu mai sunt o fetiscană! Știu că acolo nu sboară câini cu covrigi în coadă! Ți-am promis că vin cu tine și mă voi ține de

cuvânt, dar am dreptul să știu adevărul! Cine erau caraghioșii ăștia, din partea cui au venit, ce mesj ți-au transmis și cum de ai încredere în ei?

M.S: O doamne, femeile! Ei bine a spus: Alexe! Alexe e omul cu care am pus la cale această fugă în amănunte. Vom fi un lot mare de peste 20 de oameni...

Tantzy: Doamne, 20 de fugari. Ai încredere în Alexe ăsta ?Alexe și mai cum?

M.S: N-are rost să știi mai mult. Are recomandări serioase!

Tantzy: Dacă cu toate recomandările o să ne înșele?

M.S: Imposibil. E un om sigur!

Tantzy: Dacă e un provocator?

M.S: Exclus! Ce inters ar avea? Nu sunt un personaj politic de prim rang: Iubito nu mai avem ce aștepta aici! Americanii n-au venit și nici n-au să mai vină! I-am așteptat destul. Acum Rușii sunt aici stăpâni! Nu vreau să am gura aurită, dar aici va fi o vale a plângerii!

Tantzy: Dar iubiture, e foarte riscant!

M. S: Ascultă-mă bine: fiecare dintre noi are o șansă. Asta e șansa noastră pe care ne oferă viața! Avem de ales: ori să stăm aici și să mucezm, cu frica în sân că vom fi arestați, îndurând demagogia, năvala ariviștilor și privațiunile umilitoare care vor urma...

Tantzy: Doamne, ce mult te iubesc!

M.S: *(parcă n-o aude)* Când vom ajunge să ne ferim și de umbra noastră și ne vom cenzura și ce gândim, ca în Rusia, sau...

Tantzy: Sau ce iubiture?

M.S: Sau plecăm spre lumea liberă care ne chiamă, ne dorește, ne momește! Am asigurări că mă așteaptă o funcție înaltă în lumea de dincolo de cortina de fier, care ne așteaptă cu toate libertățile ei și...nu mă-ntrepupe *(Aproape sufocat de emoție)* dacă nu plecăm acum, când încă mai suntem tineri, când? *(Strigat)* Când?

Tantzy:*(La aceiași intensitate)* Dacă nu vom putea trece granița, și ne vor prinde?

M.S: Dacă vom eșua vom fi enigma pe care urmași vor trebui s-o dezlege! Cu talent și curaj, care sunt dumnezeii noștri, înainte Tantzy! Esti o femeie

curajoasă Tantzy! Ai talent cât zece actrițe! Curaj Tantzy! Vorbești franțuzeste perfect! Teatrele pariziene ne așteaptă, iar gloria este...

Tantzy: Știu după colț!

M. S: Nu, după graniță! Gândește-te, poate alta oczie nu va mai exista!

Tantzy: Atunci, cu Dumnezeu înainte iubitul!

M.S: Cu îndrăzneală înainte Tantzy (*se îmbrățișează și după câteva clipe încep să cânte și să danseze după un șlagăr la modă: Ma la gamba, Ma la gam ba, Ma la gam baaaa! Și încet se stinge lumina, iar după o pauză în care cortinetele s-au reșezat formând, o porțiune din scena unui teatru, se reaprinde lumina. În prim plan pe un afiș va stă scris*

București 1954. Teatrul Municipal! *La un difuzor se aud glasuri. O voce strigă: A venit d-na Bulandra.: Loc, loc, faceți loc.*

D-na Bulandra: (*într-un căruț cu roți împins de Bob, regizor tehnic. E legată la un braț cu o fașă*) Vreau la scenă, în scenă am spus și să vină la mine Dabija și Vasilica!

Bob: Am trimis după el, vine imediat. Vasilica nu-i de găsit. Cum vine o aduc la d-stră! Azi sunteți tare veselă

D.B: Mulțumesc Bob. Fii amabil, spune-mi ce era agitația de la intrare?

Bob: Salariați vor să vă ureze sănătate! Au fost îngrijorați de viața d-stră. Știți în urma accidentului. Au pregătit un frumos buchet de flori. (*O cortinetă este dată la o parte și se pot zării câteva persoane cu flori în mâna: Cabiniere, femei de serviciu.*)

D.B: Flori nu! Încă n-am murit! Transmite-le că le mulțumesc pentru flori, pentru gândurile lor bune, dar nu tolerez manifestări de idolatrie și mai ales lipsa de la locul de muncă. De asemenea spunele că-i iubesc

Bob: (*Către grupul salariaților*) Acum la muncă! (*Bob scoate un carnețel*)

D-na Bulandra: Ce ai pe listă?

Bob: Vă așteaptă cineva foarte cunoscut!

D-na Bulandra: Mă faci curioasă? Cine? (*Bob îi șoptește la ureche*)

Bob: Vine direct de acolo, știți d-voastră de unde.

D-na Bulandra: Cum arată? Vreau să spun arată rău?

Bob: O să-l vedeți, e aici.

D-na Bulandra: De fapt ce-a fost cu el?

Bob: A vrut să fugă și l-au prins acum cinci ani...

D-na Bulandra: Ah, ce mă enervezi, știu asta...

Bob: (*confidențial*) A fost o cursă, o capcană atras de...știți și d-stră de cine! Se zicea că masoni i-ar fi oferit o situație înaltă în străinătate! Alți bârfesc, că doar dorul de aventură, mirajul occidentului...

D.B: Roagă-l să mai aștepte puțin (*scoate din poșetă o oglindă. Își aranjează coafura, care, e o perucă*)...Cum arăt? Vreau să spun ca fizionomie?

Bob: Excelent, ca la treizeci de ani!

D-na Bulandra: Lingușitorule...(enervată), Ah i-am spus coafezei că zuluții nu merg nici cu vârsta, nici cu calitatea mea de director. Azi sunt foarte veselă... O să-ți spun mai încolo. Ce mai ai pe listă?

Bob: Trebuie să vă amintesc să nu uitați că astăzi mergeți în audiență la tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej!

D-na Bulandra: La Ghiță? Iar? Azi pentru ce mă mai duc? Ce mai trebuie să cer? Am ajuns o pomanagioaică!

Bob: Aveți scris aici (*Îi întinde o hârtie*). Planul de mărire a scenei, a cabinelor și schema organizatorică, salariile, pentru care trebuie să cereți o suplimentare.

D-na Bulandra: Pentru așa ceva am mai fost la Ghiță. A aprobat.

Bob: Așa e, dar cei de la Sfatul Popular târăgănează lucrările...

D-na Bulandra: Și eu mă duc acum să-i torn! Nu-mi place să fiu pârâcioasă.

Bob: Cred că tovarășului Dej o să-i facă plăcere să vă revadă!

D-na Bulandra: Bine, lasă asta. Ascultă, nu l-am văzut pe Mircea de câțiva ani. Am emoții de cum mă v-a găsi! Am îmbătrânit mult Bob?

Bob: Din contră, ați întinerit!

D-na Bulandra: Lingușitorule. Doamne, ce minunat e să te am lângă mine! (*descoperă printre hârtiile pe care i le-a dat Bob, una*) Asta ce mai e?

Bob: Lista comitetele instituțiilor și asociațiilor din conducerea căror faceți parte.

D-na Bulandra: Așa, va să zică, sunt în Comitetul de luptă pentru pace, în consiliul ARLUS, în comitetul UFDR, în comitetul pentru apărarea copilului,

Hait, sunt membră fondatoare a institutului cultural român pentru relații cu străinătatea, și membră în asociația pentru Națiunile unite! Habar n-am avut! De asemenea membră în consiliul științific al Institutului de teatru...

Bob: Ați uitat că sunteți membră și în sfatul pionerilor!

D-na Bulandra: Și deputată! Parcă aș fi Zaharia Trahanache! Cred că ești convins că toate aceste îndatoriri, eu caut să le îndeplinesc cu conștiinciozitate!
(În culise se aude vocea lui Benedict Dabia)

Benedict Dabija: Ura și la gară...Să trăiți și să-nfloriți tovarășe Bulandra.

D-na Bulandra: D-le Dabija, îți atrag atenția că pe vremea mea nu existau tovarăși!

Dabija: Ba da, doamnă: Marx și Engels! Eu vă respect ca pe mama, ca pe bunica...

D-na Bulandra: (sec) Mersi de compliment! Lasă temenelele și tămâierile. Înainte de a mă respecta pe mine, trebuie să te respecți pe tine!

Dabija: Credeți-mă am căutat cu tot dinadinsul să mă respect, dar nu reușesc! Îmi fac autocritica!

D-na Bulandra: Îți bați joc de mine? Crezi că dacă ai talent poți să-ți permiți orce. Am spus-o și o repet: nu suport mitocănia, minciuna și mai ales bețivii!

Dabija: Nici eu! Pe unul care a spus despre d-stră că...

D-na Bulandra: Benedict nu te întinde la cașcaval! (pauză) Ce-a spus despre mine? Nu cumva nesuferitul de Manu a mai făcut o epigramă?

Dabija: Nu una, ci sute. Are un ciclu: **Babaiada!**

Bob: Nu-l luați în seamă doamnă, glumește. De fapt vă iubește!

D-na Bulandra: Astăzi sunt veselă și pot să-ți iert obrăznicile. Natura îmi dă semnale că sunt încă tânără!

Dabija: Extraordinar, sunteți un fenomen!

D-na Bulandra: Sunt, adevăr grăita gura ta, aia scârboasă, Benedict.

Dabija: D-nă, nu vă luați de gura mea: Cu ea mănânc, cu ea vorbesc!

D-na Bulandra: Și spui porcării! Ce mizerie ai scornit că ar fi zis stimabilul

nostru coleg care s-a întors din marea țară a socialismului victorios încântat de ce i-au oferit acolo, tovarăși ruși?

Dabija: Toate le aflați! Păi el a zis că ruși i-au oferit tot ce a cerut și eu l-am întrebat de ce n-a cerut atunci Basarabia?

D-na Bulandra: Erai beat?

Dabija: Ca toată lumea! Am greșit: trebuia să-i întreb pe tovarășii ruși, dar nu i-am întâlnit !

D-na Bulandra: Ești tare isteț. Poate poți să-mi răspunzi și la întrebarea: Cine o să trebuiască să intervină la autorități să nu ia în serios o asemenea afirmație?

Dabija: D-nă, am greșit, vă rog în genunchi! (*Îngenunchează*) Jur că nu mai fac!

D-na B: Uite-te la el, Bob, parcă e un copil. Pleacă de aici că m-ai supărat!

Dabija: Nu plec! Eu vă iubesc și tocmai vream să vă cer...

D-na Bulandra: N-am! Bani pentru bețivi n-am! Pleacă!

Dabija: Doamnă, ordonați, nu suntem prea hămesiți, doar de o votcă să ne dați și vă zicem, să trăiți!

D-na Bulandra: Nu te obrăznici!

Dabija: Demult vream să vă întreb ceva: d-stră n-aveți sânge, n-aveți dorinți?

D-na Bulandra: Am dar pe toate le pun în slujba creierului!

Dabija: Aha, deci e adevărat ce se spunea că, dar nu mai zic nimic...

D-na Bulandra: (*suspicioasă*) Ce se spunea?

Dabija: Nu vă spun, că o să vă supărați și o să mă ocărăți...

D-na Bulandra: Te rog foarte mult să fii un băiat ca lumea, dacă nu poți fi un domn și să-mi spui ce se spune despre mine...

Dabija: Nu scoateți un cuvânt de la mine, știți vorba aia gura bate...

D-na Bulandra: (*marțial*) Benedict!

Dabija: Nu suntem prea hămesiți, o votcă de îmi dați, eu vă spun tot ce doriți!

D-na Bulandra: Bob, dă-i viciosului ăsta de o votcă nu mai mult. (*Bob se execută*). Acum deșartă sacul...

Dabija: Se zicea că atunci când vă...asta, cum să-i zic...când vă dorea..

D-na Bulandra: Stai că te-am prins cu minciuna. Cine mă dorea pe mine? Am fost o femeie serioasă și o soție model, nu-mi amintesc să fi avut vreun fleur...

Dabija: Cum cine? Soțul d-stră d-l Tony, cine altcineva?

D-na Bulandra: *(Plictisită)* Da, ce se întâmpla?

Dabija: Îi spuneai să se ducă să facă un duș! Adică să-și pună pofta-n cui!

D-na Bulandra: *(Vivace, caldă)* Da, scumpul de el, cât l-am chinuit! Acum îmi pare rău! Dar el, era un domn. De fiecare dată când îi refuzam dorințele îmi spunea: Cum vrei tu mamă și după aceea mâncăm! Ah, ce viață minunată am dus amândoi! Mă înțelegea dintr-o privire și eu îl pricepeam...

Dabija: Într-o ochire!

D-na Bulandra: Ești incorigibil! Gata, am terminat cu tine. Stai pe aproape. Ai să cunoști un domn...

Dabija: Mai sunt domni în țara asta, ai că vrei să mă aiuriți...

D-na Bulandra: Află că mai sunt. Azi o să cunoști pe unul dintre ei. Poate ai să înveți ceva...din experiența lui. Poate o să înveți unde duce nesăbuița!

Bob: Doamnă nu vă puneți la mintea lui! *(Ben pleacă în culise)*

D-na Bulandra: Ai dreptate, ești mai înțelept ca mine. Unde e Bob? Adu-l. *(din spatele cortinetei se desprinde M. Șeptilici. E slab, tras la față, hainele îi atârnă. Are în mână o valiză din carton și pe față același zâmbet fermecător)*

Mircea Șeptilici: Omagiile mele sincere Doamnă. Vă rog să primiți acest buchețel de floricele pe care le-am cules de pe câmp: o floare unei flori!

D-na Bulandra: O floare cam veștejită dragă Mircea. O, doamne, ce dar minunat! Mă impresionezi ca întodeauna! Ai fost și ai rămas un domn. Lea-i cules cu mâinele astea cu care desenezi? Lasă-mă să le văd. *(M.S întinde mâinile. Le ia și le pune pe obraji ei)* Te felicit că ai revenit la viață în eșalonul artiștilor.

M.S: Vă rămân îndatorat.

D-na Bulandra: De asemenea te mai felicit că ai fost cavaler și ai luat asupra d-tale vina salvând-o pe partenera d-tale

M.S: Vă mulțumesc! Vin direct...

D-na B: Știu de unde vii...

M.S: Vreau să vă rog...

D-na B: Știu ce vrei să mă rogi...

M.S: Aș vrea...

D-na B: Știu ce vrei... *(Pauză)* O să mă gândesc! O să mă consult cu tovarășii din conducere! Pentru că între timp, doamne cum au trecut anii, în țara noastră s-au schimbat enorm de multe! O să-ți dai seama, și, fiind un om inteligent, ai să apreciezi ce minuni adevărate se întâmplă în toată țara!

M.S: *(Slab)* Știu, s-au umplut închisorile!

D-na Bulandra: *(Ca și cum nu l-a auzit)* Da, s-au golit, dacă ți-au dat drumul! Nu-i așa Bob? Ce zici, cum am putea să-l ajutăm pe Mircea?

Bob: Teatrul nostru sprijină echipele de amatori din întreprinderile din capitală. Vă sugerez că poate ar fi bine să se ocupe de chestia asta cu amatorii.

D-na Bulandra: Spui prostii, el trebuie să se urce pe scenă. Asemenea exemplar uman nu trebuie să se piardă cu nici un chip *(Cu lacrimi în ochi)* Mă uit la el și parcă-l văd pe Tony! *(rapid lucidă)* Da, ai dreptate, pentru început să se ocupe și de amatori *(Îi face cu ochiul lui Bob)* Ca acoperire! Dar destul despre chestia asta. N-ai găsit-o pe Vasilica? Doamne ce nebună! *(către M.S)* Nu-ți închipui câte probleme am cu fata asta!. O tânără actriță extraordinar de talentată și de spontană, dar are un defect. Dispare mereu. O căutam trei zile pentru o înlocuire și n-o găsim! *(Gălăgie în culise).* **Vocea Vasilichii Tastaman în culise:** Lasați-mă în pace, brutelor! Ce înseamnă asta? Ia mâna de pe fund măgarule! Și nu mă ciupii! Au, mă doare! *(e împinsă în scenă, cu ținuta în neorânduială, ciufulită, jumătate dezbrăcată)* Ce e asta? Nu cumva sunt arestată? Nu mă lăsați nici să mă-mbrac? Fi-ra-ți ai dracului de jagardele, de janghinoși! O s-o încurcați mârlanilor, o s-o luați în bot și o s-o îmbulinați! O să fie vai de cojocul vostru! Mă duc la d-na Bulandra și am să vă reclam! *(strigă)* Doamnă Bulandraaaa...

D-na Bulandra: Aici sunt d-ră Vasilica! Te căutăm de trei zile!

Vasilica: *(pocăită)* Am fost la o mătușă!

D-na Bulandra: Te-au căutat acolo și nu te-au găsit.

Vasilica: Am două mătuși! Am fost la cealaltă!

D-na Bulandra: Te-au căutat și acolo!

Vasilica: De fapt am fost la un unchi care stă departe, tocmai în...

D-na Bulandra: Și acolo te-au căutat. Vreau să-mi spui clar unde ai fost?

Vasilica: (*reticentă*) Nu pot să vă spun...

D-na Bulandra: Domnișoară Vasilica începi să mă enervezi. Vreau să știu neapărat unde ai fost. Te somez să-mi spui unde ai fost?

Vasilica: (*ca o răsuflare sinceră*) Am fost...să mă fut!

D-na Bulandra: Oho, quelle horror! (*Pauză*) Scuze! Am fost indiscretă! (*aparte către Bob*) E tânără și are necesități. Te rog să lași la secretariat o listă cu toți amanți pe care îi ai, cu adresele respective și orele când efectuați operația pe care ai pomenit-o, ca să te putem găsi la nevoie! Și acum gata am terminat cu d-ta!

V: D-nă vă rog să aveți răbdare două minutele: nemernica de mine vrea să vă roage ceva. vreau să vă spun ce am pe suflet. N-am cui să spun și n-are cine să mă povățuiască, cine să mă învete ce vrea viața asta de la mine că nu mai știu să mă descurc cu ...nu știu cum să zic, ca să mă înțelegeți! Am o mare amărăciune pe suflet! Sunt o fată proastă de la Brăilița! Știți am fost un copil, fără părinți, cu puțină școală și dacă n-ați fi fost d-voastră binefăcătoarea mea poate m-ași fi omorât! Lumea e tare rea doamnă! Numai d-stră, cu mintea d-stră, și cu puterea pe care v-a dat-o Dumnezeu, numai d-stră mă puteți ajuta!

D-na Bulandra: Nu cumva ai rămas însărcinată?

Vasilica: Nu, deloc. Nu știu de ce, dar nu rămân! Problema ce vream să vă zic e e că mai toți bărbați din teatru cu care mă întâlnesc, cu care repet, și colegi și mașiniști și electricieni vor să...știți d-voastră ce...

D-na Bulandra: Mă faci curioasă. Ce vor de la tine, o biată făptură?

Vasilica: Să se culce cu mine asta vor! Și eu nu știu ce să mă fac? Chiar cu toți nu pot! Nu, că nu mi-ar plăcea, dar spuneți și d-stră, chiar cu toți? E just asta? Ce sunt eu? Mașină de plăceri? Au născocit și o poezie despre mine!

D-na Bulandra: O poezie? Bravo asta-i ceva foarte frumos

Vasilica: Ba nu e. E o porcărie!

D-na Bulandra: Atunci nu vreau să o aud. Te povățuiesc nici d-ta să n-o asculți,

Vasilica: (*plângând*) N-o ascult, dar ei nu se lasă! Cum trec pe lângă unii bărbați din teatru încep să - mi spună poezia..."Vasila Tastaman ciugulea"...

D-na Bulandra: (*violent*) Te rog oprește-te, nu vreau să aud vulgarități. Întodeuna m-am opus cu îndârjire vulgarităților. Ele sunt o plagă de care orice tânăr actor trebuie să se ferească...A fost o vreme când un cunoscut om de teatru a vrut să mă oblige să spun o replică care suna cam așa: "Puțin îmi pasă de gloaba ai de armăsar care se balegă pe blazonul familiei! Qell horeur! Am refuzat. M-a amendat. Am suportat cu stoicism amenda, dar n-am cedat.

Vasilica: N-ai spus replica deloc?

D-na Bulandra: Ba da! Dar am îndulcit-o : "Puțin îmi pasă de armăsarul acela care stă cu coada-n sus și nechează pe blazonul familiei" Nu s-a răs, dar am păstrat bunacuviință, care trebuie să stea la temelia oricărui teatru. Du-te, draga mea copilă. Pentru prima problemă îți dau un sfat: Căsătorește-te! Pe vremuri îndemnam tinerele actrițe să aibă un amant cu bani pentru a le cumpăra toaletele. Acum le îndemn, având în vedere noile cerințe ale guvernului și ale partidului, să se căsătorească. Mărită-te. Dar cu un bărbat solid.

Vasilica: Ca să mă bată?.

D-na Bulandra: Nu, care să-i ciomăgească pe cei care vor atenta la onoarea d-tale. Pentru a doua problemă voi da dispoziții că cine te va mai apostrofa cu poezioara respectivă să fie amendat. Bob să ai grijă ca anunțul să apară la gazeta de perete a teatrului!

Vasilica: Mulțumesc, sunteți întradevăr binefăcătoarea mea. Dar cine să mă ia pe mine, o sărăntoacă, fără părinți, fără casă, știți că dorm într-o cabină!

D-na Bulandra: Nu te mai plânge. Ai două lucruri de mare preț.

Vasilica: Care doamnă?

D-na Bulandra: Tinerețe și talent! Nu le irosi. Și acum du-te

Vasilica: Să vă dea d-zeu sănătate...*(Iese după ce face o reverență și sărută mâna d-nei Bulandra. I se aude vocea către cei din culise)* Aha. Fi-ți- ai dracului de labagii, v-am aranjat. Dracu o să vă ia dacă vă mai aud pe vreunul spunând porcăria aia...

D-na B: Bob, Fă-mă să înțeleg: ce ciugulea?

Bob: Banana!

D-na Bulandra: Banana? Banana e un fruct sănătos! Ca să vezi. Se plânge că e săracă, dar nu-i plac bananele. Tare ciudat! *(În culise se aud vociferări):*

Voce în culise: Trebuie să intru la d-na Bulandra cu acte. E nevoie de semnături

D-na Bulandra: Auzi Bob, sunt reclamată urgent. Transportă-mă acolo. Mircea așteaptă-mă *(Bob și D-na Bulandra ies în culise. Rămâne în scenă Mircea.S.)*

Dabija: *(apare din culise)* A fost greu nene, acolo la pârnaie, la mititica?

M.S: Greu, e un cuvânt necunoscut acolo...

Dabija: Mie frică să nu ajung și eu acolo. M-au chemat la Miliție și m-au ținut câteva zile. Dar cred că au de gând să poprească pentru mai mult timp... am o gură cât o șură și când gândesc ceva vărs afară din mine, scuipe. Un coleg de al nostru după ce s-a întors din turneu din Uniunea Sovietică

M.S: Nu-mi spune cine, nu vreau să știu...

Dabija: Repeta la noi în teatru într-o piesă și odată, fir-ar mama ei a dracului de zi, ce mi-o fi venit să-l întreb: **Dece n-ai cerut nene Basarabia!?...**

M.S: Am auzit! Foarte grav, dacă nu te salvează îngerul tău păzitor, o să te înhațe pentru câtva timp. Dacă scapi cu câțva ani mulțumește-i lui Dumnezeu!...

Dabija: *(Își dă cu pumni-n cap)* Și la ce vă gândeați voi acolo la mititica?

M.S: Unii se gândeau numai la femei, alți cum să evadeze! Castele de nisip!

Dabija: Și d-ta nene?

M.S: Ai văzut vreodată o coridă?,*(Ben neagă)* nici, la film?*(Ben neagă)* Acolo toreadorul, știi cei ăla?

Dabija: Hai, că nu-s venit cu pluta!

M. S. Toreadorul stă cu o cârpă roșie în mână și așteaptă taurul. Taurul însă nu

vede nimic altceva decât pânza aia roșie! Eu, asemenea taurului care nu zărește decât fâșia roșie de catifea, nu vedeam decât culoarea roșie a cortinei!...
(*ermetic*) Și visam! (*Trage aer în piept*) să revin în teatru! Înțelegi Ben! Să... mă sui pe scenă, să o sărut, să mângâi catifeaua cortinei!

Dabija: Atunci ce facem nene cu gândurile noastre? Eu sunt om de la țară, la mine ce am în gușă, e și-n căpușă!

M.S: Uită-le! (*Încet, înăbușit*) Înghite-ți gândurile Ben, altfel o să dai de dracu! N-are nimeni nevoie de eroi! Acolo de unde vin nu rezistă nimeni! E un malaxor necruțător. Nu-ți fă iluzii! **Trebuie să ai curajul de a tăcea**

Dabija: Greu sfat nene.! Ascultă, ai unde să te duci?. Dacă n-ai unde să pui capul jos, vin-o la mine. Acum nu vrei să mergem la una mică?...

M.S: Mulțumesc nu. Trebuie să mă desmeticesc. Am crezut că plecarea din spațiul strâmt al celulei îmi va aduce libertatea, dar cred că m-am înșela!

Dabija: Adică cum?

M. Ș: Vezi tu, lumea liberă la care am visat acolo mi se pare acum meschină, îngustă, mizerabilă, cu interesele fiecăruia, mărunte... Lumea spre care am tânjit acolo în închisoare era altfel! (*din rărunchi*) Liberă, liberă! Fără hotare!

Dabija: (*Se uită la el și nu înțelege*) Și vrei să te întorci la închisoare?

M:S: Hai, că esti nebun deabinelea!

Dabija: Ai bre, că n-o fi dracu chiar atât de negru! Hai să bem o votcă, aici la Cireșica și să ne veselim... acum îți trebuie o gagică. Știu eu una numai bună!

M.S: (*indârjit*) Nu pot Ben. Trebuie să duc o scrisoare a unui coleg de detenție-care mai are mulți ani de stat acolo - la sora lui... (*Bob și D-na Bulandra, revin*)

D-na Bulandra: Așaa, am revenit...(*Către Bob, șmecheră*) vezi că e cineva la cortină. (*Bob se duce spre culise. Către M.S, rapid, conspirativ*) Ai de gând să rămâi, te-ai stabilit? Ți-au ieșit gărgăunii din cap?

M.S. Fiți liniștită, **teatrul va fi de acum tara mea!**

Bob: (*revenind*) Nu e nimeni doamnă...

D-na Bulandra: Mi s-a părut! (*către M.S*) nici nu știi câte sunt pe capul unei biete

femei ca mine. Am de semnat multe apeluri pentru pace și chiar (*râde*) adeziunea la congresul vegetarian mondial care se va ține în India...unde sunt invitată

M. S: Sunteți vegetariană?

D-na Bulandra: Sunt, dar mănânc și carne...

M.S: Dar de ce sunteți într-un căruț.?

D-na Bulandra: Mi-am rupt mâna și m-au așezat în căruț. Dar să vorbim lucruri serioase. Vreau să-ți arăt amintirile mele la care lucrez de mai mulți ani ...Sunt însemnări modeste, fără valoare literară! Mă destăinui ție, pentru că sunt convinsă că ai să mă înțelegi perfect! Doamne, ce mult îmi amintești de Tony!

M. S: Mă măguliți, nu merit!

D-na Bulandra: Știi bine, eu am fost departe de a fi comunistă! Pentru că nu-i cunoșteam pe comuniști, pentru că de la moartea lui Tony care venise să se adauge zbuciumului amar pe care îl trăisem odată cu întreaga țară în anii războiului, trăiam retrasă, sub zăbranicul tristeții și dureri...Dar pe măsură ce timpul trecea, am început să deschid ochii, să aplec urechea la ...ăăă...

Bob: La vuietul de șantier !

D-na Bulandra: Așa, aplecasem urechea la vuietul de șantier ce cuprinsese întreg pământul patriei, mulțumesc Bob și...

Bob: Și treptat ați fost cucerită de viața nouă!

D-na Bulandra: Mulțumesc Bob, da viața nouă, care vestea primăvara unor prefaceri, care iradiind năvalnic din toate părțile, pătrundeau în restriștea izolării mele, doamne, ce mult îmi amintești de Tony, dar poate te plictisesc?.

M.S: Deloc, sunt lucruri la care am meditat și eu acolo în reclusiune...

D-na Bulandra: (*nu l-a auzit*) Astăzi eu nu mai sunt aceea care am fost odinioară.

M.S: Cum așa? Nu înțeleg...

Bob (*Aparte către M.S*) Nu te băga! Așa e d-nă Bulandra, v-ați schimbat!

D-na Bulandra: Odată cu toți ceilalți oameni, m-am schimbat, înfrângând în mine prejudecățile pe care le dobândisem vrând nevrând. În lumea în care m-am

născut, pe care n-am iubit-o...salvează-mă, Bob

Bob: *(care-i știe pe dinafară discursul)* Nu v-a fost ușor!

D-na Bulandra: *(Preia, spontan, creator)* Da, nu mi-a fost ușor, să mă adaptez, dar adeziunea mea față de noile realități a fost totală ...ăăă...și acceptând conducerea teatrului Municipal, am acceptat în toți anii aceștia care s-au scurs...

Bob: Ați acceptat invitațiile de participare la manifestările de interes obștesc!

D-na Bulandra: Așa e, nu mai repet, că sigur te plictisesc!

M.S: Deloc, aveți în față un elev sânguinos! Acolo, în reclusiune, a luat contact cu metoda de reeducare a profesorului Macarenko!

D-na Bulandra: Da interesant. Am uitat ceva Bob? A da...Prin realizările colectivului teatrului nostru m-am străduit să merit apelativul de **artistă cetățeană**, de aceea am mulțumit partidului și guvernul pentru toate distincțiile și decorațiile pe care mi le-au oferit, inclusiv ordinul muncii, precum și titlul de artistă a poporului cu care am fost răsplătită! Dar destul cu confesiunile...

Bob: *(Șoptit)* Audiența!

D-na Bul.: Fir-ar al dracului, am uitat de Ghiță! Să mergem, Dabija, unde ești?

Dabija: Aici, nu suntem prea hămesiți, o votcă să ne dați și vă zicem să trăiți.

D-na Bulandra: Ești incorrigibil! La revedere Mircea! Să nu uiți că scena e viața ta! Doamne cât de mult semeni cu Tony ...*(Bob și D-na Bulandra ies din scenă)*

Dabija: *(uitându-se după d-na Bulandra)* **Domnule, parcă-i vie!**

*(se stinge lumina și se reaprinde descoperind cortinele care au revenit la poziția din tabloul prim, cu afișul care specifică: **Montreal 1989 două ore mai târziu!**)*

M.S: Așa a fost! Fuse și se duse! *(S-a așezat într-un colț pe un taburet, chircit)* Ești mulțumit d-le Ionescule ? Acum poți să scrii o carte sau un scenariu de film...

Ionescu: Ai adus-o bine din condei! Ai povestit cum ți-a convenit.

Marieta: Cum era de fapt d-na Bulandra?

M. S: Era *(îl apucă râsul)* un histrion inimitabil, care însă știa să aprecieze talentul! Era o vânătoare de talente! Când descoperea unul, nu se lăsa până nu-l aducea în teatru. Dar indiferent câte fațete ar fi avut, eu mi-o amintesc cu

tandrețe, alături de cel care m-a luat cinci ani mai târziu în Teatrul de Comedie, Radu Beligan, deschizându-mi o altă traectorie!

Ionescu: (febril, a deschis reportofonul). O amintire vitriolantă ne-a furnizat maestrul Șepilici despre marea doamnă a teatrului românesc, atât de idolatrizată și tot atât de ironizată de unii contemporani! Și dacă pentru propaganda oficială ea a reprezentat actorul cetățean, pentru mulți alți, ea fost poate primul omul de cultură care a făcut pactul diavolului cu puterea, pact care a fost urmat, ca să zic așa, cu frenezie, de zeci, sute de intelectuali străluciți!

Marieta: Ascultă, mă enervezi, cu pactul d-tale, fir-ar al dracului de pact! Ce trebuia să facem noi, artiștii tineri, care vroiam să facem teatru? Să ieșim în stradă? Au ieșit unii în 57 la revoluția maghiară și ce au reușit să facă?

M.S: Ani grei de închisoare!

Marieta: Am avut colegi care au protestat ca Omescu și Mavrodineanu care au semnat apelul lui Goma. Ce au realizat?

M.S: Unii a emigrat, alții au fost marginalizați...

Ionescu: Dar măcar unul din marii noștri actori, dacă ar fi..refuzat să joace

Marieta: Ești nebun! Ar fi murit de foame

Ionescu: Dar toți nu știau cum să se mai gudure pe lângă putere, ca să-i facă artiști emeriți și ai poporului și să joace în piese mincinoase care au pervertit ani de zile poporul...ca "Pentru fericirea poporului" și odioasa "În valea cucului" ...

M.S: Nu chiar toți. Marioara Voiculescu a refuzat să se urce pe scenă și să joace. Doamne cât am admirat-o, dar n-am avut p puterea s-o urmez! (Alert, viguros) Acum gata cu amintirile, gata cu nostalgia, e boala rea de inimă a bătrânilor. Dă gata mai rău decât infarctul! Acum avem de lucru. Peste trei zile avem iar spectacol. Unde sunt ceilalti?.

Marieta: Mi-au telefonat că nu pot venii la repetiție, așa că amânăm.....

M.S: Nu amânăm! S-au tipărit afișe, programe, s-au anunțat prietenii, spectatorii. Trebuie să jucăm și vom juca. Ce spun americanii d-le Ionescule?:

Ionescu: Spectacolul trebuie să continue! **The show must go on...**

M.S: Marietico avem o scenă amândoi: La premieră s-a întâmplat o bulibășeală : în loc să intri normal pe ușă te-ai prăvălit în scenă cu ușă cu to!

Marieta: Știu, se blocase ușa! Ce era să fac?

M. S.: Atunci am avut noroc că publicul s-a amuzat. Aici, nu avem uși cu care să te prăbușești! Ia să vedem cum ai să procedezi? Improvizează! Cum se comportă un personaj ca baba Safta? Ce sentiment o domină? (*pedagogic, ca Marius Chicoș Rostogan*) Nu-i așa că e curioasă?

Marieta: (*atunci descoperă. Ca Bulă*) Daaa!

M. S.: Nu-i așa că iscodește?

Marieta: (*ca Bulă*) Daaa!

M.Ș : Nu-i așa că nu stă o clipă locului, e ca un copoi?

Marieta: Daa, sigur că da! Ca un copoi, umblă și vrea să afle! Spionează!

M. S.: (*în spatele cortinelor s-a costumat. Pe ultima replică, când își pune o broboadă devine o altă babă Safta.*) (*Marieta, tot timpul s-a ținut după el neobservând manevrele lui*) Și bini că ti văd! Ptiu, da ște tinerică arăți maică. Nu te-am mai văzut de când mă spovidii părintele Pafnutie! Mare pișicher! Mă întrebă dacă am rămas însărcinată și dă-i cu mâna pe sub fustele mele, nerușinatul! Dar, parcă că ți-a phierit graiul?

Marieta: Rămasei perplexă! (*În fundul sălii se aud glasuri*): Dar ce se petrecece acolo? (*A apărut un domn mititel în vârstă, sfrijitt, agitat, urmat de un polițist*)

Sorin Popa: Am informații că aici repetă! (*către polițist*): Monsieur policier, avez vous l' amabilite de m' accompagner, pour etre present quand je veux donner la citation a monsieur Șeptilici, je veux te traduire en justice parce qui je il a utilise au theatre, un texte sans mon consentement. Tu comprends?

Polițist: Biensur, aleez, ale, vas-y, courage moi je suis a cote de vous.

Sorin Popa: (*Către cei prezenți.*) Atenție la toată lumea. Unde este d-l Șeptilici?

M. S.: (*Ca baba Safta*) Dar ște trabă ai matale cu el? :

Sorin: Mă numesc Sorin Popa și sunt însoțit de d-l polițist ...

M.S: Aracan di mine maică! Ptiu, că tare mai spăriet! Zugravu aista, pi cari l-ai

numit, nu e maică! O plecat, s-o dus! Și m-o lăsat pi mini și pi sora mea
giamănă să păzesc zmângălelile aiste! Vinii mata mâini...

Sorin P: (*suspicios*) Ascultă, eu parcă te cunosc de undeva?

M. S: Pi mini? Fugi da ici că șuguești! (*Sorin dând ocol personajului Safta
descoperă pantalonii și pantofii lui Șeptilici*)

Sorin: Trebuia să-mi închipui. Jos masca d-le Șeptilici. Ești demascat! Ai auzit
cine sunt și probabil știi de ce sunt aici însoțit de un polițist.

M.S: Da, dragă Sorine, știu cine ești și bănuiesc de ce ai venit!

Sorin Popa: După cum știi sunt urmașul legal și testamentar...

M.S: Al tatălui tău, marele om de teatru Victor Ion Popa, autor al piesei Take
Ianke și Cadâr. Cunoaștem, nu trebuia să vii până aici ca să ne reamintești.

Sorin Popa: Monsieur la policier il ne me laisse pas lire! Au făcut pur și simplu
un masacru ...

Polițist: Olala, un massacre! Une situation grave! Crime avec premeditation!
(*Către Șeptilici*) Pas vrai?

M.S. C'est un malentendu! Il m'acuse que j'ai intervenu brutalement dans j'ai
ilimine quel que passages a son avis, importantes!

Polițist: Sans sa permission est un delict! (*către Șeptilici*) Qui a'ete massacre?
(*Marietei*) De que s'agit-il

Marieta: Zice că, pardon, parle ...aaa...complicație...situație, nasoală.

Polițistul: Nazol? C'est quoi sa? aaa..je ne comprends...

Sorin Popa: Silence! Declar în prezența unui martor oficial, (*către polițist*) Allo!

Marieta: (*Îi dă un ghiont polițistului*) Alo, vous te parle!

Polițist: Pardon?

Sorin P: Silence! Deci, reiau: pentru infracțiunea de a juca ilicit două spectacole
fără aprobarea mea, v-am dat în judecată, iată citația care vă cheamă la proces în
calitate de inculpat. Neavând un domiciliu stabi, atestat de departamentul de
poliție al orașului Montreal, sunt obligat de lege să ți-o înmânez personal.
(*Întinde citația de la proces. Nimeni nu mișcă. Toți stau nemișcați.*)

Sorin P: (*polițistului*) Le papier, Monsieur. Donez lui le papier. (Dă-i citația)

Polițistul: Moi? Pourquoi? C'est à lui de donner (Pentru ce eu? Dă-i-o d-ta)

Sorin: Comment vous refusez de lui donner la citation (Refuzi să i-o dai?)

Polițistul: Pas pas mes attributions (Nu intră în atribuțiile mele)...

M.S: Măi Sorine, de ce faci tu tot târăboiul ăsta? L-am cunoscut pe tată-l tău, era un om generos. L-am iubit, Sorine!

Sorin P. Să nu amestecăm lucrurile. Aici e vorba de afaceri!

Polițist: (*A înțeles și el ceva*) Bain! Les affaires sont les affaires!

Ionescu: Fi atent maestre! Citația nu trebuie să ajungă în mâna ta: Fentează-l!

M.S: (*Disperat, zăpăcit*) Cum dracu să fac?

Ionescu: N-ai văzut **Charlot Boxer**? Nu sta pe gânduri, treci în spatele lui...

Marieta: (*ațâțată*) Treci în spatele lui...(M.S., țopăind ca un boxer trece în spatele lui Sorin. care se trezește în fața cu Ionescu.care îi obstrucționează trecerea, tot țopăind. Sorin P. se întoarce brusc și dând cu ochii M.S vrea să-i înmâneze citația

Ionescu: (*Strigă*) Fentează-l maestre! Cu joc de picioare!

Marieta: (*Țipă*) Fentează-l Mâșule...(M.S., țopăind trece iar în spatele lui Sorin. care de data asta o are în față pe Marieta! (Sorin întorcându-se se împiedică, se clatină, Marieta, îl sprijină și îl așează pe un taburet adus de Ionescu.)

Polițist: Qescu se passte? (Ce se-ntâmplă?)

Marieta: Ne jucăm de-a baba-oarba! Aaa... jouons... leapșa pe ouate!

Polițist: Pardon, compred pas?

Marieta: Cum se spune în franceză Mâșule?

M.S: Un sont de Cache-cache! (*Țopăie în continuare în așteptarea lui Sorin P.*)

Ionescu: Time aut! E groghii (*aduce un taburet și îl așează pe el. M. S. și Sorin P. Stau alăturați pe taburete gâfâind. În spatele lor Ionescu și Marieta le fac vânt cu batistele*)

M.S: Am pus-o de mămăligă! Ce mai facem acum?

Ionescu: S-a terminat repriza întâi. Va urma epilogul! Deocamdată, pauză!

Marieta: Fii atent Mâșule, șmecheru vrea să-ți paseze citația! Ți-o pune în mână! Nu-l lăsa! (*Sorin vrea să-i paseze citația lui M.Ș. Ionescu o ia și o bagă-n gură*)...

Ionescu: (*Cu hârtia în gură*) Gata, ia-o de unde nu-i!

Sorin: Nenorociților, hoților, bandiților, dați-mi citația că altfel vă dau în judecată! (*plânge de furie*) Comuniștilor, comuniștilor, co...(*se îneacă de furie*)

M.S: (*izbucnește în râs*) Hai, că ești scump! Hai, că ai haz! Acum te recunosc! Dacă tu ai ajuns să mă faci pe mine communist ești cel mai mare umorist al acestor zile! Bravo Sorine, așa te vreau! Vino să te îmbrățișez! Te iubesc!

Sorin: (*Vrea să-l respingă*) Stai, îți bați joc de mine?

M. S: D-zeule, doar știi că te iubesc! Știi, de câte ori ți-am trimis pachete la închisoare! (*Îl îmbrățișează*) Doar știi cât m-am sbătut, pe lângă d-na Bulandra pentru piesa tatălui tău. (*Catre Ionescu*) Dați-mi citația, scui-pă la mine în palmă ce-a mai rămas din ea. (*Ionescu se execută. Către polițist*) Consigne je ai pris conaissance de la citation (Consemnează că am luat cunoștință de citație)...

Polițist: (*Ia ghemotocul și vrea să-l desfacă, dar nu reușește și îl aruncă*) Sa c est pas citation! Se un...boule du papier! (Asta nu e citație). Je ne peut pas confirmer ca

Marieta: Ce zice? Nu înțeleg. Țsta n-are dicție deloc!

M.S: Zice că nu poate să consemneze. Sorine, ca să nu pleci de aici cu mâna goală, eu am la mine 500 de dolari cu care trebuia să plătesc niște furnizori. Ți-i dau ție și o să văd de unde o să mai fac rost de alți bani...

Sorin: (*emoționat*) Mulțumesc, dar nu pot primii! Lasă, să fie de pomană în amintirea tatălui meu, iar d-ta să fii sănătos!

Toți: Așa să fie! Bravo Sorine, ești la înălțimea lui taică-tu! Ești un boier...(*Vesellie mare*) Pentru Sorin Popa de trei ori ura, ura, ura!

Sorin: Am venit aici să vă fac praf și plec ca un rahat.. (*Marietei.*) Vă urez succes! (*pleacă plângând. Polițistul întârzie în fața Marietei*)

Marieta: Țsta ce-o mai vrea?

Polițist: Mademoiselle vous ete bien foutu, je voudrais vous revoir!

Ionescu: D-l polițist ar vrea să te... mai întâlnească...

Marieta: Ei asta-i bună! (*Dulce*) Monsieur Policier, du-te învârtindu-te...

Polițist: Coment?

Marieta: Vas dans le petit oiseau de ta maman!

Polițist: Avec plaisir ! (*Polițistul salută elegant. Pleacă cântând: Je ne regrette rien...*)

Marieta: Scena cu Sorin m-a năucit! Observ că și d-ta nu te simți prea bine...

M.S: Nu, nu, mă simt perfect, a fost o copilărie! (*vesel*) Ce ar fi dacă ne-am decupla la cele mai mici împotriviri ale soartei. Ce a însemnat scena asta pe lângă ce-am îndurat în închisoare? Un fleac!

Ionescu: Atunci povestește-ne ceva din detenția de la canal...

Marieta: Niciodată nu te-am auzit vorbind de ce ai îndurat acolo.

M.S: N-ar fi rău să ne despărțim de trecut răsând, cum spune Lenin.

Ionescu: (*pornind reportofonul*) După spectacolul penibil, dat de fiul unui mare om de teatru și el victimă a regimului communist, îl rog pe maestrul Septilici pe care l-am supărat acuzându-i fika de a fi fost colaboratoare a securității, să ne povestească de suferințele îndurate ca deținut la canalul Dunăre, Marea Neagră unde și-au lăsat oasele mulți patrioți români, care au preferat să moară decât să facă pactul cu sinistra securitate! Cât de greu a fost maestre?

M.S: (*răsând*) N-a fost greu deloc! Mie, la canal, spre deosebire de ceilalți deținuți mi-a fost mai ușor!

Ionescu: (*oprește reportofonul*) Nu cred o iotă din ce spui și cred că trupurile morților de acolo se răsucesc în morminte dacă te-ar auzii...

M.S: S-ar răsucii în morminte dacă aș minți! Dacă m-aș împăuna cu ceva ce n-am trăit. Sigur, a fost greu, dar n-am îndurat ce au îndurat ceilalți, pentru că am avut norocul să fiu privilegiat!

Ionescu: Aha! (*Jubilează*) Ce servicii le-ai făcut ca să ai un regim privilegiat? Îi spionai pe ceilalți deținuți, îi turnai?...

M.S: Spionaj, turnătorie, ce cuvinte goale, cu aureolă, dar necunoscute acolo! Mă uit la voi, vă aud, dar nu vă înțeleg! Ce importanță are curajul, dacă, Mircea Vulcănescu a acoperit cu corpul său, trupul unui coleg de celulă ca să nu răcească, dacă el a murit? (*Strigat*) Acolo, tot ce contează e să supraviețuiești, nebunilor! Dar acolo mie mi-a fost bine, pentru că mi s-a întâmplat o minune...

Marieta: Asta-i bună, ne bagi în science-fiction! Ce minune?

M.S: Normatorul de la șantierul de la Capul Midia unde eram repartizat avea o iubită la Constanța și n-avea timp de grafice și știind că eu mâzgălesc hârtia m-a luat sub aripa lui ocrotitoare! Și desenul, a fost biletul meu de favoare cu care am traversat toată perioada. Stam în baraca administrației și făceam grafice, diagrame, tabele, liste, referate în timp ce colegii mei dădeau cu târnăcopu! Ești lămurit? Ești mulțumit? Dar acum vreau să mă lămuresc și eu cu ceva care îmi stă pe creier. Domnule Ionescule, poți fi o clipă, un om de caracter?

Ionescu: Nu conta pe mine mai mult de cinci minute!

M. S: În 47 înainte de a încerca să fug din țară m-au vizitat cu un mesaj doi indivizi. Am o bănuială că ai fost unul dintre ei!

Ionescu: Am fost. Primisem însărcinarea asta de la...

M:S: Știu, am aflat! De la ...*(arată cu mâna la epoleți)*...

Ionescu: Acum gata totul a trecut. A fost ca un vis rău. Ducă-se pe pustiu!

Marieta *(lui Ionescu)* Nu știu cum te mai rabdă pământul!

Ionescu: A fost pașaportul și biletul meu de avion! Te rog iartă-mă!

M. S: Te-am iertat. Toți, avem momente de lașitate, să nu fim neindurători! Am să vă relatez o situație în care și eu am fost un laș...

Ionescu: *(Pornește reportofonul)* Dragi ascultători veți auzi în premieră o mărturisire zguduitoare ...

M.S: După canal am avut domiciliu forțat într-un sat din Bărăgan. Stam în niște bordeie mizerabile la un țăran și ne hrăneam cu ce da Dumnezeu, cu ce avea omul în ogradă, aveam vecini foști miniștri, magistrați....

Ionescu: Cunosc! Gazetari de dreapta, preoți, frontieriști, sioniști, masoni, țărani antiolectiviști, delicvenți arestați pentru omisiune de denunț...Știu...

M.S: Viața asta liniștită, era bulversată duminica, când venea un sergent major.

Ionescu: Cunosc, am trecut pe acolo... gata am tăcut!

MS: Și sergentul ăsta major avea un tabiet. Ne aduna în mijlocul satului, se suia pe o ladă și începea să ne înjure de mamă, de toți sfinți, pe care-i lua la rand...

Marieta: Ei și..vă înjura și gata! Ar fi fost rău dacă vă lua la bătaie!

M.S: Așa e.! Ne-ar fi înjurat și ar fi plecat, dar de fiecare dată după ce ne înjura bine de tot, ieșea în față Niculae Carandino! Ați auzit de el?

Ionescu: Cum să nu: ziarist, cronicar dramatic, traducător, director general al teatrelor, director al teatrului Național, condamnat...

Marieta: Ești o enciclopedie ambulantă! Acum gura! Zi mai departe Mâșule?

M.S: Mai departe o să vă arăt pe viu. Pe loc, mi-a venit o idee să înscenez pentru voi situația de atunci din satul de "vacanță obligatorie" improvizând. Eu voi fi sergentul major Bolovan, tu domnule Ionescule, vei fi Carandino, iar Marieta, va privii neputincioasă, ca mine, atunci....

Ionescu: Stai! Nu-l știu, pe Carandino. Habar n-am cum ar fi procedat...

M.S: Trebuie să spui doar atât: "Dece ne înjuri, știi tu cine suntem noi?" Poți?

Ionescu: (*fălindu-se*) E un fleac pentru mine! Nu mă cunoști?

M.S: Să te aranjăm. Carandino era mai scund și mai lat în umeri ca tine..(*Ionescu se îmbătoșează*) Stai cuminte! Nu trebuie să joci un trup, ci o atitudine morală, așa că stai degajat. Unde ție cravata? Trebuie neapărat să ai cravată.

Ionescu: Acolo în sat Carandino purta cravată? (*M. S îi aranjează o cravată*)

M.S: Neapărat. Fără cravată nu se poate, ai să vezi de ce!. Eu mă duc în culise să aranjez personajul! (*le face cu ochiul și pleacă în culise*)

Ionescu: (*Marietei*) Hai, că va fi amuzant! Am să-i trântesc câteva replici de am să-l las cu gura căscată! Hei, (*către culise*) ce faci, te aranjezi mult?

M.S: Ai răbdare, îți pregătesc ceva ce n-ai să uiți toată viața. (*apare M.S.: Cizme, mustață, păr zburlit peste ochi. Are în mână un baston de polițist.. Trânțește jos o ladă și se suie pe ea. E beat. Răcnește*) Mă așteptați paștele și grijania voastră dă bandiți, dă hoți și escroci, dă malagambiști, dă dușmani ai poporului, dă capitaliștii anglo americani care ați supt sângele poporului!

Ionescu: (*către Marieta.*) Formidabil, grozavă transformare...Și eu ce fac?

Marieta: Nu știu, descurcă-te! Ai auzit că trebuie să spui o replică...

M.S: (*către Ionescu*) Tu ăla de colo, de ce paștele mătii nu ești atent la ce zic io, și vorbești în front, ai? De ce mă nenorocitul? Drepti, culcat..*(Ionescu ezită. Șeptilici, alias sergentul major îi aplică o lovitură cu bastonul care-l îndoaie)*

Ionescu: Au, ce faci, mă doare, ai spus că e doar o joacă...

M.S: (*dezlănțuit*) Te doare? Ia auzi la el: Îl doare! Dar pe mine nu mă doare să ard gazul pe lângă voi?*(Îl apucă de cravata și-l rotește lovindu-l cu bastonul în cap)*

Ionescu: Nu da domne ăsta e un cap de om...

M.S: Neee, spurcăciune, ăsta e cap de jigodie, adică tătăcuță! *(Îl lovește iar)*

Ionescu: (*zăpăciti*) Alo, domnu', nu da domne, ai zis că ne jucăm...

Marieta. (*Se amuză*) Au nu mai pot...de atâta râs!

M.S: A, îți arde joacă, cristoșii mătii de cioflingar, de scârța, scârța pe hârtie, lasă că-ți dau eu ție joacă, să n-o uiți toată viața...*(Îl lovește, îl sgâlțîie.. Ionescu a devenit moale ca o păpușe în mâinile lui M.S)*

Ionescu: Auuu, înțelege domnule că mă doare, asta nu mai e joacă!

M.S: Dar cine ți-a spus ție hoțomanule, banditule că eu mă joc?

Ionescu: Păi, nu așa ne-am înțeles?

M.S: Cum să mă înțeleg eu, sergentul major Bolovan cu un bandit cu tine?

Ionescu: Așa ne-am înțeles, jur, uite d-na e martoră!

M.S: (*tot feroce*) Îmi amintesc jigodie, dar tu nu trebuia să-mi spui ceva?

Ionescu: Ce să-ți spun? N-am să-ți spun nimic..

M.S: (*Iar îl i-a de cravată și-l învârteste*)Și de ce paștele și grijania mătii nu vrei să spui tu ceva? Faci cumva grevă, hai, ai să auzim ce ai de spus?

Marieta: Zi domnule replica...

Ionescu: (*zăpăcit*) Care replică?

Marieta: Că, de ce ne înjuri...

Ionescu: Zic, dar nu mai da în mine: Dece ne înjuri?...

Marieta: (*Îi suflă*) Știi tu cine suntem noi..

Ionescu: Știi tu cine suntem noi?

M.S: N-am auzit. Zi mă mai tare, parcă n-ai mâncat azi..

Ionescu: (*zăpăcit repetă*)) Zi mai tare, parcă n-ai mâncat azi...

Marieta: (*sufală*) Fără, parcă n-ai mâncat azi...

Ionescu: Fără parcă n-ai mâncat azi...

Marieta: Nu mai pot, mor de râs...

M.S: (*imitându-l pe Ionescu, râzând*) "Fără parcă n-ai mâncat azi", auzi ce replică!

Hai vino să te pup că ești tare scump!

Marieta: (*râzând în hohote*) Ești de comă Ionescule.

Ionescu: După ce m-a bumbăcit de m-a tăbăcit! Vreau să știu de ce râdeți? Ai înscenat toată aiureala asta ca să mă ciomăgești pe mine?

M.S: Deloc! Ca să-ți arăt cât am fost de laș. Bolovan îl bătea de-l snopea pe Carandino și eu stăteam pasiv și priveam...cum a stat acum Marieta!

Marieta: (*râzând în cascade*) Scumpul de el, auzi nu știe de ce râdem. "n-ai mâncat azi, fără n-ai mâncat azi" (*iar râsete*)

Ionescu: Acum ai fost activ nu glumă: m-ai bătut de m-ai răgezit!

M.S: (*râzând*) Arta cere sacrificii Ionescule! Te-am lovit tare. Îmi cer scuze!

Ionescu: Ce să fac cu scuzele, mă doare tot corpul? Mi-ai făcut și vânătăi

M.S: (*vesele*) Te rog, iartă-mă. Până te-nsori îți trece! Doamne de mult n-am râs cu atâta poftă. Am râs de multe ori în viață dar ca acum niciodată! Parcă nu-i a bine. (*râzând în continuarea se clatină*) hopa, ce-i cu mine! Tu, ce-l de sus, vrei să mă atenționezi cu ceva? (*către Marieta și Ionescu*) Nu-i nimic, mi s-a părut!...și...(râde) doamne ce bine-i să visezi (*iar se clatină*) Hei, tu cel de sus, ai impresia că ai ceva de spus? Vorbește mai clar...

Marieta: (*Crede că e o joacă*) Ei, ce ți-a spus, cel de sus?

M.S: (*În ușor delir*) Cel de sus? A, nimic n-a spus...a rămas acolo...sus..(*Se prăbușește*) Iertați-mă, mie rău...

Marieta: (*strigă*) Mășule, lasă gluma, lasă teatru, nu te juca! (*îngenuchează lângă el*)

M.S: Teatru, ce glumă bună! Ce loc minunat! Ce grădină a desfătărilor! Unii o numeau o groapă hâdă! Dar pentru mine a fost o bucurie, un vis, **a fost țara mea!** Doamne, câte satisfacții mi-a oferit! Dacă n-ar fi fost el, n-aș fi rezistat

acolo la închisoare! (*cu glas tremurat*) Tu, cel de sus, care acum mă încerci, dacă m-ai lăsa să mai joc un spectacol, ar fi OK-ey! Doar știi... m-am născut în teatru, am trăit în teatru și... aș fi vrut să mor tot în tea...nu vă alarmați...nu e nimic grav...nu mor...s-ar putea doar să-mi schimb modul de viață! Anunțați pe soția mea că...am plecat....(Se sfârșește)

Marieta: Alerg la un telefon să anunț o salvare...

Ionescu: (Îngenuchează îi ia pulsul, îi desface gulerul, îl pipăie). Cred că nu mai e nevoie. Nu mai are puls. Nu-mi vine să cred (E siderat) S-a dus, chiar a plecat...

Marieta: (Plângând îi ascultă inima după care îi închide ochii) De data asta a reușit să evadeze definitiv! Știam că așa se va întâmpla. Prea s-a agitat, prea și-a dorit să ajungă aici. Era ca un cal pur sânge în galop. Te rog dă un telefon la numărul ăsta, la soția lui...(îi întinde o carte de vizită) Bănuind ce i s-ar putea întâmpla, de câte ori ne întâlneam, pedant cum era, îmi dădea o carte de vizită cu adresa și numărul de telefon unde locuia. Du-te, eu am să-l veghez (Aprinde o lumânare) Parcă doarme, Doamne, ce mândrețe de bărbat...(o podidește plânsul) Dormi liniștit scumpe maestre, ai fost un prinț printre oameni! Comedia s-a terminat Ce păcat că din viață nu se poate ieși decât în felulul ăsta...tragic! (încet, în timp ce se stinge lumina trage cea de a patra cortinetă și dacă este, se lasă

Cortina

(P.S: Mircea Șeptilici a murit în Noiembrie 1989 într-o stație a metroului New-yorkez. Am imaginat varianta asta, cum desigur se bănuiește, din necesități scenice)

Piesa s-a citit, în cadrul “Clubului Dramaturgilor” a Uniunii Scriitorilor din România, Luni 28 Martie 2011, ora 17. 30 în foaietul Teatrului de Comedie, cu următoarea distribuție:
Mircea Șeptilici: Vl. Găitan.

D-na Bulandra: Stela Popescu
Ionescu- Dangerous: Adrian Fetecău
Tantzy Căpățână: Delia Seceleanu
Benedict Dabija: Andrei Necula
Bob: Candid Stoica
Marieta: Virginia Mirea
Primul vizitator: Șerban Georgevici
Al doilea Vizitator: Grigore Grigore
Sorin Popa: Eugen Racoți
Un polițist: Felix Dumitrescu

Regia: Candid Stoica

Dosarul Curvelor

sau

Paula și Teodor

sau

Căsătorie eșuată!

Personaje

Paula: actriță.

Teodor: autor.

Pacoste: prieten cu Teodor

Nelu: prieten cu Paula. Medic.

Dr. Ricșa: Medic. Prieten al actorilor.

Telefonista : de la Piatra Neamț. Visează la un actor.

Demetriade: secretar literar.

Actorul comentator: poate fi jucat de oricare dintre bărbați)

(Scena e împărțită în două spații de joc de două cortinete. În fața lor apare actorul comentator. Undeva între cele două spații de joc pe un practicabil mai înalt vor interveni Telefonista și Demetriade).

Actorul: Bună seara! Stimați domni și stimate doamne...(Din culise se aude vocea actorului care îl joacă pe **Pacoste**, care e și sufleur)

Pacoste: Ininvers.

Actorul: Invers ce?

Pacoste: Stimamate do do amne și sti sti mați domni...

Actorul: (Se face că nu observă bâlbâiala). Scuzați, obișnuința. Stimați spectatori. direcțiunea teatrului m-a însărcinat să vă anunț că astă seară se joacă...

O voce: (din sală) Fără piesă...

Actorul: Cine a spus replica asta? (Pauză) Nimeni n-are curaj să recunoască? Eroare. Astă seară se va juca...

O voce (din sală): Fără piesă!

Actorul: Iar? Cineva are o obsesie. Dezmint....Acum (vorbește rapid de frică să nu fie întrerupt). se va juca fără un actor. Cel care trebuia să joace unul din roluri n-a venit. Nu mă întrebați de ce, că nu știu. Până la ora asta n-a sosit! Poate s-a îmbolnăvit, poate l-a chemat la la Radio, la televiziune...Televiziunile sunt o calamitate! Când te cheamă pe tine, e nemaipomenit! Când îl cheamă pe un coleg e o nenorocire! Veți întreba: n-are mobil? Are! L-am sunat, dar o voce declară că abonatul nu poate fi contactat! Nu vrem să vă trimitem acasă pentru că, nu știm dacă vă mai prindem altădată! Așa, că, după cum observați, a căzut măgăreața pe mine! Piesa pe care o s-o vedeți, de fapt nu e o piesă! Autorul o numește scenariu epistolar! Ce-ți e și cu autorii!. Cehov era încredințat că a scris comedii, A. Baranga credea cu tărie că a scris drame! Deci relunând ideia, piesa, trecând peste considerente estetice, are o calitate: Nu cere costume, nu pretinde decoruri! Tot ce se vede, e o improvizație! Chiar sufleurul, după cum se aude, e improvizat, pentru că, nu suntem convinși, că o asemenea piesă ar putea trezii interes din partea unui public larg. Mă și mir cum de ați venit atât de mulți!

Bănuiesc că sunteți rude sau prieteni ai autorului, sau s-o fi anunțat că la final se vor distribui tricouri, pixuri sau pungi cu alimente! Vă previn că ce vom reuși să vă arătăm, trebuie privit ca o repetiție generală! În partea stângă, cum priviți d-stră, se află camera Paulei..*(Deschide cortineta. Către culise)* Paula și mai cum?

Pacoste: *(Apare cu textul în mână)* Aatât!

Actorul: Deci se numește Paula Atât. Ce nume e ăsta?

Pacoste: Ddo doar aatât, Ppapaula!

Actorul: Am înțeles. Doar Atât Paula. *(Paula a intrat în scenă)* Ai intrat prea devreme *(Paula face o mină mirată și iese din scenă)*. Paula, personajul! E actriță. E îndrăgostită de frumos, de teatru, de partea poetică a lucrurilor! Are un temperament ardent și o idee fixă: vrea să se mărite cu Teodor, cel care va evolua în partea dreaptă...

Pacoste: *(încearcă să-l ajute)* Aa ffăcut uun... do do

Actorul: Ta taci! Dacă spun asta nu vor mai avea nici o surpriză. *(Trage cortineta)* Aici e camera unde am să evoluez eu, Teodor! *(Către Pacoste)* Cum mă mai cheamă?

Pacoste: *(Spune numele de familie al interpretului lui Teodor)*.

Actorul: Nu pe mine. Pe personaj?

Pacoste: Aatât!

Actorul: Și pe ăsta tot Atât? Sunt căsătoriți?

Pacoste: *(Suflă disperat)*. Nn-aree nu nu mme...

Actorul: Cum, n-are? Am înțeles: are nume, dar autorul nu vrea să-l facă cunoscut. Teodor e scriitor?

Pacoste: *(suflă)* Mammare

Actorul: Mamamare a cui? Vorbește clar.

Pacoste: Nnu, mmammare, mamare aadiică bababan!

Actorul: Adică celebru, am înțeles...Criticii susțin că a ironizat, a persiflat, a demască, a înfierat, a tăiat în carne vie, scuzați limbajul de lemn – obișnuința - multe din viciile lumii în care a trăit. Altceva ce-a mai făcut?

Pacoste: Aaltceva nn-a ma mai tătăiat!

Actorul: E îndrăgostit etern de genul feminin. A fost dependent de el, cum este azi la modă să spui. Deși e poet, vede partea tenebrosă a omului! Aici trebuie să mă opresc. Declar sincer că am uitat ce trebuie să mai spun! Și ce v-am spus până acum nu garantez că e din piesa asta! S-ar putea să fie din altă piesă. Însă ce se va întâmpla, că totuși se vor întâmpla multe, știți și dv-stră câte se pot întâmpla între un bărbat și o femeie când se iubesc. Da, vor fi și scene sexi! Da, autorul a avut curaj să introducă și asemenea scene...Observ deja că vă sticlesc ochii și simt cum vi s-a ridicat...adrenalina! Autorul mai declară cu mîna pe conștiință că tot ce se va petrece pe scenă este, absolut adevărat. Sau a fost. Susține că personajele au existat, au trăit, i-a cunoscut, a respirat același aer cu ele, în același timp precizează că nu este vorba despre o descriere realistă, encomiastă, ”ter a ter” ci una imaginativă! (*Către Pacoste care-i face semne desperate*) Ce e? Spune tare, avem în față spectatori inteligenți, care știu ce înseamnă teatru...

Pacoste: (*Bâlbâindu-se*) Aaa cții unea sssse de de sfăăă...desfă de sfăă...

Actorul: *Îi pune o mînă pe umăr*) Uștor! N-a, că m-am bâlbâit și eu! Am vrut să spun: Ușor! Deci vrei să spui că acțiunea se de de sfă fă, na, că iar mă bâlbâi, ești contagios, se petrece în secolul trecut! E important de precizat, pentru că atunci s-au petrecut lucruri și fapte pe care azi, cei tineri, nu le pot înțelege! Acum, neștiind ce să mai spun, mă retrag, urînu-vă vizionare calmă, pardon plăcută!

Pacoste: Șși eeu ce ce ffa fa c?

Actorul: Știi bancul cu guma?

Pacoste: Nnu...

Actorul: Șterge-o! (*Pacoste pleacă*) Ca să vedeți ciudățenie! În viață nu e bâlbâit. Mă retrag! Nu e nevoie să aplaudați, dar dacă simțiți nevoia faceți-o, nu vă jenați! (*către Paula*) Acuma intri! (*Actorul se retrage în culise. În spațiul din stînga se aude sunând un telefon. Apare Paula gâfâind. Are într-o mână o geantă de voiaj și în cealaltă un teanc de scrisori, pe care le aruncă pe unde se nimerește. În fund de tot, un paravan și o canapea După Paula, încet, aproape neobservat, a aparut Nelu.*

Are o în mână o sacoșă burdușită cu pachete și o damigeană. Stă o vreme în picioare după care se așează într-un colț pe un taburet. Își aprinde o țigare).

Paula: *(ridică receptorul)* Alo, alo, na! A închis! El trebuie să fi fost! Și a închis! Așa-mi trebuie, dacă umblu creanga! *(În timp ce vorbește adună și aranjează lucrurile de prin cameră unde domnește o dezordine complectă: Sutiene, rochi, chiloți, fuste, aruncate peste tot. Așează cu grijă, la vedere, o pălărie bărbătească pe care o călcase în picioare).* Ce-mi trebuia să merg la Caluiapa? Auzi ce nume de sat...

Nelu: Cine te-a pus?

Paula: Cine m-a pus, cine m-a pus? Dracu m-a pus!

Nelu: Ce n-a fost bine? Ați mâncat, ați spus bancuri, ați ascultat radio Șopârlița, v-am pus discuri cu Aznavoir, ați mers pe picioroange, ați cântat marșul căcănarilor...*(Fredonează : Trageți la Pompe...)*

Paula: *(agitată)* Ce să spun mare distracție! Marșul căcănarilor! Și să asist cum se-nbată colegii! După care li se scoală și vor să ne reguleze, ca și cum asta ne dorim! Să vină peste noi niște nătăfleți, duhnind a băutură ieftină! Înțeleg să bei o șampanie, un coniac fin, să ai o discuție intelectuală...*(brusc potolită)* Ce ai acolo?

Nelu: *(Caută un loc pentru damigeană)* Vin, de la pacienți. Ați mâncat, ați băut ca spartii, ați vorbit, de ați făcut spume la gură, de Ionescu, de Becket, de unul Kafka, ați bârfit, v-ați certat și deodată ai plecat!

Paula: Prostii, tâmpenii! *(deretică în continuare).* Trei zile am lipsit și s-a așezat un praf să-l tai cu cuțitul. Și mă laud că stau într-un oraș de munte, lu-ar-ar dracu' de oraș! Îmi blestem ziua, când m-am decis să viu aici să fiu împreună cu colegii de institut. *(Nelu scoate o sticlă)* Acolo ce mai e?

Nelu: Coniac! De la pacienți! Mi-ai mai spus! Ai fost repartizată la Constanța, ai refuzat și te-ai angajat la estradă, dar te-ai plictisit și ai venit aici.

Paula:...*(Sună telefonul. Se repede la el).* Alo, tu ești Teodor? Nu? Scuzați-mă, d-na Serena. *(către Nelu în șoaptă)* D-na Serena la telefon, o cunoști...

Nelu: Mda! *(mormăit)* O cotoroanță!

Paula: *(Lui Nelu)* Un om minunat! *(La telefon)* Aștept un telefon de la iubitul meu. Nu închideți. Dacă vrea să mă găsească, mă găsește el. Știți cum sunt bărbații

când li se scoală...*(Îi ia lui Nelu șapca de pe cap și o aruncă pe canapea. Îl ciufulește. Nelu scoate din plasă un calup de Kent. Paula îl întreabă în șoaptă)* Oho, Kent, de unde?

Nelu: (La fel) De la pacienți!

Paula: Cât?

Nelu: Gratis

Paula: *(La telefon)*. Nu mai știți, ați întrerupt activitatea de când cu ciclu și ați descoperit altă față a dragostei, tandrețea! Ce frumos! Și eu tânjesc după tandrețe, dar vă spun sincer, vreau și puțină...tăvăleală! iertați-mă, poate am devenit vulgară...Sunt nervoasă pentru că nu mai vine! De când?

Nelu: De la sfîntu' așteaptă!

Paula: *(Lui Nelu în șoaptă)* Termină cu observațiile idioate! Acolo ce mai e?

Nelu: O plăcintă! De la o pacientă. O bătrînă!

Paula: *(Se dezbracă, aruncă pantofii în timp ce reia convorbirea)*. Nici nu mai știu de când. Dar ați înțeles greșit. Nu m-am referit la ciclu! El vine! Iubitul meu nu mai vine, dracului cu actele, ca să ne căsătorim! Cine-i fericitul?

Nelu: Amantul de carton!

Paula: *(Către Nelu)* Ai vrea să ai tu un carton așa tare! *(În telefon)* Nu v-am spus? Nu se poate. E un geniu! Nu, nu exagerez. Dar e modest! Se jenează să recunoască asta...Știți ce mi-a spus odată când l-am acuzat că îi e frică să accepte că e un geniu? „Nu mi-e frică. Am văzut eu și oameni proști și nu mi-a fost frică!” Nu e genial?.

Nelu: *(Ca pentru el)* Un gogoman înfumurat! *(scoate din sacoșă un teanc de casete audio. Pune la casetofon o caseta. Se aude Tristă Veneție)*

Paula: *(Acoperind receptorul)* Te pleznesc? *(În receptor)* Dacă-l iubesc? Sunt nebună după el! Nu e chipeș, e chiar caraghios. *(Lîngă Nelu, îl mîngîie. Nelu stă impasibil)* Dacă mă iubește? Desigur! Dar nu carnal, ca toți mitocanii. *(Îi dă lui Nelu o pămăluță peste ceafă)* Mă iubește, ca să zic așa, spiritual, pentru că, spune el, îl, nu, nu, n-ați înțeles. Nu-l excit. Îl inspir! E timid! Nu îndrăznește să pună mâna pe mine. *(S-a așezat pe unul din genunchii lui Nelu)* Cîteodată îi spun de la obraz: Pune omule mâna

pe mine, că am țâțe, cur și alte alea (*Nelu pune mâna pe fundul ei*), Nu tu, boule! Cum se termină, dacă nu-l excit?

Nelu : (*în șoaptă cu ochii închiși, excitat*) Cu o labă!

Paula: (*către Nelu*) Ce scârbos poți să fii. (*În telefon*) Dv-stră întrebați? Cu experiența d-stră de atâția ani de căsnicie? Ați rămas o naivă? .Alo, ce-s pârlăielile astea? De unde telefonați? De la Veneția? (*Cu pasiune*) Ah, toată viața am visat să ajung la Veneția! Dacă trece viața și n-apuci să vezi Veneția, degea ai trăit-o! Visez că stau în piața aia mare și să mă uit la Fontana de Trevi! Nu-i acolo? Cum așa? Ce porcărie! (*către Nelu*) Auzi, au mutat-o?

Nelu: Pe cine? (*Scoate alte pachete de Kent dtr-o sacoșă*)

Paula: (*În șoaptă către Nelu*) Pe dracu ghem, ignorantule! (*La telefon*) Pardon, am confundat. Fontana e la Roma! N-am fost, nu mi-au dat viză jigodiile! Nu ești căsătorită, nu-ți dau drumul! E teama asta că rămân! Alo, iar păcăne! Ne înregistrează panaramele dracului,ăștia dela cooperativa Ochiul și Timpanul, firați-ai dracului...ce-o-ți vrea să aflați?...Nu, n-am rămas însărcinată, ați înțeles greșit! Le e frică să nu rămân acolo, în străinătate! Tâmpiți! Ce să fac eu acolo cu limba?... (*Nelu scoate alte pachete de Ken. În șoaptă*) De unde-s alea?

Nelu: De la pacienți...

Paula: Pe de-a moaca?

Nelu: Of course! (*pleacă la baie*)

Paula: (*în receptor*) Iertați-mă, vorbeam cu Nelu de la spital. Nu-l știți? El mă ajută să-mi aștept viitorul soț. . Cum l-am cunoscut pe iubitul meu? Simplu: după un spectacol m-a invitat la restaurant. Și pentru că se uita pierdut la mine, l-am întrebat: Ce te holbezi? (spre) Vrei să te culci cu mine? Spune-o, nu mai umbla cu fofârlica!

Nelu: (*care ia de bună invitația*) Mai întrebi? (*Vrea s-o îmbrățișeze*)

Paula: (*Îl fentează*) Vrabia mălai visează! Nu de tine e vorba! (*La telefon*) Apropo, ce face soțul? Ați plecat singură! Nu stați mult că aici curvele sunt în activitate! Aveți dreptate, o femeie căsătorită e totuși o femeie căsătorită! Nu îndrăznește

nimeni să te ciupească, să-ți facă propuneri! Nu știți? Nu v-a făcut niciun bărbat propuneri?

Nelu: (*Scoțând alt calup de Kent din sacoșă*) Trebuie să fii nebun să faci propuneri la o purtătoare ilegală de sex ca asta?...

Paula: (*Către Nelu*) Vai, ce oroare! Aprinde-mi o țigare. Alea tot de la pacienți?

Nelu: Nu, de la bolnavi!

Paula: Degeaba?

Nelu: Nu, de-a moaca?

Paula: (*În receptor*).. Relund discuția vă considerați o proastă, că vremea sexului trece! Vai de mine ce aud! Neapărat trebuie să ne vedem! Până atunci, cu ajutorul celui de sus, voi fi căsătorită și vă invit la nuntă! Vă sărut, vă iubesc din toată inima! (*A pus receptorul în furcă, după care ia o scrisoare*). Ce-s cu toate rahaturile astea?

Nelu: Ți-am spus, de la pacienți...(scoate alte calupuri de Kent).

Paula: Și le-ai adus aici casă nu le găsească la tine? Nu ești prost de loc... Înțeleg că primești...cum se numește asta? Șperț, mită, bacșiș. Țigări, băutură dar plăcintă? Cine ți-a adus plăcintă? Probabil o gagică!

Nelu: Da, una de 80 de ani! Nu face pe proasta, au început să se ia de noi!

Paula: N-am timp de problemele tale, le am pe ale mele...Ia să vedem ce mi-o mai fi scris nemernicul, ce minciuni îmi mai înșiră! (*Către Nelu care e ocupat să scoată din sacoșe un salam de Sibiu, o rotiță de cașcaval, o sticlă de ulei, etc, pe care le așează într-un colț*). Scrisoarea asta a venit ieri.... Nu trece o zi să nu primesc o scrisoare de la el...

Nelu: (*Mormăind*) Femeia asediată cu scrisori, la margine de pat!

Paula: Ești vulgar, te urăsc! Scrisorile astea mă hrănesc, dacă am lăsat un teatru din capitală, unde sute de spectatorii mă admirau, că au rămas crăcănați toți, uzind că vin aici, amăgindu-mă că o să fac teatru cu T mare! Și am făcut...

Nelu: Rahatu' praf...

Paula: (*Nu l-a auzit*) Nu înțelegi nimic din sufletul meu... Am lăsat paiete,

strasuri, toalete, schimbam zece rochii într-un spectacol, colegi inteligenți și talentați... (se desbracă rămîne în furou) Eram o vedetă! După spectacol mă așteptau admiratori care mă invitau la Athene Palace! (*apare după paravan, cu perucă, cântând în ritm de french-cancan: **Fetițele vesele de la cabaret nu fac din amor o tragedie...***) și am venit aici să stau într-un amărât de apartament, să joc pe Marghiolița, (replică din **Deșteapta pămîntului** de V. I. Popa, cu accent moldovenesc) ”**Mare parascovenie am pățit. Am chicat cu cracii-n sus și mi-am giulit chicioarele și-s toată o belitură. Când m-a vedea mămuca ce durdură am pățit am să ajung halancă nu alta...**” Ce zici, ce talent am? Nu zici nimic, taci, mutulică! O doamne, ce vremuri am trăit! Iar aici merg la o cârciumă plină de bețivi și obsedați sexuali...

Nelu: Cine vorbește de obsesie sexuală...

Paula: Înțelege că eu îmi doresc pasiune, simțire, sentiment adevărat, nu o simplă împreunare de corpuri. Înțelege că am dat cu piciorul la o viață strălucitoare, ca o vită. Și ce-am găsit? Proști, tâmpiți, demagogi care umblă după himera celebrități, care nu vor decât să bea și să se culce cu câte o ștoarfă! Și curve, doamne, nu credeam că poate să existe atîtea curve, care cum vine un regizor dela Bucuurești, șo pe el! Te-ai trezit? Cum ai auzit de ștoarfe, au început să-ți sticlească ochiii...Ah, înnebunesc că trebuie să mă satisfac cu scrisori! (*Desface o scrisoare*). Dragă Gabriela! E nebun! A uitat cum mă cheamă! Știi cine-i Gabriela?

Nelu:(*absent*)Sora dela salonul de boli infecțioase...

Paula: E eroina piesei pe care a scris-o pentru mine, rodul dragostei noastre! Doamne, ce clipe am trăit atunci, ce nebunii am făcut, ce proastă am fost, cum m-am lăsat amăgită renunțînd la un bărbat de mare viitor...Pe Gabriela trebuia să o joc eu...

Nelu: La horă.?

Paula: La București, ignorantule! Din cauza conspirației curvelor, a bisericuțelor și a găștilor din teatru, a jucat-o o anonimă! Doamne, numai când îmi amintesc mă apucă furia! (*Aruncă scrisoarea și câteva obiecte din cameră Desface o*

sticlă de votcă. Bea un pahar. Îi dă să bea și lui. Nelu refuză). Nu bei? Ai o întâlnire cu vreo pacientă?

Nelu: Am consultații! Și sunt îngrijorat. Au început să se ia de noi. **Paula:** Prostii! Ah, trebuie să mă liniștesc! Și de telefon am nevoie ca de aer. Uite n-are ton! *(Nelu ia telefonul)* Un bărbat inteligent, un geniu, nu poate să mintă în halul ăsta... I-a să văd ce mai scrie...*(parcurge scrisoarea.)* Cred că e nebun! Scrie că și-a uitat aici pălăria. Auzi ce grijă are el! Nu-i pasă că eu mă dau de ceasul morții să vină, să se adune de pe drumuri și din cârciumi, pe el îl fute grija pălăriei!

Nelu: *(Mormăit)* Normal... asta-l fu... *(Ia pălăria și și-o pune în cap. Se uită în oglindă)*

Paula: Las-o, nu-i de nasul tău. *(Paula vrea să-i ia pălăria. Nelu se opune. Se hârjonesc, se aleargă și cad amândoi pe pat gâfâind. El vrea s-o îmbrățișeze. Ea țâșnește spre telefon)* Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Vezi dacă mai funcționează. *(Nelu ia telefonul bate în furcă, ascultă după care îi înmânează receptorul)* Funcționează?... Alo, merge... *(formează un număr)* Ai o mână de aur...

Nelu: *(Pleacă iar spre baie, mormăind, somnolând)* Nu numai mână!

Paula: Laudă-mă gură! *(În receptor)* Alo, vreau o comandă cu casa scriitorilor de la Mogoșoaia! De unde să știu eu numărul? Caută-l, că de aia ești acolo! Alo, a închis nenorocita! M-a lăsat cu ochi-n soare. *(Se învîrte prin cameră, cântând: „Amoru-i un copil pribeag ce-n veci nu poți să-l stăpânești.”..eventual câțva pași de dans).* De ce ești îngrijorat?

Nelu: Ți-am mai spus: cu colegul meu Vasile e nasol! *(Pune pe telefon o pernă. Vorbește conspirativ).* ...tușește rău! E grav! Va fi obligat să stea în spital patru ani! A avut o operație grea! A avut însă noroc că l-au băgat la gastrită, că dacă-l băgau la ulcer, nu scăpa nici cu 12 ani! I-au făcut radioscopie peste tot și i-au găsit sute de globule... verzi! Și altele galbene! Și... pietre... la rinichi!

Paula: Ai, că bați câmpii...cum așa?

Nelu: A dormit neacoperit și a răcit!

Paula: *(neatentă)* N-avea și el o plapumă?

Nelu: Avea, dar era nesemnată de șeful contabil! A vrut el să dea toți microbii pe șeful contabil, dar n-a ținut pentru că îl operează și pe ăla săptămâna viitoare! Și a mai făcut o prostie: a vrut să bage streptococi în buzunarul ălor!

Paula: Cum așa? Poți umbla cu strep...cu microbi? Ai că vrei să mă aiurești...

Nelu: S-a svonit că va venii un medicament salvator, dar nu știu dacă va intra și el în medicamentul ăsta, că el a mai zăcut odată de boala asta! De asta eu umblu, cum, umblu! Că dacă ești mai altfel te vede! Și te spune la...și se află la... și încep să te întrebe de unde?

Paula: Ai că aiurezi! *(Intră în baie. Sună telefonul. Nelu ridică receptorul)....*

Nelu : *(În receptor)* Îmi dați casa scriitorilor ? Ce să fac cu ea?

Paula: *(Revine, se repede și-i smulge receptorul)* Casa scriitorilor Mogoșoaia? Eu am cerut-o! Dă-mi telefonul! *(În partea cealaltă a scenei la telefon se găsește Pacoste care răspunde la telefon cu o voce schimbată. Alături de el Teodor scrie. Între ei o sticlă de votcă și*
mult
fum)

Pacoste: Da, caca sa scri scriii torilor! *(Teodor îi face semne că nu vrea să vorbească).* Rere ce p ția e dudură la co co mplex. Ss-a bă bă gat ci ci sme ita ita lien ești! Eu Ss..unt scri scrii, autorul Si si mu mu lescu, *(către Teodor)* Ai c că ooo aaiureesc! zăpă

Paula: Iertați-mă, n-am auzit...

Pacoste: *(Cu efort)* Si si mulescu...

Paula: Am înțeles. N-am auzit de d-stră...*(către Nelu)* Tu ai auzit de Simulescu?

Nelu: *(În șoaptă)* A scris romanul: **Bivolița pe frînghie!**

Paula: Nu v-am citit, dar am auzit lucruri bune despre romanul d-stră Bivolița și Frânghia... N-ați scris așa ceva? De ce, c-am auzit că e bun... *(Nelu râde. Paula îl dă o palmă)...* Ce scrieți acum?...

Pacoste: Acum? Poezii be...be... sti stii aliste! *(Către Teodor)* Ai că o ză ză ă...aiuresc **Paula:** Nu înțeleg, cum vine asta? Adică elevate... stilate...

Pacoste: Do do ar be be stiale!

Paula: Nu cumva sunt poezii de alea cu muie și alte porcării?

Nelu: *(I-a luat telefonul, imitând-o pe Paula)* Nu-i așa că sunt sensibile, de iubire? Și că vreți să ne vedem ca să mi le citiți și să discutăm?

Pacoste: Ar ff bi bii ne...*(Către Teodor)* ..Ce zi zi ci, le aiurim?

Teodor: Nu vezi că sunt ocupat?Nu observi că scriu?

Pacoste: Su su nt oocu cu pat...scriu!

Nelu: *(Imitând-o pe Paula)* Nu vă tentează o ședință între patru ochi și-o votcă? Și după aceia să trecem la aparate?

Pacoste:*(Către Teodor)*Aauzi, vor la apaaparate. Gagata le-am agăagățat!

Teodor: Trebuie să fie niște vagaboande, închide dracului telefonul!

Pacoste: Aș fii fe fe ricit , ddar aacu cum su sunt bo bo lnav...

Paula:*(smulge telefonul)* Hai să nu mai facem gargară degeaba, că-s ocupată, așa că ce am putea face noi prin telefon ar fi un soi de labă! Nu întrerupeți, d-ră, Ai fost la cisme și acum odoronc tronc te bagi pe fir, de ce te bagi pe fir?

(Undeva, sus între cele două spații de joc a apărut telefonista de la Piatra Neamț).

Telefonista de la Piatra Neamț: Ce cisme? N-am fost la cisme. Colega mea de la casa scriitorilor e la cisme! Eu am fost la pipi...

Paula: Vreau să vorbesc cu soțul meu și a intervenit altcineva, d-l, dracu știe cum îl cheamă, care scrie poezii catastofale!

Pacoste: Papardon, bbeestiale!

Paula: Mă rog, tot un drac, dar d-le te rog să închizi. Eu îl caut pe iubitul meu. Un mare dramaturg care scrie o piesă pentru mine..

Nelu: *(tare, dar cu voce schimbată)* Și pentru mine!

Teodor: *(Oprindu-se din scris)* Alo, mă deranjezi! Cine e?

Pacoste: Ți-am spuspu, zis: do doă admi admi gagici! Hai să le aa zăzăpăcim!

Teodor: *(În șoptă)* N-am timp de prostii! Nu-s aici pentru nimeni. Îmi e rău!.*(iese în culise. Se aude cum vomează violent)*

Pacoste:: Dd-nul pe pe ca care îl că căutați e ocupat...

Paula: Adică ce face?

Pacoste: Vă spuspun dar vă rorog săsă nunu vă susupărați...

Paula: Înțeleg, face pipi

Pacoste: Nunu, vavarsă...

Nelu: Ce zice?

Paula: Că vomează. Își bate joc de noi. Și nu vrei să mi-l dai la telefon?

Pacoste: Ba da, dar nu e aici!

Paula: Adică, unde e ?

Pacoste: În aaltă parte...

Paula: D-le, dacă nu vrei să-l chemi te rog să închizi. *(către Nelu)* Ce nesimțit!

Pacoste: Nnu sunt..ne ne...simțit !

Paula: Cum? N-ai închis? Domnișoară dacă mai ești pe fir, am cerut casa scriitorilor și a intrat un domn care mă agasează...

Pacoste: Nn-aam iin trat să *(Apare Teodor)* Aarăți mamai bibine!

Teodor: (Sec) Am vomat!

Paula: Ce tâmpenie, am cerut casa scriitorilor și a răspuns altcineva! Care-mi spune că vomează!

Pacoste: E adevărat. Vă dau cuvântul de onoare că vomat!

Paula: D-le, asta nu mă interesează! Te rog să închizi. Eu vreau să vorbesc cu soțul meu. D-tale îți arde de altceva! Vreau să vorbesc cu cineva de la recepție.

Pacoste: *(Cu vocea sa)* Nu nu e ni ni meni! Rece ce pționera a fu fu fu...

Paula: Ai grijă, să nu cumva să spui o porcărie...

Pacoste: Nu, aa fu fu s-a duus la co co mplexul din ssat că s-au bă băgat cicisme itaita ita ita, mărog cicisme!. Ați intrat pe fir la o cameră..

Paula: *(Cu intuiție de femeie).* Ascultă, lasă vrăjeala și cheamă-l pe soțul meu...

Pacoste: Să văvăd, dadacă pe aaici e sosoțul d-stră *(Către Teodor)* Ești aici?

Teodor: Ți-am spus că nu sunt aici!

Pacoste: Aa zizis că nunu ee aaici...

Paula: Poate e cu d-l Preda în restaurant. Dă o fugă până acolo să-l chemi

Pacoste: Esti aici sau esti plecat? *(Teodor face semne că a plecat)* Zice că a plecat...

Paula: Cine zice?

Pacoste: D-l... care aa pleplecat...(*Teodor îi dă o palmă după ceafă*)

Paula: Unde a plecat?

Pacoste: Unde ai plecat?

Teodor: În neant!

Pacoste: În nea ne ne ne ne aaan...

Paula: Nu te mai strădui, am înțeles: la Neamț! Pa și pusi!

Nelu: (*râzând*) Adio și un praz verde!

Teodor: (*tipă*) Termină cu prostiile, închide telefonul că te ia mama dracului!

Pacoste: Nnu mmai pot con con vorbi....

Nelu: (*Intervine, imitând-o pe Paula*)..Nu vrei să mai vorbești cu mine că... am o voce melodioasă care-l te poate transpune în sfere siderale...

Pacoste: Vă ră jeje ală! Babananal. Scu, scu, Iertare! (*Teodor închide telefonul*)

Paula: (*râd ca de o glumă bună*). Scu scu,scu, ierta ta tatre...S-a întrerupt când ne distram mai bine. (*Oprindu-se din râs, bătând în furca aparatului*).Alo, alo, ce s-a întâmplat?

Telefonista de la P.N: Ce să se-ntâmple, a închis telefonul! Vă evită!

Paula: Vită ești tu!

Telefonista: Ce ați spus, n-am auzit?

Paula: Mai bine! (*Trânțește telefonul*) Era acolo bestia! Sunt sigură că era acolo și se amuza pe socoteala noastră nenorocitul!...

Nelu: Aiurea, era un bețiv, (*a găsit un dosar pe care începe să-l răsfoiască*)

Paula: Era acolo, și n-am putut vorbi cu el din cauza glumelor tale idioate! Ah ce mă enervezi? Era acolo...

Nelu: Cine e vinovat? (*O imită*) La revedere stimate domn...Pa și pusi...

Paula: Era acolo și eu proasta am făcut pe deșteapta! Ah, mi se strânge inima de ciudă...Cum să fiu așa de proastă... Îl mai aștept astăzi și gata. (*Către Nelu*). Nu vine, pa tăticu...I-o scriu...(*Nelu așează dosarul lângă el și-l răsfoiește pe furiș*). I-a să vedem ce scrie în scrisoarea asta. (*Desface alt plic*). „Iubit-o, te rog înșală-mă cu

cine vrei, dar nu mă înșela iubind metafizica. Cine iubește metafizica e capabil de orice. Și de ignoranță, și de crimă, și chiar să cumpere tablouri”..

Nelu: *(Răsfoind dosarul)* Tâmpenii, bate câmpii*(Îi ia scrisoarea. Citește în continuare)*. ”Iubit-o, cine nu iubește clipa, râvnește eternitatea... iubit-o lasă tăcerea să te’nvăluie și nu căuta adevărul”.. E sifilitic!

Paula: E complet nebun și vrea să mă înnebunescă și pe mine cu vorbe, să mă aburească, cum m-a aiurit când a plecat...

Nelu: *(Citește coperta dosarului găsit)*. Ce e? O piesă de a lui? **Dosarul Curvelor?**

Paula: Cine ți-a dat voie să umbli în lucrurile mele...*(Vrea să-i ia dosarul. Se luptă. Chiar se lovesc. Nici unul nu-l obține. Ajung să se țină în brațe. Rămân câteva clipe îmbrățișați. Amândoi sunt excitați. O parte din hârtiile din dosar s-au împrăștiat pe jos)*. Dă-mi drumul brută... uite, mi-ai lăsat semne... E un dosar cu unele colege care în loc să-și facă meseria cinstit, pentru un rol își oferă trupul și sexul... drept spagă!

Nelu: Cui?

Paula: Nu fă pe prostu’! Directorilor, regizorilor, oamenilor cu influență...

Nelu: Știi tu așa ceva?

Paula: Absolut! Astea m-au împiedicat să ajung într-un teatru din capitală, astea m-au împiedicat să-mi valorific talentul pe care-l am, pe astea le urăsc și am să le demasc...

Nelu: *(Slab)* Ești nebună! *(Culege de jos o foaie la întâmplare)*

Paula: *(isterică)* Nebună, că nu sunt la Național unde mi-e locul? Nebună, că nu joc Lady Macbeth și joc pe Marghiolița? Că în loc să joc la Olimpia, ca Stela Popescu, joc la Roznov? După tine trebuie să-mi înghit soarta?...Ei bine nu! Mai bine mă las de teatru! Sau mă mărit cu Teodor! Neapărat!

Nelu: Și ce obții?

Paula: Pe dracu’ ghem! Obțin că voi fii doamna scârț! Lasă dosaru’...

Nelu: Stai liniștită o clipă, te rog! E aici ceva ce n-am mai văzut... *(Are în mână mai multe file din dosar. O ține pe Paula la depărtare cu cealaltă mână)*...Fișa unu: În urma unor declarații confidențiale am aflat că tovarășa Mia Stan a întreținut

relații sexuale neprincipiale cu tovarăși din București, toți oameni de prestigiu, care lucrează în domeniul teatrului, critici... *(Silabisește în șoaptă câteva nume amuzându-se)* Ah, mor de râs! Și Caramanlău, pe babalîcul ăla la ras? Ăstuia nici cu macaraua nu i se mai ridică! *(Din ce în ce mai amuzat)* Formidabil! Băieții lucrau nu glumă! Fata asta e mama răniților! N-alegea! Silverstoiu, ăsta principialu, s-a întins la farmecele doamnei? A, și un italian: Sugilami! Bravo! Cum ai reușit? Ha, ha, ești mare! Și pe Nemțosu la ras? Dar ăsta e homosesual, cum spun ardelenii! *(stare de veselie)* Ai reuși să faci o anamneză sexuală a doamnei respective! Nemaipomenit! Dar cum ai aflat?

Paula: Secret profesional.

Nelu: Dar Colac ăsta ce brânză de mahăr e? Unde lucrează?

Paula: E chelner la Lacto Bar...

Nelu: Și cu ăsta? Ești trăznit. Ești Mata Hari! Dă-mi voie să te îmbrățișez...

Paula: Dar fără pipăială!

Nelu: Adică, steril!... *(O îmbrățișează. Nelu îi pune o mână pe fund)*

Paula: Am spus fără pipăială...*(Îl pleznește)* Gata, nu vreau să mai citești...

Nelu:...Hai, nu fi urâciosă, te rog, doar asta *(altă filă)*

Paula: Bine, hai treacă dela mine...

Nelu: *(Citește)* Declarație: Subsemnatul Nelu Ciocu, medic la spitalul din localitate, prieten cu doamna Paula, recunosc în scris că m-am culcat cu tovarășa Mia Stan... *(râde)* Ascultă, Nelu Ciocu sunt eu...

Paula: Da, care-i problema?

Nelu: E un fals. Declarația asta nu puteam s-o semnez decât dacă eram beat..

Paula: Așa și erai!

Nelu: Dacă mi-a fost smulsă când eram beat, n-are valoare! O rup!

Paula: Rupe-o, că am alta!

Nelu: Nu pot să cred că ai făcut asta!

Paula: *(Citește o declarație din dosar)* Subsemnatul Nelu Ciocu declar nesilit de nimeni că m-am bucurat de favorile sexuale ale numitei Agata Maria...

Nelu: Ești nebună, n-am avut de-a face cu ea! Dacă am întâlnit-o odată...

Paula: Deci, te-ai întâlnit cu ea!

Nelu: La spital, credea că e însărcinată!

Paula: Cu cine?

Nelu: Dracu știe cu cine! Ce acolo scrie numele bărbatului!

Paula: Deci, te-ai uitat în sexul ei! S-a notat.

Nelu: Prin natura meseriei!

Paula: Am declarațiile a încă cinci bărbați care s-au culcat cu ea! Mora, regizor, Codea, regizor, Gincescu, regizor, Nădescu scenograf, Dinu Sivu, cronicar!

Nelu: Ce te interesează pe tine ce face ea cu sexul ei? E al ei!

Paula: Și face cu el ce vrea! Știu! Îl spală și e ca nou! Dar dacă m-au împiedicat pe mine să-mi fac meseria?

Nelu (*Violent*) Ele, te-au împiedicat?

Paula: (*Isteric*) Ele și alte nenorocite! (*Incepe să plângă*). Uite, am unspezece telegrame pe care o colegă le-a trimis lui bărbat-su în timp ce ea era cu amantul la mare în turneu. Telegrama în care declară că îi este dor de el și în timp ce se culca cu altul! Unsprezece telegrame de iubire mincinoasă!

Nelu: Bine, dar am auzit că și tu ai vrut să te culci cu bărbatul ei!

Paula: (*Rămîne o clipă stupefiată*) Am vrut, dar era impotent!

Nelu: Doamne, ce nebună poți să fi!

Paula: Zi după mine: Să n-am parte de viața mea că n-am văzut-o pe nici una goală sau fără chiloți.....

Nelu: Să n-am parte de viața ta că n-am văzut-o!

Paula: Nu a mea, prostule, a ta!

Nelu: Să n-am parte de viața mea că... Nu pot să jur! Le-am văzut în calitate de medic! Nu m-am culcat cu ele...

Paula: Atunci de ce ai semnat declarațiile?

Nelu: (*Stupefiat*) Tu mă întrebi? Știi bine, am semnat când eram amețit, ca să scap de gura ta. Credeam că-i o joacă. Credeam că ai să te potolești. Dar observ

că ai luat-o în serios Te-ai îmbolnăvit! Ești bolnavă grav! Boala de care suferi se numește delir de grandoare sau schizofrenie acută!

Paula: A, mă faci nebună, vrei să mă duci la spitalul nouă!

Nelu: Trebuie să te tratezi! *(Pleacă furios)*.

Paula: *(Strigă după el)* Pleacă, lașule. N-o să mai primești nimic de la mine..Te-ai lins pe bot. Nu mai vezi...

Nelu: *(Deschide brusc ușa)* Ce să văd? Mă duci cu muia! Du-te-n brânză de nebună...*(Iese furios)*

Paula: Ce-o vrea? Să mă culc cu el? Cum să fac așa ceva? Ce, eu sunt o curvă? Nici nu mă gândesc. Ducă-se! Și-a uitat șapca. Ce-o fi în capul lui de stă pe lângă mine? Probabil mucii!Ălălalt pălăria, ăsta șapca, o să ajung să fac colecție. Lipsește un joben. Cred că am și joben. *(scoate de sub pat un joben pe care-l așează pe cap, admirându-se)*. Și nenorocitul ăsta de Teodor e laș! Ia să-i trântesc eu o scrisoare, să-l trezesc la realitate... *(Își șterge lacrimile, după care ia un pix și o coală de hîrti și începe să scrie)* „Dragă Teodor, în urmă cu, nu mai știu cît timp, am pierdut noțiunea timpului,ți-am propus un tîrg... *(Închide cortineta în timp ce în parte cealaltă apare Teodor)*.

Teodor: *(Deschide cortineta citind scrisoarea Paulei. Are lîngă el manuscrise, cafea și o sticlă de votcă din care soarbe pe îndelete. O cameră de la casa scriitorilor din Mogoșoaia)*... „Ți-am propus un tîrg mizerabil, recunosc... Ți-am scris să vii la mine, ca să scrii o piesă pentru mine. În schimb, în lipsă de altceva ți-am oferit trupul meu. Ai acceptat, ai venit. Ți-am făcut cu colegii la gară o primire triumfală. Dar tu, zăpăcit cum ești, ai coborît pe cealaltă parte a vagonului, mototolit ciufulit și fără pălărie. A trebuit să pierdem o oră ca să-ți găsim nenorocita aia de pălărie de care faci atîta caz.”..*(Se oprește din citit)* Așa o fi fost?... „Te-am ținut pe mîncare și băutură cîteva luni. Ți-am ascultat cu răbdare poveștile din copilărie și din armată. Deasemenea panseul că, chiar dacă *(Clatină din cap de cacofonie și rectifică:)* deși ai avut o copilărie nefericită n-ai devenit un pesimist. Am crezut că e al tău, ca să aflu, pe urmă, că nu e. Am

făcut pe prostuța ca să nu te complexez. Te-am giugiulit, te-am mîngîiat, m-am lăsat regulată de tine și când n-aveam chef, mimând orgasmul, ca tu să te simți bărbat, să-ți capeți vîna și să scrii nenorocita aia de piesă pentru mine. Odată, am uitat că am spectacol. Mi-au bătut în ușă și m-au implorat să mă duc să joc, dar am refuzat pentru că tocmai atunci ți se sculase și”...*(Între rupe cititul. Mototoleşte scrisoarea, toarnă din sticlă de votcă, bea un pahar. Începe să scrie)*. Iubito, ascultă-mă: când am venit la tine *(Lumina se sting e și se aprinde în partea stîngă unde este Paula care deschide cortineta, citind, ă n timp ce se piaptă nă)*.

Paula „Când am venit la tine, de fapt n-am venit la tine”. Au, iar m-a agățat peria asta...O să rămîn cheală...*(Continuă lectura)* „Venisem să vizitez un oraș, care are închisoare pe strada Libertăți, prin care trece un râu fără apă, care e oraș turistic fără un hotel ca lumea, care are echipă de fotbal în categoria C și printr-o întâmplare, ne-am reîntîlnit! Eram disperat. Îmi fusese oprită o piesă. Neștiind încotr-o s-o apuc m-am abandonat în brațele tale și am găsit în corpul tău o dulce alinare și un extaz pe care-l nu-l poate produce decăt adevărata fericire”... Ah, mi s-a făcut carnea de găină. Are un talent omul ăsta de a mă excita ceva de speriat! Am să-i scriu și eu...(Ia hârtie și pix și începe să scrie) ”Micuțul meu iubit scump și drag. După cum prea bine știi, se împlinesc cîteva săptămîni de când ai plecat să aduci actele ca să ne căsătorim. Ca o proastă ce sunt, te-am crezut și de atunci te aștept la gară cu Nelu. *(Paula închde cortineta. Teodor o deschide pe cealaltă citind în continuare scrisoarea Paulei)*

Teodor: ... și în așteptarea ta am complectat dosarul curvelor despre care ți-am mai scris, cu cîteva declarații a unor colege care au avut de a face cu tine la pat...și nu știu ce să fac cu ele: să le trimit ca anonime soților s-au să le distrug? Îmi scri că să nu te-nșel cu metafizica. N-avea grijă. Nelu și cu mine, seară de seară te așteptăm, cumi nți la trenul de București, dar tu nu vii, să dea dracu’ n tine, de mameluc și de aiurit”...E nebună, și-a pierdut mințile! Trebuie s-o împiedic să facă o nebunie, altfel se-ngroaș e gluma! *(îchide cortineta)*

Paula: *(Deschizând cortineta)* Nenorociții, au între ru pt apa, canaliile dracului *(E în*

costum de baie, înfășurată într-un prosop. Pe cap un turban dintr-un prosop). Am rămas săpunită. Nu dau apă decât la anumite ore! Omul ăsta pe care-l aștept mă face să mă dezbrac de caracter și să scriu insulte, eu care sunt o doamnă, o artistă de talent, nu o paparudă cu care, probabil, se culcă el în fiecare seară. Trebuie să vorbesc cu el neapărat, alfel înnebunesc (*Formează un număr de telefon*) Alo (Numai miere) Drăguță, fă-mi o comandă cu casa scriitorilor din Mogoșoaia și eu am să te invit la un spectacol al meu...

Telefonista de la P.N: Cumva circ?

Paula: Nu scumpo, teatru, teatru! N-ai fost niciodată la teatru?...

Telefonista: Trebuia să merg cu scoala la o piesă ceva cu... Iadul

Paula: Nu cu Iadul domnișoară, cu infernul. **Orfeu în Infern** se numea piesa...

Telefonista: N-am văzut-o, că eram la Roman...

Paula: Am jucat și la Roman. A fost un calvar. În sală erau golani de la școala de șoferi care strigau; „Arde-o la pingea, n-o lăsa, că e tânără și vrea!”...

Telefonista: N-am fost! Nu m-o lăsat mama. Zăcea că n-am ce să caut la teatru că actorii is niște dezmățați, niște bețivi și nu mai zic că o să vă supărați.

Paula: Fii curajoasă d-ră, fii curajoasă (*Ține receptorul cu umărul și-și face unghiile cu oja.*)

Telefonista: Vă zic, da să nu vă supărați. Niște curvari! Na, c-am zis-o! Vă fac legătura, dar vă întreb ceva: e acolo, la teatru, un actor care-l juca într-o piesă pe drăguț, nu seamănă cu ceilalți. Adică, nu bea, nu fuma, toate fetele eram îndrăgostite de el. Ce s-o ales di iel?

Paula: Rău de tot. A fost dat afară din partid.

Telefonista: Ce blestemății o făcut?

Paula: Pipi contra vântului!

Telefonista: Și nu s-o dus la doctor?

Paula: Aoleu, da ești venită cu pluta! A fluerat în biserică!

Telefonista: Și cum s-o aflat?

Paula: La turnat cel mai bun prieten!

Telefonista: De ce? Cum așa? Ziceți-mi și mie să nu mor proastă.

Paula: Prietenul ăla a pus mâna pe o scrisoare compromițătoare. El scria unei persoane din străinătate ce se întâmplă pe aici și s-a dus cu scrisoarea ...

Telefonista: Pac la „Războiul”. Am învățat la școală „Scrisoarea Pierdută”

Paula: Nu la Războiul, la Partid!

Telefonista: Ș-o să ajungă la închisoare?

Paula: Dracu știe! Dar cu ce scop mă tragi de limbă?

Telefonista: Cu scopul să găsesc un un fir liber. Îl găsesc dar vă mai rog ceva!

Paula: Ghicesc! Vrei cisme italienești de la complex. De azi dimineață m-au sunat toate cunoștințele, dar te dezamăgesc. Nici eu n-am reușit să obțin.

Telefonista: Aoleu, păi dacă nici d-voastră cu relațiile pe care le aveți, n-ați reușit ce să mai aștepte o amărâtă ca mine! Hai, că vă fac legătura! Casa Scriitorilor, aveți legătura cu Piatra! Vorbiți, d-nă!

Pacoste: Nnu su su nt do do mni nă, su sunt po portarul.

Paula: Foarte bine! Tovarășe, vreau să vorbesc cu soțul meu, cu d-l Teodor. Îl cunoașteți? Eu sunt soția..

Pacoste: Ca care re?

Paula: Ce ați zis? Ați zis care? Cum care? Nu înțeleg!

Pacoste: Cecea cu copilu’? Pentru ccare plă plătește pensie alimentară?

Paula: Eroare! Încă n-am procreiat. Suntem la început de drum. Știți d-stră că plătește pensie alimentară? Minte cu nerușinare! Aoleu, tovarășe am impresia că ești beat! Sunteți o pacoste!

Pacoste: Aați ghi ghi cit...Așașa mă che che aaamă?. Su sunt po po et. Su sunt po poetul Pa pacoste care ca ută dra dra goste!

Paula:...Vai ce amuzant!

Pacoste: Pa pa co co ste mă che che amă și nn-am ta tată, n-aamm ma ma mă”

Paula: Ascultă, acum mi-a căzut fisa! N-ai fost acum câteva luni la Piatra? Nu beai seară de seară cu soțul meu? (*Pacoste tace*) Taci nenorocitul! Te-am dibuit. Crezi că am uitat ce mi-ai făcut? Când îl conduceam la gară pe soțul meu ai

venit beat și te-ai dat la mine. Te-am respins, pramatie...

Pacoste: (*Excitat*) Daaaa, îmi amintesc...

Paula: Ai sărit la bătaie. Soțul meu, a intervenit. L-ai trântit. Nu s-a speriat. De acolo, de jos, mi-a strigat: Paula salvează-te! Am fugit în restaurantul de vizavi. Am găsit doi colegi, am venit cu ei, ți-am sărit în spate, ți-am bombardat capul cu zeci de pumni, dar n-ai avut curaj să te mai lupți. și ai fugit ca un laș! Îți amintești?

Pacoste: (*Cu un oftat*) Îmi aamimintesc!

Paula: Acum ce faci acolo?

Pacoste: Ghi ghi ce ce ște?

Paula: Nu cumva să-nchizi, auzi că te ia mama dracului! Ce faci rîzi? Mizerabile, dă-mi-l pe Teodor! Alo, alo, a închis jigodia! Se ține scai de el, că are bani și-l sugă! Și el prostul ca să aibă cu cine bea se lasă muls...(*Telefon*)

Telefonista: Alo, ați vorbit? Vă taxează minimum trei minutele

Paula: N-am vorbit d-ră.

Telefonista: Cum n-ați vorbit, că v-am auzit...

Paula: Am vorbit, dar nu cu cine trebuia. De ce să mă taxezi dacă n-am vorbit?

Telefonista: Degeaba vă înervați! Nu vrea să vorbească. Am ascultat convorbirea. V-am mai spus că vă evită și v-ți supărat! M-ați făcut vită...

Paula: Scuze domnișoară sunt enervată!

Telefonista: Vă înțeleg. Am avut în familie tot așa un caz. Un nenorocit! După ce a... pi sora mea, știți d-vstră ce... ca să-și facă poftete... ș-a fugit ș-o lăsat-o!

Paula: Zi pe nume d-ră, că amândouă suntem intelectuale! A lăsat-o însărcinată?

Telefonista: N-au ajuns așa di diparte. Dar a sărutat-o, a pipăito, a mamelito, cum zăc golani, s-a folosit de sora mea ca un șnapan, ș-a după ce ea s-o măritat s-o ținut iar după ea! Și-a divorțat-o, animalu'! Bărbații îs niște porci!

Paula: Nu toți domnișoară! Gândește-te ce ne-am face fără ei, luai-ar dracu'..

Telefonista: Auziți! Eu cred că vini. I-am auzât vobind între ei,

Paula: Trebuie să vină! Vine, simt eu că vine, nenorocitul, pramatia! Mă duc să-l aștept. Mai fac o încercare.....(*Formează un număr*) Spitalul? Fiți amabilă, dați-mi-l pe d-rul Nelu dela reanimare. Da, aștept. Alo, Nelu, vino să mergem la gară să-l așteptăm pe Teodor. Nu pot să stau singură în gară...Ieri unul, înainte să vii tu, m-a ciupit de fund. Haide, fi înțeleghător, ca întodeauna, și n-o să-ți pară rău... Ce-ți dau? Să dea dracu' să nu vii... că o să vezi tu ce scatoalce-ți dau. (Pune receptorul în furcă) Ce tâmpiți sunt bărbații... Cei dau? Ce să-i dau? O femeie nu poate să-i dea decât ce are.. (Se îmbracă, se fardează fredonând) Trebuie să iau o figură de femeie neajutorată cum îi place lui...(Fredonează un cuplet pe care îl cânta la teatrul de revistă): „Sunt o fire emotivă, din nimica mă roșesc...mă și bâl, mă și bâl, mă și bâlbâi când vorbesc”...Ce succes aveam cu textul ăsta..*(Face câțiva pași de dans în stilul dansatoarelor dela estradă și pleacă închizând cortineta)*.

Teodor (*Deschide cortineta. Se duce la masa improvizată și scrie. În jur file de manuscris, fum de țigări și sticle goale. Tușeșind întră păs, păs* **Pacoste**. *Figură de om peste care au trecut multe necazuri. Se împiedică de un scaun cade*). Ți-am spus să nu mă deranjezi!

Pacoste: S-a fă fă cut se se ară șși mi-e fo foame și și se sete.

Teodor: Rabdă!

Pacoste: Su su ntem pepe ge ge antă!

Teodor: Tu știi una și bună: Bani și iar bani...De unde să iau? Ce, eu sunt fabrică de bani ca barzii care scriu versuri patriotice?...

Pacoste: Dede cece nu înîncecerci?

Teodor: N-am îndemînarea lor la pupat funduri. N-am loc de ei. Sunt mulți și flămânzi. Ce zici de asta? „Trăim cu toții în țara mândră-n care / Poporul este pe deplin stăpîn / Ni-i unic țel și aripă de soare / Partidul Comunist Român / Și dacă-n suflet azi ni se-ntretaie / frumos trecut și viitor / e că ni-i Ceaușescu Nicolae / Părinte drag și bun conducător” E bună?

Pacoste: (*Sincer*) E bu bu bu unăă!

Teodor: Ce păcat că a scris-o altul! Un copil. A apărut într-un ziar... Nenorociții le pervertesc mintea!Și nu mai avem de luat bani de niciunde? Cu banii dela **Sportul** ce-am făcut?

Pacoste: S-au păpăpat la Beberlin cu fefetele. Te-ai dat mare. Ai cocomandat

șampanie pentru tot localul și lălăutari!

Pacoste: Numai e nici de sămânță! Nici pentru pensie alimentară. Te-a dat în judecată nevastă-ta. Vrea o nouă evaluare a veniturilor! E Nanasosol dde totot!

Teodor: Încearcă să împrumuți de la doctorul Sănătescu...

Pacoste: Am mmai luat și nu i-am dat în apoi. Avem să-i dăm ci ci nci mii..

Teodor: Te învăț o șmecherie: îi spui așa: d-le doctor, Teodor vă iubește la nebunie, sunteți un mare scriitor, un medic formidabil. După care îl întrebi cât avem să-i dăm...

Pacoste: De ce ce să-l maimai înîntreb da da că știu?

Teodor: Așa e șmecheria. El o să-ți spună: cinci mii! Atunci tu îi zici că dacă ne mai dă o sută, îi dăm înapoi cinci mii o sută de lei! Ai înțeles? Repetă!

Pacoste: D-le doctor vă învăț o sme o șme hoție!

Teodor: Nu-i spui asta. Asta ți-am spus-o eu! Tu îi spui restul! Spune restul

Pacoste: aamimicul meu e momo rt după d-stră și zice să-i dați o sută...

Teodor: Prost mai ești Pacoste! Făcut grămadă!

Pacoste: Ce-am gr gr eșit?

Teodor: Am să-ți scriu cuvânt cu cuvânt. (*Scrie pe o hârtie*) Azi ai luat ceva la bord? Vin-o mai aproape! Nu vrei? Am înțeles: ești groghii!

Pacoste: Adică?

Teodor: Adică turtă... (*A terminat de scris. Îi dă hârtia*). Citește...

Pacoste: (*citește, silabisind*) St st amate du du le morcov...

Teodor: Ce tâmpenii citești? Ești chior? Scrie clar: Stimate domnule doctor

Pacoste: Ai un scris ico inco coco șibil!

Teodor: Incognoscibil! Gata, m-am plictisit de tine. Du-te chiar acum la el. Și să vii imediat să-mi spui ce ai făcut..Ce mai stai? Plângi?

Pacoste: Ce de de ștept ești tutu și ce pro pro tolomac su sunt eu! (*iese*)

Teodor: Ce vremuri! Stau cu piesele în sertar și nu le joacă nimeni! S-au speriat! De ce? Nici ei nu știu! Spun că n-au acțiune! Ah, ce-i urăsc pe domniiăștia care măsoară o piesă cu centimetrul. Că e prea lungă, că e prea subtilă, că

e de neînțeles, că nu e cum s-a mai scris...(Telefon.). Ți-am spus să nu mă mai deranjezi! Pardon, d-le Demetriade credeam că e altcineva! Care-i povestea? Mă iubiți atât de mult că-mi telefonați zilnic?

Demetriade: Enorm tovarășe Teodor! Colectivul de actori ai teatrului întruniți într-o ședință m-au delegat să vă transmit că având în vedere noile cerințe ale partidului ar fi bine, ar fi indicat, chiar n-ar strica de loc să vă gândiți dacă nu la schimbări de fond, atunci la mici...

Teodor: Schimbări. Am făcut? Altele nu mai fac! Ați schimbat și titlul. Ceva cu proști! Înțelegeți odată pentru todeauna că personajele piesei nu sunt proști! Sunt canalii, smecheri, îndrăgostiți, cuceritori, posesivi, dar nu sunt proști...Înțelegeți că aici nu e vorba de făcut schimbări. Aici e vorba de făcut în pantaloni! Nu eu, voi! Știu, a fost la spectacol un tovarăș din conducere...*(Pârâeli în receptor)* nu dau nume...*(Alte pârâieli)* nu sunt tâmpit! Deci personajul cu nume cenușiu a văzut spectacolul și a plecat fără să vă spună un cuvânt și voi ați căpiat! Alo, s-a întrerupt! *(Pune telefonul în furcă. Telefonul sună iar)* Da, s-a întrerupt tovarășul Demetriade...ptiu, dara-ar dracu-n tine, Pacoste, ce vrei? Spune omule lămurit! Te deranjează la ureche cum mă exprim. Nu pe tine? Pe alții? Dă-i în mă-sa! Stai așa. Care alții?. Spune lămurit, dacă nu poți, închide dracului telefonul.! *(A trântit puternic receptorul în furcă).* Paștele și grijania lui de parazit, mă calcă pe nervi. *(După citeva secunde sună telefonul. Îl lasă să sune. După un timp ridică furios receptorul)* Te ia mama dracului dacă mai...da, tovarășul Demetriade, s-a întrerupt și niște pisălogi din străinătate mă sâcăie să... da, da *(Mințind)* să le dau o piesă. Am sertarul plin!

Demetriade: Să nu faceți prostia, pardon gafa asta! Dați-ne-o nouă, fiți patriot! D-stră sunteți un produs al noii socetăți care înflorește.....

Teodor: Înflorește atât de bine că pe unii îi pârjolește! Piese mele le voi da, de acum, numai în străinătate! Tot mă acuză diverși neica nimeni că sunt Ionescu doi! Dacă sunt Ionescu doi, atunci să mă joace străinătatea! Sunt destui regizori români care și-au luat tălpășița și care-mi solicită piesele și care văd în

mine un Beckett de-andoaselea! (*Ciocănituri. Ușa se deschide. În prag apare Pacoste.*).
Scuzați-mă, un moment...(Către Pacoste) Ce vrei? (*Pacoste are în mână un carton. Îl întoarce. Se vede scris mare cu majuscule: **Telefon ascultat. Caută scrumiera!***). (*Pacoste caută o scrumieră*) Am revenit. Am înțeles bine? Regizorul nu vrea schimbări?.

Demetriade: (*Oftând*) Din păcate se opune oricărui ingerințe în actul artistic.

Teodor: Halal băiat! Ori va capota ori va ajunge departe!

Demetriade: Tovarășul director Ciocârlie sugerează că mici retușuri ar putea depăși momentul actual al neînțelegerilor...

Teodor: Mă faceți să râd (*râde cu sughituri*) Știți de ce?

Pacoste: Nuuuu...

Teodor: Taci dracului din gură...scuzați, vorbeam cu femeia de serviciu care caută o scrumieră! Tovarășul director Ciocârlie o să sboare și o să vină alt tovarăș și mai principial, care o să scoată pur și simplu piesa din repertoriu! (*Pacoste s-a băgat sub masă. Se lovește cu capul de masă. Exclamă: **Paștele Mă-sii!***

Demetriade: Am auzit o înjurătură, sau mi se pare?

Teodor: A fost o exclamație că, mi-a dat cafeaua în foc!

Demetriade: Cafeaua bat-o vina, ea ne salvează de la multe. În altă ordine de idei am auzit că sunteți supărat pe mine.

Teodor: Întristat! Ați scris în caietul program că sunt urmașul lui Caragiale...

Demetriade: E adevărat. D-stră duceți mai departe cu succes filonul nestemat al humorului născut pe plaiurile pământului românesc!

Teodor: Iertați-mă, dar e gogomănie! Nu sunt urmașul nimănui. Ca și Caragiale, am apărut din neant, dar vouă vă e teamă să vorbiți de neant! (*Pacoste caută pe jos în patru labe. Este călcat pe mâini de Teodor. Strigă: **Paștele măsi!***.)

Demetriade: Iar am auzit o înjurătură, iar v-a dat cafeaua-n foc?

Teodor: Să lăsăm cafeaua și să revenim la problema care vă presează. Luați altă piesă, Știu una bună de tot: „Într-o noapte de vară” pe care autorul, făcând schimbările necesare a numit-o ulterior: „Recolta de Aur”! Vorbiți cu el. Sigur

o reface și a treia oară! Am auzit că vrea s-o numească „Arcul de Triumf, sau cum să câștigi bani scriind farse”....(*Pacoste găsește scrumiera sub un maldăr de manuscrise. O întoarce, o pipăie și exclamă: **Paștele mă-sii!***)...Nu acum n-am mai vărsat nimic! Am vărsat mai înainte! În fine, revenind la teatru și la problema cenzurii...

Demetriade: Îmi permit să vă atrag atenția că oficial nu există cenzură..

Teodor: Știu, tovarășe, că nu mai există, de aceia sau inventat vizionările!

Demetriade: Sunt sigur că știți că și Shakespeare a făcut schimbări!

Teodor: Cum să nu știu! Îi cerea regina! Știu, era o scorpie, o incultă, care-și bagă nasul peste tot, care plătea poeți să-i scrie ode encomiastice! Era o persoană rea și invidioasă, care nu da declarații: **Evita!**...

Demetriade: Nu mai pot vorbi. Și mie mi-a dat cafeaua-n foc..

Teodor Înțeleg! Vă mai spun ceva: lumea merge înainte, dar un alt Shakespeare n-a mai apărut! Știți care e problema cea mai gravă? Dar vă rog să-mi promiteți că nu mai spuneți la nimeni (*Pacoste mugește în surdină: **Nuuu!** Începe să se purece.*) Toată viața e o luptă!

Demetriade: Cum spune și cântecul atât de îndrăgit: „Hai la lupta ce mare”

Teodor: Toată viața e o luptă pentru un costum mai bun! (*Pacoste răsuflă ușurat*)...alo, alo. A închis amărâtul! (*Pune receptorul în furcă*). Pacoste, ce lume, ce oamenii...(Pacoste s-a oprit să mai caute și notează într-un carnetel.) Nu mai nota. Sunt tâmpenii! E din Caragiale. O spune Tipătescu! Tovarășul Demetriade e un om cumsecade, îmi este milă de el...

Pacoste: (*Omorînd o insectă între unghii, care a apărut din senin pe el*) Mie nu!

Teodor: Ai dreptate, mila n-are ce căuta aici!.Pe spinarea unor asemenea oameni se suie arivistul, dictatorul! Tovarășul Demetriade, e însă mic. Cântă cum îi cântă D-zeul ăl mare! Să nu-mi spui că n-ai făcut rost de bani de la dr-ul Sănătescu...

Pacoste: Nn-a meme rs șme șme chestia!

Teodor: Nu te cred. I-ai spus tot ce te-am învățat?

Pacoste: (Pe jos, căutînd în continuare) Cu cu m mi-ai sscriis: *(Recită ca pe o poezie)* D-le doctor su su nteți un ma ma re artist, pri pri amicul mmeu Teodor, vă iubește la nenebunie, știe că are la d-stră o dadatorie mare. Cât are să vă dea? ”De ce întrebî”, mi-a spus el. Pentru că dacă îi mai dați o sută, datoria se va mări cu încă o sută...

Teodor: Până aici e bine.

Pacoste: Nn-a fofost bibine de deloc. Când l-am întrebat cât avem să-i dăm a zis că nunu mmai ai la el ninici o dadatorie și...mi-a tătăiat mamacaroana! Am jujucat pro pro, nasol rorolul acesta!

Teodor: Pacoste, ai jucat bine, dar doctorul a fost mai inteligent ca noi....Dacă a zis că nu mai avem să-i dăm nimic e genial. Ar trebui să scrie teatru

Pacoste : Sscrie...

Teodor: Știi tu că scrie?

Pacoste: Ro ro mînul s-a nă nă scut po poet, sscrie veve rsuri la clo colset! da dar vă va zînd căca ba ba nii din altă pa pa rte cucu rg, s-a fă făcut...dramaturg!

Teodor: Cine a spus prostia asta?

Pacoste: *(Spășit)* Eu!

Teodor: Niciodată să nu mai spui asemenea neghiobii!

Pacoste:...*(căutînd)* Aam găgăsit...

Teodor: Bani, unde?

Pacoste: Numai la bani visezi...Aici...*(Jos la încheitura zidului cu podeaua, a găsit un mic microfon. Vrea să-i rupă firul, dar renunță. Așează totul cum a fost).*

Teodor: *(Siderat)* Nenorociții, canaliile...Când l-au pus? De ce?

Pacoste: „Nu cecerceta aaste lelegi, că eești nenebun dede le-nțelegi”...

Teodor: Nu ești prost degeaba! *(Pentru microfon)* Viața e minunată! Deși am avut o copilărie nefericită, nu sunt pesimist, nici misogin, iubesc viața, femeile și mă străduiesc să arăt lipsurile care mai sunt în domeniul cooperației și unde anumiți indivizi delapidază folosindu-se de lozincile socialiste! *(Acoperă microfonul)* De ce?

Pacoste: Le e fri fri, teamă. La câr câr ciumă o iei razna...Ai spus despre, un di director de teatru, că n-are decît pa pa tru clase primare...

Teodor. Minciună. Am spus: Aserțiunea că Nino Răsar, ar avea doar patru clase primare este o eroare! Du-te și împrută bani de a d-l Jebeleanu. Sigur are. Pentru poemele pentru pace și Hiroșima a luat destui bani!

Pacoste: A luat, aare da dar nu dă!

Teodor: Încearcă la Eugen Barbu.

Pacoste: A înță înță rcat bălaia. E su su părat foc

Teodor: Știu, am spus despre el că e un cadavru politic!

Pacoste: Aasta ll-a lălăsat rerece. Ai sscris că nunu se pripricepe la fofotbal.

Teodor:Du-te la Băieșu.

Pacoste: E fo fo c și el! Ai spuspus dedespre el că ideia că ar fi influențat de Shakespeare e falsă. Nu vrea să mai audă de tine! Popoate dde la actori. Unora le-a ieșit vorbe că sunt putrezi de bogați

Teodor: Lasă-i în pace. Nu vreau să intru în gura lor. Am să scriu la **Contemporanul** o tabletă despre...Oboseală!

Pacoste: (*controlînd într-un carnetel*) Nu te mai oboobosi ai scris, ai păpăpatat babanii.

Teodor: Atunci, despre fumat...

Pacoste: Ai scris Ss-au fu fu...luat..banii!..

Teodor: Despre timp...

Pacoste: A trecut, ss-au che chel tutu, dus! Scrie dedepre sinsingurătate...

Teodor: Nu pot. O simt prea mult pe pielea mea. Ai încercat să iei un avans dela o casă de film? Promite-le că le scriu un scenariu.

Pacoste:. Tretrebuie babani în seara asta. Aavem ininvitați...

Teodor: Na belea! Pe cine ?

Pacoste: Oolga Oos os pătaru cucu o șleșle ahtă de colegi.. Iar te-ai dat mare...

Teodor: Superbă femeie! Viața e scena ei! E un fenomen...sculativ! Am spus o tîmpenie! I-am promis un rol...Cum i-am promis și ăleia din Moldova.

Pacoste: Aoleu, aacocolo aarde cucu vâlvâl vătăi!

Teodor: *(Trist)* Trimite-i o telegramă. Scrie doar atât: Vin! *(Pacoste notează)*

Pacoste: De cât?

Pacoste: Cum de cât? Numai la vin ți-e gândul. Vin adică mă duc!

Pacoste: Când?

Teodor: Când fac rost de bani, când termin cu analizele. Știu că le-am făcut. Știu că au ieșit proaste. Știu că trebuie să fac altele, știu că trebuie să mă duc la cuțit, ah, mai bine ar fi să termin cu toate...

Pacoste: Când?

Teodor: Când o să mor!...Trimite-i telgrama și pleacă *(Pacoste nu pleacă)*

Pacoste: Aa vevenit o ad adresă de de lala ju ju tribinal. Te-a dat în ju judecată un chechelner că aai îmm îmm luat babani și nuni i-ai rest rest, dat înapopoi!; ar

Teodor: Când s-a întâmplat?

Pacoste: Când nu nu s-a du dus la un spec spec teatru căi ți ți se scu scu ridicase...și n-a vrut săsă între intrerupă plăcerea la dodomnu'

Teodor: Balivene...sau, știu eu, s-ar putea să fie adevărat...*(Pauză)*. Alceva?

Pacoste: Vine matracuca!

Teodor: *(subit speriat)* Nevastă-mea? De unde știi? Jură-te!*(Pacoste se-nchină)*. Deci, n-am scăpare! Să recapitulăm: vine Panseluța, n-am bani de pensie alimentară, sunt dat în judecată de un chelner, sunt bolnav, sunt pe o listă ca amant, trebuie să mă căsătoresc...Ar fi bine, nu?

Pacoste: Nu, că ooo săsă fa fa ci cinci aa ni de închi închi, pușcărie pepentru bi bigamie!

Teodor: *(Din ce în ce mai agitat)* Atunci nu mai există decât o singură soluție. Să mă sinucid. Nu vrei? Cu cine ai mai bea tu sugativă ce ești! Acum lasă-mă. Sunt sătul de tine ca de mere acre... *(Pacoste pleacă)*. Stai așa. *(Se duce la el și îi scoate de sub haină o sticlă de votcă pe care Pacoste o subtilizase)*. Și bețiv și prost!

Pacoste: Dar tu tu nu nu bebei?

Teodor: Eu din beție mă pot trezi, tu din prostie, niciodată! (*Îi ia sticla și-l împinge afară. Dă pe gît ce mai era în sticlă*). Soluția sinucideri nu trebuie exclusă. Dar trebuie pusă bine în pagină. I-a să vedem ce ar trebui? N-am mai încercat, dar logic cred că e necesar o frânghie! Pe care, însă, n-o am. Au fost cazuri când unii sinucigași au folosit curea de la pantaloni! (*Se clatină vizibil*). Da, o curea și un cui în tavan! Curea am. Orice bărbat care se respectă are o curea... Să verificăm cuiul din tavan. Trebuie să fie trainic. Altfel cad în ridicol. Toată viața m-am ferit de ridicol... Acum legat cu șnurul va știți grumazul meu cât ține curul, a zis Francoise Villon (*Pe masă așează un scaun. Scoate cureaua de la pantaloni care-i cad în vine. Nu observă. Vrea să se suie pe masă dar se împiedică de pantaloni. Cade. Dă jos pantalonii, rămânând în chiloți. Își pune cureaua în jurul gâtului. Se suie pe masă și de acolo cu greu pe scaun. Încearcă să agațe cureaua de cârligul din tavan care... nu există...*) Ce ghinion! Nu sunt condiții! Vrei să te omori și n-ai condiții! Nu există cârlig, paștele și mama lui de cârlig! Fără cârlig nu se poate strangula omul. Nici în chiloți! Nu vreau să fiu găsit în chiloți. Se spune că la spânzurați li se scoală chestia...(*Dezamăgit se dă jos de unde se urcase*)...De ce mă mai pot spânzura? (*Caută cu privirea*) Clanța de la ușă! Mulți sinucigași au reușit cu clanța...(Cu cureaua în jurul gâtului se așează în genunchi în fața ușii. O leagă de clanță. Își împinge capul cu putere în jos. Horcăie. Se sufocă, se sbate. Clanța se desface. Cade jos lângă ușe cu sgomot. Teodor deasemenea. Pauză. Gâfâie) Iarăși ghinion! E un semn. Dumnezeu, marele creator, se opune! Oare ce am scris despre sinucidere? Că e un act frivol și polemizăm, dacă îmi amintesc bine, cu cei care susțineau că sinuciderea e un act de libertate, că omul ar fi liber să-și aleagă ziua și ora morții. Susțineam că e un lux, o formă de răsfăț, pe care și-l pot permite numai cei care n-au dat piept cu grozăviile existenței! Doamne ce ineptii scriam! Acum îmi dau seama că sinuciderea poate fi și expresia urii față de tine însuși... Ah, ce frază am pronunțat! Îmi place! (*scrie*.) Ura, care se poate transforma în momentele de criză într-o dorință de auto distrugere! Parcă ar fi un citat din Montaigne! Dar se pare că la mine forța de auto distrugere n-a ajuns la maximum! (*Bea un gît de votcă. Se așează pe pat extenuat*) Ciudată e viața! De ce m-

au părăsit unele femei, de ce am părăsit eu altele? De când a năvălit în viața mea, ca un fulger, sexualitatea, de când am descoperit femeile, viața mea a luat-o razna....(*Trage cortineta. I se aude vocea*) Vino somn, pentru mine nu e tot una dacă oi petrece singur sau cu una...

Paula (*Deschide cortineta plângând. Vine din stradă. Încuie ușa. Se aude soneria*) Cine e?

Nelu: Eu Nelu Ciocu, ce nu mă mai cunoști? Mi se mai spune Nelu Spargemitre...

Paula: (*Vorbește cu Nelu prin ușă*).. Vreau să fiu singură. Am de învățat o poezie...

Nelu: N-a venit jigodia? (*mormăie o injurătură*)

Paula: Ascultă tu n-ai voie să-l înjuri. Fii domn! Nu uita că el e un geniu și un geniu poate să-și permită multe...Noi suntem niște gânganii pe lângă el. Intră. (*Nelu intră*) Plâng de proastă. În gară, când te-ai dus după țigări, un nenorocit mi-a arătat o sută. N-am știut ce vrea. Târziu mi-a căzut fisa că-mi oferă o sută, dacă mă culc cu el...Am ajuns să fiu evaluată la o sută de lei...(Plînge în continuare)...Nelu să nu mă părăsești, te împlor, mă auzi? Dacă mă părăsești s-au mă-nșeli, mă omor, îmi dau foc! Acuma stai liniștit că trebuie să învăț o poezie patriotică. Urmărește-mă. (*Începe să recite cu patos, dar din când în când se poticnește*): „Laudă ție cer albastru al țării, cer fertil / acoperit de flori și de chipuri iluminându-se / Laudă ție popor muncitor / Laudă ție Partid Comunist Român / Soare în inima noastră aprins”..Cred că am sărit câteva versuri..

Nelu: N-are importanță! A fost minunat, doamne ce frumoasă ești! Cum te transfigurezi, parcă ai fi mama răniților! Cine o fi scris versurile?

Paula: Nichita Stănescu! Uite am sărit o strofă. Sunt nervoasă și nu reușesc să le învăț! Hai s-o iau dela început.

Nelu: Dă-le dracului! Astea sunt versuri, asta e poezie? Un rahat cu mac!

Paula: Dar ce deștept te-ai făcut! Toți vă pricepeți la teatru! Ia să te văd pe tine cum ai s-o citești. Cred că am să mă prăpădesc de răs. Citește-o! Ai curaj?

Nelu: Pentru așa ceva nu-ți trebuie cuvinte. Fi atentă (*Citește poezia înlocuind cuvintele*) Ba bam, ba, bam, ba bam / Babababam, bababam daradam /

daradadam, daradrum, papapam, papapam, papapim / Papapim, papapam, durudim, durudam!!!

Paula: Bă, tu ești dement dabinelea. Și eu te iau în serios. Cum să fac așa ceva?

Nelu: De ce vă place să jucați toate ineptiile?

Paula: Asta ne e meseria. N-avem altă soluție. Tu cum te uiți în toate sexurile?

Nelu: Prin natura meseriei!

Paula: Ei, prin natura meseriei recităm și jucăm tot ce ni se dă! Colegii mei cum recită la televiziune?. Stănculesu, Cozorici? Eu de ce să nu recit?...

Nelu: Ei mănâncă...cașcaval! Ca mulți alți! Îl mănâncă cu polonicul. Nu se sfiiesc. Își închipuie că își fac meseria recitând versuri neghioabe și jucând în piese de doi bani! Tu n-ai nevoie să mănânci...

Paula: Căcat! Zii cuvântul adevăra, că doar ești medic! Știi ce? Poate că ai dreptate! Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar cum să scap!

Nelu: Simplu. Ești bolnavă. Îți dau un certificat medical, te și internez....

Paula: Ești nebun? Pe Teodor cine-l așteaptă?

Nelu: Eu! (Sonerie la ușă)

Paula: Să știi că el trebuie să fie... Vai cum îmi bate inima... *(se repeade la ușă dar se oprește. Vorbește cu un ton de om bolnav)* Cine e? Vorbește tare! Sunteți comisionar? Ce comisionați, ăsta ce aduceți? Flori? Pune jos buchetul! Am să-l iau mai târziu, acum nu mă pot deplasa...*(Nelu deschide ușa, găsește un buchet enorm de flori, îl pune în brațe)*. D-zeule, mi-a trimis flori! Inseamnă că e în oraș. Pușlamaua bătrână știe cum să se poarte. Doamne ce fericită sunt! Trebuie să mă aranjez, să-l farmec! Cum arăt?...

Nelu: *(râzând)* Ca o paparudă! *(Paula aruncă în el cu o pernă. Aruncă și el cu alta)*

Paula: Am să-mi pun dezabieul ăsta transparent și pe dedesubt nimic. *(după paravan, se dezbracă și se-nbracă. Aruncând sutienul și chiloșii)*. Voi fi bestială și ațățătoare ca o amantă nesățioasă și caldă și liniștitoare ca soție cuminte și ascultătoare...*(A observat în flori o carte de vizită)* Uite și-o carte de vizită! Ia să vedem ce scrie: **O floare unei flori!** M-a turtit, m-a umilit, m-a făcut o cârpă,

mai am puțin și cad jos. Cum poate Dumnezeu să dea atâta fericire unei femei? (*Cântă: Sunt o cârpă în amor.și dansează cu Nelu..*) Trebuie să mă duc la biserică, să aprind lumânări (*deodată cuprinsă de panică*) Și n-am în casă o icoană la care să mă rog. Să dea dracu în ei cu marxismul lor cu tot, care ne-au rupt de credință, de biserică, obligându-ne ca în seara de înviere să venim la Institut ca să ne dea filme! Eram obligați, altfel ne criticau în ședințe tov Cristache, tov Mârzea, mama lor de pușlamale, ce de avansuri mi-au făcut! Și dacă nu veneai te excudeau! Numai eu știu cum am scăpat! (*aranjează florile într-o glastră*) Am fost o studentă studioasă chiar dacă golani mă acuzau că mă duceam la examene cu fuste mini și fără chiloți! E adevărat, odată, la examenul de istoria teatrului m-am dus cu o bluză mai decoltată și piticania de profesor a avut pretenția că nu mă poate examina, dacă nu-mi acopăr decolteul cu batista lui...

Nelu: Ipocriți ei, dar si tu îi ațâțai...

Paula: Chiar îmi ieșise vorbe că ași fi alături cu morala...Dar i-am învățat minte...Într-o ședință m-am ridicat și le-am spus textual: tovarăși care se laudă că s-au culcat cu mine să se ridice în picioare ! Nu s-a ridicat nimeni!

Nelu: Ce te făceai dacă se ridica toți din prezidiu?

Paula: Mă, tu chiar crezi că eu sunt o depravată?

Nelu: Cred că doar gura e de tine! Esti o guristă demagoagă!

Paula:. (*Patetic*) Cine vorbește de demagogie! D-l doctor care ia mită de la bolnavi. E atât de nerușinat încât a luat plăcinta unei bătrâne! Ah simt că mă sufoc. Ce vremuri trăim, dacă am ajuns să nu mai fim sinceri unul cu altul! Și eu care credeam că ești integru. Ești integru sau nu ești?

Nelu: Sunt integru, dar mai fac și compromisuri

Paula: Doamne, cum am ajuns! Când am început meseria asta îți jur, eu și colegii mei eram puri! Nu ne gândeam decât la teatru! Eram puri ca albastrul imaculatelor seninuri, cum spune poetul...

Nelu: Povești! Ai uitat lecțiile de indoctrinare, de ședințele de excludere din timpul studenției... L-ai uitat pe colegul tău Fiscuteanu care a fost dat afară.

Paula: Pentru că el și alți tolomaci au făcut pe o nenorocită o poștă, după care au povestit la tot institutul isprava lor...Auzi, să-ți iei toate bacșișurile de aici. Cred că mi s-a ridicat tensiunea, trebuie să fac un duș..Du-te cu D-zeu și lasă-mă, lasă-mă în nefericirea mea (*Îl împinge spre ușă și închide ușa*). Ah bărbații ăștia, mă enervează! Cred că o să ajung misogină de bărbați! Ah, doamne, am început să-l urăsc! Nu pentru că-l aștept ca o caraghiosă, ci pentru că eu, care eram o femeie cu personalitate, am început să mă comport ca fleoarțele din piesa lui. Cât a stat aici, deși s-a jurat că n-a scris nimic, că, sanchi, n-avea inspirație, am dibuit manuscrisul unei piese: niște indivizi dubioși și niște curve ajung în rai și se plictisesc că n-aveau ce fura! Una dintre femei sunt eu. M-a plagiat! Dar nu așa ca mine, o femeie cu personalitate, inteligentă, fără prejudecăți, ci o curvă nenorocită! A numit-o Camelia! (*închide cortineta*)

Teodor (*Telefon. Mahmur deschide cortineta și ridică receptorul.*) Alo da! Cum? Pacoste, dacă ai să vorbești clar am să te înțeleg. Ai făcut rost de o plecare peste hotare la un meci? (*Pauză*). Cum ai reușit? Le-ai promis că o să le aduc cadouri șmecherilor de la federație? Ești mare, Pacoste! Ai făcut rost de balonul de oxigen de care aveam nevoie...Mă îmbrac rapid și plec cu o ocazie, cu ce se nimerește! Tu strânge tot ce-i aici, adună toate hârtiile într-un geamantan și vin-o după mine..Vezi că e o scrisoare pe pat, trimite-o la Piatra. Nu uita să lipești timbrele! (*Pune receptorul în furcă*) Doamne dumnezeule, pe care de atâtea ori te-am nesocotit îți multumesc că m-ai ajutat să ies din fundătura asta în care am intrat singur! Au, au ce o fi asta...au, au, m-a săgetat, m-a trăsnet. (*Se îndoaie, se ține cu mâinele de burtă*). Nu-mi dau seama de unde e...Cred că e ficatul sau duodenul sau...(*Se încovoie, se ridică, iar se încovoie, se ridică, merge câțva pași, după care se prăbușește- Cu efort, reușește să telefoneze. Abia vorbește*). Pacoste cheamă o salvare.. mi-e răuuu, (*tipă*) înțelege că mie rău... de tot... Mor... cheamă salvarea sau o mașină să mă ducă la un spital, altfel mor...(*Se scoală, încearcă să meargă, dar iar prăpușește. Strigă*) Ajutoooooor! (*Întuneric. Sirenă a salvării.. Cineva pătrunde în cameră*)

și strânge manuscris într-o pungă. Auzind sgomot rămâne nemișcat. Apare altcineva cu un gemantan în care strânge tot ce-a rămas. Vrea să iasă. În ușă se ciocnesc amândoi)

O voce: Cine ești?

Altă voce: Ghici!

Pauză

Paula: *(Deschide cortineta, ca și cum ar fi o fereastră. Are în mână o scrisoare).* Scrisoarea asta a venit acum de zece zile și deabia azi am găsit-o. Se vede clar că a fost deschisă! Bestiile, acum ne deschid și scrisorile! ”Iubit-o / Eu sunt primul filozof / venit din tagma derbedeilor / mânjit în egală măsură / de duhoarea și tristețea materiei / Și chiar așa înglodat în datorii și-n fuste / Timpul se așează la picioarele mele ca o pisică siameză / foarte ciudat, dar numai eu am vrut să fiu fericit / numai eu mă tem de certitudini / cum se tem alți de cancer / dar tocmai eu voi murii cel mai greu / eu care mă visam / stingându-mă blînd ca un amurg” Ce-o însemnînd asta? Am niște presimțiri...că i s-a întîmplat ceva rău, s-a îmbătat și a dat o mașină peste el... Ce să fac? *(Formează un număr la telefon. În spațiu dintre cele două cortinete undeva sus apare Telefonista)* Ah e ocupat, ocupat... Spitalul?.,

Telefonista: Greșeală ați nimerit la 02. Vreți să vă dau casa scriitorilor din Mogoșoaia? *(Telefonista vorbește în dulcele grai moldovinesc)*

Paula: A, d-ta. Nu, acum îl caut pe doctorul Nelu

Telefonista: Cari Nelu?

Paula Cum care Nelu că doar nu sunt mai mulți. Nelu Ciocu.

Telefonista: A, ala care v-o trage...*(râde inocent)*

Paula: Cum? Mai spune odată dacă ai curaj!

Telefonista: Nu pot, mi rușine!

Paula: Nelu, care mi-a trage, ai? De unde știi d-ta că mi-o trage?

Telefonista: Tot orașul vuieste...

Paula: Esti femeie, pardon d-ră, de unde să știe orașul cu cine te culci d-ta?.

Telefonista: Eu nu mă culc cu nimini, dorm singurică.

Paula: Esti abstinentă?

Telefonista: Nu, ficioară și vreau să fiu ca lacrima când voi merge la altar?

Paula: Bravo d-ră! Vreau să-ți spun o poveste. Cică o fecioară a ajuns în rai la D-zeu care a pus-o să mulgă vacile raiului.

- Eu am fost cuminte de ce mă pui la vaci, l-a întrebat ea pe Dumnezeu?

- Ți-am dat-o ca s-o dai, nu să vii cu ea înn rai. Vacă ai fost, la vaci să stai, i-a răspuns D-zeu! Ai înțeles? Nu? Atunci nu mai e nimic de făcut cu D-ta..

Telefonista: Nu pricep undi bateți, dar am priceput că vrieți spitalu' cari îi ocupat. Așteptați olecuță că vă găsesc eu un fir și vi-l scot și din gaură di șarpe pi poama di Neluțu al d-stră. Aveți legătura...

Paula: Doamne, peste ce nebună am dat! Alo, tu ești Neluțule? Ce bine! Auzi, telefonista mi-a spus ceva oribil! Că tot orașul știe că mi-o tragi! Te rog dezmințe. Nu poți. De ce? Că te vor considera un bulangiu, dacă nu te lauzi că mi-ai tras-o, că o freci de pomană pe lângă mine! Neluțule, nu te coborî la asemenea limbaj suburban. Tu ești un domn, te-ai născut în București, te rog din suflet deziminte. De ce? Că așa vreau eu! Promiți? Bine! Știi ce? Lasă-i în aia mă-si, iar noi, hai să plecăm pentru câteva zile, undeva. Vino și ia-mă cu mașina. Nu mai pot să stau în casă. Simt că mă sufoc. Dacă vine animalul am să-i scriu că-i las cheile sub preș, sau la o vecină! Auzi, *(râde ca de o șotie)* îi scriu că am plecat la Veneția, ca să pleznească de ciudă! *(Închide cortineta)*

Teodor: *(Pacoste deschide cortineta. Descoperim un hol de spital. Teodor într-un scaun cu roți recitește, o scrisoare a Paulei. În spatele lui Pacoste.).* Iubitule mic și scump. Ți-am lăsat cheile sub preș și am plecat la Veneția! Pe seară revin"...ha ha, are haz puștoaica" Veneția! Ciudat, nu-mi amintesc decât că de acolo am cumpărat o pălărie mexicană, care era prea mare și am schimbat-o cu una de cow-boy... *(În reverie)*.. De câte ori am călătorit n-am urmărit nici un scop, nici un obiectiv turistic, m-am lăsat în voia vieții, dintr-o călătorie iubind cel mai mult ...întoarcerea! N-am călătorit ca să mă îmbogățesc spiritual, sau ca să devin mai bun, am călătorit din grosolana bucurie de a călătorii... *(scrie pe un caiet așezat pe*

piept. Pixul îi este fixat de mână cu scotch. Scrie murmurînd cu greutate) Iubit-o de unde te duci, te rog....să-mi aduci ceva frumos...(Adoarme)

Paula: *(desfăcând cortineta citește)* „Iubit-o, de unde te duci te rog să-mi aduci ceva frumos...Adu-mi ce va frumos din Paris /Adu-mi ceva frumos din Copacabana /Adu-mi ceva frumos din Tokio, Adu-mi ceva frumos din Mozambic / Adu-mi ceva frumos din Londra / Adu-mi ceva frumos din Lisboa / Adu-mi ceva din Ciudad de Mexico... De unde te duci / Adu-mi ceva frumos”.
... Mai bine n-o citeam. Mă iubește. Am citit printre rînduri, e topit după mine! Of, o fi pentru mine sau nu? Că și Eminescu i-a dăruit o poezie Veronicăi Micle și nefericitul o scrisese umblînd după fustele uneia Poenaru! Cîteva zile scăpasem de obsesia de a devenii d-na dramaturg Scîrț! E și greu să fii soția unui geniu. Tot timpul trebuie să asisti la paradoxurile lui și să te minunezi de ele. E obositor. Ultimul pe care mi l-a spus la despărțire a fost... Doamne, l-am uitat, l-am uitat, fir-ar mama lui al dracului de paradox! ..*(Ia file din Dosarul Curvelor și un perforator. Aranjează declarațiile în dosar)*. Bărbații, niște porci, iar femeile, bietele de ele, niște, amărîte... Dar m-am hotărît. Le aranjez eu pe nenorocitele astea. Dosarul curvelor din teatru românesc o să facă furori. Nu mi-e frică! Voi fi fără milă. Inflexibilă și intangibilă. Ca Antigona! Cu cine s-au culcat, cu cine s-au mozolit, cu cine s-au mamelit! Ca să nu mai treacă drept femei cinstite, am să le demasc. Am făcut o listă cu toți bărbații cu care s-a culcat fiecare. Este una care e căsătorită, dar nu pierde nici o ocazie să-i radă pe toți care vin dela București.. *(râde satisfăcută)*. Am telegramele pe care le-am găsit aruncate la gunoi. Le-a trimis doamna când plecase la mare în turneu cu amantul după ea și în fiecare zi îi trimeta soțului o telegramă de iubire în timp ce ea acolo, se mostrofocea cu altu’. *(Telefon)* Alo, da, Paula la telefon. Cine? Tovarășul Colac de la Lacto Bar! Ce surpriză! Te sărut...Azi nu vin să mănânc. Nu de asta ai telefonat? Vrei banii de la o datorie contactată de Teodor. Ești în eroare. Atunci când nu m-am dus la spectacol nu mi l-au imputat, s-a aranjat amiabil..Amiabil, dar s-a plătit rețeta cu bani împrumutați de la d-ta?

Formidabil ce mincinos pot să fii... Lasă balivernele! Te anunț, să știi, că ești la mine pe o listă de amanți ai unei doamne distinse din oraș. Nu știi? Îți spun eu acum. Ce face? Să mă șterg cu ea la undeva? O să mă șterg, dar o copie o să ajungă pe la soțul doamnei, care știi unde lucrează și atunci o să vezi d-ta dacă mai ai tupeu să vorbești cu mine așa... Banditule, pușlama! Aha, acum vrei să te întâlnești cu mine la drum de seară și la un pahar de vorbă! Stai puțin. Îmi faci avansuri? Adică ai vrea să te culci cu mine? Spune-o, omule, lămurit, nu mai umbla cu fofirlica. Și eu îți spun: Nix! Ai înțeles (*A trântit telefonul*). Mârlanul. Gata, a găsit prilejul să sară pe mine! Jigodia încercă. Dacă se prinde bine! Dar asta e un mod de ai spune unei femei că o dorești? Adu-i o floare, fă-i un cadou, scrie-i o poezie...Mi-a crescut tensiunea, iar mi se zbat tâmpile! Nu rezist la asemenea mojicii! Trebuie să iau un calmant. (*deschide un sertar și scoate o cutie de pastile*) Ce ar fi dacă le-ași lua pe toate? Aș termina cu toată zbaterea asta de pescăruș! Pentru că eu sunt o Nina Zarecinaia autentică, nu moftangioaice ca astea care mimează totul, pînă și orgasmul! Ce înjositor pentru o femeie să mimeze plăcerea! Dacă înghit toate pastilele lumea m-ar considera nebună! O descreierată! Iau una! Hai, două! Ce spune Nina? Că trebuie să-ți duci crucea! Care-i crucea mea? Să-l aștept? Îl aștept dar-ar dracu...Îmi mai dau o șansă...și să vedem ce mi-a mai scris...(*Desface un alt plic*)..."De cîte ori am iubit / Am fost un salahor nefericit / Țineam în mână cerul, nu cumva să cadă stelele pe jos / Ți-am dat și taina înrobiri mele / Și jugul meu / Și jugul mei ți l-am dat. Cînd mi-ai cerșit, tot eu ți-am dat / Puterea de a iubii un altul"..Ce înseamnă asta? Oare să fi aflat de Neluțu? Neluțu afară de faptul că mă ține de mîna și eu mă sprijin și plîng pe umărul lui, n-a făcut niciodată un gest că m-ar dori cu adevărat...De ce ar dori pe mine o femeie stafidită de atîta șteptare și abstenență, când el are pacientele lui la spital, care-i cad în brațe ca muștele! Femeile astea sunt ceva de speriat. Când vor ceva nu țin cont că e pe scară, pe birou, în picioare, iar bărbații nu se mai uită cum arată femeia! Numai sex să fie! Doamne, ce gânduri îmi trec prin cap! Eu care eram o femeie pudică. Cum m-a schimbat viața și anturajul. (*Telefon*) Alo. da, Paula la telefon (*Crede că e Teodor*) Cine să fie, iubiture? Îmi este foarte rău. Nu mă simt

bine deloc...Am palpitații, tâmpilele mi se sbat, sufăr...cred că am tensiune! Cine? Doctorul Ricșa! *(Revine la vorbirea normală)*...De ce nu spuneți de la început cine sunteți? Dacă mi-au plăcut florile? *(Dezamăgită)* De la d-stră erau?... Da, nu mă simt prea bine. Cred că am dischinezie biliară, tensiune scăzută sau mărită! Telefonați de jos? Nu vreți să urcați la mine să mă consultați? Aștept pe cineva, dar dacă nu stați mult vă primesc...*(Încearcă să aranjeze, ce mai poate fi aranjat, în debandada din cameră. Se piaptăună și-și pune un capot elegant, gen Cleopatra. Sonerie).* Da, imediat, imediat...*(Deschide ușa)* Bună seara, d-le doctor. Bona sera, bona sera...*(Încearcă să imite celebra scenă din „Bărbierul din Sevilla”)*.

Doctorul Ricșa: *(Apariție vivantă. Genul bonom: Gras, chel, vioi. Îi ține isonul).* Bona sera, bona sera seniorina...*(Imbrățișare, sărutări teatrale)*

Amîndoi: Ce bine-mi pare, ce plăcere...

Dr. Ricșa: Ce plăcere să strâng în brațe o femeie frumoasă ca d-ta...

Paula: Și a mea, deși m-ai umplut de bale...*(Se șterge demonstrativ)* Ți-am spus că te primesc doar pentru o vizită medicală...

Dr. Ricșa: Nici o grije. Te consult și plec... *(Scoate tensiometru dintr-o mică geantă).* Ce frumoasă ești, ce talentată! Să-ți suflec mânecile. Unde preferi? Pe canapea?

Paula: *(Sec)* În cur, pe scaun! *(Se așează. Doctorul îi suflecă mânecile).* Doctore mânecile, nu tâțele! Doamne ce libidinos poți fii!

Dr. Ricșa: Libidoul e necesar în orice relație. *(Îi aranjează pe braț tensiometrul. Capotul ei se desface. D-rul pe nesimțite bagă un picior).* Comportarea bărbatului față de femeie este cea mai normală comportare a omului față de om, a spus Karl Marx! Nu porți sutien?

Paula: Doar pe scenă! Cum îți spuneam....

Dr. Ricșa: Pst. Nu vorbi: 14 cu 8! Minunat!

Paula: Auzi, scoate-ți genunchiul dintre picioarele mele, că-mi faci vânătăi...

Dr. Ricșa: Scuze! Acum vreau să te ascult la spate! Nu-mi place cum hârîi! Dă halatul jos și întoarcete cu spatele! Unde te duci?

Paula: Mă scuzi un moment. *(Se duce în culise și revine cu un fund de lemn).*

Dr. Ricșă: Ce vrei să faci cu ăla?

Paula: Să te trăznesc, dacă cumva te dai la mine...

Dr. Ricșă: Se poate? Nu suntem oare prieteni?

Paula: Prieteni, prieteni dar tăvăleala e pe sentimente!

Dr. Ricșă: Eu sunt doar admiratorul d-tale! Ești cea mai talentată și frumoasă actriță din câte am cunoscut eu. Ai credit la mine nelimitat! Pot devenii chiar bancherul tău...

Paula: Doctore, nu te-ntinde la cașcaval! *(Se dezbracă. Rămîne în furou. Ține fundul de lemn în mînă. D-rul o ascultă cu stetoscopul. Discuția următoare are loc în timp ce o examinează).*

Dr. Ricșă: Așa, e bine, zi-i 33! *(Paula spune 33),* Încă odată! Așa bine! Acum să te examinez și în față! *(Pune stetoscopul în regiunea inimi)*

Paula: Au, e rece! Ia mîna de acolo...

Dr. Ricșă: *(Zimbind fericit).* Mă speriasem! Și totuși nu-mi place! Adică îmi place! Ai sîni frumoși, dar buzele sunt prea vineții! Ești prea palidă. Trebuie să faci o electrocardiogramă. Vii mîine la spital...

Paula: *(Grand Dame)* Nu știu dacă am să pot! Ține-ți vorba... Am multe griji. D-voastră pot să vă spun. Mă mărit!

Dr. Ricșă: Cu dramaturgul?

Paula: Exact! Îl cunoașteți! De multe ori ați băut cu el la Cireșica. E un geniu! Nu-i așa că v-a făcut o impresie...

Dr. Ricșă: Detestabilă! Iartă-mă, că ți-o spun fără menajamente. Are, într-o piesă, care a fost oprită, pasagii drăguțe, dar omul e un bețiv și un afemeiat notoriu!

Paula: Glumiți, nu-i așa?

Dr. Ricșă: Dar de unde! Am fost martor la incidentul când te-a atacat un bețiv și el nu te-a apărut. Disperată, ai intrat în restaurant să ceri ajutoare. Eu și secretarul literar de la teatru am intervenit, altfel te-ar fi făcut praf banditul...

Paula: Sunteți în gravă eroare d-le doctor! Lucrurile s-au petrecut altfel. E

adevărat că nenorocitul ăla, ne-a atacat aruncându-ne pe jos pe amândoi, dar de acolo, de jos, Teodor cu un curaj supraomenesc a strigat; **Paula salvează-te!** Nu vă dați seama ce m-a îmbărbătat replica asta. Vă amintiți ce-i spunea în Scrisoarea Pierdută, Tipătescu lui Zoe?: **Zoe, Zoe, fi bărbată!** Și Zoe, știți, a început să plângă, vă amintiți?....Cu mine s-a întâmplat invers. I-am ars una bețivului între picioare, de s-a îndoit, după care i-am sărit în spinare. Când ați apărut d-stră lupta era deja tranșată! Lașul era pus pe fugă. Nu eu l-am ridicat de jos pe Teodor, ci el m-a ridicat, pentru că namila mă scuturase din spinarea lui și căzusem ca o sdreanță! ăsta-i adevărul.

Dr. Ricșă: Aud pentru prima oară varianta asta! Așa cum o interpretezi, mă convingi. Ti-am spus: ești atât de talentată, că ai putea emoționa spectatorii citind o rețetă medicală! Dar adevărul e altul. Doar am fost de față!

Paula: Atunci ori erai amețit, sau ai avut orbul găinilor, dacă îmi comunicii cu nonșalanță asemenea variantă! Dar să trecem peste incident...

Dr. Ricșă: Sigur! Doar n-o să ne certăm! Ești atât de sculativă... Întinde-te! (*Dr. Ricșă o palpează pe abdomen*) Ești un fenomen! Să știi că dischinezia nu dă palpitații. (*Doctorul o palpează în continuare pe abdomen. Paula pare adormită*)

Paula: Mai aveți ceva de constatat, că m-ați pipăit în draci...(*îmbracă halatul*). Masajul ăsta abdominal a fost necesar? Așa deci, în altă ordine de idei, a plecat să aducă actele. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta...

Dr. Ricșă: (*Strângându-și trusal*) Nu te supăra, dar eu cred că nu mai vine. Am fost la București și l-am văzut în compania colegei d-tale Olga Ospătaru...

Paula: (*Indignată*) Sunteți un intrigant de cea mai joasă speță, un Iago, cu aspectul de om cumsecade! Cum să cred că o femeie splendidă, ca Olga ar accepta omagiile unui amărît! Ah, m-a luat gura pe dinainte! Eu am acceptat să stau lângă el din cauză că vreau să-l adun de pe drumuri, din cârciumi, pentru că e bolnav doctore, cum știți și d-voastră, are o gastrită rebelă...

Dr. Ricșă: Lasă gastrita (*După o pauză*)Are ceva grav de tot! Pe scurt, n-o mai duce mult!

Paula: Nu cred! În ruptul capului nu cred. Minți, minți cu nerușinare! Vrei să mă desparti de iubitul meu...*(Se repede la el și-l lovește cu pumnii în cap, peste față, peste piept. D-rul nu protestează, nu se sbate, nu se apără. Pare fericit! A prins-o cu genunchii. E între picioarele lui. I-a înconjurat mijlocul cu brațele și și-a așezat capul pe pieptul ei. Paula plînge cu suspine).*

Dr. Ricșa: Plîngi fetițo, plîngi, asta îți va face bine!

Paula: *(Plângând).* Asta ar fi culmea! Să vreau să fiu soția unui muribund! Ce mă fac doctore, ce mă fac? Să știi că am să mă omor!

Dr. Ricșa: *(râde)* Mă faci să râd. O femeie splendidă ca tine, o actriță de mare talent, un temperament focos, vrea să se omoare! Ce nerozie! Și pentru cine?

Paula: *(Strigat)* Pentru un geniu...

Dr. Ricșa: Rahat cu mac! Ție îți trebuie, nu geniu! Ceva tare și palpabil!

Paula: *(Se smulge din îmbrățișarea lui. E cuprinsă subit de veselie).* Toți bărbații vă gândiți la un singur lucru: Sex! Doamne, ce coșmar! Cum să scap de el?

Dr. Ricșa: Cu o glumă bună! Un tip intră într-o farmacie și cere zece prezervative. Le plătește, le desface, le aruncă pe jos și începe să le joace în picioare! Ce faci? îl întreabă farmacistul. Tipul răspunde: Așa m-am lăsat și de femei...*(Râde cu lacrimi)*

Paula: *(nervoasă).* Ce banc mizer și misogin! Iartă-mă, n-am stare să ascult bancuri! Ce ar fi să mă inviți la restaurant?

Dr. Ricșa: Cu cea mai mare plăcere! Acolo, o să-ți spun ceva important

Paula: Vai de mine și de mine, ce smecher și pișicher ești! Dar, să nu cumva să te dai la mine! Mergem, așa, ca doi amici! *(Trece după paravan. Se dezbracă. Aruncă chiloți soutien...doctorul privește pe furis după paravan, ea protestează formal.).* Nu cumva să mă ceri în căsătorie! Îți spun de pe acum că te refuz! Ei, acolo, o pipăială treacă meargă, numai să nu te exciți prea tare și să vrei și altceva! Nu te uita! O, doctore, oricît ți-ar părea de ciudat l-am iubit ca o nebună, am iubit aerul pe care l-a respirat, am iubit tăcerile lui, am iubit părul pe care nu-l mai are...

Dr. Ricșa: Ai început deja să vorbești de el la trecut...

Paula: Da, și de asta mă urăsc! Înseamnă că sunt o femeie incapabilă de marea

iubire! (*În timp ce vorbește se îmbracă*). Dar ce-o să zică iubita d-tale, colega Mădălina?

Dr. Ricșa: Nu vrea să mă mai vadă. S-a îndrăgostit lulea de Costică.

Paula: Ați finalizat ceva cu ea, pînă acum?

Dr. Ricșa: Platoneală!

Paula: Mi-am dat seama! Auzi, îți spun ceva confidențial: Au fost criticați dur la teatru, iar lui i s-a interzis s-o mai vadă. Directorul l-a amenințat că-l dă afară.

Dr. Ricșa: Se văd pe ascuns!

Paula: Nenorociții! E grav. (*cu glas scăzut*) Cazul lor a ajuns pe masa primului secretar. Nevasta lui Costică aflînd că el o înșală a pierdut sarcina și s-a plîns...

D. Ricșa: Asta a fost anul trecut! Acum se văd iar!

Paula: Dacă se află că se-ntîlnesc, el zboară din partid și din teatru. A jurat, ca un laș ce e, că renunță la ea. S-a tîrît în genunchi în fața directorului, mi-au spus colegii. Deci, acum calea d-tale e deschisă. Ai să te streкори pe crăpătura formată și ai să-ți împlinești visul! Hai, că mi-ai deschis apetitul la bârfe. O să bârfim de o să ne doară fălcile (*Scoate un carton cu litere mari pregătit pentru asemenea situații*) Las un bilet în fața ușii: **Sunt la coafor, vin imediat!** (*fredonează și dansează cu doctorul, care-i ține isonul: „Să mergem la Maxim, acolo sunt intim. Fetițe drăgălașe...Plăcute și golașe.”. Trage cortineta*)...

Pacoste cu o pereche de papuci în mână deschide a doua cortinetă

Teodor: (*Într-un scaun cu roți, la spital.*). Unde mergem?

Pacoste: Lala ana ana lize. (*Pune papucii pe genunchii lui Teodor*)

Teodor: Cine mi-a dat papucii?

Pacoste: O fefemeie cacare zizice că nu ți-i a dat la tittmp. Vrea să te te vavadă.

Teodor: Nu vreau s-o văd! Cele mai mari greșeli în viață le-am făcut când nu mi-am acceptat singurătatea și am apelat la alcool și la femei...Am fugit de singurătate așa cum fugi de o carte plicticoasă sau de o femeie cu sîni mici! Te rog scrie...(*Pacoste scoate un caiet și notează*) „Nu mai am timp pentru moarte, nu mai am timp pentru minciună, nu mai am timp pentru ură, nu mai am timp pentru zbatere nebună”....

Pacoste: zbatere nene bună...cucu s sasau cu z?

Teodor: Scrie cum vrei...

Pacoste: Duupă aia săsă mă fafaci bobou, ignoignorant, anaanalfabet...

Teodor: Nu te fac, ești! Ce zici, îmi dai? Hai, nu face pe prostul. Doar un gât...

Pacoste: Eesti nenebun? Vre vrei săsă momori?

Teodor: Dacă mă iubești, dacă ții la mine, doar un gât...

Pacoste: Eești ceceva de spesperiat....Întâi iei papapast, bulinele...

Teodor: Vreau doar un pic! Dă-le dracu' de pastile! Le urăsc!

Pacoste: Viviața n-o urăurăști, cucum ai dedeclarat de atâtea ori?

Teodor: Am mințit și m-a pedepsit! Am iubit-o și-o iubesc...

Pacoste: ...Cucu totoate că tete pră prăpădeșiti!

Teodor: (*slab, cîntînd*) Cu toate că mă prăpădesc! Doar un gât

Pacoste: Cece pipisălog poți să fii... Țițin într-o mână cutia cu pastile, în ceacealaltă stisticluța pepe care nunumai eu știu cum am pitit-o, ca să nu mi-o găgăsească ăștia! Ghicești sticluța, ai nonoroc, tragi un gâgât! Nu, înghiți pastila! (*Duce mîinile la spate*) Stâstânga s-au dreapta? N-am aauzit ninimic?

Teodor: (*Șoptit*) N-am spus nimic!

Pacoste: (*Plictisit*) Ai, bebea un gât și gagata! Și treci la papastile...

Teodor (*bea o înghițitură, se strîmbă. Se ridică în capul oaselor și strigă.*) Pacoste, fir-ar mama ei de viață că se rupe ca o ață! (*Plînge*)

Pacoste: Făfă ră scandal, fără lalacrimi! Dacă te smiorcăiești plec și te las!

Teodor: (*slab*) Vreau să te întreb ceva? Când ai venit după mine la Piatra?

Pacoste: (*cu gîndul în altă parte*) Când?

Teodor: Când am stat la Paula...

Pacoste: Cine, eu?

Teodor: Nu tu, eu! Am plecat la București să aduc actele, ca să mă însor cu ea.

Pacoste: Cicine, eu?

Teodor: Nu tu, boule, eu....Când ne-am despărțit...

Pacoste: Noi dodoi?

Teodor: Nu mai pot să vorbesc mi se face rău, dacă mă-ntrerupi cu prostii...

(se acoperă cu pătura) Dacă prostia ar face victime, am călca pe cadavre!

Pacoste: Ștștiam că plpleci și n-ai săsă mai vii. Știștiam că o miminți, cucum le-ai mimințit pe toate. Mă-ndrăîndrăgostisem dede ea! O iuiubeam în tătăcere ca un nenebun! N-aveam cucuraj să-i spusun. Dadacă pleplecai trettebuia săsă plec și eu. Mimi s-a uumplut iinima dede du du re jaale. Mi-a trătrăznit s-o săsărut, dadar te-ai vârat între mimine și ea...și s-a întâîntâ mplat ceceva grozav: mi-a sărit în spate ca o titigroaică! Dodoamne cece fefericit am fofost! I-am sisimțit țățele lilipite de spaspatele meu și pupulpele ei în jujurul șoldurilor mele! Cred că am jujuisat ca uun șco sco elev...*(În timp ce Pacoste povestește Teodor recade în somnolență. De brațul căruciorului atîrnă o pungă cu medicamente. Pacoste caută în ea. Scoate o cutiuță. O răstoarnă în palmă. Numără pastilele. Face același lucru cu altă cutie)* Nenenene norocitul! n-a luat ninici o papastilă. Mincinosul! Crede că dduce de nanas boala cucum a dudus toate femeile! Cece mai are aaici aascuns *(Are o intuiție. Între spatele lui Teodor și spătarul scaunului găsește o sticluță cu votcă și niște hârtii)*. Aamăritul...vrea neneapărat s-o mierlească! *(Citește o filă)*: Căcântece de...*(silabisește)* chi mi...nunu văd bibine, scrie ca dradracu! Trebuie să fie căcântece de ma la gagambist. *(Îndoaie foaia și o bagă-n buzunar)* De ce-i arde lului în clipelele aastea...*(Către Teodor. Îl scutură)* Gagata!

Teodor: *(Trezindu-se)*.Nota? Cât am de plătit?

Pacoste: Aaici sese plăplă tește cu cu viața.! *(Închide cortineta)*

Paula: *(Întoarsă de la restaurant. Deschide cortineta. E amețită și obosită)*. M-a adus până la intrare, dar la despărțire i-am spus că nu-i dau voie să intre.. Nemernicul! I se scurgeau ochii între țățele mele și cu mâna mă pipăia pe sub masă! Ce obsedați sunt bărbații ăștia! I-am pleznit. Adică ce crede el că sunt de lemn! E liniște. Dacă ar fi și în sufletul meu. Să fie adevărat ce mi-a spus că Teodor are după el o codiță care informează, pe cine trebuie de gândurile și planurile lui, dar mai ales de ce scrie și nu publică! *(Sonerie)*. Cine e? Doctorul Ricșa? Ne-am luat la revedere, ce mai vrei să-mi spui? *(Mașinal, deschide ușa de la intrare după care se luptă să o închidă. Ușa dela intrare e împinsă cu putere de cineva de*

*pe hol. Paula speriată proptește ușa cu un scaun pe care se așează cu picioarele parale cu ușa. E amețită și nu-și dă seama exact ce face. Prin spațiul rămas între ușă tocul ușii apare o mână care o mângâie pe păr. Mâna coboară pe picioare. Paula se întinde voluptos și scoate sunete de plăcere. După un timp se trezește din toropeală și-și dă seama ce se întâmplă. Impinge ușa cu putere. De dincolo se aude un urlet: **Au mina mea!***

Paula: Te doare bestie libidinoasă! Ai vrut să profiți de durerea unei biete femei, s-o amețești cu tot felut de băuturi, și în final să te ajuți de mână... Pleacă, nenorocitele! Nu vreau să te mai văd vreodată! Ce tâmpeniii mi-ai îndrugat, că lipsa fizică a unui coit duce la nebunie. Cei aia coit? N-am auzit niciodată, că așa se numește un act sexual. Știi ce? Te i-a mama dracului cu medicina ta, cu coitul tău și dacă nu-ți retragi mâna, împing de ușă până ți-a rup! O tragi sau nu? Să fie clar: Nu mi-o tragi, ci-ți tragi mâna din ușă! Promiți? Dă-ți cuvântul de onoare. Mai tare. N-am auzit!

Dr. Ricșă: *(Se aude un glas plângăcios)* Îmi dau cuvântul de onoare!

Paula: Dacă ai curaj să intri peste mine te avertizez că te așteaptă fundul de lemn...(Într-o clipă a luat fundul de bucătărie. Cu corpul și cu o mână împinge ușa. În cealaltă mână ține fundul de bucătărie. Mâna din ușă se retrage încet cu gemete. Urmează o pauză. Curioasă Paula deschide larg ușa. Imediat se prăvălește peste ea un corp de bărbat. Paula îl lovește cu putere cu fundul de bucătărie în cap. Corpul bărbatului se prăbușește. Paula descoperă că e Nelu. Răcnește ca o fiară.) Neluțuleeee, dragul meu, dragul meu paznic, te-am omorât, nenorocita de mine.! (Îngenunchiază lângă corpul lui.). Neluțuleeee, Neluțuleeee ce mă fac eu fără tineeee, cine mă mai apără de bărbați pofticioși și priapiciiii, Neluțuleeee, că mi-am bătut joc de tine cum am vrut, că te-am dus cu muia tot timpul și tu n-ai zis nici pâs, ai înghițit totul, iar, oarba n-am văzut că te uitai cu jind la mine, credeam că-ți sunt indiferentă...(Se duce la ușă care rămăsese deschisă) Plecați dracului de aici, ce v-ați strâns ca la urs? Ce-ai zis? Mai spune odată? Nenorocito, crezi că eu n-am altceva mai bun de făcut decât să mă uit după de bărbată-tu? Știi cu cine vorbești, ai habar cine sunt eu? Cum mi-ai spus? *(Iese pe hol.):*

O voce pe hol: Na, târătura dracului! *(Se aude o lovitură)*

Paula: *(Apare plină de sînge la tîmple, clătinîndu-se)* M-a omorît, nenorocita. mi-a spart capul, leșin, ajutor *(Clătinîndu-se cade lîngă Nelu. Se lovește în cot.)* Au, au cotul, m-a săgetat cumplit, aoleo! Trebuie să telefonez la salvare. *(Formează cu greu văitîndu-se un număr de telefon)* Alo, Salvarea, Salvarea? Ce sunt proști să răspundă! Beau cafele, se gagicăresc și poate să moară omul cu zile! Alo, răspundeți, nenorociții dracului...

Nelu *(Se trezește din leșin)* Nu mai chema pe nimeni! N-am nici pe dracu! Am venit tocmai cînd doctorul Ricșa fugea sbierînd că i-ai rupt mîna. Am intrat dar cineva m-a lovit în cap cu ceva tare, am alunecat, m-am speriat, s-a produs o decompresie și am leșinat! Mă doare îngrozitor capul! Cine m-o fi lovit?

Paula: *(Jos pe dușumea, îmbrățișîndu-l)* Eu!

Nelu: Nu se poate! Îți fut o labă de nu te vezi!

Paula: Ai, fă-o...

Nelu: *(Vrea s-o lovească. Se răzgîndește).* Doamne, ce nebună poți fi! Ce ochi poți să ai, ce expresie! Mi se face frică cînd mă uit la tine! Pe tine cine te-a lovit?

Paula: Japițele de pe hol.

Nelu: Le omor! Le bag în mă-sa! *(se scoală cu greu. Paula se luptă cu el să-l rețină).*

Paula: Te rog fi un domn. Lasă-le în plata domnului...*(Nelu intră în baie).*

Nelu: N-ai spirt? N-ai vată?

Paula: Le-am consumat pe toate! Îți dau un tifon și votcă. *(Se execută).*

Nelu: *(O șterge profesionist dezinfectîndu-i locul unde a fost lovită).* Mmm, dar te-a aranjat nu glumă! Cred că v-a trebui să te cos...

Paula: *(Îi ia din mînă bandajul și sticla. Îl șterge de sînge. Beau pe rînd din sticla de votcă...)* Eu sunt nenorocita care te-a lovit! Credeam că e doctorul Ricșa! Am ieșit cu el la restaurant!

Nelu: *(strîmbîndu-se de durere)* Cu caraghiosul ăla? De ce? *(o apucă de umeri și o zguduie violent)*

Paula: De draci! Nu mă strînge așa tare că-mi că-mi lași urme...Ascultă, am aflat ceva care m-a siderat: Teodor, e grav bolnav! Știi? *(Nelu aprobă)* Și n-ai

scos un cuvînt? Măgarule! De ce, de ce? Doamne, Când te-am văzut pe jos, am crezut că te-am omorât și atunci, mi-am dat seama că te iubesc, animalule! Cât am vrut să te alung din planurile mele, dar văd că nu mă pot opune destinului! Ai habar ce-i ăla destin?

Nelu: Ceva care trebuie să fie mare și măreț!

Paula: Da, ceva care hotărăște irevocabil soarta oamenilor..*(ștergîndu-i sângele de pe tîmple)*.

Nelu: Da, așa e! Uite, simt cum destinul umblă prin noi și mă-ndeamnă să punem mîna pe el, altfel nu ne mai întîlnim cu ocazia asta... *(Pus pe fapte mari. Cu elan)* Ascultă, lasă-le dracu de vorbe: Vrei sau nu vrei?

Paula: Nebunule, ștregarule. Sigur că vreau *(Sare de gîtul lui. El o respinge)*

Nelu: Eu te întreb dacă vrei să te căsătorești cu mine sau nu? Nu mîine, nu poimîine, azi?

Paula *(Descumpănită)* Așa deodată? Stai să mă gîndesc! Nu că n-aș vrea, dar ce am să-i spui lui Teodor? I-am jurat credință!

Nelu: Dă-l încolo de labagiu. Nu vreau să mai aud de el... Uite cum stă chestia: Cu șpagă am obținut actele, am facut cererea de căsătorie și dacă vrei *(Îngenuchează la picioarele ei)* să fii soția mea, ne așteaptă la sfatul popular, ofițerul stării civile care este sora mea...

Paula: Ah, ah, ce fericire, ce fericire! Dar nu sunt îmbrăcată, nu sunt coafată, nu mi-am făcut manichiura, pedichiura, n-am rochie de mireasă și ce-o să zică Teodor când o auzii...

Nelu: *(Strigă)* Dă-l în... aia a mă-siii!

Paula: Te-am rugat să nu fii vulgar...

Nelu: *(Distins)* Dă-l în moași-sa! *(O ia pe sus în brațe și se îndreaptă spre ușe)*

Paula: *(alarmată)*: Nu sunt coafată, n-am o rochie ca lumea, nici unghiile nu mi le-am făcut, nici pe picioare nu m-am spălat, nu sunt pregătită, nu și nu... *(Se zbate, scapă din brațele lui și se duce după paravan. Acolo aruncă lucrurile după ea. Pasionată sincer)*... vreau să ne iubim mai întîi... *(Scoate o mîna de după paravan și-l trage la ea. Nu li se văd decât picioarele. Nelu în genunchi între picioarele ei. Se aud bătăi violente în ușă)*.

O voce: Sunt de la teatru. Aveți spectacol...Trebuie să veniți neapărat

Paula: Să-l suspende! *(Către Nelu)* Nu te oprii, ești fantastic, ești Humphery Bogart, ești Silvester Stalone ...

Vocea: Tov. director a zis că dacă nu veniți o să plătiți spectacolul...

Paula: Orice plăcere se plătește,. pleacă dracului de aici! Ah, ah, de mult n-am simțit o plăcere atât de mare! Ești minunat, ești Nichita Stănescu, ești Gary Cooper, ești Humphrey Bogart,

Nelu: Cine?

Paula: Tu, boule!

Nelu: Să nu mă faci bou că te pleznesc...

Paula: Au, așa, așa...Pleznește-mă, dulcele mele orgasm!

Nelu: Nu așa, cu bătaie nu vreau! Nu-mi place! Gata cu teatru! *(Iese de după paravan încheindu-și fermoarul la pantaloni)* Îmbracă-te repede că ne-așteaptă la sfat martorii...

Paula: *(Ieșind de după paravan. Lascivă).* Avem timp. Timpul se întinde înaintea noastră ca o pisică leneșă....

Nelu: *(Bărbat)* Am spus acum, acum mergem! *(A luat-o pe sus în brațe. Ea se sbate)*

Paula: Nu sunt îmbrăcată, dă-mi drumul...(A scăpat din brațele lui. Se îmbracă cântând frenetic după paravan) să pun sutien? *(Nelu nu răspunde)* am înțeles îți place fără sutien, chiloți? *(Nelu face un semn cu mâna)* Nu, asta nu! Fără chiloți nu merg în ruptul capului...

Nelu: *(Uitându-se la ceas).* Pune ce vrei, dar grăbește-te!

Paula: Mai lasă-mă o secundă! Nu mi-am pus cercei, nu mi-am tras ciorapii, nu m-am rujat, nu m-am rimelat, mai lasă-mă un minut,,,

Nelu: *(O ia rapid pe sus în brațe și se întreaptă spre ușă. Imediat se aude telefonul și strigătul ei disperat de afară: Telefonul! Vreau să știu cine e la telefon! Apare Nelu cu Paula în brațe. Paula ridică receptorul). (Se deschide cealaltă cortină. Teodor stă pe un scaun cu roți pe culoarul unui spital la u un telefon public. Are receptorul la ureche. Deja Pacoste a format numărul. Este acoperit de o pătură. Lângă el va sta Pacoste)*

Teodor: Alo, Teodor la telefon. Vreau să vorbesc cu actrița Paula...

Paula: Eu sunt actrița Paula.! *(Pauză)* Cine ai spus că ești?

Teodor: Teodor! *(Pauză)* Vreau să-ți spun că...

Paula: *(Repede)* Nu mă mai iubești! Știu, am priceput, nici eu nu te mai iubesc!

Teodor: Ce ai spus?

Paula: Ce ai auzit!

Teodor: Ai curajul să repeți? Mai spune-o odată...

Paula: Nu te mai iubesc!

Teodor : Adică s-a sfârșit?

Paula: Da, s-a terminat!

Teodor: Nu se mai poate face nimic?

Nelu: *(Imitînd vocea Paulei)* Nu se mai poate face nimic.

Teodor: Ce se petrece acolo?

Paula: Ai promis că te întorci în câteva zile! Au trecut câteva luni nenorociture. Te-am iubit ca o nebună! Te-am așteptat ca o disperată! Erai visul vieții mele...

Teodor: Și eu te-am iubit ca un disperat, dar am fost și bolnav...

Paula: Acum ești un străin pentru mine, un ticălos prefăcut, un afemeiat notoriu, un bețiv învederat! Dacă ași putea, Doamne, te-ași strînge de gât cu mâinile mele...

Teodor: Și eu ma-și strînge de gât dacă ași putea! Am încercat, crede-mă

Paula: *(Deznădăjduită)* Nu te mai cred!

Teodor: Îți retragi jurămintele de credință veșnică?

Paula: Îmi retrag jurămintele de credință veșnică! Îmi blestem și ziua când te-am cunoscut și am căzut în plasa ta de seducător ordinar!

Teodor Mi-ai luat o povară de pe suflet! Îți mulțumesc din inimă. Sunt fericit!

Paula: Ești fericit, bestie? Te blestem!

Teodor Nu mă mai blestema. *(Cu lacrimi)* M-a blestemat viața!

Paula: *(Pradă unei intuiții)* Unde ești acum?

Teodor: La un chef cu prietenii, cu fetele, petrecem!

Paula: Nenorociture, vrei să te sinucizi? Nu știi că ești bolnav grav?

Teodor: Toți suntem bolnavi! Tot veacul e bolnav!

Paula: Lasă vorbăria inconștientule!

Teodor: (*disperat*) Dacă ai renunțat la mine sunt liber ca păsările cerului. Ura!
Am scăpat de pacostea iubirii!

Paula: Ai scăpat mincinosule, lașule..*(Plânge)* Închide telefonul...

Teodor: Închide-l tu! Nu plânge, iubito!

Paula: (*Încăpăținată*) Nu mai sunt iubita ta! Închide telefonul...

Teodor: Închide-l tu...

Paula: Nu vreau! (*Către Nelu. Isterică*) Ia-mă de aici, nu vreau să-l mai aud, du-mă unde vrei! Fă-mă fericită!

Nelu: (*I-a luat telefonul. A luat-o în brațe*) Hai la primărie!

Paula: La ofițerul stării civile, spre o nouă iubire, spre noul meu destin! (*Ies din scenă.. Spațiul rămîne gol. Dincolo, Pacoste și Teodor*)

Pacoste: Ha ha ide! To to ate au u uun sfâ sfâ, final! (*Ia luat receptorul și la pus la aparatul instalat pe perete*)

Teodor: Nu-mi plac finalurile, mă pustiesc! Știi, ea, Paula, e singura care mi-a spus că sunt un geniu! La ce cârciumă mergem, Pacoste?

Pacoste: La câr câr ciuma **Bi bis tu tu riul As as cuțit!**

Teodor: Am fost în atâtea cârciumi. Nu mai contează una-n plus... Ce-ai făcut cu manuscrisele?

Pacoste: Susunt în sisigu gu rararanță și... în dede pli plină ses securitate!

Teodor: Ași vrea să scriu câteva rânduri femeilor pe care le-am iubit...

Pacoste: Nnu e nnevovie! Tete vor iu iubi îîn con con tinuare. Dadacă mumutra ta li se va șterge din aamintire, vor rămîne cu piesele, cu popoeziile tatala, care vor fi eteerne! Curaj mamaestre, nu e dracul atât de negru!

Teodor: (*Cu neliniște*) Ai vorbit cu chirurgul? I-ai dat plicul? A primit?

Pacoste: I-am dat. Aa priprimit.

Teodor: (*Și mai neliniștit*) Dar cu anestezistul? Am auzit că ăsta e mai important...

Pacoste: Ii-am dadat. N-a priprimit! A spu spu, zis că te te ad ad adoarme de de ge ge, gra gra tis!

Teodor: (Agitat) Ce e gratis nu e bun! Dacă n-o s-o facă cum trebuie?

Pacoste: Mi-a dat cucuvîntul de oono oare căcă te vava adadoarmi bibi..bi bi, tetemeinic.

Teodor: Mulțumesc! (*Începe să rîdă frenetic*) Ascultă, azi noapte am avut un vis. Cineva bătea la ușă. Am deschis. Nu era nimeni. Chestia asta s-a repetat de cîteva ori. Se auzea o bătaie, deschideam și nu găseam pe nimeni. Ultima oară însă am găsit.

Pacoste: (*Curios, naiv*). Ci cine era?

Teodor: Moartea! Dar însă era una mică, mică, cât un porumbel. „Ai venit?, am întrebat-o, mă iei? „N-am venit pentru tine, ci pentru șobolani” mi-a răspuns ea! Ha, ha, ha! (*cu lacrimi*) Mi-a promis că o să ia toți șobolani care mi-au făcut viața un chin! Râzi, Pacoste, râzi, e poate ultima glumă pe care o auzi de la mine...

Pacoste: (*rîzind*) Bu bu nă glu glu mă! Ma maca ca bră!

Teodor: (*Agitat*) Pacoste, nu mă grăbi! Mai lasă-mă un pic, o secundă, o fâlăire! Nu mă tem de moarte, ci de eternitatea ei! Cine a spus asta?

Pacoste: Cece impo impo rtanță aare, cucum tete simți?

Teodor: Ca-n cer! (*Strigă*). Mie fricăăă! Du-mă acasă.

Pacoste: Dedevii riridicol! Pro proștilor le este frică! Vrei să fifi caca ei?

Teodor: (*Cu disperare*) Da, vreau să fiu ca ei! Ei sunt fericiți în prostia lor! Vreau să fiu ridicol, vreau să fiu prost, vreau să mă umilesc, vreau să rîdă lumea de mine, vreau să fiu laș, vreau să iubesc, vreau săăă trăăăăiesc! Ori cum, dar să trăiesc! Un geniu nu moare pe un pat de spital! Du-mă acasă, vreau să mor în brațele unei femei! Du-mă acasă! Vreau în brațele unei femei... (*Iese împingând singur scaunul, urmat supus de Pacoste*)

Pacoste: (*Închinându-se*). Ma ma re ți-e gră gră dina tata doamne...(iese cu el din sală. După câteva clipe se întoarce. Sus undeva la balcon, sau în fundul scenei, după posibilități, sau după preferințele regizorului, apare statuia zâmbitoare, sau fotografia bine cunoscută cu pălărie de cowboy, a lui Teodor Mazilu. Pacoste face un efort teribil să nu se

bâlbâie) Pa paula s-a sti stins di din viviață în 1979! Și-a dadat fofoc în urma unei sce scene dede gegelozie. A mumurit în chichinuri groaznice! Teteodor a mumurit în 1980 în urma uunei ooperații! Dr. Ricșa a deddcedat în 1993 în urma uunui stop cacardiac! Dr. Nelu Ciocu trătrăiește, cu aalt nunume...**Dedespre momorți nunumai de bibine**, spu spu zice uun aadagio lalatin! **Nunumai de bibine, dar adevărat**, aa adadăugat momoralistii momoderni! *Iese plângând în timp ce încet se lasă*)

Cortina

Piesa s-a citit în cadrul „Clubului Dramaturgilot” al Uniunii Scriitorilor din România în ziua de Luni 19 Septembrie 2011 ora 17. 30 în foaerul Teatrului de Comedie cu următoarea distribuție:

Paula: Delia Seceleanu

Teodor: Candid Stoica

Pacoste: Eugen Racoți

Nelu: Andrei Necula

Demetriade: Mircea N. Crețu

Regia: Candid Stoica

Dosar

Candid Stoica a reușit cu un curaj nebănuir să închege pe scenă câteva momente extrem de dramatice din existența omului, artistului Mircea Șeptilici, atras de mirajul lumii libere, aducând astfel în atenția tinerilor de azi o figură cu totul și cu totul remarcabilă a teatrului românesc...(publicată eventual pe coperta a IV-a, ca reclamă)

Radu Beligan

24 04 2011

UN NOU SUCCES AL ACTORULUI -. DRAMAURG
CANDID STOICA și MIRCEA ȘEPTILICI

Candid Stoica dă lovitură după lovitură și-n literatură. După succesul cărții de memololistică satirică unde ni se prezintă, cu frenezie dar și precizie de jurnal halucinanta viață, a culiselor monștrilor sacri, din epoca turneelor de la Moscova, autorul ne desfătă iar spiritul, cu doua piese de teatru: prima, despre un episod incendiar din viața lui Teodor Mazilu (piesă publicată în revista „Drama” a Uniunii Scriitorilor, 2009) și-acum receidivează a doua oară cu evadările unui fost mare și dinstins actor, **Mircea Șeptilici** spre lumea pe care o credea liberă. Prinț al scenei, lord în viața cotidiană, fost pușcăriaș și deportat politic, simbol al actorului interbelic, foarte atașat de Mihai Sebastian și tartor al punerii în scenă a comediei, bijuterie „Steaua fără nume” (a scris actul 3 din „Insula” după decesul dramaturgului), Mircea Șeptilici a dispărut fizic, în metroul din Montreal unde emigrase - chiar în anul revoluției române de care nu s-a mai bucurat. Candid ni-l readuce de după cortinete în actulaitatea noilor generații. De ce o face ? Din respect față de om și din de indubitabilă dragoste față de unicitatea și farmnecul actorului. Candid Stoica cunoaște bine legile teatrului si asta se vede în construcția piesei. Minuțios, ironic, sentimental dar și feroce în carcaterizarea personajelor de epocă, actorul dramaturg improvizează molieresc a la Versailles în decorurile Bucureștiului stalinist și din locul ulimului refugiu. Așa era prințul acesta al scenei. Cum ni-l restituie Candid: manierat, distins, causeur, si vivace-graseia ușor – un personaj la patru ace intelectuale, actor ideal pentru rolurile de „gentlemen”. L- am aplaudat de nenumarate ori la Teatrul de Comedie și m-am bucurat în 1978 de privilegiul unor încurajări ale maestrului Șeptilici, martor la debutul meu comedilografic. Apoi a dispărut de pe scena. Evadase. Așa era și doamna Bulandra, voluntară, salvamontista pentru sine dar și pentru teatrul ei, travestită în multiple ipostaze, inclusiv în aceia de fi fost, prin mulțimea funcțiilor

acordate de regim, într-un fel de Trahanache feminin. Excelent prinsă foarte mare actriță într-n crochiu de acuaforte. Și tânăra Vasilica e sugerată în doua replici așa cum o știam: supertalentată și nonconformistă. Nimc nu scapa ochiului vigilant al lui Candid. Valoarea piesei stă nu doar în estetic și în meșteșug, ci și în forța și credibilitatea reconstituirilor de epoca care e absolut impresionantă: el ne vorbește succint despre teme mari nu prea abordate de noua dramaturgie: dictatură, gulag, Canalul Dunarea - Marea Neagră, Gheorghiu-Dej, închisori, deportări, lașități, acomodări, evadari, eroisme, oportuniste, vodca actorilor, emigrație și restaurație. Tonul e când grav când comic întrepătrundu-se deseori: Tehnica scrieri de tip malaxor al evenimetelor e excelent aleasă Bravo Candid. Existența nu e doar o gluma bună ca și teatru, spune un personaj. Așa este: putem închide ochii în fața realităților, dar evadrea spre adevar se pare că nu mai e posibilă decât sub presiunea amintirilor.

Urcarea acestei piese de succes cert, pe o scenă, mai ales din București, mi se pare un gest de *...minima moralia*

Dinu Grigorescu
7 nov.2010

În rolul lui Mircea Șeptilici...

După un debut târziu, întârziat, dar absolut strălucitor, în proză, Candid Stoica îmi înmânează într-o seară, cu aceeași timiditate și același umor dintotdeauna, o piesă de teatru. Îi știam din volumul "Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei" capacitatea de a auzi, de a reține și de a scrie replici memorabile, așa că nu m-am îndoit de esența dramaturgicului, dialogul, în piesa sa. Rămânea să văd în ce măsură, teribilul său talent de evocator face casă bună cu o construcție dramatică. "Mircea Șeptilici sau Ultimele două ore din viața unui artist" are și evocare –în câteva tablouri, acțiunea se întoarce în timp dar și în spațiu -, dar are și forță dramatică. Mircea Șeptilici –cu care, înțeleg, Candid Stoica a fost bun prieten – își joacă la Montreal propriul rol, nu numai al vieții ci și al morții în decorul, spațiul expoziției sale. Prezența jurnalistului Ionescu-Dangerous –dispus la a ajusta realitatea pentru ca ea să fi conformă a ceea ce se "vinde" când e vorba de emigranți români – este elementul de dinamică, în fapt cel care face să se rostogolească niște fapte și să le îndrepte către final. Un final discret, anunțat, dramatic, încă de la început prin căderea obstinată a tablourilor de pe pereți!

Piesa lui Candid Stoica este o comedie amară a vremurilor comuniste, a vieții unui mare actor, a emigrantului român, a teatrului românesc. Este o radiografiere când blândă, nostalgică a lumii teatrului când vie și necruțătoare, nu cu marii noștri actori, ci cu păcatele lor (ale unora) până la urmă omenești.

Textul e savuros. Îmi pun însă o mare problemă pentru momentul punerii ei pe scenă: ce actori se vor fi încumetând să-o joace pe Mircea Șeptilici, Lucia

Sturza-Bulandra, Tanți Căpățână ori Marieta Luca? Mă joc un pic cu imaginația, chiar dacă nu îi am foarte bine în memorie pe toți, și mi-i închipui jucându-și rolul propriei vieți. Fascinant, nu? Dar, readucându-mă la realitate îmi și zic că și din această imposibilitate e piesa lui Candid Stoica un recviem pentru cei plecați, dar niciodată uitați.

Constantin Stan (“Luceafărul de dimineată”

O piesă excelentă și un nou dramaturg

Piesa domnului Candid Stoica despre actorul Mircea Șeptilici este o reușită reconstituire a perioadei în care acest actor special și-a desfășurat activitatea, o fidelă incursiune în meandrele vieții sale și, nu în ultimul rând, o excelentă frescă a epocii traversate de Mircea Șeptilici. Personajele piesei sunt bine conturate și au, într-un termen extrem de potrivit, „*carne pe ele*”, își desfășoară relațiile clar, fără ambiguități și reușesc să convingă spectatorul. Totul este extrem de documentat, de bine articulat într-o intrigă captivantă și colorată de prezența unor figuri memorabile, cum ar fi aceea a Luciei Sturdza Bulandra. Ritmul piesei are valențe cinematografice, este antrenant și plin de substanță. Cine nu are nici o idee despre omul Mircea Șeptilici, despre viața sa plină de evenimente tumultuoase, dramatică de fapt în cel mai propriu sens al cuvântului, sau despre epocile tulburi prin care el s-a străduit să lase urme luminoase, va afla lucruri surprinzătoare, uneori incredibile, dar poate tocmai de aceea, cu mare impact la un public divers. Tinerii pot învăța de ce sunt oamenii mai în vârstă atât de atașați de anumite figuri ale istoriei lor recente, iar publicul trecut în partea a doua a vieții va înțelege ce mult a însemnat pentru teatrul românesc prezența unor personaje asemenea lui Mircea Șeptilici. Dacă ar fi să ne referim numai la episodul „complotului” care a dus la reprezentarea piesei lui Mihail Sebastian, „Steaua fără nume”, în martie 1944, în plină dictatură antonesciană, în mijlocul unui timp extrem de tragic pentru evrei, episod care este foarte bine tratat în piesă, și ar fi suficient pentru a încadra piesa domnului Candid Stoica într-un document literar artistic pertinent și foarte „viu”.

Cred că această piesă poate avea o rezolvare scenică pe deplin meritată, pentru că totul în ea freamătă de viață, în ciuda faptului că majoritatea celor prezenți sunt de fapt în lumea umbrelor. Probabil că acesta este și rolul teatrului de calitate: să fie credibil și să emoționeze. Domnul Candid Stoica reușește prin acest text să satisfacă aceste două deziderate ale adevăraților iubitori de teatru.

Dr. Constantin Venerus Popa

Dramaturg, membru al Uniunii Scriitorilor din România

Omul „3T”

Așteptam continuarea lui Candid Stoica la „Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei” și ce surpriză! Candid Stoica ni-l readuce pe scena pe marele actor, traducator, pictor (3T=3 talente), Mircea Șeptilici.

Ce nume mare!

Nu mi-am inchipuit că „Fizicianul”, „Volpone”, „Cher Antoine, pe care l-am văzut, doar am crescut și trăit pendulând între Teatru de Comedie și Casandra, trecandu-mi prin iriși toți actorii vremii -inspirându-mi chiar un volum de poeme „Umbra lui Schwartz”(2008) pe care unii cititori de ai mei îl pot înțelege acum-pot revenii la Teatrul de Comedie grație unui alt om 3T=3 talente(actor, prozator și dramaturg), Candid Stoica.

Să fii avut Mircea Șeptilici un asemenea destin pe care Candid Stoica ni-l descoperă, prin umorul și tragismul său, numai Thalia o știe!

Candid Stoica ne surprinde din nou și parcă vine să ne lămurească de ce a scris „Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei”: să lase generațiilor viitoare exemplul de atitudine și profesionalism al unui mare actor al scenei românești, încă neabordat suficient de istoria teatrului românesc și uitat prea curând . Dramaturgul Candid Stoica a reușit să puna laolaltă mari actori români în jurul tragicului personaj Mircea Șeptilici și să demonstreze că „idealul de zbor (al actorului) s-a realizat aici”(Nichita): de-a scârțai pe șipcile scenei, în continua mișcare, mai puțin

L.S. Bulandra aflată în cărucior (ce umor la Candid Stoica), de-a gândi, a mișca buzele, trupul, indiferent de lăuntricul sufletesc, vicisitudinile vieții în epocă (pentru Mircea Șeptilici).

Greu de dat un răspuns în cazul Mircea Șeptilici, dar Candid Stoica ne lasa o replică memorabilă: „ Dacă vom eșua vom fi enigma pe care urmașii vor trebui s-o dezlege (pag 47).

Candid Stoica reusește, cred, să dezlege această enigmă, demonstrând încă o dată că spațiul în care a trăit este pentru talentul lui scriitoricesc o sursă de inspirație nu numai pentru proză dar și pentru dramaturgie.

Am asistat, invitat fiind de Candid Stoica, la audiția acestei extraordinare piese (cu actori ai Teatrului de Comedie) și cred că autorul va trezi, din umbra speranței mele, interesul publicului românesc (și sper că piesa se va monta) pentru teatru cu subiect „retro”, prin personajele pe care le propune, să ne scuture și să ne îndrepte spre izvorul cu apa rece pentru a ne spăla pe ochi și să privim un personaj multidisciplinar, cum România nu prea a mai avut, în condițiile în care în loc de „teatru va fi de acum țara mea”(pag 62) ne situam în paradigma „țara va fi de acum teatru meu”(eu) și asta de peste 20 de ani.

Aprilie 2011

Constantin Kapitza, Poet
Redactor la revista **Cervantes**.

Mircea Șeptilici – O piesă veridică de Candid Stoica

Piesa Mircea Șeptilici scrisă și publicată în volum de către Candid Stoica, are o calitate indiscutabilă: Este foarte bine scrisă. Respectând toate canoanele teatrului clasic lucrarea dramatică a talentatului Candid Stoica are nerv scenic, cu schimbări neașteptate de ritm, atrăgând publicul sau cititorul pasionat de teatru. Personajul principal, Mircea Șeptilici, unul din marii actori și oameni de teatru ai scenei românești, este creonat în tonuri veridice, autorul piesei demascând fără anestezie, cu bisturiul talentului, epoca totalitar comunistă, lungă și criminală, dintre anii 1945 – 1949. Deși au trecut mai bine de 20 de ani de la evenimentele sângeroase din decembrie 89, în teatrul românesc, în cinematografie, aspectele odioase ale comunismului românesc sunt cosmetizate găsindu-se țapi ispășitori în dictatorii Stalin, Dej, Ceaușescu, fără a pune degetul pe rană care mai supurează și azi: Securitatea ca organ de represiune și intimidare.

Mircea Șeptilici, ca om de cultură și cetățean român a fost o victimă a securității și autorul piesei insistă asupra acestui caz revoltător. Aceasta e cheia piesei lui Candid Stoica și autorul merită a fi felicitat pentru a fi spus un NU răspicat tenebrei regimului dictatorial.

Prof Florin Iordache, autor dramatic (din cuvântare ținută la sfârșitul lecturii piese **Mircea Șeptilici sau ultimele două ore din viața unui artist** la ședința Cenaclului Dramaturgilor din 28. 03. 2011)

Candid Stoica și teatrul – document

Candid Stoica actor cunoscut și apreciat pentru știința portretistică a compozițiilor sale și-a dat la iveală în ultimii ani și condeiul literar. A publicat câteva proze scurte încărcate de observație caracteriologică suculentă pusă în priza ironiei și uneori de un umor situațional de foarte bună calitate a privirii critice. Odată apetitul literar descoperit omul de teatru din el nu putea ocoli, firește, ispita de a putea deveni și dramaturg. Fenomen de altfel tot mai des întâlnit în ultima vreme a actorilor deveniți și dramaturgi. Așa cum am avut prilejul să remarc, dincolo de teme și viziuni, piesele scrise de actori au câteva trăsături comune care – chiar și atunci când rezolvările conflictuale nu sunt perfecte le imprimă aerul apt de reprezentare prin știința „economiei” scenice a intrărilor și ieșirilor personajelor și prin autentificarea „ritmului” textual al replicilor.. Prin experiența lor scenică actorii simt mai direct ceea ce e naturalmente mai firesc pe scenă și ceea ce e balast.literaturizant pentru stringența normei impuse de actul teatral.

Cele două piese pe care le-a publicat până acum Candid Stoica „curg” în albia acestei autenticități a dozajului compozițional, în ciuda faptului că în cazul său, nu avem de a face cu un teatru de imaginație ci cu un teatru sau o *dramaturgie - document* Nu doar faptele din texte țin de document ci, în foarte bună măsură, chiar replicile personajelor. Slalomul pe care și-l propune dramaturgul printre aceste fapte și replici care au aparținut *realmente* unor personaje reale e, însă, unul ce compozițional dovedește știința dramaturgică a unei reînvieri scenice încheiate artistic ca „poveste” fără adăugări inutile ale unui fond documentar ce aparține unui trecut istoricește trăit.

Din cele două piese de teatru cu care Candid Stoica iese pe piață, cea cu miza realmente superioară e indiscutabil „**Ultimele două ore din viața unui artist**”, piesă document centrată pe figura unuia dintre actorii celebri ai teatrului românesc interbelic.(și pentru puțină vreme

și postbelic) *Mircea Șeptilici*.

Miză realmente superioară întrucât nu e vorba de simplă tăietură nostalgică într-o lume a artei ce aparține unei trecute generații, ci de un *blitz* îndreptat frontal – și prin forța de adevăr a *documentului* – nepărtinitor – pe una din cele mai tensionate și dramatice ale istoriei noastre încă recente: perioada anilor 50 ai secolului XX, perioada instaurării puterii comuniste și a represiunii acesteia asupra valorilor intelectuale și spirituale. Chingă de contradicții, unele neînțelese de generațiile mai noi, care nu au cunoscut experiența „alegerii” forțate de drum. Care au fost adevărații *trădători* ai valorilor românești – și care feluri de aspect puteau îmbrăca colaboraționismul – cel real și cel trucat – cu „Puterea” ? Care puteau fi eroii veritabili în istoria acelor vremi coercitive, cei care își sacrificau destinul creator ieșind definitiv „din scena” câmpului lor de creație din refuz politic net? Sau cei care au acceptat – uneori ca aparențe de beneficii personale, un colaboraționism mascat, adoptând tehnica și abilitatea recuperărilor cu pași mici și cu tributuri mari, al câmpului valoric real? Cum ar fi taxată ayi, de exemplu, o personalitate ca aceea a Luciei Sturza Bulandra, care acceptă de la „Puterea comunistă” directoratul unui teatru înființat de comuniști pentru a promova o dramaturgie tezistă, proletcultistă, intră în partid, plătește obolul ideologic și totuși „joacă dublu” căutând prilejuri și spărturi, „aprobări” și „ferestre noi”, care induc treptat un alt răsufu, consolidând valoric o instituție care e și azi, în condițiile forțelor de creație eliberate o bornă importantă și importantă a teatrului românesc? Teatrul „Municipal” de ieri, care azi poartă numele marei actrițe, a fost o pepinieră de mari actori. Se putea pune botniță generală artei interpretative? Literatura, mai ales dramaturgia - , s-au oprit până acum asupra altor sectoare de activitate socială în ce privește investigarea acestei perioade istorice ieșite din țâșnile normalității, care impune înscrierea în fals a vieții și a actului de gândire.

Piesa lui Candid Stoica se deschide oportun asupra unui tărâm mult mai vulnerabil ce a trebuit să gestioneze supraviețuirea în acea perioadă și până la urmă să o domine: tărâmul social al artisticului – în care despărțirea apei de uscatul noroios e un proces mult prea complex, încă dificil de judecat. Figura L. S. Bulandra apare ca o inteligență duplicitară, folosindu-și masca ideologică într-un mod diferențiat: într-un anume fel cu activiștii CC, în altul cu oficialii partinici din conducerea teatrului (Beate Fredanov) – și în sinceritate totală a măștii smulse cu sfetnicul ei de taină, regizorul Bob.

Pe M. Șeptilici abia eliberat din pușcăria comunistă îl va primii cu efuziune puternică și sinceră și-i va promite tot sprijinul reintegrării. Povestea condamnării politice a lui Șeptilici ține de un episod bine cunoscut la vremea respectivă, care stârnise oarecare vâlvă în epocă: Procesul și condamnarea unui grup de intelectuali români, din care unii membrii ai partidelor istorice care-și pregătiseră fuga la Paris odată cu instalarea univocă a Partidului Comunist. Piesa lui **Candid Stoica** demarează într-un moment mult mai târziu, în 1990 când îndrăgitul actor de odinioară, auto exilat de mai mulți ani în Canada, unde continuă să picteze (cel de al doile talent al său) se află în preziua unui vernisaj la Montreal. Acest moment- căruia îi va urma ca o cădere de cortină momentul neprevăzut al morții – e cel cei prilejuiește întreaga retrospectivă biografică: vinovăția confuză față de sinuciderea primei soții, actrița Nora Piacentini, perioada amorului consolator cu vedeta revistei românești, Tanti Căpățână, pregătirea fugii la Paris, vizitele emisarului trădător, revenirea în teatru după ispășirea penitenciară . Figura actorului e umană în sensul cel mai profund al cuvântului: nu e o victimă-erou a unei istorii nefaste ci un om alcătuit din lumini și umbre, cu lășități pe care și le recunoaște și le asumă, dar și cu o silă funciară față de josnicia patentă. Iar personajul acela odios și josnic, există și el în această piesă - și pe model cu „cheie” în realitatea vremii: e Ionescu care-l împrôscase veninos după moartea Norei Piacentini, care devine următorul lui la securitate, și care îl reîntâlnește transfug la Montreal, apărut în sala de expoziție – unde încearcă, într-o luare de cuvânt, o trecută aderare a fostului actor la Serviciile de Securitate. Mișelia este însă demontată magistral de un Șeptilici pentru care aceste din urmă cuvinte devin un fel de depoziție morală înaintea morții.

(Jeana Morărescu: Literatorul nr. 156-157, Iunie, Iulie 2012.)

Dosarul Curvelor – cea de a doua piesă – nu ocultează nici ea miza politică a distorsiunii politice provocate de perioada comunistă. Denunțul însă pare mai puțin frapant datorită caracterului de „caz particular” al obsesiilor „turnătoare” - în ultima instanță ridicol-rizibile - ale eroinei. Caracterul de „document” nu e însă știrbit. Piesa transcrie un episod din viața regretatului și eminentului scriitor care a fost Teodor Mazilu.

și anume logonda sa prelungită (fapt ce pare că a rămas necunoscut biografilor) cu fosta actriță a Teatrului din Piatra Neamț, Paula Chiuaru. Faptul în sine nu are nici o relevanță. Relevantă e, ca distorsiune psihologică promovată de cultul „turnătoriei” menit să capete proporții într-un stat torționar, existența, rizibilă precum spuneam, al acestui „Dosar al Curvelor”. Destul de talentată și cu aptitudini pentru o gamă largă între comedie și posibil tragedie (o visa pe Lady Macbeth), Paula Chiuaru considera în bună măsură, că nu e folosită la scara posibilităților ei reale și că șansele sale pentru un „teatru mare”, în București, sunt furate de actrițe care-și obțin rolurile pe căii imorale, prin serviciile sexuale oferite regizorilor și directorilor de teatru. Drept care, bântuită de revoltă alcătuiuse un „Dosar” de probe pe care le vâna – și pe care-l „îngrășa” cu intenția ca finalmente să-l înainteze *organelor oficiale* ce-ar trebui să știe adevărul. Temperamentală, aparent frivolă, prin comportamentul ei „jemenfișist”. P. Chiuaru avea un fond de mare puritate și nu realiza că de fapt recurgea la un procedeu bicisnic: acela de a urmări viața altora și a denunța. Hotărâtă să joace un rol ce - ar putea fi scris anume pentru ea se adresează lui Teodor Mazilu și-l invită la P. Neamț să scrie o piesă specială cu un personaj în care și-ar putea folosi mai mult calitățile.. Dramaturgul se conformează, sosește – e găzduit preț de o lună și ceva, între timp se îndrăgostesc, se iubesc - dar fire boemă, dramaturgul este furat de ispita „cârciumii”, pe care o vizitează în fiecare seară cu actorii teatrului. În acest timp o cere de soție – dar brusc se hotărăște să se înapoieze la București. Cauza o ghicim: și-a terminat banii. Promite să revină curând cu piesa, își jură amândoi credință pentru toată viața. Mazilu în fiecare zi îi trimite Paulei câte o scrisoare. Paule vine în fiecare zi la gară să-l aștepte la trenul de București însoțită de medicule navetist care-i un bun și credincios amic. Zilele trec, scrisorile continuă, dar Teodor Mazilu pare să nu se mai întoarcă vreodată. Un incident cu celălalt medic – al teatrului – vânător de aventuri – care după ce o invitase la restaurant, dorise să urce în apartamentul ei – și pe care îl lovise brutal cu ușa, devine prilejul unei reaşezări neaşteptate de destin în a doua încercare a uşii, femeia crede că-i acelaşi personaj, deschide şi aruncă în capul încă neprivit în faţă, un obiect greu. Îngrozită constată că la pământ zace mort nu agresorul ci celălalt medic: bunul şi credinciosul prieten. Într-o imensă durere, îşi dă seama că el a fost omul pe care l-a iubit şi că, în dorinţa de glorie nu şi-a luat în seamă sufletul. Cel „mort” nu e însă mort, ci doar ameţit: izbuteşte să se ridice – şi acesta va fi momentul pecetluirii căsniciei lor viitoare... Paula nu ştia însă ce se petrecuse l a Bucureşti. Nu ştia că acolo T. Mazilu, hărţuit de cenzură, nu izbutea să-şi joace piesele, că nu mai primea bani şi trăia (şi bea) din datorii – sperând că odată şi odată va revenii la Piatra Neamţ. Şi mai ales, ea nuştia că e bolnav, că spectrul morţii se instalase odată cu cancerul în trupul lui. Ştirea căsătoriei ei cu doctorul Mazilu o primeşte însă, ca pe o eliberare: se simte eliberat de cuvântul dat şi de jurământ. Eliberarea paralelă dintr-o iubire falsă instalată mai mult pe o autosugestie şi trăire imaginară.

PS: Paula Chiuaru a avut finalmente un destin tragic – ce nu mai putea intra în documentarul piesei. După mai mulți ani de căsnicie, fire pasională a devenit geloasă pe soțul ei pentru prezumtive încălcări ale codului conjugal. L-a amenințat că-și va da foc. Considerând-o retorică, el a întrebat-o în glumă: Cum își va da foc? Ea și-a așezat palmele pe flacăra aragazului – și având un halat din nailon, flacăra prelinsă ca un șarpe i-a cuprins trupul. A murit în chinuri îngrozitoare.

Jeana Morărescu

Articol apărut în revista **Literatorul**

Câteva considerații sumare fără mari pretenții... În primul rând vreau să-i felicit pe cei care au hotărât ca sedința cenaclului să aibă loc aici în ambianța Teatrul de Comedie.. în care a expus când trăia, tablouri, personajul principal al piesei care s-a citit... În al doilea rând îi felicit pe distinsii actori pentru lectura textului și în al treilea rând pe d-l Candid Stoica pentru excelentul text pe care ni l-a prezentat... o comedie când amară când tragică despre unul din artiștii care au jucat pe scena Teatrului de Comedie! Îmi pare rău că d-l director Mihăiță nu este prezent să audă ce trufanda are la dispoziție! Probabil i se va transmite și sunt convins că se va bucura pentru că piesa care s-a citit prezintă atuurile unui spectacol de mare succes! Autorul a reușit să condenseze excelent un destin excepțional de artist. Și la un moment eu am uitat că e o piesă despre cineva cunoscut și aveam în urechi drama unui artist care a străbătut și a luat în piept mai toate vicisitudinile regimului pe care am fost nevoiți să-l suportăm toți cei de anumită vârstă. Sunt în piesă scene întregi de un comic savuros chiar de la început când Șeptilici îl aleargă pe ziarist sau ca cea din tabloul final când îi aplică o corecție binemeritată! Am reținut lecția de actorie pe care i-o da iubitei lui, Tanți Căpățână, când îi compune pe loc versurile unui cântec care va deveni slagăr! Citez aici din textul tipărit: **"Iubitul meu departe a plecat / într-un război neașteptat / să-nlăture pe inamici / pe comuniști și bolșevici"** aoleu, ești nebun vrei să ne aresteze, comentează Tanți" Tot tabloul, mi se pare, al doilea, când apar cei doi necunoscuți care îl trimit într-o ambuscadă, apoi finalul tabloului când cei doi cântă și dansează strigând Malagamba, Malagamba, mi se pare a fi extrem de reușit... Nu vreau să plictisesc cu laudele, dar tabloul trei, când apare d-na Bulandra este remarcabil. Nu știu unde a găsit replicile, dar par veridice și replica din finalul tabloului a lui Benedict Dabija : "Parcă-i vie", este antologică! Finalul piesei este de o tristețe fără de margini când Șeptilici dându-și seama că se prăpădește are un dialog cu cel de sus. Toate personajele, până și micul rol al polițistului canadian, au consistență sunt viabile... Sau personajul Marieta care evocă viața grea pe care au dus-o în România, actorii, deși exista ideea că partidul sprijinea arta și pe artiști! Dar scena de un haz nebun când doi foști deținuți politici din România, Sorin Popa și Șeptilici sunt pe punctul să se încaiera? Unde? Tocmai pe meleaguri străine! Și așa mai putea cita nenumărate scene, dar îmi e teamă să nu plictisesc... Închei urându-i piesei un vânt norocos la pupa... și autorului mult succes!

Vreau să mai adaug: Inchipuiți-vă un spectacol cu piesa asta și aici în hol o expoziție cu tablourile lui...ce regal...cred că ar venii lumea, buluc, publicul în valuri să vadă...interferența asta între realitate și ficțiune...Teatrul de Comedie nu trebuie să scape în nici un caz prilejul asta...

Dan Puican, regizor

SELECȚIA "Formula AS"

Candid Stoica, "Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei", Editura Zip La o editură necunoscută mie, a apărut o carte savuroasă, datorată unui actor căruia îi place grozav să povestească, dar și să asculte și reproducă poveștile auzite de la alți oameni din lumea teatrului. Scriitor naiv, așa cum alții sunt pictori naivi, Candid Stoica e un maestru al rolurilor secundare, pe care cei mai în vârstă dintre dvs. și-l amintesc din scheciurile de la televiziunea comunistă și din spectacolele de pe scena Teatrului de Comedie, unde a jucat foarte mulți ani. Neobișnuitul său prenume, transformat în renume, e de fapt o poreclă căpătată în adolescență, căci părinții lui, oameni simpli din Ferentari, nu l citiseră pe Voltaire: "După ce am căzut prima oară la examenul de la Institutul de Teatru, angajându-mă la Teatrul Țândărică, am fost trimis la un curs de păpușerie la Brașov. Cursanții erau în majoritate cursante. La o serată într-o casă cu grădină mare, gazda, o nurlie cursantă, m-a invitat afară din casă, să-i văd... grădina. Naiv fiind, n-am înțeles sensul invitației. «Băiatul ăsta e candid rău de tot», a exclamat ea, și așa mi-a rămas numele". După absolvirea Institutului, în anii '50, la clasa Soranei Coroamă și a lui Moni Ghelerter (unde a fost coleg cu Gheorghe Dinică și Marin Moraru), devorat de dorința de a fi pe scenă, pleacă la teatrul din Piatra Neamț, joacă apoi la cel din Ploiești, unde e coleg cu Toma Caragiu și, în sfârșit, în 1961, când Radu Beligan înființează Teatrul de Comedie, își va găsi locul căruia îi va rămâne fidel până la pensionare. De altfel, cartea e dedicată "colegilor mei din Teatrul de Comedie, care au reușit să creeze un climat de relativă libertate în infernul comunisto-ceaușist". Acești comedienți de mare clasă, alături de care Candid Stoica a jucat sute și sute de spectacole, sunt personajele cărții, în ipostaze inedite, sunt văzuți nu doar pe scenă, ci mai ales în afara ei, cu defectele și calitățile lor omenești, cu pățaniile lor caraghioase sau triste. Trebuie spus că, pe lângă pasiunea pentru profesie, Candid Stoica e și un mare cititor. Fiindcă iubea cărțile și ar fi vrut să înlesnească și colegilor săi accesul la ele, a deschis în incinta teatrului un stand cu vânzare în 1971. Căra cu

cârca de la depozit noile apariții editoriale presupuse de interes intelectual, le citea el însuși și le recomanda, dar cumpărători asidui nu avea prea mulți: Mircea Șeptilici, un om cult și rafinat, poliglot și conviv fermecător, Consuela Darie, prima soție a lui Iurie Darie, care cumpăra cărți de istoria artei, literatură și filosofie pentru băiatul ei, Ducu, viitorul regizor, Liliana Țicău, Dumitru Rucăreanu... Desigur, nu se poate generaliza, dar se pare că actorii nu se prea omoară cu cititul. Candid Stoica e o fericită excepție. Și, notându-și harnic toate titlurile aduse la stand în anii '70-'80, ne amintește câte cărți valoroase - originale și traduceri - s-au publicat atunci, despre cozile de la librării și listele de comenzi, precum și - pe larg - despre marile spectacole jucate cu săli arhipline, despre filmele de referință ce puteau fi văzute la cinema. Toate în paralel cu Cenaclul Flacăra, Cântarea României și exasperantele "omagii". Decor realist al nenumăratelor anecdote (unele de tot picante) despre nume cunoscute, indiscreții, bârfe și intrigări de culise este ceașismul cotidian cu turnători și supravegheri securistice, cu lipsurile și șmecheriile umiltoare ale "procurării" celor strict necesare, cu Radio Europa Liberă și perna pe telefon, cu cenzurarea și uneori oprirea spectacolelor. Candid Stoica și-a notat la cald, timp de două decenii, întâmplări de la repetiții, din turnee, de la ședințe, discuții și povestiri, însoțite de performanțe bahice ale boemei artistice, farse și păcăleli, a consemnat tot ce se întâmpla memorabil nu doar în lumea culturală, ci și în cea socială și politică. Lucrurile aiuritoare, cu toată comicăria, nu e o carte frivolă.

Adriana Bittel.

